

Giới thiệu Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta

Truyện: Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta

Tác giả: Minhminh1908

Thể loại: truyện teen hay

Nội dung truyện: Một cô gái tóc đen đuôi tóc hơi vàng rồi xù che gần hết khuôn mặt, đeo một cặp kính dày cộm, mang balo mặc đồng phục đúng quy củ tiến đến đứng cạnh thầy giáo.

- Aiz... mắt húng a. Lại là một sách.
- Thương Cảnh không phải đúng ý là gì? Con gái đó.
- Đâu phải gái đẹp a.
- Các em trật tự. Thầy xin giới thiệu, đây l..

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Học Sinh Chuyển Trường

- Các em thầy muốn thông báo một việc. Hôm nay lớp ta có học sinh mới.
- Thầy chủ nhiệm vào lớp vui vẻ nhìn lớp nói.
- Thầy vừa dứt lời cả lớp liền xao xao lên.
- Nghe chưa? Lớp có thành viên mới a.
 - Biết rồi biết rồi. Không biết nam hay nữ a?
 - A mong là nữ a. Dễ thương thì càng tốt a.
 - Tên này chỉ lo việc gì không. Là con trai mới đúng a. Nhất định là rất đẹp trai a.
 - Máy cậu thiệt là. Phải là học sinh giỏi để có gì chép bài chứ.
 - Các em trật tự.

Thầy chủ nhiệm lớn tiếng nói.

Cả lớp cũng hơi im lặng nhưng vẫn còn nhiều tiếng xì xào.

- Nhi An em vào đi a.

Thầy giáo nói xong cả lớp hồi hộp nhìn ra cửa.

- Gái xinh gái xinh a...
- Soái ca soái ca....

Xoẹt.

Cánh cửa kéo được mở.

Một cô gái tóc đen đuôi tóc hơi vàng rồi xù che gần hết khuôn mặt, đeo một cặp kính dày cộm, mang balo mặc đồng phục đúng quy củ tiến đến đứng cạnh thầy giáo.

- Aiz... mắt húng a. Lại là một sách.

- Thương Cảnh không phải đúng ý là gì? Con gái đó.

- Đâu phải gái đẹp a.

- Các em trật tự. Thầy xin giới thiệu, đây là bạn Trần Vũ Nhi An. Bạn mới chuyển đến đây nên thầy mong các em nhiệt tình giúp đỡ bạn. Nhi An chào các bạn đi em

- Chào... chào các bạn. Mình là... là Nhi An. Mong... mong...mọi người... giúp đỡ a.

- Ôi trời ơi. Đã xấu mà còn cà lăm, lẩn này thật xui xẻo.

Cậu chàng tên Thương Cảnh ngáp lớn tiếng than vãn.

- Nhi An em ngồi... em ngồi ở bàn tư cạnh cửa sổ đi. Chỗ đó còn trống a.

- Vâng...vâng.

Cô gái tên Nhi An cúi đầu lặng lẽ đi đến chỗ ngồi. Giả vờ sửa lại cặp kính cô khẽ quan sát mọi người.

Ha, bước đầu thành công a. Nhìn đi ai trong lớp cũng không thèm nhìn mình. Xem ra ấn tượng đầu không tệ. Nhi An cuộc sống sau này của mi ở trường mới có cơ hội tốt đẹp rồi a.

Hôhồhồ...

Giờ nghỉ trưa.

Cả lớp cười nói đùa giỡn vui vẻ chẳng ai quan tâm đến cô học sinh mới.

Hoàn hảo không ai quan tâm đến mình. Thôi dù gì cũng là trường mới đi tham quan cho biết a.

Mang bộ dạng cô học sinh nghiêm túc khù khờ tham quan trường mới, Nhi An chẳng thèm quan tâm đến mấy lời bàn tán về mình. Nó làm gì quan trọng ban sáng ra khỏi cửa cô đã bị mẹ hỏi thăm một trận rồi.

Nhớ lại lúc sáng thi...

- Tiểu An con định mặc như vậy đến trường sao?

- Vâng.

- Cái gì? Nào con bị chạm đâu hả?

- Mẹ nói gì vậy? Con luôn bình thường mà.

- Bình thường mà ăn mặc lòi thối vậy đến trường mới? Con đòi phong cách hả? Mốt hiện giờ sao? Không được, mẹ không thể để cô con gái đáng yêu xinh đẹp của mẹ như thế này đến trường mới a. Con mau theo mẹ lên sửa soạn lại ngay.

- Mẹ nói gì a? Không được con đã mất bao công mới có hình tượng "tốt đẹp" này. Con không sửa đâu.

- Cái gì?! Con cố tình làm như vậy sao?

- He. Con không nói được a. Mẹ dễ thương của con con gái yêu phải đi học đây a. Bye bye mami.

Cười lém lỉnh với mẹ mình Nhi An chạy như bay đến trường bỏ mặc người mẹ trẻ trung đang róng hết hơi hết.

Nghĩ lại may mà ban sáng mình chạy lẹ nếu không bị mẹ bắt lại là thảm a.

Đi đến sân trường Nhi An bắt gặp một đám con gái đang vây quanh thành một nhóm lớn hò hét tán loạn.

Chuyện gì đây a?

Gặp khủng bố sao? Hay gặp siêu sao soái ca?

Hay chắc có chuyện vui vậy mình lại góp thêm vui đi.

Nhi An chạy lại chen qua đám đông đến phía trước. Xuất hiện trước mắt nàng là ba vị soái ca đẹp như thiên thần đang ngồi ngay trên băng ghế nói chuyện, ba người họ chẳng thèm quan tâm đến đám con gái vây xung quanh.

Nhi An nhìn sơ qua một lượt ba nữ nam rồi đưa ra tổng kết sơ bộ.

Cả ba toàn là nữ nam cấp cao a.

Nhìn từ trái qua thì chàng đầu tiên đẹp với vẻ đẹp ầm áp điệu dàng. Cử chỉ thanh tao chắc là chàng trai nghiêm túc điệu dàng.

Chàng thứ hai thì lém lỉnh vui vẻ. Cười nhiều thế chắc là chàng trai năng động. Là Cool boy chắc đúng. Chàng thứ ba...

Hừ đẹp thì có đẹp đi nhưng là người phúc hắc, biến thái, ngang ngược, vô lý xấu xa a.

Tướng đẹp là ngon hả? Tiểu thư đây cũng không kém phần đó a.

Nhìn tên này càng thấy tức. Gặp hán đúng xui xẻo a.

Nhi An bực bội bỏ đi.

Hu nhìn thấy hán thì lại nhớ đến chiếc máy ảnh yêu dấu a. Huhuhu.... mới mua chưa sử dụng được bao lâu thì bị tên ôn thần đó hại cho hư rồi.

Ôi máy ảnh của tôi! Máy ảnh mới mua của tôi!

Ôn thần ngay cả trường à cũng học chung với người thật xui xẻo tám kiếp a.

- Hắc xì...

- Hạo không sao chứ?

- A không sao? Không biết tại sao lại hắc hơi a?

- Ha chắc là vô gái nào bị Hạo đây làm tổn thương nên mới oán hận mà mắng a.

- Minh Hoàng cậu nói vậy ư. Tớ không có làm cô gái nào tổn thương a.

- Ha thật không? Tớ không tin.

Cả ba soái ca nói chuyện vui vẻ.

Từ bên trái qua là Tần Vũ, Minh Hoàng, Tề Hạo. Cả ba là hotboy của trường Thiên Khải này và cũng là hotboy nổi tiếng của thành phố A.

Xui xẻo quá khi không lại đụng mặt ôn thần. Về phải tìm lá bùa xui xẻo a.

Nhi An vừa đi vừa rửa Tề Hạo không chừa điều gì.

Từ nay hán ở mình phải né ra xa nếu không bị xui vạ lấy thì khổ.

Đúng, tránh càng xa càng tốt a.

Reng.... reng...reng..

- Oh tan học rồi.

- Tiểu Á, có muốn đi mua sắm chút gì không?

- Thương Cảnh đi quán net không?

- Ok.

Cả lớp nhộn nhạo nói chuyện rôm rả rủ nhau đi về.

Chỉ bỏ lại mình Nhi An.

- Oa cuối cùng cũng hết giờ. Về thôi ngày hôm nay "đóng kịch" mệt chết a.

Đội cả trường ra về hết, Nhi An mới yên tâm buộc gọn lại mái tóc bị cô làm bù xù, cởi chiếc áo vét nóng nực ra, nói lòng caravat

Bây giờ giữa lớp 11A xuất hiện một cô nữ sinh vô cùng xinh đẹp. Dưới cặp kính dày là đôi mắt to đen tròn lém lỉnh, làn da trắng hồng, khuôn mặt thanh thoát xinh đẹp nhưng không kém phần tinh nghịch. Vóc người chuẩn, áo được Nhi An lấy ra khỏi váy làm cô càng năng động với giày thể thao.

- A, là bản thân đúng là thoải mái nhất.

Nhi An bỏ áo vét vào balo bước ra khỏi cổng trường, miệng nhỏ còn vui vẻ huýt sáo.

Cô đâu ngờ rằng bản thân đã bị ai đó dõi theo.

Ga, cô gái lạnh lợi không ngờ cô lại học trường Thiên Khai. Ta đây với cô đứng là có duyên.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mê Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bạn

Reng reng...reng....

Ôi cuối cùng cũng được nghỉ trưa. Giờ ngủ vẫn thật chán a. Nghỉ lại thì nguyên cả tiết học mình cũng chả nghe gì mấy. Công nhận cô dạy ngủ vẫn hay thật ru mình ngủ một giấc thẳng luôn a.

Nhi An vừa vuron vai ngáp một cái. Cô lững thững vác thân đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

- Mày còn dám cãi tao? Lớn gan thật. Mày mới ăn gan hùm hay gan báo mà mạnh miệng vậy hả? Tao cho mày một trận thì mới sáng mắt ra a.

Gi đây? Bạo lực học đường? May ghê, không ngờ đi vệ sinh còn có cơ hội chứng kiến cảnh thật người thật học sinh nữ đánh nhau a.

Cô gái tóc buộc cao nắm lấy tóc của cô gái tóc thả dùng tay tát thật mạnh vào mặt cô. Cô gái hét lên rồi ngã xuống ôm mặt nhưng không khóc.

Oh thật mạnh mẽ a. Bị đánh như thế mà không rơi giọt nước mắt nào thật đáng khâm phục a.

Nhi An vẫn không hành động gì tiếp tục hé cửa quan sát.

Cô gái bị đánh không nói gì lẳng lặng đứng dậy.

Định chịu đựng không phản kháng sao?

- Sao? Bây giờ còn dám chống chị nữa không cung?

Cô gái tóc buộc cao nắm lấy tóc của cô gái tóc thả lắc lắc đầu cô.

Bọn này thật không coi ai ra gì a? Dám đối với bạn học như vậy. Gặp Nhi An ta đây là các người mềm xương a.

Cô gái tóc thả không nói gì đột nhiên dùng tay tát mạnh vào cô gái tóc buộc cao làm cô nàng ngã ra ngơ ngác nhìn nàng lớn tiếng quát:

- Mày dám đánh tao?

- Hừ, An Vũ ta nhìn các người lâu rồi. Cọp không ra tay các người xem ta là mèo bệnh sao? Ta vốn không muốn làm to chuyện nhưng do các người quá đáng trước thì đừng trách ta. Nhóm hotgirl gì chứ? Chỉ là lũ con gái ý nhà giàu mà chảnh chọe thôi, chẳng có gì hay ho hơn người cả. Ta khinh.

Oa, thật có cá tính. An Vũ phải không? Ta thích bạn rồi a.

Cả đám con gái nhìn An Vũ không phản ứng gì. Chuyện gì đây? Đứa con gái tưởng chừng là búp bê đồ chơi nay dám phản kháng đánh chủ nhân?!

Không cho phép a.

Cả đám con gái toan định nhào đến đánh An Vũ thì bị tiếng nói của Nhi An làm dừng lại.

- Có.... có đánh nhau sao? Thầy... thầy ơi! Ở đây có đánh... đánh nhau a!

- Chết tiệt! Con nhỏ này đâu ra a?

- Đi. An Vũ mi nhớ lần này cho ta. Ta sẽ không vội vàng bỏ qua a.

Cả bọn kéo nhau đi. Cô gái tóc buộc đi lướt qua Nhi An nhìn thấy bộ dạng khúm núm của cô chỉ khẽ liếc rồi hừ lạnh bỏ đi.

Cuối cùng cũng kết thúc a. Vào rửa mặt được rồi.

Nhi An tiến lại thản nhiên rửa mặt, trào phúng hỏi An Vũ.

- Không sao chứ?

- Không sao, chưa chết được. Cảm ơn đã giúp.

An Vũ khẽ xoa mặt đáp lại.

- Lại rửa mặt đi. Chút nữa còn vào lớp, vào học với bộ dạng đó không hay đâu.

- Ừ.

An Vũ tiến lại bồn rửa mặt, mắt khẽ nhìn Nhi An. Đây nào giống cô gái khúm núm lo sợ lúc nãy. Bộ dạng thản nhiên không quan tâm này hoàn toàn khác với phong thái khi nãy.

- Đừng nhìn tớ chăm chú vậy, tớ ngại a. Chẳng qua là muốn giúp đỡ thôi không có gì hơn. Với lại bộ dạng lúc nãy là vì muốn an ổn thôi. Hi, nếu muốn trả ơn thì cứ im lặng đừng nói gì cả a.

Nhi An vỗ vai An Vũ rồi quay lại bộ dạng ngờ nghệch đi ra ngoài.

Cái gì?

Con người này là sao? Nói như thế...

Ấy, hôm nay lại làm được một việc tốt rồi a. Oáp... ôi còn tiết toán nữa mới được về a, thật là biếng quá. Muốn trốn tiết a nhưng vậy sẽ làm mất hình tượng học sinh nghiêm túc, chăm ngoan a. Khi nãy ngủ trong tiết ngữ văn là phá quy củ rồi may mà không ai phát hiện nếu không hình tượng thật sự là đánh mất.

Thôi kệ, dù gì tiết toán cũng là môn khiến mình bớt buồn ngủ nhất. Mong sao giáo viên dạy đừng là tiến sĩ gây mê giống cô ngữ văn a.

Tiết toán. Lớp 11A.

Oh, thầy dạy toán này dạy khá hay a. Đúng như mong đợi bớt buồn ngủ hơn a. Nói chứ mới bớt buồn ngủ thôi chứ mình còn buồn ngủ a. Đành lấy sách giáo khoa che lại vậy.

Thầy, em xin lỗi, mặc dù em rất thích môn toán, thầy dạy cũng hay nhưng con buồn ngủ đánh bại em a. Em không chống lại được mong thầy tha lỗi.

- Ai có thể lên giải cho thầy bài này?

Thầy giáo nhìn quanh một lượt không có cánh tay nào giơ lên.

- Không ai có thể giải bài này sao?

Cả lớp vẫn im lặng.

- Thầy thông báo cho các em. Bài này sẽ có trong bài kiểm tra tuần tới nếu không ai trong lớp bây giờ giải được thì về tự tìm cách a.

- Ồ kỳ vậy thầy...

- Sao a? Thầy cho các em biết trước một bài của bài kiểm tra. Đây là do các em không chịu giải a. Được rồi, cả lớp tự đề cử ai lên giải đi. Nếu giải sai thầy sẽ sửa.

Cả lớp vẫn im lặng không ai dũng cảm bước lên giải bài tập.

- Thưa thầy em đề nghị thầy thử học sinh mới đi ạ. Bạn ấy ngồi ngay bàn tư cạnh cửa sổ đó thầy.

Thương Cảnh chỉ tay về phía Nhi An đang nằm ngủ say sưa nói.

- Này sao lại hại nhỏ đó?

Trọng Phú kéo áo Thương Cảnh hỏi.

- Ai bảo nhỏ đó đang ngủ say làm gì. Với lại tớ muốn giúp lớp thôi.

Thương Cảnh thờ ơ đáp.

- À, thầy cũng có nghe lớp có học sinh mới. Được rồi em học sinh mới em lên giải a.

Thầy giáo gật đầu gọi Nhi An.

Không ai trả lời.

- Em học sinh mới...

- Bạn ấy tên Nhi An thưa thầy.

Thương Cảnh tốt bụng nhắc thầy toán.

- Nhi An em mau lên bảng a.

Thầy giáo gọi lớn tiếng hơn.

- Nhi An thầy gọi cậu kia.

Tiểu Bình ngồi phía sau tốt bụng gọi Nhi An.

Cô giật mình đứng dậy.

- Hả? Dạ thầy gọi em.

- Sao em lâu vậy mới trả lời. Được rồi, em thay cả lớp trả lời đáp án bài toán trên bảng a.

- Hơ... vâng.

- Ha nhìn con nhỏ ngờ nghệch này chắc không biết đáp án rồi.

Thương Cảnh nhìn Nhi An khẽ cười nói với cậu bạn phía sau.

Nhi An nhìn lên bảng một thoáng rồi trả lời.

- Thưa thầy, đáp án là 167.

- Đúng rồi.

Thầy giáo hài lòng đáp.

Cái gì?!

Cả lớp tròn mắt nhìn Nhi An.

Thật không thể ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà cô có thể nói ra được đáp án chính xác như vậy. Không phải cả tiết này cô đang ngủ sao? Thật không tin được a.

Thương Cảnh nhăn mày nhìn cô.

- Nhỏ đó trả lời được kì.

Trọng Phú kéo áo nói với Thương Cảnh.

- Tớ biết rồi.

- Nhi An em có thể lên trình bày lời giải cho các bạn xem không?

- Vâng.

Nhi An lên bảng trình bày lời giải trong tích tắc rồi đi xuống bàn nằm gục xuống.

Thật là đang ngủ ngon mà bị quấy rầy thật bức mình a.

- Bạn Nhi An giải đúng rồi các em. Lời giải ngắn gọn dễ hiểu còn hay hơn cách của thầy a.

Thầy giáo vui vẻ nói. Rất hài lòng với bài làm của Nhi An.

Cả lớp lại quay sang nhìn Nhi An một cách khác thường.

Giờ tan học.

Oa tan học rồi, mừng quá!

Nhi An mệt mỏi mang balo ra về.

Vừa đi cô vừa dụi mắt. Chợt đi qua một ngã rẽ thì trước mắt cô lại xuất hiện cảnh đánh nhau giữa các cô nữ sinh.

Hôm nay là ngày gì vậy a? Sao toàn bắt gặp nữ sinh đánh nhau? Mọi người hẹn nhau hôm nay tổ chức đánh sao?

Định bỏ mặt đi qua nhưng cô chợt dừng bước.

Đám người này hình như quen quen a. Gặp đâu rồi thì phải.

Nhi An vòng lại nghiêng người quan sát.

Ấy, là đám nữ sinh lúc sáng a. Oh, kia không phải cô bạn học bị bắt nạt sao? Bị kéo ra đây đánh hội đồng à?

- An Vũ, ta xem mày chạy đâu cho thoát. Lúc sáng đám tát tao một bạt tay bây giờ tao sẽ cho mày biết thế nào là trả thù của tao.
- Hừ, Như Ngọc, bộ định đánh hội đồng tôi sao? Có cần phí sức thế không? Cảm giác bị kẻ bị bắt nạt bắt nạt lại thế nào? Thích chứ?
- Hừ đến bây giờ còn mạnh miệng. Tao xem lát nữa mày mạnh miệng thế nào a?
- Có giỏi thì nhào vô. Ta không sợ các người a.
- Giỏi. Các cậu mau cho nó nếm mùi a.

Cả đám con gái xông lên đánh túi bụi vào An Vũ. An Vũ cố chống trả nhất quyết không đầu hàng chấp nhận thất bại.

A, đánh rồi a. Cô nàng An Vũ này quả cứng đầu bất quá ta thích. Được rồi, xem nhiều đây đủ no mắt rồi mau giúp thôi không thì An Vũ thật sự phải nhập viện a.

Nhi An bỏ mặt kính, balo, tóc buộc cao nói lòng caravat thì chạy nhanh đến chắn trước An Vũ đẩy mạnh đám con gái ra.

Đột nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp bọn con gái ngây ra, An Vũ đứng phía sau Nhi An ôm bụng tóc tai bù xù nhìn bóng lưng cô.

Như Ngọc lấy lại bình tĩnh quát lớn.

- Mày là ai? Sao dám xen vào chuyện của bọn tao? Muốn chết hả?

Ôi tình tiết y như trên phim a. Thật không sai a, phim là mô tả ngoài đời thực.

- Hi, tớ là ai quan trọng sao? Quan trọng là tớ thấy có người bị đánh nên chạy lại cứu thôi.

Nhi An cười nhí nhảnh đáp.

- Lo chuyện bao đồng. Tránh ra nếu không tao đánh cả mày?!
- Ấy, làm gì nóng vậy? Các cô ở đây ai cũng xinh đẹp như hoa thế thì mắc mớ gì lại đi đánh hội đồng một cô nữ sinh yếu ớt a. Như vậy thì thật mất hình tượng.
- Hóa ra mày đến là muốn cứu nó.
- Tất nhiên. Với lại tôi còn muốn giữ hình tượng con gái đáng yêu cho các cô a. Chẳng may các cô không may trở thành gái ế thì không hay.
- Mày dám nói tui tao là gái ế?
- Tôi không biết a.
- Mày... tao đánh mày!

Một cô gái nhào đến định tát Nhi An thì bị cô nhanh tay giữ lại dùng sức nắm mạnh. Cô gái đau đớn la lên. Các cô gái còn lại thấy vậy không ai dám tiến đến giúp đỡ.

- Sao? Lúc này cả bọn còn hung hăng lắm mà sao giờ tỏ ra sợ vậy hả? Tôi cho các người biết lần sau còn dám bắt nạt người khác nếu bị tôi bắt gặp thì đừng trách. Còn không mau rút!

Nhi An lạnh giọng nói ánh mắt sắc như dao bắn về phía bọn con gái. Cô buông mạnh tay làm cô gái ngã ngay ra đất, tay kia của cô gái cầm tay đau đón xoa. Cả bọn con gái sợ quá bỏ chạy không ai dám chậm chân ở lại.

Toàn lũ nhát gan a.

- Đây không sao chứ?

Nhi An xoay qua hỏi han An Vũ.

- Không sao. Cảm ơn bạn đã giúp.

- Không cần khách sáo.

Nhi An lấy balo, lấy cặp kính đeo vào.

- A bạn là... cô bạn hồi sáng!

An Vũ hỏi bất ngờ.

- Ha nhận ra rồi sao?

- Cảm ơn bạn lại giúp mình lần nữa.

- Đã nói là không cần khách sáo a. Tôi không tốt bụng vậy đâu. Tôi làm là có nguyên nhân a. Tôi muốn cậu làm việc này.

- Làm việc? Việc gì?

- Hi, làm bạn tớ.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Phê Lỡ Đại Tà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chạm Mặt Tại Nhà Ăn

- Bạn?!

An Vũ có hơi bất ngờ trước đề nghị kỳ lạ của Nhi An.

Làm bạn sao? Ha, lần đầu tiên có người nói muốn làm bạn với cô. Ai thấy cô một là bắt nạt không là tránh càng xa càng tốt để không bị liên lụy vậy mà người con gái trước mặt đây lại nói muốn làm bạn cô.

Vui về sao? Hay là cảm thấy hạnh phúc?

- Tại sao muốn làm bạn tôi? Tôi và cô nào có liên quan nhau, có chăng chỉ là quan hệ mang ơn và được mang ơn a.

An Vũ xách cặp, tay xoa vết thương lạnh lùng hỏi lại Nhi An.

Hay cô ta muốn lợi dụng mình làm việc cho cô ta?

Nếu như vậy thì không đời nào a. Thà An Vũ cô đây cô đơn một mình không một người bạn còn hơn là có một người bạn không đích thực, đi lợi dụng mình.

Như thế cô không cần.

- An Vũ, cô bạn đang nghĩ tôi làm bạn với cô vì mục đích riêng đúng không? Hi An Vũ nghĩ sao là quyền của bạn nhưng tôi thật lòng muốn chúng ta trở thành bạn, đơn giản vì tôi muốn hai đứa cô đơn có một người bạn thật sự để chia sẻ, để cãi nhau, để đi chơi cùng nhau làm tất cả mọi chuyện mà mấy đứa bạn thân hay làm, thế thôi.

Nhi An nhìn An Vũ mỉm cười.

Muốn có một người bạn để không cô đơn? Thật sự sao? Cô ấy muốn làm bạn với một đứa bị xa lánh như mình sao?

- Có thật... cậu muốn làm bạn với tớ?

An Vũ nhìn Nhi An run giọng nói.

- Đương nhiên a. Tớ tự giới thiệu trước, tớ họ Trần Vũ tên là Nhi An, cậu có thể gọi tớ là Tiểu An a. Rất vui được làm bạn với cậu, An Vũ.

Nhi An cười tươi đưa tay về phía An Vũ.

Nếu là vậy thì thử tin một lần xem sao. Thử cái cảm giác lần đầu có bạn đi.

- Tớ là Hạ An Vũ, cứ gọi tớ là An Vũ. Rất vui được làm bạn với cậu.

An Vũ cũng cười đưa tay bắt lấy tay Nhi An.

Có một người bạn cũng thật tốt nhỉ?

- Tiểu An cậu bắt tớ đợi lâu quá a! Có biết là sắp trễ học rồi không?

An Vũ hơi cúi cổ vào đầu Nhi An một cái.

- Ai ui. Đau a. Cậu cốc tớ hoài thế tớ ngu đi đấy. Tớ mà ngu là cậu làm bài dùm tớ a.

- Cậu mà ngu đi là tốt cho biết bao người biết không?

- Cậu quá đáng! Tương lai của tớ còn dựa vào cái đầu này mà kiếm sống a. Tớ cấm cậu chạm vào nó.

- Cậu có cấm cũng vậy thôi không ăn thua gì với tớ đâu.

- Lần sau cậu không có cơ hội đâu.

- Nói lần sau là có rồi a.

- Cậu.. hừ không nói nữa. Tài ăn nói của cậu ngày càng cao a.

- Không phải nhờ ai đó sao?

- Có sao?

- Mà Nhi An này tại sao cậu lại ăn mặt quê mùa thế này đến trường? Đây đâu phải con người thật của cậu.

Đây là câu hỏi mà An Vũ muốn hỏi bấy lâu nay. Một cô gái xinh đẹp, lanh lợi, thông minh như Nhi An thì có sao phải che giấu nó đi.

- Để khỏi phiền phức a. Tớ muốn được sống yên ổn thôi không cần nổi bật. Với lại có cậu biết con người thật của tớ là được rồi a. Cả cậu cũng vậy không phải sao? Cậu chưa sống thật với bản thân mình.

Nhi An thản nhiên nói.

An Vũ cũng không nói gì. Cả hai lại cười nói vui vẻ đến trường.

- An Vũ nhớ chiều nay tan trường đi mua đồ với tớ nhé!

Trước cổng Nhi An gọi với theo nói với An Vũ.

- Dạ em biết thưa chị. Trưa nay tớ qua rủ cậu đi ăn a.

An Vũ gật đầu nhẹ trả lời.

Có một đứa bạn như Nhi An cũng thật tốt.

Haiz... vào lớp lại phải đóng kịch a. Thật mệt. Cũng đành vậy muốn sống an phận thì phải vậy a. Thôi tối trưa ăn cơm toàn bộ xả cho An Vũ là được, bắt quá hai đứa lại cãi nhau một trận cho vui.

Vừa vào lớp, ngồi ngay ngắn vào chỗ Nhi An lôi trong balo ra một quyển trình thám rồi ngồi đọc say sưa.

Cũng từ ngày cô giải bài tập toán trong tích tắc mà được thầy toán vô cùng ưu ái. Cả lớp cũng không ai chọc cô nữa vì chọc cô chả có gì thú vị lại còn ôm cục tức vào thân vì sự giả ngốc của cô nên dần dà không ai quan tâm cô nữa cả khi là xa lánh cô, chỉ duy còn có Thương Cảnh.

Cậu chàng này cũng thật lạ. Thích chọc cô hay chọc người ngốc thế sao? Chọc hoài không chán sao? Nhi An thôi đây giả ngốc đủ mệt lắm rồi a.

Vào lớp an phận mà không cho sao?

Cũng may cô chỉ thể hiện vượt trội môn toán những môn kia cô đều giả ngu không biết gì nên không gây chú ý bao nhiêu.

Nguyên giờ học sáng Nhi An chỉ ôm đọc mỗi cuốn truyện trinh thám không chú ý lắm đến bài giảng.

Trời ơi nghĩ giải lao mau đi a. Đói sắp rụng rụng rồi a.

Reng reng... reng...

Tạ trời phật cuối cùng cũng hết giờ. Mau tìm An Vũ đi ăn a. Chiu hết nổi rồi.

- Tiểu An đi ăn trưa a.

An Vũ đứng trước cửa lớp gọi Nhi An.

- Đi a. Đợi tý tở ra liền.

May ghê khỏi phải chạy đi xa.

Nhi An hí hửng cùng An Vũ đi xuống nhà ăn.

- Đây đó không phải An Vũ lớp 11D sao? Sao Nhi An đi chung với nhỏ đó?

- Kỳ lạ hai đứa nó thân nhau khi nào vậy? Bộ nhỏ Nhi An không biết chuyện của An Vũ sao? Con nhỏ đó nổi thế mà.

- Kệ hai đứa nó. Hai đứa xấu xí thì đi chung với nhau là hợp. Cả trường ai mà không chán ghét hai đứa nó.

- Phải ha. Thôi đi ăn đi tở muốn gặp ba hotboy a.

- Ồ. Mau đi.

Nhi An không phải không biết mọi người bàn tán chuyện cô và An Vũ nhưng có sao a. An Vũ không bận tâm thì cô hơi đâu lo mấy việc đó.

Nhà ăn trường Thiên Khải.

- Nhi An cậu ăn cái gì mà ghê vậy?! Gấp hai lần phần ăn của tở a!

An Vũ há hốc mồm kinh ngạc.

Nhi An nhìn nhỏ nhắn như vậy mà sức ăn thật kinh người a.

- Có sao? Tở đang đói a. Mặc kệ hình tượng đi giờ lo cái bụng là tốt nhất a.

Miệng nhai nhồm nhoàm Nhi An vừa trả lời An Vũ.

- Oh, xem ai đây. Chẳng phải là An Vũ sao? Còn cô bạn đây là?

Như Ngọc nhếch môi trào phúng nhìn An Vũ và Nhi An.

- A,...chào cậu... tở là Nhi An bạn của An Vũ... rất vui gặp cậu.

Nhi An cười ngốc trả lời Như Ngọc. Ẩn sau lớp kính là đôi mắt sát lém.

- Oh An Vũ không ngờ tưởng người tìm được một người bạn, ai ngờ lại là một người bạn xấu xí y như mày. Đúng là hai đứa bây hợp với nhau a, thảo nào lại làm bạn được.

Như Ngọc cười nói châm chọc An Vũ và Nhi An. Cả đám con gái phía sau đồng loạt cười hô hào cổ vũ.

- Tụi bây quả thật rất hợp a. Ha ha ha....

- Nhi An đi chỗ khác ăn thôi. Ở đây ăn mất ngon rồi a.

An Vũ không quan tâm đến những lời chăm chọc của Như Ngọc, cô cùng Nhi An đứng dậy bỏ đi.

- Đứng lại. Định đi dễ dàng như vậy sao?

Như Ngọc lạnh giọng nói.

Cả hai người đều không quan tâm cứ bước đi như không có nghe gì.

- Các cậu chặn chúng lại.

Như Ngọc lớn tiếng nói. Cả đám con gái liền nhanh chóng vây xung quanh hai cô.

Haiz... không phải trời đánh còn tránh bữa ăn sao? Tại sao mình đang ăn lại đi kiểm chuyện thế này? Ăn nó rùng mỡ không có việc gì làm sao?

- An Vũ à, đừng gây chú ý nhiều. Cả tớ và cậu muốn sống an ổn thôi. Việc này cứ để tớ lo.

Nhi An thấp giọng nói với An Vũ.

- Ủ. Tớ cũng không muốn lớn chuyện. Nhờ cậu.

An Vũ cười nhẹ trả lời.

- A... xin lỗi. Tại sao các cậu lại... lại vây bọn tớ lại?

Nhi An giả vờ run giọng hỏi.

- Mà muốn biết thì hỏi con bạn của mày đi. Chính nó đắc tội bọn tao giờ thì phải trả giá. Nếu liên lụy mày có trách thì trách con bạn mày a.

Một cô gái đánh đá lên giọng phách lối trả lời Nhi An.

- Ô... sao vậy được. An Vũ rất tốt, cậu ấy đối với ai cũng tốt lại hiểu lý lẽ... sao đắc tội các cậu được? Chắc... có hiểu lầm rồi.

- Mày nói vậy là nói bọn tao là người xấu không hiểu lý lẽ sao?

- Đâu có... tớ đâu có nói.

- Mày vừa nói còn chối sao?

- Ô... do.. do cậu nói mà a. Ở đây ai.. ai cũng nghe mà.

Hừ đầu miệng lưỡi? Em còn phải theo chị đây học vài năm a.

Nghe câu nói của Nhi An có một lượng nhỏ tiếng cười phát ra.

- Mày...

Cô gái xấu hổ tức tối định xông lên đánh Nhi An.

- Ha ha ha... nói hay lắm a.

Một giọng nam cười lớn phát ra.

Mọi người quay lại thì thấy ba người Tề Hạo, Tần Vũ và Minh Hoàng đang đứng đó nhìn mọi người.

Người cười đó là Minh Hoàng, cậu còn giơ ngón cái lên về phía Nhi An. Tề Hạo khẽ nhếch môi.

Ôi trời sao lại gặp hán ở đây?

Không a. Phải tìm cách thoát thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chế! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 4

Thiên lý gì đây a? Tại sao những lúc nguy cấp là lại gặp tên này?! Mà cái đáng chú ý nhất là gặp hấn lại gặp xui!

Đúng là thần xui xẻo mà. Mệnh hấn chắc chắn khắc mình, mau tránh không lại lấy xui.

Nam mô nam mô.

Nhi An vội cúi thấp đầu, lấy tay kéo tóc thêm bù xù che đi khuôn mặt từ từ lù ra sau An Vũ nói khề.

- An Vũ tớ vừa gặp điều không may a. Cho tớ tránh sau cậu một chút.

-... À ừ.

An Vũ không hiểu cho lắm về biểu hiện của Nhi An. Tiểu An sợ bộ ba hotboy sao? Cậu ấy đã từng gặp họ? Có chuyện gì xảy ra mà ngay đến Nhi An cũng phải sợ a?

Thật kỳ diệu. Lần đầu tiên mình thấy có người khiến Nhi An phải sợ hãi, ba hotboy này thật phi thường a.

Lần này mình có thể thấy được giá trị của họ rồi a.

An Vũ bình tĩnh đứng chắn trước Nhi An bên tai còn nghe loáng thoáng không rõ mấy câu nói của Nhi An gì mà ôn thần, tên xui xẻo.... nghĩ thôi cũng biết cô đang mắng ba hotboy.

- A.... là ba người Tề Hạo sao?

Như Ngọc lấp bắp phá vỡ sự trầm mặt. Tại sao ba người họ lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải thường ngày họ ít khi vào cắntin sao? Nhưng sao lại chọn đúng lúc này mà...?

- Chào Như Ngọc. Cậu đang chơi trò gì với hai cô bạn này vậy?

Minh Hoàng vui vẻ hỏi.

Dúi sao mà không thấy bọn họ đang bắt nạt bọn tôi hả? Già ngu cũng có mức độ chứ!

Nhi An thầm mắng trong bụng hậm hực liếc nhìn người nào đó chợt cô chạm thấy ánh nhincủa anh về phía cô, Tề Hạo cũng đang nhìn mình! Cô vội vàng thu lại, lấy tay kéo tóc.

Đáng chết! Sao lại nhìn ta a? Bộ chưa thấy người đẹp bao giờ sao?

(Tỳ à, tỳ nghĩ bộ dạng mình bây giờ đẹp sao? -_-||)

Tề Hạo chăm chăm nhìn cô gái bé nhỏ kia không dời mắt, miệng khề cười.

Oh, giả không nhận ra mình sao? Cô ta thật đi học với bộ dạng này? Khá thú vị. Để xem cô ta tránh mình được bao lâu?

- Này cậu có thấy gì không? Tề Hạo vừa cười đấy.

- Có thấy a. Cậu ấy cười đẹp quá đi!!

- Lạnh lùng đã đẹp lắm rồi không ngờ cười đẹp lên còn đẹp gấp nhiều lần a.

Bọn con gái xung quanh xôn xao lên. Bàn tán khen nức nở Tề Hạo.

Bọn con gái ở đây thật sự là điên hết rồi. Người như hấn mà cũng khen được thì coi như bọn nam nhân không còn người nào xấu nữa rồi.

- A... không có gì... chỉ là...bọn tớ đang chào học sinh mới a. Phải bọn tớ đang chào học sinh mới.

Như Ngọc cúi đầu khó khăn tìm lý do, câu cuối cùng thì búng tỉnh ngẩn đầu lên cười khan nói với Minh Hoàng.

- Học sinh mới?

Minh Hoàng nhướn mày hỏi lại.

- Phải a. Là cậu ấy, cậu ấy mới chuyển đến trường ta. Tên cậu ấy là... là Nhi An.

Như Ngọc vội vã chỉ tay về phía Nhi An giải thích.

Chết tiệt! Sao lại lôi tôi vào nữa a?

Nhìn theo hướng chỉ của Như Ngọc Minh Hoàng cố gắng nhìn cô gái đang cố nấp sau An Vũ.

Là cô ta sao? Cô gái làm Tề Hạo phải chú ý.

Một cô gái tầm thường nếu không nói là quê mùa thì có cái gì hấp dẫn? Lại còn thu hút được thiếu gia Tề Hạo? Tề Hạo từ lúc vào nhà ăn đến giờ nhìn cô ta không rời mắt. Thật không biết cô ta có gì đặc biệt mà làm Tề Hạo kéo cả mình và Tần vũ vào chuyện này.

Tề Hạo đôi vị rồi sao?

Khó hiểu a.

Minh Hoàng bước lên phía trước tươi cười chào hỏi An Vũ và Nhi An, mắt thì vẫn dán chặt lên người cô.

- Xin chào, tôi là Minh Hoàng. Rất vui được biết hai bạn.

- Chào, tôi là An Vũ, rất vui được gặp.

An Vũ thản nhiên trả lời. Cô cũng không mấy quan tâm ba người con trai này. Với cô càng liên quan đến những người như họ thì phiền phức càng nhiều. Bản thân cô đây đã đủ phiền lắm rồi không muốn có thêm rắc rối nên tốt nhất là tránh càng xa.

- Ch... xin chào, tôi là Nhi An, rất... rất vui được gặp ba...bạn.

Mệt thật. Giả cả làm riết không chừng mình thành người cả làm thật thì khổ.

Hai cô bạn này cũng đặc biệt thật, không bị mình quyến rũ giống những cô gái khác. Cô bạn An Vũ thì tỏ vẻ không quan tâm mình, có vẻ là chán ghét a. Còn cô bạn Nhi An thì ngay cả nhìn mình cũng không dám, lại có vẻ sợ hãi. Mình đáng ghét vậy sao?

Thật là bạn cũng tên đáng ghét cũng đáng ghét như nhau.

- Minh Hoàng cậu đang làm gì vậy?

Tề Hạo gọi Minh Hoàng, anh cùng Tần Vũ tiến đến đứng cạnh Minh Hoàng, không biết anh vô tình hay cố ý lại thỉnh thoảng nhìn Nhi An.

- Không có gì. Tôi là đang làm quen người mới.

- Vậy sao. Chúng tôi cũng muốn gặp người mới một chút.

Tề Hạo trào phúng nói, anh nhếch môi nhìn Nhi An đang cố tránh anh.

- Xin chào tôi là Tần Vũ rất vui được gặp hai bạn.

Tần Vũ cười ảm áp nhìn hai cô nhẹ nói.

Rắc rối. Lại thêm rắc rối.

Haiz... Nhi An tôi thật sự không muốn là kẻ thù chung của đám con gái toàn trường này đâu.

- Chào. Tôi là Tề Hạo, rất...

- Ui da... sao đau bụng dữ vậy nè? Không được, An Vũ cậu giúp đưa tôi lên phòng y tế với! Xin lỗi... bọn tôi đi trước.

Hừ, tôi không thèm ở đây làm trò với bọn các người a. Bye... bọn tôi đi trước không cần gặp lại a.

Tề Hạo chưa nói hết câu Nhi An đã ôm bụng kêu oai oái, vội vàng kéo tay An Vũ chạy đi miệng thì cười khê.

Nha đầu muốn chạy sao? Cứ chạy đi em cũng không thoát khỏi tôi đâu.

Muốn chơi trò mèo vờn chuột thì anh đây sẽ vui vui vẻ vẻ mà chiều lòng.

- Tiểu An sao cậu lại chạy a? Cậu sợ bọn người đó sao?

An Vũ chạy theo Nhi An đến một khu hành lang vắng thì Nhi An mới buông tay cô ra đứng lại nghỉ mệt.

- Không a. Tớ sao phải sợ bọn ngông nghênh đó. Cậu nghĩ tớ là ai chứ?

Nhi An vừa thở vừa quay qua nhìn An Vũ nói.

- Thế sao lại phải chạy?

- Tớ không muốn chuốt thêm phiền phức a. Cậu thấy đấy đã đối đầu với một băng nhóm là mệt lắm rồi, tớ không muốn trở thành kẻ thù chung của con gái nguyên trường này a.

- Ân. Tớ cũng không muốn dính dáng đến bọn người nổi tiếng đó. Bọn họ chỉ tổ mang rắc rối.

- Đúng a. Vậy nên chúng ta nên tránh bọn họ càng xa càng tốt... Được rồi, bọn mình cũng nên về lớp a.

Nhi An vỗ vỗ vai An Vũ nói.

- Ân.

- An Vũ nhớ a, chiều nay cậu có hẹn với tớ đấy, tớ đợi cậu ở cổng trường a.

An Vũ gật đầu. Cả hai chia nhau ra trở về lớp.

Tan trường.

Hết giờ rồi a. Mừng quá!

Nhi An thông thả thu dọn đồ đạc cho vào balo, cô đợi mọi người về hết mới chuẩn bị về.

10 phút sau.

Một cô gái xinh đẹp bước ra từ lớp 11A. Nhi An vội vàng bước ra cổng trường.

- An Vũ xin lỗi, để cậu chờ lâu a.

Nhi An chạy nhanh về phía An Vũ, cô nàng đang dựa nửa thân người vào cổng lim dim mắt ngủ thì bị tiếng gọi thất thanh của Nhi An làm giật mình.

- Cậu chậm quá a. Tớ thật nghĩ cậu đúng là giờ ốc sên đấy! Người gì hẹn người ta mà chậm như rùa!

An Vũ giận cốc đầu Nhi An.

- Đau... tớ nói cậu không được cốc đầu tớ nữa a. Tớ ra trễ là có nguyên nhân chính đáng, tớ phải đợi mọi người về hết mới về chứ bộ.

Nhi An ôm đầu xoa xoa, chu miệng giải thích.

- Cậu chỉ giỏi nói. Được rồi, cậu hẹn tớ là muốn dẫn tớ đi đâu?

- Đi đi rồi cậu biết.

Nhi An cười cười kéo tay An Vũ đi.

Trung tâm mua sắm.

- Nhi An cậu đưa tớ vào trung tâm mua sắm làm gì a?

An Vũ ngơ ngác đi theo Nhi An nhăn mặt khó chịu nói.

- Tất nhiên là đi mua đồ a. Đến đây!

Nhi An kéo tay An Vũ vào một cửa hàng quần áo.

- Nhi An đây...

- An Vũ tớ rủ cậu đi mua quần áo a. Nói thật cậu rất xinh đấy An Vũ. Nhưng do cậu không chú trọng về ngoại hình nên không ai biết cả.

- Cậu nói vậy ý là tớ phải cảm ơn cậu vì đã thấy được vẻ đẹp của tớ sao?

An Vũ nhướn mày hỏi lại. Cô nhóc này nói vậy có mục đích gì chứ?

- Không a nhưng cậu muốn cảm ơn thì tớ không khách sáo. Thật ra tớ mới tìm được việc làm thêm đó là làm người mẫu ảnh cho một tạp chí nên cần đi

mua sắm một chút. Nói thật thì tớ cũng không mấy quan trọng về ngoài nhưng do người phụ trách yêu cầu nên tớ phải đi sửa soạn a. Hi, tớ biết cậu không muốn nổi bật nhưng hôm nay tớ phải biến cậu thành một cô gái thật xinh a, yên tâm chỉ hai chúng ta biết thôi.

Nhi An vừa lựa chọn quần áo vừa tươi cười nháy mắt giải thích với An Vũ.

- Cái gì?! Cậu đi làm thêm sao?

An Vũ kinh ngạc trừng mắt nhìn Nhi An.

- Phải a. Ngày mai là ngày đầu tớ đi làm nên phải tạo ấn tượng tốt xú.

- Tại sao cậu phải đi làm thêm? Tớ thấy cậu đâu phải người cần tiền a.

- Sao không. Tớ cần tiền mua rất nhiều thứ a. Nào là quyển truyện tranh thám phiến bản giới hạn, bao nhiêu là quyển manga a,... nhiều lắm nhưng giờ tớ không đủ tiền mà quyển tranh thám đó sắp phát hành rồi a. Tớ không thể bỏ qua được. Tớ nhất định phải có nó!!!

An Vũ lùi ra sau bó tay nhìn Nhi An đang bùng bùng lửa nhiệt huyết.

Mau tránh a nếu không lửa cháy lan là tiêu. Tiểu An thật mê tranh thám đến cuồng rồi.

- Thôi đi. An Vũ lại đây tớ chọn được mấy bộ cho cậu này.

Nhi An ngoắc tay gọi An Vũ nhất quyết ép cô bạn vào phòng thử thay cho bằng được.

- Oa... An Vũ cậu mặc cái váy này dễ thương quá a!

Nhi An chọn cho An Vũ một chiếc váy xòe nhẹ màu xanh ngọc, kết hợp là đôi giày búp bê đen đơn giản. Nhi An lấy lược chải tóc An Vũ gọn gàng rồi kẹp một phần tóc bên phải lên bằng một chiếc kẹp nhỏ do cô chọn.

- An Vũ, cậu đẹp thế này thì người con trai nào nhìn thấy cũng sẽ chết mê chết mệt cho xem.

Nhi An tươi cười nhìn An Vũ trêu chọc. An Vũ thật sự rất xinh a.

- Cậu thôi đi. Tớ ngượng đấy.

An Vũ hơi đỏ mặt. Nhi An thật là tại sao lại bắt mình ăn mặc thế này chứ.

Xấu hổ quá!

- Nhi An sao cậu không chọn đồ cho mình a. Chẳng phải đó là mục đích cậu đến đây sao?

- À... ờ thì trong này không có bộ nào hợp với phong cách của tớ nên tớ không chọn được a. An Vũ tớ thấy cậu nên mua bộ này a, nó thật sự hợp với cậu.

- Ờ... nhưng..

- Không nhưng gì hết. Chúng ta đi tính tiền a.

Nhi An xoay người kéo tay An Vũ đến quầy thanh toán.

- Khéo thật. Không ngờ lại gặp cô ở đây.

Một giọng nam trầm thấp vang lên. Nhi An và An Vũ nhìn lại thì mở to mắt kinh ngạc.

Không phải chứ?! Đã đi xa trường vậy mà cũng gặp ba người họ! Có phải hơi vô lý không a?

Ba người Tề Hạo, Tần Vũ, Minh Hoàng đứng cách hai cô khoảng hai mươi bước chân đang nhìn chăm chú vào hai cô.

Xui xẻo. Xúi quẩy không thể tả.

Tề Hạo mỉm cười bước đến gần hai cô.

Thật trùng hợp. Không ngờ bị Minh Hoàng lôi kéo đến đây lại có cơ hội gặp được nha đầu này, lần này phải cảm ơn thằng bạn này a.

- Trùng hợp thật không ngờ lại gặp cô ở đây.

Bọn Tề Hạo đứng cách bọn cô chừng mười bước, ánh thích thú nhìn cô khẽ nói.

- Gặp anh là xui xẻo của tôi a. Hừ, biết vậy thì đã không chọn cái trung tâm này rồi.

Nhi An không thèm nhìn Tề Hạo một cái khó chịu nói.

- Sao lại như vậy a. Đây có thể là duyên phận?

- Tôi không cần cái duyên trời đánh này đâu. Được nếu đã gặp thì anh mau đền cái máy ảnh cho tôi a.

Nhi An bước đến trước đưa tay về phía anh lạnh giọng nói.

Con nợ đã tìm đến cửa mà không đòi thì thật có lỗi với bản thân. Anh muốn gây chuyện thì tôi sẵn lòng tiếp chuyện a.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: So Tài Thiện Xạ

Nhìn thấy tên này lại thêm ức. Cái máy ảnh mình mới mua chưa sử dụng được bao nhiêu thì vì hắn chôn vùi theo đám sắt vụn rồi a. Hừ, hắn có biết mình đã phải tiết kiệm bao lâu mới có nó không a? Vậy mà chỉ một cái hươ tay của hắn thì tất cả coi như đổ xuống biển cho cá ăn.

Thật tức chết người mà.

Hôm nay tôi phải đòi lại công đạo a.

- Này mau mau đền máy ảnh cho tôi đi a.

- Cô có vô lý quá không? Cái máy ảnh là do cô đưa trước tầm tay tôi, tôi chỉ vô tình hất tay trúng chứ đâu phải cố ý. Có khi... cô cố tình đưa nó đến gần tôi để tôi làm hỏng rồi giả vờ đòi nợ bắt tôi đền cái mới cũng nên. Dù gì cái máy ảnh đó cũng quá cũ đi.

Tề Hạo cho hai tay vào túi quần, ánh mắt khiêu khích nhìn Nhi An.

- Anh nói tôi cố ý? Cái cố ý khi gào ầm ỹ mà lấy cái máy ảnh mới mua đưa người khác làm hư hả? Có điên như anh mới nghĩ ra cái lý do buồn cười đó. Hừ, nói tóm lại là anh không muốn đền chứ gì?

Nhi An cười nửa miệng cũng dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Tề Hạo.

An Vũ, Minh Hoàng, Tần Vũ:" nguy quá, có mùi thuốc súng rồi a."

- Tôi không làm tại sao tôi phải đền?

Tề Hạo vẫn bình thản nói với cô.

- Anh vô lý! Chính tay anh làm hư máy ảnh của tôi, giờ còn chối sao?

- Tôi không chối. Bất quá nếu cô có thể thắng tôi trong trò đấu súng, may mắn thì tôi sẽ đền máy ảnh cho cô a.

Tần Vũ, Minh Hoàng:" cái gì?! Đấu súng là nghề của Tề Hạo. Bất một cô gái đấu với mình trò này chẳng phải ép người quá đáng sao?"

Muốn chơi đấu súng với bốn tiểu thư? Thật không biết lượng sức. Muốn thì tôi chiều đến cùng, dù gì Tề Hạo người cũng phải đền máy ảnh cho tôi thôi.

- Ok. Tôi chấp nhận. Anh không được thất hứa a.

Nhi An vui vẻ nhìn Tề Hạo chấp nhận thách đấu.

- Tiểu An...

An Vũ lo lắng kéo nhẹ áo Nhi An. Nhi An làm sao thắng được Tề Hạo? Ai trong trường cũng biết Tề Hạo là tuyên thủ đấu súng, là một thiện xạ a. Một cô gái như Nhi An làm sao mà thắng được?

- Ân. Nhưng trong chuyện này chỉ có cô được lợi thì có vẻ không công bằng lắm.

Tề Hạo xoa xoa cằm nhìn cô, ánh mắt sáng lên vẻ tỉnh ranh.

- Anh còn muốn gì thì nói rõ đi?

- Tôi thích mẫu người sáng khoái như cô a. Chẳng qua nếu tôi thắng thì sao?

- Nếu anh thắng thì tôi sẽ không đòi anh chiếc máy ảnh nữa. Thế là công bằng.

- Dễ ễ vậy. Tôi đã đáp ứng sẽ đền máy ảnh cho cô thì cô cũng nên đáp ứng tôi một điều kiện a?

-...Nói rõ đi!

- Ok. Nếu tôi thắng cô phải nghe theo lời tôi một ngày.

Cái gì?! Hắn muốn mình nghe lời hắn. Đúng là điều không tưởng. Thì ra đáp ứng mình đền máy ảnh chẳng qua là muốn có được điều này. Được thôi. Ta không tin tôi không thắng anh.

- Được. Tôi đáp ứng, bắt quá anh có khả năng thắng tôi sao?

-Cái gì? Tiểu An cậu đáp ứng sao? Cậu có biết Tề Hạo là một tay thiện xạ không a? An Vũ hốt hoảng tròn mắt nhìn Nhi An.

Nhi An, thường ngày cậu đã không bình thường, hôm nay đặc biệt là không bình thường a.

Cái gì? Cô gái này đáp ứng đề nghị của Tề Hạo! Cô ta tự tin đến thế sao? Hừ, xem ra lại có trò hay xem a.

- Được rồi. Vậy chúng ta thi ở đâu?

- Tiện lợi khu trung tâm này có một khu trò chơi chúng ta vào đó đi.

- Ok.

Nhi An, An Vũ đi theo ba người Tề Hạo đến khu trò chơi.

- Tiểu An cậu có chắc thắng không a?

An Vũ hơi lo nhìn Nhi An. -Tiểu An, cậu liều lĩnh quá, chưa hiểu rõ đối thủ đã vội vàng đáp ứng. Thật khinh địch a. Cậu có biết chưa ai thắng Tề Hạo trong trò này không hả?

Dù An Vũ cô không quan tâm đến ba hotboy họ thì danh tiếng cũng nghe phong phanh chút ít a.

- An Vũ cậu phải tin tớ a. Cậu đâu thể làm tinh thần tớ đi xuống trước khi thi chứ.

Nhi An điều luyện kiểm tra súng.

- Cậu có gì đâu làm tớ tin chứ? Cậu tự tin có thể thắng Tề Hạo sao?

- Không thắng cũng có thể hòa mà. Cậu yên tâm, tớ sẽ không để hắn sai bảo tớ như thái giám đâu.

Nhi An cười trấn an An Vũ.

Cậu cười vậy càng làm tớ bất an hơn thì có.

- Đây, cô chuẩn bị xong chưa?

Tề Hạo quay sang cười khêu khích.

Để xem cô làm sao thắng tôi.

- À hình như tôi chưa biết tên của cô a?

- Hỏi tên làm gì? Tôi không muốn liên quan đến anh.

Nhi An lạnh lùng trả lời.

- Lạnh lùng quá.

-...

- Cả hai chuẩn bị xong chưa?

Người quản lý quan sát cả hai.

- Ok.

- Chuẩn bị. Mục tiêu là các hình nộm đang chuyển động. Ai bắn trúng nhiều hình nộm nhất coi như thắng. Chuẩn bị...

Cả Nhi An và Tề Hạo bình tĩnh chuẩn bị nhắm mục tiêu.

- Bắt đầu!!!

Người quản lý vừa dứt lời cả Tề Hạo và Nhi An cùng lúc bóp cò nhắm thẳng không bỏ sót mục tiêu nào.

- Cái gì? Cô gái này bắn không thua gì Tề Hạo cả.

Minh Hoàng tròn to mắt nhìn điểm số trước mặt cứ chênh lệch rồi ngang nhau.

- Kỳ này Tề Hạo gặp đối thủ rồi.

Tần Vũ nhìn Nhi An đầy tán thưởng.

- Tiểu An cố lên! Tất cả vì cái máy ảnh mới a.

An Vũ hô hào cổ vũ Nhi An.

Nhi An tỏ thật phải nhìn cậu với con mắt khác rồi.

Cậu thật sự thắng Tề Hạo thì tớ sẽ tôn cậu làm thần tượng của tớ a.

Mọi người trong khu trò chơi bây giờ càng nhiều người chú ý đến cuộc so tài của anh và cô, họ đến xem càng ngày càng đông.

- Cậu xem họ kìa! Là trai xinh gái đẹp đang đầu sủng đấy.

- Phải a. Xem chừng là ngang tài ngang sức a. Điểm số không chênh lệch nhau bao nhiêu.

- Cô em xinh đẹp không được để thua a.

- Anh đẹp trai. Không cần nhường cô ấy a. Mau chiến thắng đi a.

- Cố lên! Cố lên!

Cuộc so tài ngày càng gay cấn thì tiếng hò hét cổ vũ ngày càng nhiều. Gần như chia thành hai phe cổ vũ cho anh và cô.

Đến gần cuối chỉ còn số ít mô hình thì càng tranh đầu gay cấn.

Không thể thua tên Tề Hạo này a. Vừa mất máy ảnh vừa lại làm thái giám cho hần sai bảo, không chấp nhận a. Nhưng tên này quả tài bắn của hần thuộc hàng điều luyện a.

Cô nàng này thật không tầm thường a. Tài bắn gần như ngang ngửa với mình. Đúng là mình tìm được báu vật rồi a.

Mô hình cuối cùng cũng xuất hiện.

Phẳng?!!!!

Tiếng súng vang lên cùng một lúc. Cả không gian im lặng chăm chú nhìn lên bảng điểm.

Của Tề Hạo là... 171!

Cái gì?! Tề Hạo không hổ danh là tay thiện xạ. Vậy còn...

Tề Hạo và mọi người chăm chú nhìn bảng điểm của Nhi An.

171?! (◉◉◉)

Bằng nhau sao!?

Thật không ngờ a!

- Không ngờ điểm của cô có thể ngang bằng tôi. Phải nói lần đầu có người bắn ngang điểm tôi đấy a. Cô quả thật không yếu đuối như vẻ ngoài nhĩ?

- Quá khen. Anh cũng không phải dạng tầm thường.

Khó chịu a. Mắt cơ hội có mấy ảnh mới rồi.

- Lần này coi như hòa. Được rồi tôi có việc đi trước a. An Vũ chúng ta đi thôi.

Nhi An nhấn mặt nắm tay An Vũ bỏ đi.

Phải đi thôi a. Hòa rồi thì làm gì được. Mà tên Tề Hạo này cũng có bản lĩnh thật. Coi bộ mình không nên khinh địch nữa a.

Tề Hạo nhìn Nhi An rồi đi khẽ cười.

Nhóc! Chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi.

- Tề Hạo , cậu tìm đâu ra cô gái thú vị này thế hả?

Tần Vũ tiến đến mắt vẫn nhìn hai cô hỏi Tề Hạo.

- Thật bất ngờ. Không nghĩ cô gái xinh đẹp đó lại có thể so tài ngang ngửa với thiếu gia Tề Hạo a.

Minh Hoàng tiến lên trước chọc nói- Cậu nên giới thiệu cô ấy sớm với bọn tớ a.

- Các cậu đừng có đụng vào cô ấy. Cô ấy là của tớ.

Tề Hạo cười bá đạo nói.

- Cậu đe dọa anh em của mình đấy sao?

Tề Hạo không nói gì vui vẻ bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Máu Dám Phk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6

- Tiểu An, cậu cừ thật a! Tớ không ngờ cậu có thể đấu súng ngang ngửa với Tề Hạo đấy.

An Vũ cười nói. Cả hai cô thông thả tản bộ về nhà.

- Cậu khinh thường tớ vậy sao? Dù sao bạn của cậu cũng từng mệnh danh là thiện xạ ở trường cũ a, đâu thể làm mất danh được. Mà phải công nhận một điều tên Tề Hạo đó thực không phải hạng xoàng a, kỹ thuật của hắn vô cùng điêu luyện.

Nhi An gạt đầu tán thưởng. Xem ra cô quả tìm được đối thủ rồi.

- Đương nhiên a. Tớ nghe mọi người đồn hắn là tay thiện xạ bách phát bách trúng đấy.

- Vậy tớ không thể xem thường hắn là công tử bột rồi a.

- Nói thì tớ cũng không quan tâm mấy về bộ ba đó, chỉ thoáng nghe mọi người nói nhà họ rất giàu... ừm chắc là con giám đốc hay chủ tịch gì đó.

- Coi bộ cả ba đều là đại thiếu gia a. Hèn gì lượng fangirl của bọn họ đông đảo vậy. Nếu vậy chúng ta càng không nên gặp họ nữa. Tớ không muốn trở thành kẻ thù của đám con gái đó a.

Nhi An để tay sau gáy ngửa nhìn trời than thở.

- Tớ cũng thấy nên vậy. Tớ thật không muốn tự tìm phiền phức a. A... đến ngã rẽ trước là phải tạm biệt rồi. Bye cậu nha, mai tớ đợi cậu ở đây. Nhớ mà đến sớm không thì cậu chết với tớ.

An Vũ lần mặt nghiêm trọng nhìn Nhi An nói.

- Tớ biết rồi nhưng cậu cũng phải thông cảm a. Tớ thật sự rất muốn thức sớm nhưng là do cơ thể tớ không chịu vâng lời, tớ cũng phải khổ tâm đấu tranh kịch liệt lắm mới gặp cậu đó chứ. Phải thông cảm a.

Nhi An nhìn An Vũ bằng ánh mắt vô tội.

- Đừng có giờ ánh mắt cún con đó nhìn tớ, tớ không mắc lừa đâu. Cậu liệu mà giải quyết cái vấn đề kịch liệt đấu tranh đó a. Mai mà cậu đến trễ thì cậu chết chắc đấy!

An Vũ nói hết câu nhìn Nhi An bằng ánh nhìn uy hiếp. Cô đồng thời đi theo hướng rẽ phải.

Haiz... cậu thật sự phải cảm thông cho tớ a. Cậu biết một con nhóc mê ngủ thì khó lòng mà chống lại cơn buồn ngủ mà.

Sau số tôi lại lặn độn thế này? Vừa gặp ôn thần xui xẻo lại bị bạn thân hãm dọa, tương lại còn phải đối đầu với giấc ngủ thân yêu. Aiz...

Nhi An thở dài thườn thượt nặng nề bước chân về nhà.

- Ba mẹ, con về rồi a.

Nhi An vừa cởi giày vừa nhìn vào trong nhà nói.

- Con gái yêu về rồi a. Vào đây ba mới nấu xong món canh. Nhanh thay đồ rồi xuống cùng cả nhà ăn cơm.

Ba Nhi An đeo tạp dề, tay còn cầm giá canh chạy ra cười vui vẻ nói với cô.

Haiz... ba của cô đấy! Người ba "men" nhất quả đất a. Ngày thì đi làm, chiều về thì nấu cơm, đi về đúng giờ, không hút thuốc, không rượu bia, nấu ăn cực ngon, yêu vợ con hết lòng, lại khá đẹp trai. Đây, một người đàn ông một người cha vô cùng hoàn hảo chỉ mỗi tội hay khóc. Haiz... ba mà bỏ được tính này thật khỏi chê a.

- Tiểu An, sao bây giờ mới về hả? Lại là cà hiệu sách nào rồi?

Nhi An đi qua phòng khách nhìn mẹ cô. Mẹ Trần_ một người phụ nữ quyến rũ, xinh đẹp dù đã ngoài bốn mươi. Một nửa doanh nhân tài giỏi, quyết đoán. Tính tình thẳng thắn, nuôi con với phương châm "không nuông chiều, dạy dỗ một cách cứng rắn".

Nhiều khi tôi tự hỏi: "không hiểu sao ba mẹ có thể yêu nhau được a? Một người thì mềm mỏng dịu dàng hết mực, một người thì quyết đoán cứng rắn tới cực điểm. Sao mà tìm ra điểm chung để yêu a? Khó hiểu a, khó hiểu. Tình yêu quả là sức mạnh to lớn".

Vấn đề này không nên nghĩ nữa không thì não thật sự bị phá hư.

Nhi An chỉ biết lắc đầu mà thở dài.

- Chị ấy còn đi đâu nữa a? Chỉ có không vào hiệu sách thì cũng mò đến mấy khu vui chơi gì đó hay là mấy sân đá bóng. Thành phố này thì thiếu gì mấy thứ đó a. Mẹ khỏi đoán cũng biết. Chị mau khai thật đi thì sẽ được khoan hồng.

- Khai gì chứ hả? Chị đây là đi một nơi đáng hoàng nhá. Chị mới đi mua đồ về với An Vũ, làm gì có đi những nơi như em nói a.

Nhi An trừng mắt nhìn cậu con trai đang ngồi vắt chân trên ghế sofa, mắt thì tập trung, tay thì bấm lia lịa vào màn hình laptop, miệng thì nói toàn lời chỉ trích cô.

Nhóc con đáng ghét! Dám nói xấu chị mi như thế sao?

Cậu nhóc này là Trần Vũ Tuấn Phong_ em trai cô. Nó mới học lớp 8 thôi, đầu óc thông minh nhưng toàn sử dụng vào mấy trò chơi điện tử, game online, việc học thì vô cùng lười nhưng vẫn giữ hạng cao. Bất quá việc này nó giống cô a. Chơi thì chơi nhưng vẫn học nếu không là mềm xương với mami a. Nó chuyên trêu chọc, nói móc cô, phải chọc cô tức điên thì nó mới hả dạ mà buồn tha. Hừ cô cũng đâu vừa ăn miếng trả miếng đủ cả không thiếu a.

- Chị đi với cô gái xấu xí hôm bữa đến nhà mình đó hả?

- Gì mà xấu xí?! Người ta là bạch ngọc, một cô gái vô cùng xinh đẹp a.

- À em hiểu mất thẩm mỹ của chị tệt thế nào, chị không cần hô hào vậy đâu?

- Hô hào gì? Có em tưởng tượng đầu óc bị ba cái game ăn mòn hết rồi a. Có mà mai mốt gặp thì đừng có ở đó mà rớt quai hàm, lòi đôi mắt. Chị đây không rảnh phụ giúp gắn lại đâu.

- Có đi hãy nói, bà cô giaaaaa!

- Ai là bà cô già hả?!

-Chị đó.

- Chị sẽ giết em!

Học máu. Mấy hôm nay thằng nhóc này không ăn đòn, thèm lắm sao? Chị đây tốt bụng tặng nhóc vài quả đấm đây a.

- Hai đứa thôi ngay.

Mẹ Trần gằn giọng. Mấy đứa này hễ sắp lại là cãi vã, bộ không thấy mệt sao?

- Dạ.

Hai chị em cô đồng thanh trả lời. Ánh mắt vẫn bắn cho nhau từng viên đạn lửa.

- Tiểu An mau lên thay đồ rồi xuống ăn cơm, Tiểu Phong mau vào bếp giúp cha con a.

Mẹ Trần ra lệnh.

- Vâng.

Cả hai nhanh lẹ đi thực hiện không dám chậm trễ.

Nhóc con, chờ đi chị đây có thù tất báo.

Bà cô già, chờ đi "món ngon" không thiếu phần bà đâu a.

Cạch... cửa phòng bật mở.

- Bà cô già không mau thức dậy thì bà chắc chắc trễ học với cái giờ óc sên của bà đấy.

Tuấn Phong dựa người vào cửa phòng vừa ngáp vừa gọi Nhi An.

- Hả? Nhóc đừng phá chị mi đang ngủ ngon a.

Nhi An mệt mỏi lấy chăn trùm qua đầu thều thào nói.

- 6h30 rồi, bà còn không mau thức thì đợi đó mà chờ ăn củ đá thần sầu của mẹ đi. Tội đi ăn sáng a.

Tuấn Phong liếc mắt nhử mày nhìn bà chị của mình còn cố gắng ôm cái chăn bông mà rời đi.

Cạch...

- Thằng nhóc này chỉ giỏi hù người... mới 6h... há cái gì?! 6h30!

Nhi An hét lên tung người ra khỏi chăn tức tốc chải đầu thay đồng phục, phi thân xuống dưới nhà.

Huhu... trễ rồi, trễ rồi. Làm sao bây giờ? Hu An Vũ chắc chắn sẽ cắt thịt lột da mình mất!!

Nhi An thật khóc không ra nước mắt.

- Tiểu An con mau vào ăn cơm đi a.

Ba Trần cười híp mắt gọi Nhi An.

- Ba à, chị ấy không ăn đâu. Chị ấy còn phải chạy đi nhanh không thì lại bị bạn thân tẩn cho đấy.

Tuấn Phong bình thản nói.

Cốc... Nhi An cốc vào đầu cậu em mình.

- Ui da! Sao chị đánh em?

- Ai bảo em nhiều chuyện thế hả? Lo ăn thì ăn đi. Ba mẹ con đi trước, ba cho con xin cơm trưa a.

- Cửa con này.

Ba Trần đưa phần cơm đã chuẩn bị sẵn cho cô.

- Cảm ơn ba. Con đi học a.

- Đi từ từ thôi Tiểu An.

Ba Trần nhìn con gái yêu chạy ra cửa cười hiền hòa.

- Kệ chị ấy đi ba. Thế nào chị ấy chả bị chị An Vũ tấn cho.

Tiểu An làm gì mà đi trễ thế không biết? Hừ, lại dậy trễ chứ gì. Cậu mà đến trễ thêm một phút nữa tớ sẽ giết cậu thật a.

An Vũ bực bội thầm mắng cô bạn của mình. Bỗng cô tỉnh cờ ngược lên thấy bóng dáng Nhi An đang chạy thục mạng đến.

- Học học... xin lỗi... học... tớ đến trễ.

Nhi An thở một nhọc nói. Cô thật sự đã chạy hết sức đến rồi a. Ô ô cô còn chưa kịp ăn các món ngon ba ba làm nữa a.

- Tớ thật muốn giết cậu a. Đã biết trước mà dặn cậu đến sớm mà tại sao cậu còn đến trễ thế này hả?

An Vũ tức giận nhìn Nhi An. Đã biết là Tiểu An luôn đến trễ, đã dặn trước rồi a, thế còn đến trễ là lý nào a?

- Tớ xin lỗi a. Tại tớ không tài nào chống lại cơn ngủ a. An Vũ tha cho tớ lần này đi a. Mau chúng a đến trường đi, trễ học rồi đấy.

Nhi An kéo tay An Vũ chạy đến trường, ai vẫn nghe mấy lời cần nhần của An Vũ.

Tạ trời. May là đến kịp lúc không là trễ học phải đứng ngoài cổng rồi a.

Nhi An ngồi phịch vào bàn thờ hi học. Cô với An Vũ chạy như bay đến trường vừa bước vào cổng là chuông reng vào lớp, chú bảo vệ vừa đi ra khép cổng. Cả hai nhìn nhau trong lòng thầm khấn tạ trời phạt.

May a, nếu không phải viết tờ kiểm điểm dài cả đôi giấy rồi a. Hôn vậy hôm nay cô có bài kiểm tra ngữ văn. Ô ô, là ngữ văn a! Môn cô thù hận nhất. Cô phải học điên cuồng với nó mới đạt trên trung bình đấy a. Tại sao bất công thế? Trong khi An Vũ giỏi văn thế kia cô thì lại tẹt hết chỗ nói.

Nhi An thở dài bất lực.

Lạy trời! Hôm nay ông phù hộ cho con làm bài trên trung bình đi a.

Cộc cộc...

Hả? Gì vậy?

Nhi An ngẩn mặt lên trong thấy khuôn mặt của Thương Cảnh đang khó chịu nhìn mình.

- Ô... Thương Cảnh. Cậu... tìm tớ có gì... sao?

Nhi An có hơi bất ngờ lấp bắp nói, mặt khờ ra nhìn cậu.

Tớ này bị điên sao? Tự nhiên hôm nay đến tìm mình làm quái gì? Có trò trêu mới sao?

Nhìn vẻ mặt khờ khạo của cô, Thương Cảnh tỏ ra khó chịu cộc cần nói.

- Làm bài tập dùm tôi a. Hôm nay có tiết toán, tôi sẽ đến lấy tập trước giờ học. Cảm ơn.

Nói rồi cậu bỏ đi, ngồi xuống cười nói vui vẻ với đám bạn.

What?

Nhờ làm bài tập dùm sao? Nhờ cậu mà dùng thái độ đó sao?

Chảnh chọe, khinh người vừa thôi. Tưởng tôi đây dễ bắt nạt sao? Nếu là không phải bộ dạng này thì tôi đã đánh cậu vài quả hả giận rồi a.

Được rồi. Bình tĩnh. Chị đây sẽ làm bài cho cậu lần này coi như nể mặt tương lai bình yên trước mắt a. Nhi An bực bội làm bài chỉ Thương Cảnh.

Bực bội a. Đang buồn ngủ mà không được ngủ thật khó chịu.

15 phút sau.

Xong. Coi như đây là ơn chị ban cho nhóc Thương Cảnh đi.

Nhi An hít một hơi thật sâu giả vờ run rẩy mang tập đến chỗ Thương Cảnh.

- Bạn... bạn Thương Cảnh. Tớ đến... trả tập cho... cậu.

- Cái gì? Cô làm xong rồi?

Thương Cảnh cùng đám bạn của cậu nhìn cô bất ngờ.

Các cậu chỉ tính trên cô chút nên lấy bài tập chưa làm đưa cô. Phải nói là trong đó có cả đồng bài tập khó hiểu mà trong vòng chưa đến nửa giờ cô đã hoàn thành. Có kinh dị quá không?

Nghe câu hỏi của Thương Cảnh cô chỉ dám gật nhẹ đầu nói khẽ.

- Sắp vào... vào tiết, tớ đi về... chỗ trước.

Xong cô quay đi cúi đầu về chỗ.

Muốn chơi tý sao? Máy nhóc còn non lắm, đi về mà học hỏi thêm đi.

- Thương Cảnh con nhóc đó là thần đồng sao? Làm gì có người làm cả đồng bài tập như núi đó trong thời gian ngắn như vậy?

Một bạn vỗ vai Thương Cảnh nói, mắt vẫn kinh ngạc nhìn theo Nhi An.

- Đúng a. Cũng như lần trước nó nói đáp án bài toán khó vậy chỉ trong phút chốc.

Một cậu bạn khác tiếp lời.

- Tớ thấy có khi nào nó học nghiêm túc đâu a. Lúc nào vào lớp cũng ngủ, không thi lời ra mấy quyển truyện trinh thám, truyện tranh đọc rồi cười một mình. Tớ còn tưởng nó bị tự kỷ a.

- À mà theo tớ thấy sao cậu hay chọc con nhỏ đó vậy Thương Cảnh?

Trọng Phú nhìn Thương Cảnh trên chọc.

- Tớ thấy con nhỏ đó còn điều gì đó đang giấu không muốn cho ai biết. Ngay cả việc nó đi chung với An Vũ lớp 11D cũng đáng nghi. Biết cả trường ai cũng xa lánh mà bản thân còn đi chung, có phải đáng ngờ? Tớ nhất định sẽ tìm ra bí mật của nhỏ đó.

Thương Cảnh không biểu lộ gì chỉ nhìn Nhi An bằng ánh mắt tìm tòi sâu xa.

Reng reng... reng...

- Tiểu An đi ăn không?

- Đi a.

An Vũ qua lớp rủ Nhi An cùng xuống sân ăn cơm trưa. Cô vội lấy phần cơm ba ba chuẩn bị rồi chạy theo An Vũ.

- Tiểu An nghe nói hôm nay cậu có bài kiểm tra ngữ văn, có làm được không?

- Haiz... lạy trời cho tớ trên trung bình a.

Nhi An chấp tay ngửa mặt lên trời cầu khẩn.

-_-||- À... vậy tớ hiểu rồi cậu không cần nói nữa.

Theo tình hình này chắc không khả quan lắm.

Tội nghiệp con bé.

- A... là cô bạn học sinh mới đây mà.

Hả?

Cả hai cô ngược mặt lên thì thấy bộ ba Tề Hạo đang đi về phía mình.

Cái quái gì a? Ăn cơm mà cũng đến phá sao? Hôm nay có cần xui vậy không?

P/s: năm mới tớ chúc mọi người nhiều nhiều sức khỏe, được nhiều nhiều lì xì, có cuộc sống màu hồng như ước mơ.

Cám ơn mọi người đã ủng hộ truyện của tớ.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7

Quái gì mà dạo này mình xui thế không biết? Cũng đâu tìm ai gây chuyện hay chọc phá ai, thế sao cứ gặp mãi mấy tên này không biết?

Thiên, ông cũng nên xem xét cho con đi a.

- Lại gặp nhau.

Tề Hạo cười mỉm ánh mắt thích thú nhìn Nhi An.

Gặp cái đầu nguoi?! Bà đây cầu thiên cho các người mau mau biến đi còn không kịp kia.

Nhi An hít sâu trầm nghĩ.

- Chào hai cậu.

Minh Hoàng, Tần Vũ đồng thanh nói.

- Chào.

An Vũ như vô tâm nói nhỏ, cô không chú ý lắm đến ba người trước mặt cái cô muốn thấy là biểu hiện của "ai đó" kia.

- Chào... xin ch... chào...

Nhi An cúi đầu thật thấp giọng run run đáp.

Minh Hoàng: "kì lạ. Hai cô gái không có tí gì thú vị này cứ luôn làm Tề Hạo chú ý? Về ngoài không quá bắt mắt nếu không phải nói là quê mùa thô kệch. Cô gái lạnh lùng thì xem ra cũng tạm đi nhưng còn... ôi không nên đánh giá. Vậy là xúc phạm a."

Minh Hoàng dù suy nghĩ thế nào nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười rạng rỡ.

Tần Vũ: "tại sao Tề Hạo lại chú ý đến hai cô gái này a? Có vẻ... là chú ý đến cô nàng kính cận kia. Nhưng nguoi như vậy làm sao lại thu hút được thiếu gia Tề Hạo? Khẩu vị của hắn có bao giờ thấp a. Bộ định đổi khẩu vị nếm thử cái mới sao?"

- Cô bạn... à không, cô tên Nhi An. Cô có vẻ sợ tôi?

Tề Hạo nhẹ hỏi, thanh âm mang vài phần đùa cợt.

- Không... nào có.

Giống với bà à? Ta đây thật sự là muốn cho nguoi một trận chứ ở đó mà sợ.

Ngủ mơ hả?

- Không? Vậy sao lại run như vậy?

- Nào có run. Đây là... thời tiết hơi lạnh nên không thích ứng a.

Hơi lạnh? Thời tiết nóng muốn chảy mồ hôi thế này mà bảo lạnh? Đây là nói chơi hay nói giỡn a?

Cả thấy bốn người nhìn chăm chăm Nhi An.

Gi chứ, kệ, muốn nhìn thì cứ thoải mái ta đây không tính phí.

Bây giờ giả ngu là hay nhất.

- Nhi An thời tiết thế này mà cô bạn nói lạnh có phải hơi khác người không? Hay cô bạn là muốn mình đặc biệt?

Minh Hoàng cười đùa nói.

Nhi An im lặng không nói một lời.

Muốn trầm mặt không tiếp sao? Đâu đơn giản vậy a. Tề Hạo thăm tính trọng lòng. Anh đâu thể bỏ qua cô gái thú vị này a. Cũng nên chơi đùa với cô một chút.

- Hai người chẳng phải đang ăn trưa sao? Nhân tiện coi như đây làm quen tôi mời cả hai đi ăn a.

Tề Hạo cười nhẹ.

Cái gì?! Tần Vũ, Minh Hoàng cùng nhau tròn mắt nhìn anh. Có đùa không? Như vậy chưa gì đã mời người ta? Hắn là đang giờ trò gì a?

Tên này ngốc hay không có mắt thẩm mỹ a. Ba hotboy nổi tiếng lại đi mời hai người bị cả trường kỳ thị đi ăn? Muốn chơi nổi hay giả vờ tốt bụng?

- Xin lỗi. Chúng tôi đã có đồ ăn rồi a vậy nên xin từ chối.

An Vũ lạnh nhạt trả lời. Cô là không thích những người này nên tuyệt nhiên cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì. Nhi An thì chắc càng không muốn liên quan đến họ.

Nghe lời từ chối của An Vũ cô nhanh lẹ gạt đầu, mắt đảo một vòng xung quanh.

Ôi! Biết tên này chả tốt lành gì a. Mời đi ăn chỉ là cái cớ, cái hắn muốn là những ánh mắt tia lửa điện kia a.

Nhi An thầm kêu khổ. Tại sao cô luôn gặp loại chuyện này a. -_-

Nhưng tên Tề Hạo này sao lại muốn gây khó dễ cho cô? Lý ra hắn không biết cũng không nên quan tâm cô a? Đẳng này...

Hay hắn đã nhận ra cô? Không có khả năng. Cô tự tin tài hóa trang của mình a, không thể nào có khả năng hắn lại phát hiện ra. Vậy thì nguyên nhân gì phải làm vậy?

Những cô gái hâm mộ bộ ba vừa nghe câu mời của Tề Hạo tức khắc hung hăng nhìn hai cô. Tại sao hai đứa con gái bị kì thị nhất trường lại có thể làm ba hotboy quan tâm? Thật đáng giận. Không thể tha thứ.

- Thế nào lại không đi? Hay thật sự là các cô sợ?

Tề Hạo trào phúng nói.

- Anh không nghe sao? Tôi nói là chúng tôi không muốn đi làm gì phải nhiều lời như vậy?

An Vũ lạnh lùng nói.

An Vũ cậu nói thật sự quá hay.

- Tề Hạo có chuyện gì vui vậy? Cho tớ tham gia với.

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Từ xa, một cô gái thân người mảnh khảnh, da trắng sáng, mặt trái xoan xinh đẹp cười hiền hòa bước đến cạnh Tề Hạo.

- Cũng không có gì. Tề Hạo là đang mời hai cô bạn này đi ăn a.

Minh Hoàng vui vẻ nói.

- Thật?

Cô gái xinh đẹp nhìn về phía hai cô. Ánh mắt chột như xẹt qua một tia tức giận nhưng lại lập tức biến mất.

- Xin chào. Lần đầu gặp, tôi là Từ Yên. Rất vui được gặp hai bạn.

Từ Yên cười tươi nhưng đầu đó Nhi An cảm nhận được sự thù địch.

- Chào bạn.

Cả cô và An Vũ đồng thanh nói.

- Hạo, cậu mời hai bạn ấy đi ăn sao cậu không mời tớ. Bắt công nha dù gì tớ cũng là bạn cậu a thế mà cậu chưa lần nào chủ động mời tớ.

Từ Yên nắm tay nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng như có đùa giỡn như có tức giận.

Tề Hạo im lặng không nói toàn bộ chú ý đều đặt trên người Nhi An.

Giờ đây? Loại tình hình gì thế này? Có cảm giác như mình là kẻ đi tranh giành tình cảm với người khác a. Bọn người thật giỏi phá không khí a, mình và An Vũ đang yên đang lành không kết thù với họ mà cũng không tha được. Còn cô nàng Từ Yên kia nữa xem ra không phải là một người đơn giản. Tốt nhất là mau rời khỏi đây cho lành thân.

- Ai ui.... An Vũ tớ thấy đau bụng quá a!

Nhi An gấp người ôm bụng kêu lên.

- Hà?! Có sao không tớ đưa cậu xuống phòng y tế a.

An Vũ lo lắng nhìn cô.

- Ô... cậu có sao không?

Từ Yên nhìn cô mang vài phần lo lắng.

- Không sao....

Cô vờ nói lấp trả lời.

Chào mọi người An Vũ vội đưa cô rời đi.

- Kể cũng lạ nhỉ? Cứ mỗi lần cô học sinh mới này gặp chúng là y như rằng sẽ xuống phòng y tế. Bộ chúng ta khác cô ta sao?

Minh Hoàng gác hai tay sau gáy nhún nhảy bông đùa nói.

Hừ, có thật vậy sao? Có chăng là muốn chuồn đi thi đúng hơn. Nhi An em nghĩ em trốn khỏi anh được sao?

Tề Hạo cười nửa miệng nhìn theo cô âm thầm tính toán.

Vừa khuất bóng bọn Tề Hạo Nhi An thờ phào đứng thẳng người, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

- Tiểu An... cậu đây...?

An Vũ nhún nhảy nhìn cô, thấy sự vui vẻ không hề che dấu kia thì đoán được phần nào. Cô nhắm mắt thở ra không có vẻ gì là tức giận do bị lừa.

- Có gì đâu. Tớ giả vờ để tránh khỏi bọn họ a. Mấy tên đó quả phiền bám theo dai không chịu được.

Nhi An buồn quơ nói.

- Ồ. Nhìn ậu vui ra mặt thế là tớ biết rồi. Cậu cũng thật là, hại tớ lo cho cậu a.

- Xin lỗi. Tớ chỉ muốn thoát khỏi đó nhanh nên chỉ nghĩ ra cách đó. Tha cho tớ đi nha.

- Ok. Khao tớ một châu là bỏ qua.

- Cậu khôn quá!

- Sai thì chấp nhận đi a.

- Rồi rồi. Xem như lần này mình lỗ đại a. Haiz..

An Vũ Nhi An vừa đi vừa cười giỡn. Hai cô mặc cho những ánh mắt ghen ghét thù địch vẫn vô tư không thêm để tâm.

Hai cô vừa rời đi Tề Hạo liền trở lại bộ dáng lạnh lùng cao ngạo quay gót li khai. Anh không thêm để tâm đến Từ Yên đang gọi cứ vậy rời đi.

Từ Yên." Nhi An cô thật sự bỏ bùa chú gì mà có thể thu hút Hạo? Tôi sẽ không bỏ qua cho cô. Hạo chỉ có thể là của tôi. An Vũ lần trước mi thật sự vẫn chưa học được bài học nhỉ? Lần này ta nhất định sẽ không nương tay."

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kiểm Tiền Mới Là Quan Trọng

- Tiểu An đây là nơi làm cậu làm sao?

- Ồ... chắc là vậy.

- _-

Nhi An và An Vũ ngẩn đầu nhìn tòa nhà cao 30 tầng to lớn sang trọng trước mắt.

Ôi! Thật không thể ngờ a! Cô chỉ đi dự tuyển là người mẫu đọc giả thôi, chỉ là đi phỏng vấn ở một cái phòng bé như ổ chuột, tưởng đâu chỉ làm người mẫu cho một tạp chí nhỏ ai mà ngờ lại...

Ý trời quả là đáng sợ.

Nhưng bất quá ta thích. Một công ty lớn thế này chắc tiền lương cho nhân viên cũng không ít. Lần này khá lời a.

- Tiểu An cậu làm sao mà được làm cộng tác cho công ty này a?

Thật không ngờ a. Cứ tưởng Tiểu An nói làm thêm công việc cộng tác làm người mẫu đọc giả cho một tờ tạp chí. Minh cứ tưởng là một công ty nhỏ ai ngờ lại là toàn soạn Tinh Liên_ tòa soạn lớn đẳng cấp nhất nhì thành phố. Hơn thế lại là công ty con của tập đoàn tài chính Tề thị.

- Cậu hỏi tớ tớ biết hỏi ai? Tớ chỉ là đi phỏng vấn ở một căn phòng bé xíu ai mà biết nó lại là công ty lớn này. Thôi coi như ông thiên thương nên muốn giúp tớ kiểm tiền đi. Thôi ta vào đi không thì trễ giờ không hay.

- Ân.

Cả hai cô cùng bước vào, lại quây tiếp tân trao đổi đôi chút nhờ chỉ đường đến phòng chụp. Chị tiếp tân cười nhã nhặn chỉ đường cho hai cô.

Đúng là công ty lớn có khác ngay cả tiếp tân cũng lịch sự xinh đẹp như vậy.

Vừa đi theo chỉ dẫn của người dẫn đường Nhi An âm thầm quan sát xung quanh.

Tòa soạn này quả là lớn a. Kiến trúc cũng khá đặc biệt, trang nhã thanh lịch nhưng không kém phần sang trọng xa hoa.

Phòng chụp ảnh.

Đến rồi?

Trước mắt hai cô là rất nhiều người, rất nhiều máy quay máy ảnh, dụng cụ khắp nơi.

- Oa, lần đầu tiên tớ được thấy cảnh này đây!

Nhi An tròn mắt nhìn xung quanh thích thú.

- Ồ... tớ cũng là lần đầu nhìn trực tiếp thế này. Trước đây chỉ toàn xem TV a.

Tần Vũ gật đầu đồng ý. Giống như cô có gắn nhìn hết xung quanh.

Hai cô như hai cô nhóc lần đầu đi đến nơi yêu thích, nhìn mọi thứ đều khác lạ thích thú quan sát, tò mò những hành động của người xung quanh.

Hai cô đi theo người hướng dẫn đến nhà nhiếp ảnh.

- Nhiếp ảnh gia Ngô, đã làm phiền ngài. Tôi giới thiệu đây là người mẫu đọc giả mới tòa soạn mới tuyển, hôm nay sẽ làm việc với ngài. Cô ấy là người mới mong ngài chỉ bảo thêm.

Người hướng dẫn tươi cười giới thiệu.

Nhiếp ảnh gia Ngô là một người đàn ông trung niên khoảng chừng 50 tuổi, gương mặt chữ điền phúc hậu. Ông cười hiền hòa cảm ơn với người hướng dẫn gật đầu đã biết.

Người hướng dẫn rời đi để hai cô lại với nhiếp ảnh Ngô.

Nhiếp ảnh Ngô nhìn hai cô, ánh mắt hiền hòa.

- Chào hai cháu, ta là nhiếp ảnh Ngô. Hôm nay ta phụ trách thực hiện bộ ảnh này.

- Chào bác. Cháu là Nhi An_ là người mới. Mong bác giúp đỡ ạ.

- Chào bác. Cháu là An Vũ, cháu là bạn Nhi An. Hôm nay cùng cậu ấy đến đây.

Hai cô lịch sự kính trọng cúi người chào ông. Sau khi đứng thẳng người Nhi An cười tươi tắn với nhiếp ảnh Ngô. Vừa nhìn thấy nhiếp ảnh Ngô là cô đã có thiện cảm với ông. Người phúc hậu luôn cười thể này cô đoán ông cũng không quá khó tính.

Vừa nhìn thấy nụ cười của Nhi An nhiếp ảnh Ngô bỗng thấy thoải mái. Người mới gặp ông luôn vì ông là nhiếp ảnh nổi tiếng nên luôn kính trọng, trước ông luôn gò bó mọi hành động đều kính cẩn, nụ cười có phần giả tạo nên ông luôn không thoải mái. Vậy mà trước cô nhóc này chỉ với một nụ cười thôi cũng khiến ông thấy thoải mái, nụ cười đó như không chứa gì, đơn giản nó chỉ là một nụ cười. Vừa rồi nhìn thấy hai cô nhóc này ông còn nghĩ cô nhóc có vẻ ngoài trông xinh xắn nhưng lạnh lùng kia mới là người mới nhưng ai ngờ lại là cô nhóc có vẻ ngoài không nổi bật này. Haiz... cũng lạ thật, làm người mẫu thời trang mà vẻ ngoài thế này đứng là lạ.

Nghĩ đến đây nhiếp ảnh Ngô không khỏi sinh lòng hảo cảm với Nhi An.

- Được. Chủ đề hôm nay là Thần Tiên. Cháu sẽ giới thiệu sản phẩm nước hoa mới của hãng nước hoa ROSE- nó tên là BERRY. Cháu giờ cũng nên chuẩn bị một chút.

Nhiếp ảnh Ngô cười hiền hòa nói đưa cô đến gặp một cô gái thuộc bộ phận trang điểm để chuẩn bị.

20 phút sau.

Mọi người trông phòng tròn mắt kinh ngạc, mắt chăm chăm nhìn cô gái mặc bộ váy tím, bên ngoài là lớp voan trắng lấp lánh.

Cứ tưởng con nhóc quê này chả làm được gì ai ngờ lại là một hotgirl xinh đẹp a.

Nhi An được chị trang điểm make up chuẩn bị mọi thứ.

Khi thấy bộ dạng thô kệch của Nhi An chị Hà có hơi nhú mày nhưng sau khi thấy khuôn mặt thật khi cô buộc tóc lên thì không khỏi bất ngờ. Trước mắt cô là một cô gái có khuôn mặt trắng nõn thanh thoát xinh đẹp đang tươi cười.

Nhìn nụ cười của Nhi An cô cũng sinh phần hảo cảm với cô bé này.

Chị Hà trang điểm, làm tóc cho cô. Chị bảo tóc cô đã cong nhẹ nâu tự nhiên rồi không cần làm nhiều chỉ cần kẹp nhẹ thêm một cái kẹp bướm tím này kết hợp với bộ váy này là đã đẹp lắm rồi.

Vừa bước ra Nhi An đã chạy ngay về phía An Vũ cười nói.

- An Vũ trông tớ thế nào?

- Cậu đẹp lắm. Mọi người đang ngáy ngất nhìn cậu kìa. Cậu nên giục dáng về này đi a. Bộ dáng kia không hợp với cậu đâu.

An Vũ gật đầu nói.

Cô nói là thật lòng. Nhi An thật sự rất xinh, cô ấy không nên vì một lý do phiền phức là che giấu nó.

- Không a. Tớ trông bộ dạng kia cũng tốt không gì đáng ngại. Thôi tớ bắt đầu công việc đây a.

- Ừm. Làm tốt nha.

Phải đây là công việc đầu tiên a. Cô phải hoàn thành thật tốt.

YEAH!! Vì tương lai có tiền mua truyện tranh và chơi game. Vì tương lai tương sáng! Cố lên nào! ㄟ(≧◇≦)ㄏ

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Gặp Tại Lớp Học

- Bà già trẻ giờ rồi kìa. Mau thức dậy xuống ăn sáng. Bà mà không mau thì số phận bà ra sao thì tui không biết a.

Tuấn Phong lười biếng dựa người vào cửa nhằm chán ngáp một tiếng gọi Nhi An.

- Ừm... tha cho chị a. Đưa rm thân yêu, cho chị năm phút, năm phút nữa thôi.

Nhi An mơ màng trùm chăn kín người thều thào nói.

Cốp!!!

Tuấn Phong đi đến đá mạnh vào giường của Nhi An một cái rồ to, lớn tiếng nói.

- Bà còn không mau dậy hả?! Muốn năm phút? Với bà năm phút đủ sao? Có cả tiếng con heo mê ngủ như bà cũng chả vừa lòng. Có muốn cậu em thân yêu này gọi mẹ lên không hả?

Nhi An bật người ra khỏi chăn, tỉnh ngủ trừng mắt nhìn Tuấn Phong.

Hừ. Lại đem mẹ ra uy hiếp rồi a.

- Gì chứ dậy là được chứ gì. Lại lấy mẹ ra mà uy hiếp, đàn ông con trai gì mà cứ lấy mẹ ra đỡ đầu a.

- Không lấy mẹ ra hù dọa thì giờ này chắc có một con heo mê ngủ đang bị mẹ trừng phạt rồi a.

Dựa người vào chiếc bàn Tuấn Phong thản nhiên nói.

- Gọi ai là heo thế hả? Là em mà nói chị vậy sao?

- Vậy chị yêu dấu nghĩ đi. Suốt ngày ăn với ngủ thế không giống heo là gì? Hay chị muốn cậu em yêu dấu này nói giống lợn?

- A.....!!! Đâu ra đùa em nói xấu chị mình thế này hả? Chị đây nói cho biết ngoài ăn ngủ ra chị còn biết làm chút việc nhà a, còn biết xem manga, anime... như thế thế nào giống heo? Có thấy con heo nào biết coi truyện coi TV chưa? Còn thằng nhóc như mi suốt ngày là game, game và game có bao giờ làm việc khác đâu. Thằng nhóc hư, hôm nay ta phải dạy cho mi một trận!

Dứt lời Nhi An nhảy ra khỏi giường tung một cước nhắm thẳng vào mặt Tuấn Phong.

Tuấn Phong nhanh nhẹn thân người xoay phải né ngay cú đá vừa hét.

- Có người chị bạo lực nào như bà không hả? Cứ tức giận là tung cước không nương tay. Tui mà không né là toi mạng a. Hừ, nói cho nghe, đây ngoài chơi game còn biết nấu mấy món đơn giản a, còn biết sửa điện a. Ai như lời bà nói. Rõ là vu khống. Tui không nhịn nữa... tiếp chiêu.

- Hừ nếu mi không chọc chị thì đâu cần ta ra tay! Tưởng đây sợ a? YA.....!!!

Hai chị em Nhi An liên tục tung cước võ liên tiếp cho nhau, mặt người nào cũng bùng bùng nộ khí.

Thật tức quá mà nó là em mà lên giọng gọi chị mình là heo. Huhuhu... tôi khổ quá mà! Em nhà người ta thì gọi dạ bảo vâng, còn thằng em này nhẹ giọng thì bị cho là giả tạo, lớn tiếng thì nói là hung bạo. Làm sao là chiều nó? Đúng là ức chế mà.

Đâu ra người chị thế này a? Chị nhà người ta thì dịu dàng đáng yêu, thương em như báu vật. Còn chị mình thì hung hăng như bà chằn, lúc nào cũng đối nghịch. Thế thì bảo sao ôn hòa cho được. Bực quá a!

Cả phòng Nhi An vì trận đấu của cả hai mà rối tung cả lên.

- Hai đứa làm gì a? Mới sáng sớm đã muốn ta "ra tay" phải không?

Mẹ Trần đứng ngay cửa phòng, mắt lạnh nhìn hai người, xung quanh bà tỏa ra nòng đậm sát khí, giọng nói trầm ồm như kim nén tức giận chậm rì rì phát ra.

Nhi An, Tuấn Phong:" tiêu rồi a!"

Hai người lập tức dừng ngay cuộc chiến, đổi sang khuôn mặt tươi cười, nắm tay vỗ vỗ vai nhau.

- Đâu có a. Tụi con chỉ là đang thử khả năng của nhau a. Lâu rồi tụi con không luyện tập karate cùng nhau nên nhớ... vậy nên vậy giờ muốn ôn lại a.

Nhi An méo miệng khó khăn cười hề hề nói.

- Ha ha.. ha... phải, phải a. Lâu rồi không tập con sợ trình độ mình kém đi nên rủ chị tập chung a.

Tuấn phong gượng cười gật đầu phụ họa.

- Thật?

Mẹ Trần không nóng không lạnh hỏi lại.

- Thật... thật a. Tụi con thương nhau thế này làm sao có chuyện gây nhau được.

Hai chị em không hẹn đồng thanh nói. Năm tay lắc lắc đưa qua đưa lại thể hiện tình chị em yêu thương nhau.

- Tốt nhất nên như vậy. Nếu không... các con tự biết hậu quả nhỉ?

- Vâng... vâng.

- Ừm. Vậy giờ hai đứa chuẩn bị đi rồi xuống ăn sáng, ba tụi con đang đợi.

Mẹ Trần xoay người đi không quên để lại ánh mắt cảnh cáo cho hai chị em.

Thấy mẹ đã đi khỏi, Nhi An và Tuấn Phong thở phào.

Nguy hiểm quá.

Ngay lập tức cả hai liếc nhau rồi hất tay ra ai trở về phòng nấy chuẩn bị.

Ừm. Thật là mệt mỏi quá! Chẳng muốn đi học chút nào. Hôm nay lại không có môn toán lại là hai tiết ngữ văn, haiz... thật có lỗi với cô dạy ngữ văn quá! Hôm nay đành ngủ gục nữa rồi. Không hiểu sao môn nào mình học bài cũng vào nhưng duy chỉ môn ngữ văn là ngoại lệ. Chẳng lẽ học ngữ văn cũng cần duyên sao? Nếu vậy thì cái duyên với môn đó của mình chắc bị cắt bỏ lâu rồi a.

Đáng tiếc. Mình thật sự muốn học nhưng thiên không cho học thì đành chịu.

Bỏ đi. Giờ ngủ là hay nhất. Sáng không tại thẳng nhóc quý A Phong thì mình ngủ thêm 5 phút nữa rồi a.

Nhớ lại là thấy tức.

Nhi An nằm gục trên bàn nhắm mắt an tĩnh tìm chu công đánh cờ thì..

Rầm....!!

-Aaaaaaaa...!!

Quái gì a? Mới sáng sớm bộ có hotboy đến tìm sao mà bọn con gái hét như gặp quỷ vậy? Thật phiền. Định không cho ai ngủ sao?

Nhi An nhắm mắt lấy quyển sách ụp lên đầu cố xua đi tiếng ồn xung quanh.

Cộp cộp cộp!

Yên ắng.

May quá! Cuối cùng cũng biết nghĩ cho kẻ khác rồi a.

Tề Hạo đứng trước cửa lớp cô. Tụi con gái vừa thấy anh đã hét toáng lên thì nhau ủa lại chen chúc đứng cạnh anh.

Anh không hề quan tâm mọi người xung quanh, tâm trí chỉ tập trung tìm kiếm một nhân ảnh. Thấy được mục tiêu anh cười khề xuyên qua đám người bước lại phía cô.

Thấy nụ cười lạnh lùng câu hồn của anh, cả đám con gái đồng thanh hét lên càng thêm chen chúc nhau.

Chưa hết bất ngờ, mọi người liền kinh ngạc khi thấy anh tiến lại phía chỗ của Nhi An.

Tề Hạo thiếu gia lại đi quan tâm một con nhóc quê mùa bị cả trường kỳ thị?

Không thể nào!

Tề Hạo bước đến ngồi trước mặt nhìn cô đang say ngủ mà thích thú.

Cô nhóc này ngoại trừ ngủ còn làm gì nữa không? Chẳng lẽ ở nhà ngủ không đủ sao mà ngay cả đến trường cũng ngủ không ngừng nghỉ? Đây là sở thích?

Tề Hạo bỗng cười nham hiểm lấy tóc chọc chọc má cô.

Ngửa a.

Cô lấy tay phui đi nhúm tóc chếp miệng vui ngủ tiếp.

Như thế vẫn không tỉnh?

Tề Hạo lại tiếp trêu đùa cô không tha cứ như chọc cô là điều vui thích không thay thế được.

Bức quá a. Ai rảnh mà chọc cô hoài thế?

- Con bà nó! Con ruồi thôi, tránh chỗ khác cho bà ngủ.

Nhi An thều thào nói, tay lay lay gạt tay anh ra.

Vẫn không tỉnh? Thế mà còn gọi anh là ruồi to gan thật.

Mọi người há mồm vì lời nói của cô.

Cô trước nay trông mắt họ luôn rụt rè, ăn nói lấp bắp, lúc nào cũng né tránh giao tiếp nay lại nói những từ ngữ đó. Quá bất ngờ.

- Còn không mau dạy tôi sẽ dùng vũ lực đấy a.

Tề Hạo lạnh giọng nói.

Giờ đây? Ở đây mà cũng nghe tiếng của oan gia. Hơ, chưa ngủ đã mơ. Xui xẻo lại trùng hần. Không, phải mau mơ giấc mơ khác a.

Cô vẫn không tỉnh, anh lại kiên trì nói lại lần nữa. Lần này thì cô mơ mơ màng màng ngược mắt lên nhìn.

Ai đây? Rảnh rồi quá đi phá giấc ngủ của người khác sao?

Nhi An cố gắng căng mắt lên nhìn rõ người trước mặt thì... ngay lập tức cô tròn tròn mắt, miệng há hốc không nói được lời.

Sao... sao hần ta ở đây????

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bữa Ăn Tội Tệ Nhất

Ôi trời phạt ơi! Sao hần lại ở đây a? Đã vậy còn ngồi ngay trước mặt!? Hần đến tìm mình sao? Hay hần phát hiện ra điều gì?

Nhi An tròn tròn mắt nhìn Tề Hạo, trong lòng cô đang có hàng ngàn câu hỏi cần anh giải đáp nhưng nào có nói được.

- Chịu thức rồi sao?

Tề Hạo lên tiếng, anh chăm chú nhìn cô khuôn mặt bình thản như đây chỉ là chuyện thường ngày.

-...

Cô vẫn không trả lời. Nhi An cúi đầu không dám nhìn anh, tóc rũ xuống che dấu tâm tình đang rối bời.

Chết thật! Nếu hần biết mình là ai thì sẽ không có biểu hiện bình thản như hiện tại, chắc hần vẫn chưa nghi ngờ điều gì nên có lẽ mình vẫn an toàn. Đây là

địa bàn của hấn tốt nhất là yên phận không nên gây sự với kẻ nguy hiểm này.

Vậy ngoài lý do đó hấn có lý do nào để gặp mình? Chẳng phải bộ dạng này của mình chưa từng đắc tội hấn sao? Một người gặp chưa quá ba lần thì có việc gì mà phải gặp nhau? Tên này có bệnh à? Muốn giao thiệp rộng cũng nên chọn người lành lẹ a, ai lại đi chọn người lù khù lờ đờ này.

Con người tên Tề Hạo này quả là không được bình thường.

Vì mãi tậ trung suy nghĩ không chú ý đến anh, điều này khiến anh khá giận.

Cô nhóc này là muốn lơ mình sao? Vờ như không quen biết? Hừ, nằm mơ. Anh đây hôm nay đến là muốn tìm gặp cô a.

- Sao không nhìn tôi? Cô sợ tôi sao?

- ... nào... không có.

Bị câu nói bất thành linh của anh làm giật mình, cô ấp úng nói nhưng vẫn không ngẩng đầu nhìn anh.

- Thế sao không nhìn tôi?

- A... chuyện đó...

Chết tiệt! Muốn nhìn hay không là việc của tôi ai khiến anh quan tâm!

- Sao?

Tề Hạo nhất quyết không buông tha cô.

- Tại... tại vì... tôi... a... là do tôi ngại tiếp xúc giao tiếp với... bạn khác phái... nên... mong anh thông cảm...

Cô cố gắng nói đứt quãng kéo dài thời gian tìm lý do.

Cuối cùng cũng có một lý do xài được. Với lý do này kết hợp với bộ dạng này thì vừa hợp, Tề Hạo không thể bắt bẻ được.

Mình quả là thông minh. ~^O^~

Cái lý do đó cũng nghĩ ra được, thật không biết nói cô nhanh trí hay ngu ngốc. Mà lý do đó cũng hợp với phong cách hiện tại của cô đi, coi như không có gì đi.

Anh cười nửa miệng nhìn cô. Do là cúi đầu nên cô không thấy được biểu hiện của anh hiện tại.

- Vậy sao? Thế thì hơi khó nhí? Nhưng không sao, cũng mới quen biết tập tữ tữ sẽ tốt, cô có gì khó khăn cứ nói tôi sẽ "tận tình" giúp đỡ.

Ai cần anh tận tình giúp đỡ? Bớt nói giỡn đi.

Nhi An âm thầm trề môi.

- A... việc này không cần đâu a.

- Sao lại không cần? Chúng tôi gặp qua nhau, cũng có nói chuyện coi như quen biết đi, vậy thì càng nên giúp đỡ nhau a.

Nhiệt tình vừa phải thôi. Nó không hợp với phong cách lạnh lùng ít nói của Tề Hạo anh đâu a.

- Ừm... thật sự không cần. Tôi có thể nhờ An Vỹ giúp, còn có các bạn trong lớp nên không cần... anh giúp a. Như vậy phiền phức cho anh, tôi không muốn vậy.

Phân rõ ranh giới rõ rồi sao? Nhưng đâu thể.

- Không cần từ chối. Nhân tiện trưa nay tôi mời cô ăn trưa coi như làm quen. Vậy đi tôi phải về lớp sắp vào học rồi.

Đứt lời anh nhanh chóng đứng dậy đi nhanh ra khỏi lớp phớt lờ lời nói của cô.

- A... khoan, không cần. Trưa nay tôi đã hẹn với An Vũ a.

Đi rồi. Hấn phớt lờ lời nói của mình. Vậy thì trưa nay mình thật sự phải gặp hấn nữa sao?

Nghĩ đến đây mặt cô như đờ đẫn ra.

Đúng là khổ tột cùng mà.

Thấy Tề Hạo không chú ý đến mình mà chỉ đi chú ý một mình Nhi An, đã thế lại nói chuyện vô cùng vui vẻ thân thiết khiến các cô gái càng thêm hận, nhất quyết không bỏ qua cho cô.

Làm sao có thể? Làm gì thiếu gia Tề Hạo lại đi chú ý một con nhỏ quê mùa không có lấy một điểm gì hấp dẫn? Chắc chắn nhỏ đã bỏ bùa Tề Hạo rồi a. Điều này là không thể tha thứ, sẽ không bỏ qua việc này dễ dàng a.

Reng... reng.... reng.....

Chuông vừa báo ra chơi Nhi An tức tốc mang com hộp chạy đến lớp của An Vũ.

Vừa đến lớp An Vũ khuôn mặt cô lấm la lấm lét nhìn khắp nơi, khi không thấy gì nguy hiểm cô nhẹ thở một hơi ngó đầu vào gọi An Vũ cùng đi ăn. An Vũ vừa bước đến đã bị cô nắm tay chạy một mạch.

- Học học... học...

Nhi An và An Vũ đứng ở một hành lang vắng khom người thờ ơ học.

- Tiểu An cậu bị gì vậy hả? Tự nhiên gọi tớ đi ăn sao lại chạy trốn chết đến đây làm gì hả? Bộ kẻ thù cậu tìm đến cửa sao?

- Còn hơn vậy nữa... có thể nói là quỷ tìm đến tớ a.

- Ý cậu là gì?

- ... học... chờ tớ thờ a... học... chuyện là Tề Hạo ban sáng đến lớp tìm tớ, không biết nào hấn cí bị gì không mà hấn lại rủ tớ đi ăn trưa, tớ thì không muốn gặp nên bây giờ phải chạy thể này.

- A... nhưng sao cậu không theo lời đi ăn với hấn đi nếu cứ trốn thế này vạn nhất hấn nghi ngờ càng bám sát cậu thì nguy.

- Tớ cũng biết nhưng... cậu không thấy ánh mắt tụi con gái nhìn tớ đâu, nó rợn cả người a. Tớ lại muốn có cuộc sống bình yên nên không dại gì tớ đâm đầu vào ổ kiến lửa đó a.

- Cũng phải tụi fangirl đó ghê lăm tớ hiểu được.

- Thôi không nói chuyện đó nữa, chúng ta tìm nơi nào đó yên tĩnh ăn trưa đi.

Cả hai cô đi bộ trên hành lang bất chợt...

- Sao khéo thế lại gặp hai cô ở đây.

Minh Hoàng vui vẻ cười một tiếng.

Không phải chứ chạy tới nơi vắng vẻ này mà cũng chạm mặt là lý nào?

Thiên, ông đùa giỡn tôi sao?

Ba người Tề Hạo đi ngược, lại chạm mặt với hai cô. Ba anh đứng đối diện mỗi người một vẻ nhưng chung nhất là vẻ đẹp thu hút quyến rũ luôn nổi bật của ba người.

- Oh... chào...

Nhi An méo miệng lắp bắp nói.

Thiên, ông quả là biết cách sắp xếp a.

- Vừa hay tôi cũng định tìm cô ăn trưa, vậy giờ cùng đi luôn a.

Tề Hạo cho hai tay vào túi, vẻ mặt vẫn là lạnh lùng nhưng có phần trêu cợt.

- A... không được. Tôi đã có hẹn với An Vũ cùng đi ăn. Xin lỗi không thể nhận lời mời.

Nhi An nhỏ nhẹ nói, một tay khẽ kéo áo An Vũ.

- A... phải, bây giờ chúng tôi cùng đi ăn.

An Vũ nhận được tín hiệu của cô liền nhanh chóng phối hợp.

- Thế sao?

- Ân. Vậy... chúng tôi đi trước.

- Khoan. Nếu đã vậy thì năm người chúng ta cùng đi ăn càng đông càng vui.

Hả? Gì đây? Không biết người ta từ chối rồi sao mà còn thế hả?

- A... nhưng..

Lời nói chưa kịp nói ra thì đã bị anh chặn lại.

- Cứ quyết định vậy đi. Nào giờ đi ăn a.

Tề Hạo cười một tiếng bước nhanh về phía trước nắm tay cô đi.

Nhà ăn.

Một không khí vô cùng kì dị.

Tại sao? Biết bao nhiêu chỗ trống không ngồi lại chọn chỗ cạnh cô?

Đã vậy khi ăn còn phát ra sát khí là thế nào?

Đây là mời đi ăn hay là phá bữa ăn a?

Nhi An ăn cơm toàn món cô thích nhưng không thất ngon. Anh cứ như khối băng ngồi cạnh cô, xung quanh là hàn khí nhưng lại đối với cô vô cùng thân thiết.

Giờ cô biết ý định của anh là gì rồi a. Đó là thu hút lực chú ý của mọi người vào đây, mang cô thành tấm bia nóng mặc cho những ánh mắt viên đạn đó tóe lửa mà bắn tới.

Thật là oan uổng! Tôi nào muốn ăn chung với tên này. Các người làm ơn phân rõ mà tha cho tôi đi a.

Lần này chắc thật sự bị đánh hội đồng rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Muốn Đánh Hội Đồng? Dễ Dễ

Nhi An ăn nhưng không tài nào cảm thấy ngon, tâm trạng khổ sở không tả được. Cô ăn như cảm thấy anh luôn luôn nhìn chăm cô, quan sát cô không sót một cử chỉ dù là nhỏ nhất thế nhưng khi cô bất ngờ xoay lại nhìn thì lại thấy anh từ tốn ăn, động tác thập phần thanh tao cao quý có chút lãnh đạm như đang thưởng thức một mỹ vị, giống như chỉ cần nhìn anh ăn món nào thì ngay lập sẽ làm người khác cảm thấy đói và thèm món ăn đó.

Kì quái ăn mà cũng thu hút vậy sao? Thiên a, ông quả không công bằng.

Kệ đi hần muốn nhìn cứ việc nhìn dù sao cũng không cấm được. Bây giờ quan trọng là no bụng a, tiết sau là tiết thể dục không nạp năng lượng thì khổ.

Quyết định không để tâm đến anh, cô chăm chú vào ăn vẻ mặt vô vàng hạnh phúc.

Con gái mà có thể ăn nhiều vậy sao? Thật giống heo a. Bất quá cô ăn thật dễ thương cảm giác như là rất hạnh phúc.

Tề Hạo khẽ nhìn cô ăn, tâm trạng cũng bất giác vui vẻ.

Xử gọn bữa trưa một cách nhanh chóng Nhi An thỏa mãn nở nụ cười. Thật là không gì hạnh phúc bằng được ăn ngon a. Tuy hôm nay có vướn chút xui xẻo nhưng thôi tâm trạng tốt không nên để bụng.

Nhi An nghiêng đầu nhìn An Vũ thấy cô cũng vừa ăn xong, lại quay nhìn ba người Tề Hạo, họ cũng vừa ăn xong. Nhi An vui vẻ kéo An Vũ cảm ơn rồi cáo từ đi mất không đợi Tề Hạo nói lời nào.

- Tề Hạo sao cậu lại mời hai cô ấy ăn cơm?

Minh Hoàng nhìn Tề Hạo. Kỳ lạ, có bao giờ anh thấy Tề Hạo chủ động dịu dàng tiếp cận một cô gái đâu a. Tại sao lần này lại mời một cô gái như Nhi An ăn cơm?

- Còn hơn vậy, theo tớ thấy cậu đã nhầm trúng cô gái quê mùa đó rồi, phải không, Hạo?

Tần Vũ đứng nhẹ nhàng nói, tâm trạng không biết đang vui hay buồn về mặt anh luôn là thờ ơ.

- Không biết.

Tề Hạo khẽ nói. Với anh, anh cũng không biết có thích cô hay không, chỉ là cô thú vị đối với anh, là cô gái lần đầu chống lại anh nên có lẽ nó làm anh chú ý đến cô.

- Không biết?! Cậu đùa sao?

Minh Hoàng hơi nhướn mày nhìn anh. Thiếu gia Tề Hạo thẳng thắn quyết đoán mà cũng biết nói câu không biết. Xem ra hôm nay mặt trời mọc hướng Tây a.

- Thú vị thật, có người có thể khiến Tề Hạo của chúng ta không xác định được ý niệm của mình. Xem lại thì cô ái quê mùa tên Nhi An này thật sự có bản lĩnh a.

- Có bản lĩnh hay không tớ không biết nhưng tớ dám chắc với các cậu cô ấy là một người thú vị không tầm thường a.

Tề Hạo tĩnh lặng miệng hơi nhếch khẽ nói.

- Thật sao?

- Ngay cả cậu cũng nói như vậy thì thật tớ càng muốn tiếp cận xem thử điều thú vị đó a.

Minh Hoàng vui đùa nói.

- Cậu đừng đụng vào cô ấy. Cô ấy là của tớ.

Tan trường.

- Tiểu An về thôi.

- Ra ngay.

An Vũ đến lớp rủ cô cùng về.

Cô và An Vũ ngày càng thân thiết. Tuy tính cách hơi khác nhau, An Vũ thì hơi trầm lặng còn cô lại hay hoạt náo nhưng có sau miễn bọn cô thấy hiểu nhau là được. Đầu cần hoàn toàn hợp tính cách chỉ cần những lúc yếu lòng có đứa ngồi lắng nghe thấu hiểu là ổn.

- An Vũ chốc nữa ghé nhà sách với tớ nha, hôm nay có tập truyện trinh thám mới, nghe nói rất hấp dẫn tớ muốn đọc a.

- Ừm. Mà Tiểu An này cậu thích trinh thám tới vậy sao?

- Ừ. Tớ là chết mê chết mệt ấy chứ. Cứ là cái cảm giác hồi hộp khi sát thủ ra tay, rồi những suy luận tìm kết quả đến khi nghi vấn được làm sáng tỏ thì nó kích thích làm tớ đứng ngồi không yên a. Ôi nghĩ thôi đã thích rồi.

- Cậu đúng là mê đến cuồng a.

- Có sao a. Tớ thấy xem nó còn thú vị hơn mấy việc khác a. Tớ là người không thích một thứ quá lâu nhưng duy chỉ có truyện trinh thám, anime là sở thích bền bỉ của tớ a.

- Haiz... người khác nhìn bộ dáng cậu còn tưởng cậu là người mơ mộng lãng mạn chứ họ đâu hay cậu là nam tính hơn a.

- Mặc họ. Tớ cảm thấy tớ bây giờ rất tốt. Tớ là chính tớ, sống thật với cách nghĩ của mình, thích hay không thích do tớ quyết định, tốt hơn nhiều so với những cô hái yếu điệu ra dáng thực nữ a, luôn không sống thật với chính mình. Như vậy quá gọn gàng quá buồn chán.

- Tớ chính là thích tính cách thẳng thắn này của cậu a.

Hai cô cứ thế huyền thoại mãi không dứt.

- Nói chuyện vui vẻ quá nhỉ?

Một giọng nữ cất lên.

Nhi An Và An Vũ nhìn chăm chăm phía trước thoáng nhăn mặt nhưng rồi giãn ra bình thản như không có việc gì.

Oh, xảy ra sớm hơn dự kiến.

Cứ tưởng là ngày mai hoặc hôm nào đó ai ngờ lại ngay chiều nay. Chuyện mới có hồi trưa giờ là ngay có việc tìm.

Bọn người này năng suất làm việc quá cao lại thừa thời gian rảnh rồi không có việc gì làm a.

- An Vũ còn nhớ tao chứ?

Như Ngọc liếc hai cô buồn quơ lên tiếng.

Cả hai đều im lặng không trả lời. Bọn người này lúc nào ra tay đây? Mau sớm một chút để chị đây xử nhanh còn đi mua sách a.

Thật tốn thời gian mà.

Nhi An hiện giờ buộc tóc cao, khác xa với bộ dạng trong trường của cô nên bọn Như Ngọc không nhận ra.

- Sao? Mới đó thật sự quên? An Vũ trí nhớ thật không tốt a.

Nhìn hai cô không phản ứng gì Như Ngọc ngỡ như là họ sợ cô về thêm phần phách lối.

- Các người vo làm gì? Tìm chúng tôi có việc?

An Vũ lạnh nhạt lên tiếng.

Với cô bọn người này giờ không là gì cả. Trước kia cô không phản kháng là không muốn gây thêm sự với họ nhưng có lẽ điều đó đã làm họ nghĩ cô nhút nhát sợ sệt nhưng... giờ không giống trước, cô không phải là đứa mặt cho người sai khiến bốn cọt, cô phải sống thật với chính mình không cần phải trốn tránh việc gì nữa.

- Xất láo. Còn dám dùng giọng điệu đó nói với bọn ta?

Một cô gái trang điểm đậm từng mắt hung tợn hét lớn với An Vũ.

- Khỏi cần ra oai trước tôi, nó không có tác dụng. Các người đây là muốn tìm chúng tôi về việc ban trưa ăn chung bàn với ba hotboy sao?

- An Vũ lâu ngày không gặp bắt quá đã thông minh gan dạ hơn a nhưng có lẽ mi đã quên một điều đó là bọn ta đã từng đối xử với mi thế nào.

Như Ngọc vừa dứt hết câu bọn con gái có cả đám con trai bao vây lấy hai cô.

- Tôi không quên. Nhưng bây giờ tôi đã không còn là An Vũ cho các người dễ dàng bắt nạt trước kia nữa.

- Có vẻ mạnh mẽ nhỉ? Nhưng chút nữa đây tại tao sẽ cho mày nhớ lại cái cảm giác đó. Các bạn....

- Khoan!

Như Ngọc chưa nói hết câu đã bị Nhi An Nhảy vào ngăn lại.

- Làm gì mạnh động vậy? Có gì từ từ nói a.

Nhi An nở nụ cười thân thiện nhìn về phía Như Ngọc.

Mọi người hơi ngại ra khi thấy cô. Bọn họ chính là muốn trừng phạt An Vũ cư nhiên bây giờ lại xuất hiện một cô gái xinh đẹp a.

Như Ngọc liếc nhìn Nhi An một cái.

Kỳ lạ có cảm giác như gặp cô gái này ở đâu rồi a?

- Cô là ai? Mau tránh ra đừng xen vào việc này nếu không lỡ "đánh nhầm" cô thì oan uổng.

Muốn làm anh hùng? Không dễ thế a.

Như Ngọc nhìn cô đùa bỡn nói.

Nghe câu nói của Như Ngọc đám người đều phá lên cười nhìn cô.

Đánh nhầm? Xem là có ý đúng hơn a. Bất quá để tỷ đây ra tay rồi các bé biết ai mới là người đánh nhầm.

- Không có a. An Vũ là bạn tôi làm sao tôi có thể bỏ đi được. Tôi chỉ là muốn nói tôi có thể tham gia trận này không?

Nhi An vừa nói vừa cười thái độ như hỏi thời tiết hôm nay thế nào?

- Láo. Các bạn không cần nương tay đánh hết đi.

Như Ngọc tức giận hét. Ắ đám người vừa nghe lệnh liền lập tức xông tới.

Nhi An cười nửa miệng. A không ngờ hôm nay lại được luyện tập dần dần dầncott a.

- An Vũ không cần ra tay, cứ ngồi yên a. Lần này tớ sẽ trả thù thay cậu.

Một đường xông đến Nhi An tung một cước vào thẳng mặt một tên con trai làm hắn ngã lăn ra đất không đứng dậy nổi. Ngay tức khắc cô liền xoay người né cú đâm của một tên khác rồi nhanh lẹ tung thêm một cú đá ngang bụng hắn làm hắn ngay tức khắc ôm bụng bị thống không nói được.

Cứ thế cô áp đảo đánh không sót một tên nào.

Chưa đến 15 phút tất cả gần mười tên đã bị cô cho nằm ngay ra đất không nhúc nhích nổi. Bọn con trai thì khổ sở hơn con gái vì cô đối với con gái ra tay có phần nhẹ hơn.

Kết thúc cô phúi phúi tay nhìn một lượt các đối thủ nằm ngay đất đỏ mỉm cười.

Yếu quá! Cần về nhà mà luyện tập trước khi đi đánh người a.

- Ôi xin lỗi! Tôi vô ý quá "đánh nhầm" a.

Nhi An cố tình nói lại chọc tức Như Ngọc. Cô nghiêng đầu nhìn Như Ngọc mỉm cười.

- Như Ngọc cho tôi xin lỗi, tôi vô ý quá đánh nhầm bạn cậu ra thế này.

Như Ngọc không nói được lời nào ngoài khiếp sợ. Một cô gái chỉ trong nháy mắt đã đánh hạ 10 người?!

Thật không thể tin được.

Thấy Như Ngọc không có biểu hiện trả lời cô tiếp tục lên tiếng nhưng không còn là giọng điệu thân thiện mà là sự lãnh lẽo.

- Như Ngọc phiền cô bạn về nói với "người chủ mưu" một tiếng: không cần ra oai dọa người bằng cách này. Nếu muốn thì hãy trực tiếp đối mặt mà nói chứ đừng ở trong bóng tối làm những việc này.

Nghe câu nói của Nhi An Như Ngọc sợ run hết cả người, hót hãi chạy đi. Đám người thấy Như Ngọc đã chạy cũng tức tốc chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: đánh Bom Trả Thù

Ui, mới vậy mà chạy rồi? Thật là mình đánh còn chưa đã tay a.

Chán.

Nhi An phúi tay bểu môi rồi đi lại phía An Vũ.

- An Vũ cậu không sao chứ? Sao mặt cậu đơ quá vậy?

Nhi An hươ hươ tay trước mặt An Vũ.

Kỳ lạ. An Vũ làm sao a? Làm cái gì mà kinh ngạc đến trợn mắt? Chẳng lẽ vừa rồi đánh nhau dọa cậu ấy sao?

- Ô... hà?

An Vũ sực tỉnh nhìn chăm chăm Nhi An, đột nhiên An Vũ nắm chặt tay Nhi An, dùng ánh mắt hâm mộ nói với cô.

- Tiểu An, cậu thật sự quá tuyệt! Thật không ngờ chỉ chốc lát cậu đã hạ gục gần mười tên to con a. Ôi cậu làm tớ bất ngờ quá! Tiểu An cậu có học võ sao?

- ...

An Vũ thay đổi đột ngột làm cô không kịp thích ứng, khóe môi giựt giựt không phát ra được lời nào.

Giờ đây? Đây là An Vũ lạnh lùng điềm tĩnh sao? Là An Vũ bạn tôi đây sao? Thật không ngờ An Vũ còn có bộ dáng này, đúng là làm người ta không kịp thích ứng a.

Mãi lâu sao Nhi An Mới chậm rãi nói.

- À... tớ có học karate, giờ là đai đen nên bọn này không là gì cả. An Vũ cậu... có thể buông tay tớ ra được không?

- Hà? À được.

An Vũ buông tay cô ra nhưng ánh mắt vẫn là vô cùng hâm mộ cô.

Nhi An thở nhẹ một cái rồi nhẹ nhàng nhìn An Vũ nói.

- An Vũ cậu làm tớ hết hồn a. Không ngờ cậu luôn trầm tĩnh như vậy lại có bộ dạng như vừa rồi, cứ như cậu gặp được thần tượng mình mến mộ a, dọa tớ sợ hết hồn.

- Hahaha... thật sao? Xin lỗi làm cậu sợ. Nhưng Tiểu An cậu thật sự làm tớ mở rộng tầm mắt. Không ngờ cậu lại học võ lại còn là hạng cao thủ a.

- Tớ học là do mẹ tớ bắt học a. Mẹ nói con gái cần phải mạnh mẽ kiên cường không phải dạng cần con trai bảo hộ mới có thể sống tốt. Ngay cả em tớ, cậu biết mà Tuấn Phong đấy, nó cũng bị mẹ ép học cứ cái lý do là bảo vệ bản thân.

- Ha, mẹ cậu thật tốt với chị em cậu a. Nghĩ cận kề đến vậy.

- Gì mà được thế. Ý của mẹ là tui tớ có thể tự bảo vệ mình mẹ đỡ tốn công lo bọn tớ a. Mẹ là sợ bọn tớ bị kẻ khác bắt nạt nên bắt bọn tớ học để có cái mà hành hạ kẻ thù đấy. Mẹ tớ thế nào cậu cũng biết a, thẳng thắn quyết đoán không ai có khả năng chống lại mẹ. Nhờ đó mà thành tớ bây giờ đây. _ _

- Có sao a. Tớ thật muốn được như cậu nhưng gia đình tớ muốn tớ trở thành một cô gái dịu dàng hơn là một cô gái mạnh mẽ a.

- Ủ... nghĩ lại nhà cậu khó thật.

- Ừm... nhưng tớ thích xem phim hành động, cực thích mấy diễn viên hành động đó nên... hi, Tiểu An cậu biết võ như vậy giờ trở thành thần tượng của tớ.

- Thôi cho tớ xin, cậu cho tớ phút giây yên bình a.

- À mà lúc này tớ có nghe cậu nói gì mà "kẻ chủ mưu"? Thế là sao?

- À, thì cậu cũng đã từng nói "kẻ bắt nạt" cậu thật sự không phải Như Ngọc. Mà không biết vô tình hay may mắn tớ nghe được đoạn đối thoại giữa Như Ngọc và bạn cô ta về "người đó" nên tớ muốn hù dọa thử để xem biểu hiện của cô ta, không ngờ lại...

Nhi An nhếch môi bình thản nói như không có việc gì.

Ha, xem ra chuyện ngày càng thú vị a.

- Ý cậu là...

- Ừm... vẫn chưa chắc chắn nhưng... cậu yên tâm, cuối cùng gì "người đó" cũng lộ mặt thôi.

- Tớ cũng muốn vậy, tớ thật muốn xem xem tớ đã đất tội gì mà bị coi khinh trong suốt một năm như vậy.

Câu nói của An Vũ như có mang thêm một chút căm hận.

Phải, cô có làm gì đất tội thì cứ nói ra, chứ lý nào lại ở trong tối hành hạ cô. Ít nhất cũng phải nói cho cô biết nguyên nhân mình bị đối xử như vậy.

- Thôi được rồi không nói chuyện không vui nữa, bây giờ tốt nhất là tìm cách trả thù a.

Nhi An ánh mắt âm hiểm cười xấu xa nói.

- Trả thù? Ý cậu là muốn trả thù bọn...

Tiểu An là muốn trả thù việc hôm nay sao? Nhưng là...

- Không phải người cậu nghĩ a. Tớ là muốn trả thù tên Tề Hạo xấu xa kia.

- Tề Hạo? Sao lại là hắn?

- Cậu nghĩ đi. Nếu hắn không đột nhiên dờ chừng mời chúng ta ăn cơm thì có phải không có việc gì xảy ra, không có vụ đánh nhau nào không? Như vậy chẳng phải chúng ta vẫn yên bình sống sao?

- Cậu nói cũng có lý đi.

- Tất nhiên. Bởi vậy tất cả nguyên nhân cũng do hắn mà ra nên trả thù hắn mới thật sự đúng.

- Nhưng cậu muốn...

- Cậu yên tâm tớ có cách phải làm hắn nhớ đời.

Tề Hạo mi cứ yên vị mà tận hưởng những giây phút bình yên ngắn ngủi đi, nó không kéo dài được lâu đâu.

Lạnh.

Ế! Sao tự nhiên lại rùng mình?

An Vũ khẽ nhìn Nhi An, cô thoáng lạnh người âm thầm đi cách cô một chút.

Nguy rồi có lẽ Tiểu An đã nghĩ ra trò gì rồi a. Ôi thăm cầu phúc cho tên Tề Hạo đó không bị "quá nặng" a.

- Con về rồi a.

Nhi An vừa về đến nhà lễ phép chào ba mẹ rồi xin phép lên phòng.

Lên đến phòng cô quăng ba lô qua một bên lục lọi tìm tìm kiếm kiếm thứ gì đó, sau rồi loay hoay chế tạo vô cùng nghiêm túc. Nhưng sau vẻ nghiêm túc đó là một nụ cười vô cùng xấu xa.

Tề Hạo lần này tôi sẽ cho anh "hết mùi" a. Dám dùng kế chơi tôi, hi, tôi không phải người khoan dung a, có thù tất báo mới là tôi. Anh cứ đợi đó là hương trọn "bão bối" này đi.

(͡° ͜ʖ ͡°)

Cô chế tạo mãi cho đến khi Tuấn Phong gọi xuống ăn cơm mới tạm dừng. Cô gấp rút ăn cơm rồi lại nhanh chân chạy vội lên phòng khóa cửa lại tiếp tục tiến hành "công việc".

- A Phong con có biết chị con hôm nay sao không a? Tại sao về nhà lại cứ ở mãi trong phòng thế?

Ba Trần dịu dàng quan tâm hỏi.

- Ba không cần lo, với biểu hiện này chắc là có ai đã đắc tội với chị ấy rồi a.

Tuấn Phong miệng nhai snack, mắt dán chặt TV vừa trả lời ba Trần.

- Ày, vậy thật tội nghiệp cho kẻ đó.

Ba Trần lắc đầu cảm khái nói. Ông quá hiểu con gái ông a, nó sống không phạm ai nhưng nếu có kẻ đắc tội cô ý sinh sự thì nó chắc chắn sẽ không bỏ qua.

- Người đó sao lại ngốc thế? Thật biết lựa người đắc tội. Chọn ai không chọn lại chọn ngay chị. Chắc chắc số người đó ngay mai khổ không tả được.

Hai người cùng nhau lắc đầu thờ dài.

Mô phật mô phật.

Nhi An hôm nay dậy rất sớm, tinh thần vô cùng tốt. Cô nhanh chóng sửa soạn thay đồng phục, lấy những thứ cần thiết nhét vào ba lô rồi nhanh chân chạy xuống bếp.

Quả là nếu một người có động lực thì sẽ khác hẳn.

Nhi An nhanh chóng ăn nhanh phần ăn sáng rồi lấy com trưa do ba Trần làm, nhanh chân chạy ngay đến trường.

Hôm nay cô không hẹn An Vũ cùng đi nên cô một mạch chạy đến trường.

Đến trường Nhi An làm vẻ ngoài của mình trông giống các nữ sinh khác, không còn là bộ dạng quê mùa nhưng là vẫn đeo cặp kính to để mái dài để không ai nhận ra rồi đến học tủ dành cho khối 12 đứng đợi ở đó.

Vì bộ dáng giống như những bạn nữ bình thường nên không chú ý đến cô.

Đứng bên ngõ ra cửa thấy nhóm Tề Hạo vừa vào trường cô nhanh chóng lấy "đồ nghề" ra, bình thần đi ngang qua học tủ của Tề Hạo nhẹ đánh rơi một chiếc hộp nhỏ rồi lùi đi mất.

Sau khi thấy có người bước đến học tủ của anh cô nhanh chóng bật một đoạn ghi âm cài giờ sẵn rồi lùi đi mất.

1 phút sau.

- "Khoai lang cờ ho.....!!!!!"

Một tiếng hét to lớn phát lên làm mọi người giật mình, liền sau đó là tiếng..

BÙM!!!!

Tiếng không lớn lắm nhưng ngay lập tức một mùi hôi bốc lên rồi lan ra khắp nơi, một loạt sau là những tiếng hét, tiếng la oai oai cất lên.

Khung cảnh phải nói là rất hỗn loạn.

Nhi An từ xa nhìn chỉ biết ôm bụng cười ha hả, miệng không khiếp lại được.

Tề Hạo, lần này thì anh chết chắc.

Cô vui vui về về mang bộ dạng quê mùa đi về lớp.

Tâm trạng hôm nay thật tốt a. Vào lớp chỉ cần đọc truyện rồi nghe bàn luận là được rồi. Chắc chắn lần này sẽ có trò vui coi a.

Hết tiết 1.

- Này cậu nghe gì chưa? Ban sáng trường mình có kẻ đánh bom đấy.

Bạn nữ A kéo ghế nói chuyện với bạn nữ B.

- Có a. Tớ nghe nói là vô cùng kinh khủng. Nghe nói bom đó nổ phát ra một mùi vô cùng ghê a, hôi không chịu được.

Bạn nữ B hào hứng nói.

- Các cậu có biết vụ việc xảy ra ở đâu không? Là ngay đây học tủ của khối 12 a, lại là ngay học tủ của Tề Hạo nữa.

Bạn nữ C nhanh chóng gia nhập hội.

- Hà? Vậy Tề Hạo có sao không?

Cả nhóm con gái lo lắng hỏi.

Tất nhiên có sao a. Trúng bom đặt chế của mình mà không sao thì đúng là thánh.

Nhi An này giờ nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của họ, lòng vô cùng hả hê.

- Yên tâm không sao a.

Bạn nữ C nở nụ cười nói.

Cái gì?! Không thể?!

Nhi An bật người ngồi dậy trợn mắt trừng ra bộ dạng không thể tin được.

- Vậy là tốt a.

Các bạn nữ thở phào một hơi.

Tốt gì? Xấu thì có. Tại sao lại vậy a? Hắn trúng trợn một quả như vậy mà không sao! Quả không thể! Chẳng lẽ bom có vấn đề? Nhưng mình chính là tận mắt thấy nó phát huy công dụng a. Không thể có việc gì vậy thì tại sao?

- Nhưng...

Bạn nữ C ấp úng nói.

Nhưng sao?

Mọi người đều chăm chú nhìn vào cô.

- Nhưng là người bị ảnh hưởng lại là Minh Hoàng.

- Hả?

Ai cũng kinh ngạc.

Sao lại là Minh Hoàng. Liên quan gì hắn a? Chẳng lẽ...

Ôi không thể!

Nhi An ôm đầu thầm kêu khổ.

- Là do Minh Hoàng đến học tử Tề Hạo lấy tập do Tề Hạo mượn nên...

Ôi không! Sao lại vậy a? Kẻ cần đánh thì không đánh kẻ không liên quan lại dính đạn.

Tiêu a. Như thế nào lại như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: đánh Bom Trả Thù 2

Chết thật! Ra tay nhầm đối tượng rồi a. Lần này thật có lỗi với Minh Hoàng nhưng... haiz hãy thứ lỗi cho tôi, tôi thật sự không cố ý chọc phá anh, người tôi muốn gây sự là tên thú Tề Hạo kia chứ không phải anh. Vì vậy niệm tình tôi không chọc phá hay gây sự với anh lần nào hãy tha thứ cho tôi. Nhưng cũng là tại anh bị ai xui quỷ khiến cho tên Tề Hạo đó mượn tập nên mới thay hắn lãnh trọn "bảo bối" hôm nay, vậy nếu có hận anh hãy hận tên mượn tập anh mà buông tha tôi.

Tôi sẽ ghi lòng tạc dạ ân đức này. Nếu có dịp tôi sẽ giúp anh hết mình để bù đắp.

Nhi An nhìn ra cửa sổ thành tâm cầu khẩn, về mặt vô cùng hối lỗi ân hận. Sau đó ngay lập tức quay ngoắt 180° đổi thành bộ mặt tức giận không cam chịu.

Tề Hạo coi như lần này anh may mắn thoát được nhưng lần sau không có cửa đâu a.

Ra chơi.

- Nay, chép bài dùm tôi, lát nữa tôi lấy.

Thương Cảnh thấy hai quyển tập trước mặt Nhi An bá đạo ra lệnh.

Cái gì!? Lại bắt mình chép bài nữa! Có lầm không? Đâu ra loại người ngang ngược vậy a?

Nhi An cúi đầu cắn hận lòng âm thầm mắng trời chết Thương Cảnh. Một lúc sau cô vờ run giọng lên tiếng từ chối.

- Xin lỗi... tớ cũng không chép đủ bài nên xin cậu nhờ bạn khác.

Hừ, nhượng bộ một lần thì cho dễ dãi rồi làm tôi sao? Lần này tôi không có mà hiền chịu làm nô lệ mặc cậu sai khiến a.

- Sao? Đây là muốn từ chối?

Thương Cảnh nhướn mày hỏi.

Gan thật. Lần này dám chống lại tôi? Xem ra để cô an ổn sống một thời gian cũng không thích hợp.

Ngủ sao mà không biết còn hỏi lại? Rõ ràng thế còn gì.

Nhi An trầm mặt nhưng vẫn kìm giọng nhỏ nhẹ trả lời lại.

- Tớ... thật sự là không giúp được cậu. Mong cậu...

Cô chưa nói hết câu đã bị Thương Cảnh cắt ngang.

- Mặc kệ cô làm cách gì nhưng một giờ sau tôi muốn thấy hai quyển tập này được chép đầy đủ.

Ở đâu ra cái thể loại ngang thế này thế hả?

- Nhưng...

- Đây không nghe cậu ấy nói sao? Tiểu An nói không giúp được thì ép người quá đáng thế làm gì? Bản thân không chép bài đủ thì tự mà đi mượn tập mà tự chép. Đừng có mà hung hăng dọa nạt bắt người khác làm thay mình.

Không biết An Vũ từ đâu xuất hiện lên tiếng mắng Thương Cảnh thay cô.

Bây giờ cả ba là trung tâm của cả lớp, mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía ba người.

- Cô từ đâu xuất hiện mà xen vào việc của tôi thế hả? Việc này không liên quan cô đừng giả làm anh hùng.

Thương Cảnh ánh mắt lạnh đi nhìn chằm chằm An Vũ.

- Tôi không cần giả anh hùng gì cả. Tôi là bạn của Nhi An nên việc của cô ấy cũng là việc của tôi. Nếu Nhi An gặp khó khăn tôi không bỏ qua được đặc biệt là bị người khác bắt nạt.

An Vũ lạnh lùng nói với Thương Cảnh.

- Tình bạn cao đẹp quá nhỉ? Ngay cả bản thân còn không tự lo được mà còn giúp người khác sao?

Giọng nói của Thương Cảnh đầy vẻ khinh thường đũa cọt.

- Tình bạn của chúng tôi thế nào không phiền cậu quan tâm. Việc của tôi cũng không liên quan đến cậu. Vì vậy xin cậu vui lòng đừng xen vào. Tiểu An chúng ta đi.

Dứt câu An Vũ kéo tay cô đi mất.

Thương Cảnh cười, nụ cười như trào phóng như ẩn chứa tức giận.

An Vũ, cô khá lắm dám chống lại tôi sao? Vậy còn mạng "đồ chơi" của tôi đi. Phải khen cô là gan dạ hay không sợ chết đây? Hay thật, xem ra cuộc sống đỡ buồn chán đi rồi a.

An Vũ nắm tay Nhi An đến một góc sân vắng mới buông tay cô ra.

- An Vũ cảm ơn cậu vừa rồi giúp đỡ tớ.

- Có gì mà khách sáo. Chúng ta không phải bạn sao? Nếu là bạn thì đây chỉ là chuyện nhỏ. Tớ biết nếu là cậu gặp tình huống đó cũng sẽ làm như vậy.

An Vũ cười nhìn Nhi An.

Phải, đã lâu cô không cười như vậy. Nụ cười thật sự mang vui vẻ mang hạnh phúc. Phải cảm ơn Nhi An, từ ngày gặp cậu ấy cô cười nhiều hơn, sống thật với bản thân hơn và cũng là như không còn cảm giác sợ đối mặt với khó khăn.

Phải. Nhi An thay đổi con người cô.

- An Vũ cậu tìm tở có việc gì không?

Nhi An ngược nhìn trời buông quơ hỏi An Vũ.

- Không có gì? Chỉ là tở có việc muốn hỏi cậu.

- Việc gì?

-... Có phải vụ um sùm sáng nay do cậu gây ra đúng không?

An Vũ không nóng không lạnh chậm chậm hỏi Nhi An.

Như là chợt dạ Nhi An cúi thấp đầu lí nhí nói.

- Phải a... Nhưng sao cậu biết?

- Vậy đúng cậu rồi. Tở biết ngay mà thật bó tay với cậu.

An Vũ vỗ trán bất lực thờ dài. Cô thật sự không còn gì có thể cảm khái nữa a.

- Tở cũng đã định tìm cậu nói cho cậu biết nhưng chưa kịp thì đã gặp tên Thương Cảnh đó nên... tở thật sự không cố ý. Thật đó! Tở chỉ muốn cho tên Tề Hạo một bài học thôi... ai ngờ...

Nhi An nhìn thẳng An Vũ dùng bộ mặt thành tâm nhất thú nhận với cô nhưng tới câu cuối cô lại ấp úng không nói được.

- Ai ngờ lại nhằm ngay Minh Hoàng chứ gì.

An Vũ bổ sung giúp cô.

- Phải. Nhưng tở là không cố ý a. Tại lúc đó tên Minh Hoàng đó xui nên mới dính bẫy của tở. Tở cũng cảm thấy hối lỗi rồi tở sẽ đi thăm hẩn coi như chuộc lỗi đi.

Nhi An xụ mặt chu miệng nói.

- Hừ thật hết cách với cậu. Cậu muốn Minh Hoàng thật sự có chuyện vậy sao?

- Há? Vậy là ý gì?

- Minh Hoàng đây là không sao. Nghe nói may mà Tề Hạo phát hiện có gì đó không ổn nên nhanh tay kéo Minh Hoàng ra nếu không thì hẩn thật sự bị viêm mũi cấp tính rồi a. Bây giờ hai người đó đang nghỉ ở phòng y tế đấy. Thật không hiểu cậu có cách nào chế được thứ mùi quái đản như vậy a?

An Vũ thờ một hơi nói.

- A... là thật sao? Vậy coi như tở cũng mang tội chưa nặng a.

Nhi An hớn hờ nói. Thật là làm cô hết hồn. Bọn con gái nhiều chuyện kia cứ tung tin bậy làm cô lo sốt vó a.

- May cho cậu đấy.

- Đúng đúng.

Nhi An tâm trạng như được thả lỏng, trút đi được gánh nặng đúng là thoải mái a.

- Cô còn ở đây làm gì thầy chủ nhiệm đang tìm cô đấy An Vũ.

Một cô gái đến đứng trước mặt hai cô, vẻ miệt thị thấy rõ hung hăng nói.

Hai cô nhận ra cô gái này, đây không phải là cô gái hay đi chung với nhóm Như Ngọc sao? Lại có phiền phức gì nữa đây?

- Có sao?

- Tôi không hơi đâu gạt cô. Thầy đang đợi a.

10 phút sau.

- Thầy vừa được tin hôm qua em đánh nhau phải không, An Vũ?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gậy Ông Đập Lưng Ông

- Có phải hôm qua trò tham gia một vụ đánh nhau?

Thầy giáo nghiêm nghị nhìn chăm chăm An Vũ lạnh lạnh hỏi.

An Vũ cúi đầu im lặng không nói gì.

- An Vũ, tại sao trò không trả lời?

Thầy giáo nâng cao giọng hơn.

An Vũ vẫn lặng thinh vẻ như cam chịu không một tiếng biện minh.

- Thưa thầy, thầy không cần hỏi nữa ạ. Bạn An Vũ đây thật sự hôm qua là có tham gia đánh nhau đấy ạ. Chính mắt em thấy.

Một cô gái cười cười khê nhìn An Vũ một cái rồi quay qua nói với thầy giáo.

- Thưa Trang, trò nói có thật không?

- Thưa thầy, bạn Thưa Trang nói là sự thật ạ. Em, Thưa Trang và một số bạn khác đã chứng kiến.

Lần này là Như Ngọc lên tiếng.

Thầy im lặng không nói sau mới chậm chậm hỏi An Vũ.

- An Vũ, trò có gì để nói không?

An Vũ vẫn không phản bác lại tiếng nào.

Nhi An nép ngoài cửa nghe toàn bộ nhãn mặt nghiêng răng lòng căm tức thầm mắng.

Chết tiệt!!!

Bọn người khốn kiếp này! Đã gây họa còn đi vu cáo cho kẻ khác. An Vũ là nguyên cáo thoát cái thành bị cáo vai côn đồ? Lý gì đây ạ? Bọn này đúng là lắm mưu nhiều kế để hại người mà.

Nhưng đừng mơ ạ, có Nhi An ta ở đây thì đừng hòng hại An Vũ. Nghĩ là không ai chứng kiến việc đó sao? Hừ, đúng là nhảm tương.

Nhi An nhếch môi cười lạnh.

- Nếu là đã không...

- Thưa thầy chờ đã!

Nhi An từ ngoài cửa chậm chậm đi vào ắt ngang lời nói của thầy.

- Tiểu An sao cậu đến đây?

An Vũ ngạc nhiên hơi cao giọng hỏi Nhi An. Kỳ quái chẳng phải cô nói Nhi An trở về lớp không cần lo gì sao? Hơn nữa lại tận mắt thấy cậu ấy vào lớp, giờ này cũng đã vào tiết, cậu ấy đến đây làm gì?

- Trò tên gì? Học lớp nào? Sao dám tự ý bỏ tiết hả?

Thầy giáo nghiêm mặt nói.

- Thưa thầy, em tên Nhi An học lớp 11A. Em trốn tiết là đến giải thích giúp bạn An Vũ ạ.

Nhi An cúi đầu lễ phép nói, giữ đúng hình tượng học sinh gương mẫu.

- Giải thích? Trò biết việc gì xảy ra sao?

- Vâng ạ. Hôm qua thật sự là có đánh nhau, nhưng An Vũ là không tham gia a, bạn ấy là người bị bắt nạt bị bọn người đó đánh a.

- Trò nói rõ thầy nghe.

- Vâng. Hôm qua An Vũ có rủ em cùng về nhưng do có việc nên em bảo bạn cứ em sẽ nhanh chóng theo sao. Ai ngờ lúc đuổi kịp thì em đã thấy bạn cùng một bạn gái khác bị một nhóm thanh niên có trai có gái bao vây hung hăng dọa nạt, do nhất thời kinh hoàng nên em nấp vào một góc xem xét tình hình định báo công an thì đột nhiên bọn người đó xông vào đánh hai người An Vũ. Nhưng An Vũ có đánh a, chỉ có cô gái lạ mặt kia đối đầu với bọn đó. Nhìn thấy em đoán là cô ấy biết võ nên chỉ sau một lúc bọn người đã bị hạ gục rồi bỏ chạy. An Vũ thật sự không liên quan gì đến việc này thưa thầy.

Thầy giáo trầm mặt không nói, lúc sau thầy nhẹ lên tiếng.

- An Vũ việc này có thật không?

... An Vũ gật nhẹ đầu.

Nếu Tiểu An đã giúp cô thì cô cũng không muốn cứ im mãi như vậy.

- Thật như vậy thưa thầy.

An Vũ nhẹ nói.

Thầy không nói gì quay qua hỏi nhóm Như Ngọc.

- Như Ngọc, sao lời nói của Nhi An hoàn toàn không giống lời nói của trò về vụ việc?

- Em...

Bọn người Như Ngọc chột run bắn người. Bọn họ thật không ngờ giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim phá đám chuyện tốt a. Cứ nghĩ vụ việc hôm qua không ai biết có thể đổi trắng thay đen giả họa cho An Vũ ai mà ngờ được lại nhảy ra một Nhi An chứng kiến toàn bộ sự việc.

Lần này thật sự tiêu a! Nếu con nhỏ mà khai ra thế nào cũng tội nặng bị kỷ luật.

- A... hôm qua không phải trong đám người đó có cả mấy bạn này sao?

Nhi An vờ như kinh ngạc lớn tiếng nói.

Hừ, ta thật sự không bỏ qua việc này dễ dàng đâu a. Ta đâu phải quân tử, đâu phải người nhân lượng đức độ gì mà cho qua việc này, có thù tất báo mới đúng a. Phải để các người bị bắt nạt ném mùi một lần cho biết với người chứ. Cứ ở đó mà hưởng gây ông đập lưng ông đi.

- Nhi An trò vừa nói gì a? Em nói mấy bạn này có tham gia vụ việc đó?

- Vâng. Em còn nhớ Như Ngọc là chỉ huy a.

Nhi An thật lòng trả lời.

- Như Ngọc trò giải thích việc này sao a?

-....

Im luôn chứ giải thích gì nữa. Có cho ăn gan báo cũng chả dám cãi lại. Hừ nếu cần nhân chứng thì ta đây sẵn sàng mời "Nhi An chính hiệu" ra đối chất với mấy người a.

Nhi An thầm hả hê trong lòng.

Bọn người Như Ngọc không ai dám lên tiếng. a phải nói là không còn lời biện minh a. Ở đây có nhân chứng nguyên cáo, thân là bị cáo còn lời gì giải thích. Nếu lỡ bọn người An Vũ mời cô gái hôm qua vào đối chất thì càng thê thảm. Tốt nhất là giữ im lặng a.

Hu, đúng là người tính không bằng trời tính! Lại dính chiêu gây ông đập lưng ông a.

Thật tức chết người!

- An Vũ, Nhi An hai trò về lớp trước đi.

Thầy giáo lạnh lùng nói.

- Vâng.

*

Vừa đi trên hành lang An Vũ vừa hỏi Nhi An.

- Tiểu An, sao cậu không về lớp còn đến phòng giáo viên làm gì?

- Nay tớ đến là để giúp cậu a. Không cảm ơn còn trách tớ.

- Cảm ơn cậu. Không có cậu thì tớ đã bị kỷ luật rồi a.

- Không có gì. Nhưng sao lúc đó cậu không giải thích gì a? Im lặng thế là có lợi cho bọn họ biết không?

- Tớ giải thích thì được gì? Vốn là tớ bị bọn chúng vu cáo nhiều lần giải thích thì không ai tin nên lần này...

- Lần này cậu định để bọn họ lấn nước không giải thích chứ gì?

- Phải.

- Hừ, tớ không như cậu. Có làm có chịu, việc mình không làm mắc mớ gì phải nhận. Lần này tớ cho bọn họ biết mùi vị gây ông đập lưng ông là như thế nào.

- Nhưng cậu làm vậy có ác quá không?

- Không ác tí nào. Vậy cậu nghĩ bọn chúng đánh mình thế có ác không?

-

- Hừ, định bắt nạt ta, ta nhất định không bỏ qua.

Nhi An cười mỉm một cái.

An Vũ nhìn thấy mà lạnh xương. Haiz... bọn người Như Ngọc đắc tội nhầm người rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mê Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đối Thủ 1

Tiếng gió nhẹ thổi, cành cây nhíp nhàng lay động hòa vào ánh nắng cùng tiếng chim hót riu rít.

Khung cảnh yên bình, dịu nhẹ thoang thoảng hương hoa, đúng là không gì thích hợp hơn để.... Ngủ.

Vâng, không khí này, âm thanh này, không gian này, còn gì hợp hơn bằng chuyện ngủ.

Nhi An mệt mỏi nằm ườn ra bàn, đôi mắt nhắm tịt, miệng ngáy o o chìm vào mộng say sưa cùng Chu Công đánh cờ. Nhi An mặc kệ mọi người đang bàn tán chuyện gì, mặc kệ trào lưu mới là gì, cô vẫn bất chấp hình tượng gương mẫu ngủ quên trời quên đất.

Đúng như An Vũ nói: "sâu ngủ thì không cách nào cải thiện".

- Thương Cảnh, nhìn này. Cô người mẫu này xinh không?

Một cậu bạn đưa trước mặt Thương Cảnh một cuốn tạp chí huyền thoại nói.

- Nghe nói cô này là người mẫu mới a, chụp ảnh giới thiệu sản phẩm nước hoa tên BERRY. Nghe nói là người mẫu độc giả thì phải.

- Thật sao. Nhìn cô ấy cực đẹp thế tớ còn nghĩ là người mẫu chuyên nghiệp.

- Tớ cũng nghĩ vậy mà đâu phải.

- Có biết tên cô ấy không?

- Không. Có vẻ là lần đầu lên tạp chí thì phải.

Tụi con trai hồ hởi bàn tán. Có người tò mò chen vào cố xem ảnh cho bằng được.

- Minh Minh, thấy nước hoa mới này thế nào?

Vy Vy đưa cho Minh Minh ngửi thử một lọ nước hoa.

- Ừm... khá được. Là sản phẩm mới sao?

- Ừ. Là sản phẩm mới của ROSE đấy, tên là BERRY. Dạo này đang thịnh nước hoa này a.

- A... là của hãng ROSE sao? Thảo nào... mà nghe nói cô người mẫu quảng cáo cũng khá nổi tiếng?

- Ồ. Nghe nói rất xinh nhưng hình như là người mẫu độc giả.

- Oh... vậy vẫn là học sinh?

- Tớ không biết a.

Mặc cho mọi người đang bàn tán về mình người nào đó vẫn không quan tâm, nói đúng hơn là không hay biết việc gì.

*

Tan trường.

Reng reng... reng...

- Ôi, cuối cùng cũng hết giờ.

- Minh Minh đi KTV không?

- Ok.

- Một chút người, mãi giờ mới tan học.

- Ha, vậy cậu có gan đi sửa chuông báo đi.

- Tớ không dại vậy a.

Mọi người trong lớp ùn ùn kéo nhau ra về mãi cho đến khi chỉ còn mỗi Nhi An ở lại.

- Oa... cuộc sống mới bắt đầu rồi a. Thật nhàm chán chết người mà, chờ mãi giờ này mới tan học. Thật là cái chuông đó muốn hành chết những học sinh sao? Đợi đó có ngày ta sẽ xử người!

Nhi An vươn vai oán hận nói.

(Dao Dao:" ngủ thôi mà cũng than được sao?" - _-||)

Nhi An buộc tóc gọn gàng, gom tập sách cho vào balô rồi vui vui về ra về.

Ừm... để xem, hình như hôm nay còn có một buổi chụp a. Một thật, không được về nhà nữa sao?

Nhi An ừ ừ lếch thân đi đến tòa soạn Tỉnh Liên.

- Chào mọi người. Xin lỗi cháu đến trễ.

Nhi An vừa vào phòng chụp liền cúi đầu vui vẻ chào mọi người.

Vừa nhìn thấy cô mọi người cũng vui vẻ cười chào hỏi.

- Xin chào, Tiểu An, lâu quá không gặp.

Chú Nghiêm quay phim ngoáy đầu cười chào cô.

- Tiểu An, chào em.

Anh, chị trong đoàn cũng cười nói thân thiện với cô.

- Tiểu An lâu quá không gặp cháu.

Nhiếp ảnh Ngô từ xa đi lại cười hiền nói với cô.

Cô vui vẻ cười.

- Chào bác. Tại cháu chưa có lịch chụp với việc hơi bận nên không đến thăm mọi người được, cháu xin lỗi.

- Lỗi phải gì, hôm nay gặp là vui rồi. Hôm nay ta cũng là người phụ trách buổi chụp ảnh này nên... cháu ráng mà làm cho tốt, không thì đừng trách ta nghiêm khắc.

Nhiếp ảnh Ngô vờ nghiêm lại dọa Nhi An.

- Ha, cháu biết rồi, cháu không dám đắc tội bác đâu.

Nhi An cũng phối hợp diễn vờ sợ sệt nhìn nhiếp ảnh Ngô.

- Ha ha ha, cái con nhóc này!

Nhiếp ảnh Ngô thoải mái cười to.

- Tiểu An lần nào cháu cũng chọc cho ta cười được.

- Có sao?

Nhi An ngây thơ mắt chớp chớp như không phải do cô.

- Cái đứa nhỏ này!

- Bác Ngô, chủ đề hôm nay của buổi chụp là gì a?

- À, hôm nay các cháu chụp một bộ sưu tập thời trang dành cho teen của một cửa hàng thời trang trẻ. Cháu sẽ chụp chung với hai cô người mẫu nữa.

- Vậy ạ.

- Ừm. Thôi mau đi thay trang phục đi, cũng trễ rồi.

- Vâng.

Nhi An chào nhiếp ảnh Ngô rồi vào phòng thay chuẩn bị.

10 phút sau.

Nhi An bước ra mặc một chiếc áo croptop trắng chữ đen mặc cùng một chiếc yếm xanh xăn ngang mặc cá, chân mang giày thể thao dây màu nổi bật, tóc thả tự nhiên. Trông cô vô cùng cá tính và năng động.

Nhi An đi đến khu vực trường quay chuẩn bị.

Quái! Chẳng phải nhiếp ảnh Ngô nói có hai người mẫu nữa chụp cùng với mình sao? Sao nãy giờ chỉ thấy một người a? Còn một người nữa đâu? Đi trễ?

Lạ đi. Người tai to mặt lớn nào có thể để nhiếp ảnh gia của toàn soạn Tỉnh Liên này đợi a? Thật đáng mong đợi.

5 phút sau.

Một cô gái từ ngoài bước vào, khuôn mặt thanh thoát xinh đẹp.

Khoan... người này trông quen quen. Ai nhỉ?

Nhi An lấy tay xoa cằm tập trung suy nghĩ.

Chờ đã!? Đây không phải Tử Yên_ bạn của tên Tề Hạo thú kia sao? Cô ta cũng là người mẫu?!

Thánh thần ơi!

Thật không tin được! Đã trốn đến tận đây mà còn gặp người quen được. Số gì đây a?

Nhi An thoáng đen mặt thờ hắc ra.

Không được phải vờ như không quen biết cô ta, cô ta có vẻ là người không đơn giản, tốt nhất là không nên day vào, tránh xa một chút.

- Tiểu An, đến đây, làm quen với đồng nghiệp đi a.

Nhiếp ảnh Ngô từ xa gọi cô lại giới thiệu với mọi người.

- Cô Chu, Quản lý Kim, San San, đây là Nhi An người mẫu đọc giả mới của tòa soạn. Hôm nay cô ấy sẽ tham gia với chúng ta trong buổi chụp này.

Nhiếp ảnh Ngô vừa dứt lời Nhi An nhẹ cúi người chào hỏi mọi người.

- Chào mọi người, tôi là Nhi An. Rất vui được gặp mọi người.

- Chào.

Từ Yên nheo mắt như đánh giá cô, một hồi lâu sau mới phát ra một câu.

Thật chảnh quá a! ㄟ_ㄟ

- Xin chào. Tôi là Kim Hân_ quản lý của cô Chu.

Quản lý Kim nhẹ gật đầu cười nhẹ với cô.

- Oa, bạn là cô gái giới thiệu cho nước hoa mới của hãng ROSE? Không ngờ bên ngoài bạn cười đẹp hơn trong ảnh nữa.

Cô gái mặc quần jean, áo crop top đội nón lưỡi trai xéo, tóc nhuộm tím sẫm vui vẻ cười nói với Nhi An.

- Bạn quá khen. Mình cũng bình thường thôi.

Nhi An cũng vui vẻ đáp lại nụ cười.

Cô gái này thật thân thiện dễ thương a, có vẻ là người dễ tính không khó gần. Nhi An thầm đánh giá cô bạn trước mặt.

- Chào bạn. Tớ là Nhược San, cậu gọi tớ là San San được rồi.

- Ừm, chào cậu San San.

- Thôi, làm quen vậy được rồi, bây giờ nên làm việc. Tất cả vào chuẩn bị 5 phút sau bắt đầu chụp.

Nhiếp Ảnh Ngô cất lời hối thúc mọi người rồi nhanh chóng chạy lại kiểm tra máy ảnh.

Phải a, cũng nên làm sớm còn xong sớm mà về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đối Thủ 2

Ba người Nhi An, Từ Yên và San San thay trang phục chuẩn bị xong cũng bắt đầu công việc. Phong cách ba người mỗi khác, Nhi An là cá tính lạnh lùng, San San nhí nhảnh đáng yêu, còn Từ Yên là quyền rũ xinh đẹp. Cả ba phối hợp ăn ý với nhau khiến cả đoàn hết lòng khen ngợi.

2 giờ sau.

May quá cuối cùng cũng kết thúc. Thật là mệt.

Nhi An vờn vai một ngáp nhẹ một cái mệt mới định đi vào phòng thay đồ thì...

- A... xin lỗi! Tôi vô ý quá!

Từ Yên làm đổ chai nước lên người cô. Từ Yên che miệng vô tình hay hữu ý cố nói lớn cho cả đoàn cùng nghe. Cả đoàn quay ánh mắt chăm chú nhìn hai người. Cô ta vội vàng lấy khăn giấy tốt bụng giúp cô lau chỗ ướt nhưng chỉ có cô biết cô ta không tốt như vậy.

Nhi An vội lấy tay ngăn lại cười từ tốn nói.

- Không sao đâu. Tôi có thể tự làm được.

Gi chứ!? Rõ ràng cô Từ Yên này là cố ý đổ nước lên người mình. Mình đã cố gắng tránh cô ta vậy mà cô ta vẫn đến mà đổ nước! Làm chuyện xấu có cần công khai vậy không a? Đã thế còn giả vờ tốt bụng giúp mình lau khô? Hừ, tốt cái quỷ! Lấy khăn ướt lau mà gọi là lau khô? Đúng là cố tình gây khó dễ mà. Hừ, tôi cũng muốn xem cô muốn làm gì đây.

Nghe Nhi An từ chối, Từ Yên càng lộ ra vẻ mặt hối lỗi.

- Không để tôi giúp a. Đây là lỗi của tôi. Hơn nữa đây là trang phục của hãng VISA cho mượn chụp ảnh, nếu làm hư là phải chịu trách nhiệm a. Bộ này rất mắc sao tó để cậu tự làm, hơn nữa lát nữa người bên VISA sẽ qua lấy a.

A, thì ra đây là mục đích. Muốn hại mình sao? Không sao. Tôi cũng có cách đối phó. Nhưng mình cũng có thắc mắc. Mình và cô ta có vấn đề khúc mắc hay cô ta ghét mình sao mà phải hại mình? Nếu nhớ không lầm thì đây là lần đầu mình gặp cô ta trong hình dạng này. Vậy thế quái nào mà hiểu lầm được? Hay là ma cũ bắt nạt ma mới? Chắc là khả năng này cao hơn a.

- A, không sao. Mình có cách. Hay cậu giúp mình nhé.

Nhi An cười tươi kéo Từ Yên vào phòng thay đồ.

Từ Yên hơi bất ngờ với hành động khác thường của Nhi An nên không kịp phản ứng mặc cho cô kéo đi.

Vào phòng thay Nhi An buông tay Từ Yên ra, khóa cửa lại xoay người đối mặt với Từ Yên. Cô vẫn giữ nụ cười thân thiện không chút hờn giận hay lo lắng nói với Từ Yên.

- A, giờ chỉ còn tôi và cô. Cô có thể giải thích cho tôi biết tại sao cô làm vậy không?

- Giải thích việc gì?

Không còn là khuôn mặt ngây thơ trong sáng, bây giờ Từ Yên chỉ là một cô gái lạnh lùng quyến rũ. Đôi mắt cô nhìn thẳng Nhi An mang vài phần sát ý, giọng nói như là thù địch.

- Giải thích việc tại sao cô cố tình đổ nước lên người tôi.

Nhi An vẫn bình thản, giọng nói nhẹ như đùa bốn, cứ như cô đang hỏi thời tiết hôm nay thế nào.

- Tôi có vậy sao?

Từ Yên nhếch miệng cười khể nói.

- Không có? Oh vậy việc lau áo tôi bằng khăn ướt thì thế nào?

- Tình thế đó trong tay tôi chỉ có khăn ướt tất nhiên tôi không để ý chỉ lo lau khô cho cô.

Từ Yên không sợ thử thả kiểm tra lớp trang điểm vừa trả lời Nhi An.

Nhi An khẽ cười. Cô đi vào phòng thay đồ thay bộ áo ướt ra.

- Thật sao? Với một người sắc sảo như cô Từ Yên đây mà có thể quên việc như vậy sao? Không thể tin được. Thôi tôi cũng không mấy để ý đến việc này, nếu tôi có đắc tội cô thì mong cô Từ Yên bỏ qua.

Mới vào làm thì không nên đắc tội với người a, đặc biệt là người âm sâu khó lường như Từ Yên. Nhi An sống bình thường an phận thôi a.

Nhi An bước từ phòng thay ra, lấy khăn giấy khô lau qua phần bị ướt sau lấy máy sấy ngay bàn trang điểm bật chế độ cao rồi bắt đầu hong khô chiếc áo.

Từ Yên thôi thoa son môi, xoay nhìn nhìn thẳng Nhi An, ánh mắt lạnh dần.

- Cô có quan hệ thế nào với Tề Hạo?

Gi?! Sao lại có tên ôn thần đó trong chuyện này?

- Tại sao cô hỏi vậy?

Nhi An không nóng hỏi lại Từ Yên.

Tên Tề Hạo này đúng là chẳng tốt lành gì. Ngay cả khi hắn không ở đây mà cũng có thể mang đến cho mình xui xẻo là thế nào? Cái lý gì không biết? Cái vong của hắn xưa đi không được sao? Mau mau đi, lựa người khác mà ám bụng tha tôi đi a.

- Tôi hỏi cô có quan hệ thế nào với Tề Hạo? Từ Yên gần từng tiếng lặp lại câu hỏi.

- Không có quan hệ gì. Tôi không biết người nào trên Tề Hạo.

Tốt nhất là phủ nhận toàn bộ quan hệ với hắn không lại chuốt họa vào thân.

- Thật?

- Thật. Tôi nói dối cô có ích lợi gì?

Từ Yên nhíu mày không nói, dường như cô đang nghĩ đến điều gì đó. Lúc sau cô nở nụ cười quyến rũ mang chút đe dọa nói với Nhi An.

- Tốt nhất cô không nên dính líu gì đến Tề Hạo, nếu cô dám nói dối mà để tôi biết được thì tôi đảm bảo với cô, cô sẽ không sống yên đâu.

Đe dọa? Nghe cứ như cô ta đe dọa mặt tình địch thì phải? Mà thôi kệ, dù gì mình cũng không muốn có bất cứ quan hệ nào với tên kia.

- Tốt. Tôi cũng không muốn dính dáng gì với người tên Tề Hạo mà cô nói.

- Tốt nhất là cô nên làm đúng những gì mình nói. Mà tôi cũng nói cho cô biết, nghề người mẫu này không dễ làm đâu a, nhất là đối với người mẫu đọc giả như cô.

Nói đoạn Từ Yên thông thả ra khỏi phòng.

Hừ, tôi cũng không muốn làm nghề này a, chẳng qua là đang kẹt tiền với không có nghề nào đỡ mệt nên mới chọn chứ tôi cũng chả muốn làm. Tùy thời, ai làm gì làm tôi không quan tâm miễn đừng kéo tôi vào là ok.

Nhi An trẻ môi nhún vai sau đó tập trung lo hong khô chiếc áo.

Từ Yên bước ra khỏi phòng, lòng cô vẫn canh cánh những lời Nhi An vừa nói, nó làm cô không an tâm.

5 ngày trước, chính mắt cô thấy nhóm Tề Hạo nói chuyện với Nhi An cùng một cô gái. Bọn họ nói chuyện có vẻ vô cùng thân thiết, nhất là thái độ anh đối với Nhi An, nó bất giác làm cô sợ hãi. Cô lo sợ mất anh. Phải, cô yêu anh, cô yêu thâm anh 5 năm. Đúng 5 năm yêu say đắm không thể từ bỏ. Cô nhất định sẽ khiến anh yêu cô, khiến anh chỉ yêu mình cô.

Sự quyết tâm hiện rõ trong mắt Từ Yên, nó như ngọn lửa thúc giục, như hy vọng giúp cô tiếp tục cố gắng.

P/s: xin lỗi mọi người vì truyện ra hơi trễ. Do tay tớ bị đau khó đánh máy nên mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Có Biến

Từ phòng chụp trở về Nhi An mệt phờ người, quần chiếc balo lên bàn rồi sai người nằm ra giường.

Hơ hơ, đúng là giết người thật mà! Từ nay tôi sẽ không, sẽ không bao giờ đi xe bus nữa. Đi thì chen muốn ngạt hơi mới có một chỗ đứng đã vậy còn không có tay cầm?! Đứng nghiêng như đi tàu lượn rồi trộn lẫn hỗn tập các thứ mùi trên trời dưới đất đều có. Ôi thần linh ời, từ dân không bị say xe cũng chuyển sang muốn nôn ngay tại chỗ a.

Cứ tưởng chuyến cuối ít người, dễ đi ai ngờ.... thật là hại người mà a!

- Bà già sao giờ mới về hả? Có biết cả nhà chờ bà đến đói rồi không?

Tuấn Phong đứng ngay cửa phòng nhăn mày nhìn Nhi An khó chịu nói.

- Bà có phải con gái không vậy? Tư thế nằm xấu như vậy cũng nằm được. Thảo nào chả có ma nào dám lại gần bà.

- Eh nhóc chị mi mới đi "chiến đấu" khổ sở về, không có sức mà đấu khẩu đâu. Với lại muốn chê nhiều đó chê chị đây vẫn là chị mi, là con gái chính hiệu 100% không thay đổi. Muốn gì thì cứ nói, sau giờ cơm chị đây tiếp tất.

Nhi An ngồi dậy xoa xoa mớ tóc hơi rối ngáp một cái trả lời qua loa Tuấn Phong.

- Phong cách này chỉ có gái ế như bà mới có chứ có gái nào có? Đúng là nguy hiểm. Thôi mau mà xuống ăn cơm, đói là người vì bà a.

Nói rồi Tuấn Phong đóng cửa đi.

Ha, ế hay không thì không biết nhưng là do chắc chị mi sợ yêu a.

Nhi An thầm nói trong lòng một câu.

Tệ thật nhắc đến vấn đề này lại khiến mình nhớ đến việc đó.

Thôi đi, dù sau cũng là bài học, nhớ hay không nhớ cũng đã vậy thôi. Giờ cũng không quan trọng nữa. Mà cũng nhờ đó mình thay đổi được bản thân.

Nhi An ánh mắt nhìn ra cửa sổ có chút buồn, vẻ cô đơn ẩn hiện trên khuôn mặt. Từ từ nhắm mắt lại nhẹ thở ra một hơi lấy lại bình tĩnh, cô trở lại là Nhi An vui vẻ, một Nhi An sống là chính mình luôn năng động hoạt náo.

Nhà ăn nhà họ Trần.

- Chào bố. Bố cần con giúp gì không a?

Nhi An vui vẻ chạy xuống bếp, háo hức nói chuyện với bố.

- Thôi thôi, bà làm ơn ra bàn mà đợi đi. Bà mà vô bếp chỉ tổ gây phiền toái. Bà không nhớ hả? Lần trước bà tài lanh đòi chiên trứng thế là ngày hôm đó cả nhà không có lấy một quả trứng để ăn. Một khay trứng, một khay trứng đi vì bà đấy! Thôi bà mau đi dùm tui đi, hôm may tôi không muốn nhận món nào a.

Tuấn Phong hiệp mắt, dùng tay xua xua Nhi An đi như đuổi ruồi muỗi, câu nó như vừa tức vừa sợ.

- Gì chứ! Chị chỉ muốn giúp thôi làm gì dữ vậy!

Nhi An chu miệng ầm ức nói.

Hừ, chỉ là muốn giúp xui thôi mà cũng làm quá vậy sao? Chị đây là tốt bụng muốn giúp chứ bộ. Cũng chị đây không có khiếu trong việc này nên mới thành ra vậy. Chuyện làm hư hết trứng đó cũng đâu phải cố ý, chỉ tại lơ tay... nhưng chị cũng xin lỗi rồi chứ bộ.

- Cái việc giúp của bà là hại bữa ăn của cả nhà đấy!

Tuấn Phong xoay người rửa rau bồ sung thêm một câu.

Gi?! Tên nhóc này muốn đối chọi với mình đây mà.

- Thôi hai đứa đừng cãi nữa. Nhi An con ra trước gọi mẹ vào ăn cơm a, cơm sắp xong rồi.

Ba Trần nhẹ nhàng lên tiếng can ngăn mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai người.

- Vâng.

Nhi An xoay người bước ra phòng khách không quên liếc nhìn Tuấn Phong một cái.

10 phút sau.

Nhi An cầm cúi ăn nhiệt tình vẻ mặt vui vẻ vô cùng thỏa mãn.

Món ăn ba ba làm đúng là nhất, mình ăn hoài vẫn thấy thèm như lần đầu a.^^

- Tiểu An dạo này con học ở trường thế nào rồi? Có phá hoại hay gây rối gì không?

Mẹ Trần từ tốn hỏi.

- U.... không ạ, mọi chuyện vẫn tốt. Không có gì xảy ra a.

Nhi An đang ăn bỗng khựng lại, cô hơi hé mắt nhìn mẹ.

Mẹ sao thế? Tự nhiên lại đi hỏi chuyện ở trường của mình. Hay là...

Nhi An liếc mắt hung hăng nhìn Tuấn Phong.

Anh chàng vẫn bình thản ăn, không hé răng liếc mắt nửa lời, bộ dạng như việc này không liên quan với mình.

Thái độ gì đây? Giả ngu?

- Tốt. Nếu con mà gây ra việc gì thì... cìn hiểu hậu quả mà hả?

Mẹ Trần vẫn ung dung nhàn tản nói.

- Con biết ạ.

Ôi trời! Sao tự nhiên mẹ lại đáng sợ vậy? Hay mẹ biết chuyện gì? Không có khả năng a. Mình ở trường vẫn luôn an phận tu tâm dưỡng tánh đâu hại ai, ngoại trừ....

Nhi An thâm rùng mình một cái.

Nếu mẹ mà biết việc này.... ôi thật không dám nghĩ đến kết quả.

Tuấn Phong liếc nhìn Nhi An bằng ánh mắt vui thích khi thấy người gặp họa.

Thằng quỷ này?!

- Con cũng vậy đấy A Phong.

Tuấn Phong bỗng khựng người lại.

Nhi An nhìn cậu em bằng ánh mắt vô cùng há hê.

Chết mà chưa! Dám cười hả?

- Tiểu An hai con đã gặp nhau chưa?

Ba Trần bất chợt lên tiếng bằng câu nói không đầu không đuôi.

- Gặp ai ạ?

Ba mẹ hôm nay sao thế ? Toàn hỏi những câu khó hiểu.

- Các con chưa gặp nhau sao? Sao lạ vậy nhỉ? Đáng lý học cùng trường thì dễ gặp nhau lắm a.

Ba Trần ra vẻ hoài nghi nói.

- Cuối cùng ba đang nói đến ai a?

Nhi An hỏi ba rồi uống nước.

- Tề Hạo.

Phụt.

Nhi An phun toàn bộ số nước trong miệng ra ngoài.

Cả nhà đồng thời ngược mắt nhìn cô.

- Nhi An con có sao không?

Ba Trần lo lắng hỏi.

- Không... con không sao.

Nhi An hươ hươ tay nói.

- Ba, sao đột nhiên ba nhắc đến Tề Hạo? Ba quen biết hắn sao?

Nhi An lo sợ. Cô có một dự cảm xấu a.

Con mẹ nó! Trên trường gặp hắn thì không nói gì đi, ngay cả khi làm việc hắn cũng bám mình, giờ về nhà rồi cũng không buông tha. Bám chi dai vậy cha nó? Làm ơn buông tha cuộc đời khổ sở của tôi đi. PLEASE!

Nhi An thật sự khóc không ra nước mắt. ~T_T~

- Con không nhớ gì sao Tiểu An?

Ba Trần hơi bất ngờ hỏi.

- Nhớ gì a?

Nhi An meo meo nói.

- Hôm trước ba cùng ba Tề tình cờ gặp nhau, hàn huyên nói chuyện mới biết thì ra lúc trước gia đình bác Tề chuyển đến thành phố này, giờ gia đình ta cũng chuyển đến đây quả là may mắn. Trước khi gia đình bác Tề chuyển đi, hai gia đình chúng ta rất thân, Tề Hạo với con là bạn từ thuở nhỏ. Lúc đó hai đứa rất thân. Ba mẹ và ba mẹ Tề Hạo còn định se duyên cho hai đứa nữa a.

Ba Trần cười vui vẻ khi nhớ lại chuyện xưa.

Rầm!!!

- Cái gì!?

Nhi An hét lớn một tiếng khiến ba Trần giật cả mình, Tuấn Phong nhìn cô đầy kinh ngạc, mẹ Trần nhướn mày không lộ tí gì.

- Ba nói... ba nói con và... Tề Hạo từng là bạn thanh mai... trúc mã?

Nhi An tròn mắt lấp bắp nói.

Không thể nào! Không thể như vậy a! Minh và tên ôn thần đó từng là bạn thanh mai trúc mã?! Có đánh chết mình cũng không chấp nhận. Quá khó tin mà! Đã vậy còn gắn mình với hắn một cái hôn ước?! Thiên lý đâu a?

- Nhi An ngồi xuống. Hốt hoảng cái gì?

Mẹ Trần lúc này mới lên tiếng, khẽ nhìn Nhi An giọng không nóng không lạnh nói.

- Vâng.

Vừa nghe tiếng mẹ Nhi An liền ỉu xiu ngoan ngoãn ngồi xuống, trong lòng cô giờ là một mớ hỗn độn những câu hỏi.

- Tiểu An, con sao phản ứng vậy a? Con thật sự không nhớ gì Tiểu Tề sao?

Ba à, ba nghe mình từng là bạn thân với kẻ thù, hơn nữa còn suýt thành một đôi thì ba có ngồi yên được không a?

- Không nhớ cũng không sao. Ngày mai là chủ nhật gia đình Tề Hạo sẽ đến nhà ta chơi. Con cũng nên chuẩn bị đi.

Mẹ Trần không nóng nói.

Cái gì? Lại còn muốn đến nhà? Ôi thánh thần thiên địa ơi! Số tôi đúng là đen không tả được mà.

Nghe câu nói của mẹ mặt Nhi An giờ đã đen như đất nồi.

Không được không thể ngồi yên chịu chết được. Nếu hắn biết mình là Nhi An ngu ngốc ở trường thì... không, vì tương lai yên bình, ngày mai nhất quyết mình không thể ở nhà.

Nghĩ đến đây Nhi An ngẩn phát đầu dậy, trưng ra khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhẹ nói với mẹ Trần.

- Mẹ ơi, ngày mai con phải đến nhà An Vũ học nhóm, con đã hứa với bạn rồi không thể thất hứa được nên mẹ cho phép... ngày mai con không ở nhà nhé?

- Không được. Lâu lắm nhà ta và nhà Tề Hạo mới gặp nhau, con nhất định phải ở nhà.

Mẹ Trần quả quyết nói.

- Nhưng con đã hứa với...

- Con gọi nói Tiểu Vũ hẹn hôm khác đi.

Không đợi cô nói hết câu mẹ Trần đã lên giường ngắt lời. Nhi An vừa định mở miệng nài nỉ thì bất gặp ánh mắt lạnh lùng của mẹ cô liền thức thối nuốt lại những muốn nói.

Ôi trời ơi! Bây giờ phải làm sao?

*

Sau bữa ăn đầy tính hại não, Nhi An lập tức lên phòng khóa chặt cửa bắt đầu tính toán.

Ngày mai là kẻ thù tìm đến tận nhà rồi phải mau tìm cách a. Trốn thì không được vậy chỉ còn cách đối mặt. Nhưng đối mặt làm sao được? Thế nào trong lúc nói chuyện ba mẹ cũng sẽ nói ra việc mình học chung trường với hắn, đã vậy còn tên Nhi An, thế nào hắn ta cũng biết. Vậy không phải uống phí công lao mình hóa trang sao?

Ư... phải làm sao đây?

Nhi An rối bời vò tung tóc mình.

A a a... tên ôn thần này sao tự nhiên lại đến nhà mình chi a? Có biết là gây rắc rối lắm không?

Hay đến lúc đó mình giả vờ bệnh?

Không được. Hôm nay khỏe như trâu hôm sau bệnh thế nào mẹ cũng nghi, mẹ mà biết coi như đời mình kết thúc.

Bây giờ nên làm gì đây aaaaaaaa?????

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tùy Cơ Ứng Biến 1

Tieu rồi ngày mai là phải đối mặt với tên ôn thần đó rồi, làm sao đây? Làm sao né được hắn đây?

Không trốn được. Không giả bệnh được. Cũng không hóa trang được.

Nếu tên Tề Hạo đó biết được chân tướng của mình, biết mình là con Nhi An gốc ở trường thì thế nào hắn cũng đoán được vụ "đánh bom" đó là do mình gây ra, thế thì chẳng khác nào đồng nghĩa với việc Tề Hạo sẽ giết mình không nương tay.

Số mình tận thật rồi. Thảm. Quá thảm. Rất thảm. Vô cùng thãmmmmmmm!!!!!!

Nhi An vò rối tóc, lăm nhăm một mình như con điên, thỉnh thoảng lại la toáng lên.

Phòng khách.

- A Phong, chị con lại xảy ra chuyện rồi. Con nên lên xem thế nào a để còn kịp ngăn lại.

Ba Trần thở dài như thấu hiểu vừa ăn trái cây, vừa cầm máy chơi game, không ngước mặt lên nhẹ nói với Tuấn Phong.

Con gái a, con lại xảy ra chuyện gì rồi? Có chuyện gì ngoài mấy cuốn sách trinh thám với anime mà có thể làm con bức xúc vậy a? Ôi từ ngày chuyển đến đây tâm trạng Tiểu An thường hay không được "bình tĩnh", mình có nên xem xét đưa con gái đi khám tổng quát một lần không? Nhiều khi việc học quá áp lực làm con nó như vậy cũng nên, vậy thì nên khuyên nó không nên áp lực quá trong việc học, cần giữ sức khỏe mới là quan trọng.

Ba Trần trầm nghĩ trong lòng.

- Ba à, ba không cần lo cho chị đâu. Chị thì xảy ra việc gì cho được. Có khi lại không nghĩ ra cách quấy phá người khác nên tâm trạng không ổn thôi, tìm được cách thì bình thường lại chứ gì. Ba lo chơi game đi... a a a... ba ăn gian lợi dụng lúc con không chú ý mà tấn công.

Tuấn Phong an an ổn ổn nói bông la lên oai oái.

- Con trai a, con nên cẩn thận chứ không phải do ba bày mưu a.

Ba Trần nhướn mày nhìn con trai nói.

- Hừ ba chờ đi con hạ ba cho xem.

- Con cứ từ từ, không nên gấp, dù gì người thua cũng là con. Nếu con thua thêm lần này thì con là người lau nhà ba ngày tới a.

- Ba mới là người lau nhà ba ngày tới.

Tuấn Phong hét lên rồi đổi tư thế ngồi chồm hồm tập trung chiến đấu.

Cậu không tin a. Cao thủ game như cậu không thể thua ba được.

Tinh thần chiến đấu bỗng nhiên tăng vượt bậc. ω

Phòng Nhi An.

Ba mẹ ơi! Tại sao ba mẹ gặp lại người quen chỉ để giờ con gái phải thảm thương, tàn tạ thế này!

Oa oa oa... làm ơn có vị thần nào hiển linh xuống giúp con đi a!

Tề Hạo, tôi trù anh ngày mai bệnh liệt giường, sốt cao không giảm, táo bón buổi sáng, tiêu chảy buổi tối, ăn không ngon ngủ không yên, sức lực tinh thần kiệt quệ không thể ra khỏi nhà a... !

Nhi An trong phòng hết ôm đầu kêu la, phút chốc lại lẩn qua lộn lại, lâu lâu lại chỉ tay lên trần nhà trù ẻo Tề Hạo.

Biệt thự Tề gia. Phòng khách.

- Hắt xì hắt xì hắt xì...

Tề Hạo đang đọc sách bỗng hắt hơi liên tiếp khiến cả người giúp việc cũng phải nhìn anh.

- Tiểu Tề con có sao không?

Mẹ Tề lo lắng nhìn con trai.

- Không sao. Mẹ không cần lo.

Tề Hạo nhìn mẹ nhẹ cười.

- Tiểu Tề, ngày mai con theo bố mẹ đến nhà người quen a.

Ba Trần trầm giọng lên tiếng.

- Đến nhà ai ba?

- Đến nhà bác Trần, người bạn cũ của gia đình ta. Con có còn nhớ bác ấy không?

- Có phải là bác Trần hàng xóm cũ của nhà chúng ta và là bạn thân của ba mẹ?

- Phải a. Lâu rồi mẹ cũng không gặp gia đình bác ấy. Vừa hay nhà bác ấy mới chuyển đến thành phố này. Nhắc thì lại khiến mẹ nhớ lại biết bao là kỷ niệm xưa.

Mẹ Tề vui vẻ lên tiếng, ánh mắt dịu dàng của bà như trầm lắng chìm vào miền ký ức cũ.

- Con còn nhớ không, khi xưa gia đình hai nhà ta rất thân nhau, vui buồn đều chia sẻ. Haiz... cũng mười năm rồi chưa gặp nhau. Đúng là nên ôn lại chuyện cũ rồi.

- Tiểu Tề, mai không bận gì thì đi với ba mẹ.

Ba Tề chăm chú đọc báo vừa nói với Tề Hạo.

- À mà Tiểu Tề, con còn nhớ Tiểu An không. Là cô bé con bác Trần bạn thân của con đấy?

- Tiểu An... có phải là cô bé tính hơi giống con trai?

Tề Hạo bỗng có một linh cảm lạ về cô bé Tiểu An này.

- Gì mà giống con trai!? Con gái nhà người ta đáng yêu biết bao. Nếu sinh con ra không phải là con trai thì thật sự mẹ muốn có một đứa con gái a.

Mẹ Tề nói như vô cùng tiếc nuối.

Khóe miệng Tề Hạo giật giật.

Mẹ a, mẹ muốn con trai mẹ thành bê đê sao?

Mặc kệ vẻ mặt của con trai mẹ Tề vẫn tiếp tục huyền thuyên nói.

- Nghe ba Trần nói con bé mới chuyển đến có vẻ là không quen, mà tên con bé hình như Nhi An thì phải?

- Mẹ, mẹ nói tên cô ấy là... Nhi An?

Tề Hạo bất ngờ bỏ quyển sách xuống hơi kích động nói.

- Ô... ừm. Hình như là vậy. Mà có vẻ con bé học cùng trường với con. Tiểu Tề... con sao vậy a?

Mẹ Tề có hơi bất ngờ không theo kịp tốc độ thay đổi của con trai.

Tề Hạo không còn nghe lời nói của mẹ, giờ anh chỉ cảm thấy thật may mắn. Anh cười nửa miệng mặt âm hiểm khó lường.

Thật có duyên a.

*

Ngày chủ nhật.

Tiểu rồi. Cái ngày xui xẻo đến rồi.

Hít thở. Hít thở.

Bình tĩnh. Phải thật bình tĩnh.

Nếu đã không trốn được đành đối mặt vậy. Mình vẫn còn cơ hội. Nếu ba chưa nói việc mình học cùng với Tề Hạo thì chắc chắn mình còn cách thoát.

Phải. Bất biến ứng vạn biến. Tùy cơ hành sự a.

"Ring... ring... ring..."

Chuông cửa đột ngột vang lên.

Đến rồi!?!

Nhi An hít sâu một hơi.

- Chắc gia đình bác Tề đến rồi a. A Phong con mau ra mở cửa đi.

Mẹ Trần nhìn Tuấn Phong phân phó.

- Vâng.

Cậu chàng khẽ đáp từ tốn ra mở cửa.

- Phương Nhã, lâu quá không gặp. Hôm nay bọn tớ làm phiền cậu rồi.

Mẹ Tề vui vẻ cất tiếng cười nói với mẹ Trần.

- Cậu cần gì khách sáo vậy a. Mau vào nhà a, cả nhà tớ chờ nhà cậu lâu lắm rồi.

Mẹ Trần vui vẻ cười nói nắm tay kéo mẹ Tề vào nhà.

- Chào cậu, Minh Lăng. Lâu rồi không gặp.

Ba Tề trầm giọng nhẹ cất tiếng.

- Khương, mau vào nhà đi a.

Ba Trần híp mắt cười nhìn ông bạn thân lâu năm không gặp của mình.

Bốn người lớn ở phòng khách nói chuyện rôm rả, cười nói ngất trời. Nhìn họ cứ như nhóm bạn tụ họp thời cấp 3.

- Lục Như hôm nay không phải bảo dẫn con trai cậu đến sao? Thằng nhóc đâu?

Mẹ Trần nhẹ giọng nhìn cô bạn thân nói.

- Suyt nữa là quên. Tề Hạo mau vào chào cô chú đi a.

Mẹ Tề nhìn ra hướng cửa nhẹ gọi.

Một cậu thanh niên cao ráo, khuôn mặt đẹp như được tạc ung dung bước vào.

- Cháu chào hai bác.

Tề Hạo hơi cúi người chào nói.

- Oh, là Tiểu Tề sao a? Bao năm không gặp giờ đã là một chàng trai khôi ngô tuấn tú rồi.

Ba Trần gật đầu khen ngợi, mẹ Trần cũng gật đầu đồng ý.

- Đâu a. Bác là quá khen.

Tề Hạo cười nhẹ.

- Còn cậu nữa, không mau gọi con của cậu ra.

Mẹ Tề lên tiếng cười nói.

- Ừm, Tiểu An, A Phong hai con cũng ra chào cô chú đi.

Mẹ Trần nghiêng đầu gọi hai chị em cô.

Đến lúc đổi mặt rồi. Nhi An dừng cảm lên.

Hai chị em cô bước ra nhẹ cúi chào ba mẹ Tề.

- Chúng cháu chào cô chú.

Khi ngẩng mặt lên cô ngay lập tức bắt gặp ánh mắt anh chăm chú nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tùy Cơ Ứng Biến 2

Khi Nhi An ngẩng đầu lên cô ngay lập tức bắt gặp con ngươi thâm thúy của anh.

Giờ đây? Định dùng mắt giết địch sao? Hừ, tôi đây chấp.

Nhi An đối anh khẽ cười nhếch môi.

Đồng chí Nhi An, tình trạng bên ta bây giờ vô cùng khó khăn, cần dốc toàn lực kháng địch, không được nhục chí hay sợ hãi.

Cố lên! Cố lên!!!!

Nhìn thấy nụ cười như khiêu khích của cô, Tề Hạo thầm cười trong lòng.

Nhóc con đến nước này mà em vẫn còn tự tin đến vậy? Có cách thoát được tôi sao? Hừ, để anh xem con cáo nhỏ như em làm cách nào thoát đây.

Tề Hạo nhìn cười đáp lại.

- Nào nào, hai đứa nhóc này. Mới gặp là lại đối nhau cười rồi, không chú ý gì người xung quanh cả.

Mẹ Tề vờ thờ dài nhìn mẹ Trần.

Mẹ Trần cũng phối hợp thờ dài nói.

- Chúng ta có vẻ là người thừa rồi.

- A, đâu có. Cũng tại chúng con lâu không gặp nhau nên thấy hơi lạ thôi. Bạn thân lâu ngày không gặp nên có thấy hơi xa cách. Mà bạn Tề đây thì khác xưa quá cơ, con nhớ ngày xưa bạn ấy hay khóc nhè lắm.

Nhi An đối với hai người mẹ nở nụ cười hồn nhiên dễ thương.

Cũng may hôm qua cô đã nhờ ba kể lại toàn bộ việc lúc nhỏ. Nói thật cô thật sự không có ấn tượng gì về cậu bạn thơ ấu này cả.

- Ôi, Phương Nhã con bé vẫn dễ thương như xưa.

Mẹ Tề ôm cánh tay mẹ Trần cười nói.

- Ha ha ha, con nói phải lúc nhỏ thằng nhóc này chả giống con gái chút nào.

Ba Tề uống một ngụm trà gật đầu nói.

Hừm, đây là đoàn công kích đầu tiên của em phải không?

Cũng khá thú vị a.

- Oh, vậy con cũng nhớ là lúc đó con luôn đi theo cậu nhóc "Tiểu An" thì phải? Lúc đó con nhớ còn có một cô bé nói thích cậu nhóc "Tiểu An" nữa cơ.

Tề Hạo cũng cười cười nói lại.

- Ha ha ha nhớ lúc đó thì đúng là tức cười. Giới tính của hai đứa nhóc như là đổi cho nhau. Tiểu An thì y như con trai, Tiểu Tề thì rụt rè như con gái. Lúc đó tớ thật không biết nói sao.

Ba Trần vừa cười vừa lắc đầu nói.

- Ôi nhưng tội nhỏ vẫn thân nhau đó thôi.

- Thôi. Mọi người cứ chọc tội nhỏ hoài.

Mẹ Trần lên tiếng.

- Đó không phải chọc mà là nhắc lại chuyện xưa.

Mẹ Tề lắc đầu phủ nhận.

- À mà hình như tội nhỏ học...

- A ba ơi, con muốn ôn lại chuyện lúc nhỏ với Tề Hạo, cho tội con ra ngoài hiền nói chuyện nha.

Nghe ba Trần định nói đến trường học Nhi An nhanh miệng ngăn lại, tìm đại một cái cớ kéo anh tránh đi.

Ôi sao ngu vậy? Tìm cớ nào lại đi chọn cái cớ đi chung với ác ma. Vậy khác nào tự đào hố chôn mình?

Thôi đi, thà chết một lần rồi thôi. Chết dài dài chắc khỏi sống.

Sao hôm nay Tiểu An chủ động muốn nói chuyện với mình a? Có âm mưu?

Tề Hạo hơi khó hiểu nhìn cô.

- Ôi, đúng rồi. Phải để tội nhỏ nói chuyện chứ. Bốn người lớn này thật là...

Mẹ Tề nhìn Nhi An sau đó chuyển tầm nhìn qua Tề Hạo, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

Linh cảm không tốt a.

Nhi An trầm run người.

- Ủ. Các con đi đi.

Ba mẹ Trần gật đầu đồng ý.

Nhi An cười với mọi người một cái sau kéo tay Tuấn Phong và Tề Hạo đi.

Trong phòng khách.

- Nhã Phương, cậu có nghĩ nên tác hợp tụi nó không? Nhìn tụi nó đẹp đôi quá a.

- Cậu thôi vụ ghép đôi đi. Chuyện tụi nhỏ thì cứ để chúng tự quyết định.

Mẹ Trần nhẹ uống trà nói.

- Nhã Phương nói đúng. Em thôi mấy vụ này đi.

Ba Tề trầm giọng nói.

- Thôi. Tớ vào bếp làm món ăn a.

Ba Trần cười cười đứng dậy đi vào bếp.

- Để tớ giúp cậu.

- Cảm ơn cậu, Khương.

- Khách sáo gì. Bạn bè mà.

Ba Tề cũng đứng dậy theo ba Trần vào bếp.

- Oa, hai người thật là vĩ đại.

Mẹ Tề vui vẻ nói.

- Quả là những người chồng mẫu mực.

Mẹ Trần gật đầu phụ họa.

Bên ngoài sân vườn.

- Bà cô à làm ơn bỏ tay tui ra.

Tuấn Phong phía sau bị Nhi An nắm tay lên tiếng nói.

- Nam nữ thụ thụ bất tương thân, bà không hiểu này sao?

- Thằng nhóc, nên nhớ chị là chị người, nắm tay có sao. Đừng có mà lên mặt làm ông cụ non a.

Nhi An xoay mặt lê lười nói.

- Vậy xem tay trái của bà đang làm gì đi.

Vừa nói Tuấn Phong hất mặt chỉ hướng cho cô.

Đang làm gì?

Nhi An nhũn mày nhìn theo hướng chỉ của Tuấn Phong thì bỗng giật mình hoảng hốt vội buông tay Tề Hạo ra.

OMG!!!

Mình vừa làm gì thế này? Khi không lại chủ động nắm tay tên ôn thần này? Nào bị bệnh thật rồi.

Ôi trời ơi! Bình thường gặp hần là xui xẻo lần này lại nắm tay, ... ôi, thần linh ôi! Chắc thể nào con lại xui không có đường về.

Nhi An thật sự muốn khóc ngay tại chỗ.

Tề Hạo nãy giờ im lặng mặc cho cô kéo đi, trong lòng dường như cảm thấy hạnh phúc. Nhưng giờ khi thấy biểu cảm đau khổ của cô anh hơi cau mày.

Biểu hiện này là ý gì? Chẳng phải cô là người chủ động nắm tay anh sao? Giờ đang hối hận? Bất quá cũng chưa đến lúc anh muốn cô hối hận a.

- Đây, anh kia. Sao anh cứ nhìn chị tôi hoài vậy?

Tuấn Phong hướng Tề Hạo nhìn nhĩ nói.

Đây là em cô? Tên hình như là Tuấn Phong.

- Chào, anh là Tề Hạo. Rất vui được gặp em.

Anh lịch sự nở nụ cười.

- Chào.

Tuấn Phong như không để ý đến anh, quay sang nói với cô.

- Bà già, là kẻ này sao?

Bị câu nói của Tuấn Phong kéo về thực tại Nhi An giật mình.

- Hà? A Phong, em vừa nói gì?

- Tôi hỏi người bà nói có phải là hần?

Vừa nói Tuấn Phong nhìn về phía Tề Hạo.

- À thì... đúng.

Nhi An vội nhìn đi hướng khác ậm ừ nói.

Tuấn Phong nhìn Tề Hạo thầm đánh giá.

Khuôn mặt điển trai thì là khiêm tốn nếu không nói là một khuôn mặt đẹp như tạc, dáng người cao chuẩn, ăn mặc hợp mốt nhưng vẫn lịch sự, thái độ... ừm xem vừa rồi nói chuyện với cư xử lễ phép với người lớn thì cũng là người có đạo đức đi.

Theo đánh giá sơ bộ thì chưa giống lắm với những lời kể của bà già.

Tối hôm qua.

Cốc cốc cốc....

- A Phong chị vào phòng một xíu được không?

Nhi An đứng trước cửa phòng Tuấn Phong hiền hòa đứng chuẩn người chị dịu dàng nói.

5 phút sau.

Cái gì? Không ra mở cửa?! Thằng nhóc này khinh người vừa phải thôi chứ, đây cũng chị mi a. Đừng có mà thấy chị đây nhượng bộ thì làm tới nhá!

Cộp cộp cộp....

Nhi An hơi tăng sức gõ mạnh cửa.

- Tuấn Phong, thằng nhóc quý kia có mau ra mở cửa không hả?

Cạch...

- Cái gì mà đêm hôm la om sòm vậy hả? Bà định nháo nhà buổi đêm sao? Nghĩ ra trò gì mới hả?

Tuấn Phong mang bộ mặt tức giận, nheo mắt bực bội nhìn cô.

- Làm gì mà mở cửa lâu vậy hả? Có biết vậy bất lịch sự không?

- Bộ bà qua kiểm tui để gây sự đó hử? Nếu vậy ở đây không tiếp. Đi tự nhiên.

Thằng quý này?!

Nhìn. Nhi An mi còn có việc quan trọng, phải lấy lòng nó mới đúng.

Nhi An ngay lập tức thay đổi thái độ, nhỏ nhẹ nói với Tuấn Phong.

- A Phong đừng vậy chứ. Từ từ chị có chuyện muốn nói với em mà, hai chị em vào phòng rồi nói chuyện sau nha.

Nói xong Nhi An còn khuyến mãi thêm một bộ mặt vô cùng thành khẩn chân thành cầu giúp đỡ.

Bà già này, hôm nay uống lộn thuốc hay đến giờ lên con mà tự nhiên tỏ ra dễ thương a?

Có linh cảm xấu. Chắc chắn là điều không tốt lành.

- Không cần. Ở đây nói đi, con gái như bà vào phòng tui làm gì? Mang xui xẻo sao? Muốn nhờ gì thì nói đi.

Tuấn Phong kiên quyết chặn cửa không cho cô vào mặt lạnh nghiêm lại.

Nói ở ngoài cho ba mẹ nghe sao? Thế khác nào vạch áo cho người xem lưng! Có ngu mới chấp nhận a.

- A Phong, đây là việc quan trọng không thể nói ở ngoài được.

Nhi An tỏ ra khổ sở lắc đầu nói.

- Thế thì bà khỏi nói luôn đi.

Dứt lời Tuấn Phong xoay người định đóng cửa thì bị Nhi An dùng tay giữ lại.

- Bà có ý gì đây?

Tuấn Phong cau mày nói.

Hôm nay bà già này bị bệnh thật rồi. Không còn bàn cãi nữa.

- A Phong, chị thật sự có việc quan trọng muốn nói a. Em làm ơn nghe chị chút đi.

Nhi An mặt tội nghiệp đau khổ cầu xin.

Nhục, nhục quá rồi! Cuộc đời quả trớ trêu, mình đây một thanh niên ưu tú, một học sinh lớp 11 con đường tương lai rộng mở nay lại đi cầu cạnh một thằng nhóc lớp 8 !

Thật muốn khóc. Đã vậy thằng em này còn muốn thù lao, kỳ này lỗ nặng rồi!

Tề Hạo, qua vụ này tôi sẽ cho anh biết tay.

- Được rồi, vào đi.

Tuấn Phong miễn cưỡng cho cô vào.

Vừa vào phòng cô đã bắt ghế ngồi đối diện Tuấn Phong.

- Rồi, muốn gì nói đi. Nếu là mượn tiền thì đây không có đâu. Còn nếu muốn nhờ vả thì phải có thù lao a.

Thằng quý này!

- Được rồi, đúng là chị có việc muốn em giúp.

- Ôi, bà mà cũng cần người giúp!?

- Chị là người, không phải thánh mà không cần giúp đỡ.

- Ồ?

- Chuyện dưới nhà ăn lúc này em cũng nghe đúng không? Việc nhà bác Tề mai sẽ đến nhà ta.

Nhi An không vòng vo nghiêm túc vào thẳng vấn đề.

- Ừm

- Em cũng nghe nhắc đến Tề Hạo?

Tuấn Phong không trả lời nhẹ gật đầu.

- Vậy đi... chị thật ra biết tên Tề Hạo đó, cũng đã gặp qua. Nhưng do một số lý do nên chị và hắn có một số điểm không hợp nên không muốn thấy mặt nhau. Mà em cũng biết việc chị đóng giả một con cóc ở trường nên chị không muốn hắn ta biết. Tóm lại chị cần em giúp.

- Việc bà đóng giả thì liên quan gì đến việc hấn có biết hay không?

- Tất nhiên có. Chị đã nói chị và hấn có một số ân oán nên bất hòa. Hấn ta ở trường khá có thể lực muốn bắt nạt ai mà chẳng được, chị lại là người có ân oán với hấn nếu hấn biết chị là ai thì không ổn. Rm biết chị không muốn làm lớn chuyện cho ba mẹ biết... em biết tính mẹ mà.

- Vậy bà muốn tôi thay bà cho hấn một trận?

- Không. Chỉ cần giúp chị không cho hấn biết chị là ai ở trường là được.

- Tôi không biết rõ hấn ta.

- Hấn ta chả có gì tốt. Đào hoa, thích chọc phá kiếm chuyện với người khác, hắc ám phúc hắc... nói ra chả có điểm nào tốt.

- Xem ra bà là không ưa hấn.

- Là vô cùng vô cùng không ưa.

- Vậy em có giúp chị?

- Thù lao?

-..... Là đĩa game mới nhất thịnh nhất hiện nay.

Ôi trời ơi! Ruột tôi nó đang đứt bực bực đây này.

- Ok.

- Thành giao.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bại Lộ?!

Vậy kẻ này chính là Tề Hạo "ngoại hình tạm được mà nhân cách thậm tệ" bà già nói?

Có cảm giác không giống lắm... nhưng thôi, dù gì đã hứa nên phải làm a.

- Chào, tôi là Tuấn Phong.

Tuấn Phong lạnh nhạt nói với Tề Hạo.

- Chào em, đã lâu rồi không gặp.

Tề Hạo cũng không mấy để tâm nhẹ cười.

- Mời anh ngồi.

Tuấn Phong nói rồi không chú ý đến anh thân nhiên lại chiếc bàn gỗ ngồi xuống.

Tề Hạo cũng theo đó ngồi đối diện cậu.

- Hai người cứ tự nhiên, tôi đi vào nhà lấy ít trà bánh.

Nhi An dứt lời liền gấp rút chạy đi.

Lập trời cho A Phong làm được. Mong sao thằng nhóc này đừng phá hỏng kế hoạch của mình.

Nhìn cô chạy đi anh có hơi cau mày.

Cô định như thế đi? Không làm gì? Không bày trò phá anh? Cứ thế mà tránh mặt anh sao?

- Anh không cần nhìn theo bà già ấy đâu. Bà già đó không nhớ gì anh đâu.

Tuấn Phong bình thần đùa nghịch điện thoại nói.

- Em nói thế là ý gì?

Nghe câu nói này của cậu Tề Hạo mày càng cau chặt hơn. Anh trầm tĩnh mắt chăm chăm nhìn cậu.

- Khi đó bà già mới 8 tuổi, tôi 5 tuổi, tức là sau khi nhà anh chuyển đi được hai năm, chị ấy lên con sốt nặng. Sau con sốt đó ký ức chị bị mất, nói chung là những việc trước năm 8 tuổi chị không nhớ gì a.

Tuấn Phong bình tĩnh giải thích.

Tâm trạng Tề Hạo hơi chùng xuống, rơi vào trầm mặc.

Anh không ngờ đến việc này. Anh cứ nghĩ cô do là quá lâu đi nên không nhớ anh chỉ cần gặp và đối mặt nói với cô về những kỷ niệm đó thì sẽ không có gì. Nhưng nay....

Mặc kệ những gì đã quên đi. Nếu nó đã mất thì cứ như thế, bây giờ hiện tại mới quan trọng, anh sẽ lại lần nữa là những ký ức tốt đẹp của cô từ nay về sau.

- Cảm ơn em nói cho anh biết việc này. Mà cũng lâu rồi không gặp nhỉ? Bây giờ em đã không là một cậu nhóc ngây ngô hay bám theo chị nữa rồi.

Anh cười. Hiền hòa nói.

- Thôi đi. Đó là lúc nhỏ. Bây giờ tôi đã 14 tuổi rồi, là vị thành niên rồi.

Tuấn Phong trề môi quay mặt nhìn hướng khác.

Hừ, cha nội này nhắc việc xưa đó làm gì chứ? Chọc người sao?

- Ha, em không khác xưa bao nhiêu. Vẫn cứng đầu cao ngạo.

- Quá khen. Quá khen.

- Vậy giờ thế nào? Chị em học ở...

- Bà già đó học thế nào tôi không biết. Hỏi tôi cũng vậy.

Tề Hạo đang nói Tuấn Phong liền chen vào ngăn lại.

Hừ? Đây là giúp nhau che dấu? Cô nhờ Tuấn Phong đề phòng anh?

- À mà nghe kìa, anh ở trường đào hoa bay bướm lắm nhỉ?

Chưa đợi anh phản ứng Tuấn Phong nhanh chuyển chủ đề, Tề Hạo có hơi không bắt kịp tốc độ của cậu.

-... Ai nói em điều đó?

- Ai nói kệ đi. Anh nghe là cũng nổi tiếng mà, tin đồn loại nào mà chả có... Mà nhìn bộ dạng của anh chắc là việc đó đúng.

Tuấn Phong hí mắt nhìn anh. Tề Hạo nhìn ánh mắt như vừa gian vừa giễu cợt của cậu không khỏi dờ khóc dờ cười.

Hai người này đúng là chị em mà.

- Em đã nói là tin đồn thì không nên tin.

Tề Hạo thần nhiên nhẹ nói.

- Tin đồn thì cũng có 50% là thật. Không có lừa làm sao có khó?

- Vậy em dựa vào đâu mà tin nó?

- Mắt nhìn đánh giá. Anh khuôn mặt lừa tình lừa người này thì khỏi cô muốn ngã vào lòng, mà muốn ngã vào lòng là mỹ nhân thì đâu thể làm ngơ. Mà đâu chỉ khuôn mặt thân hình cũng khá chuẩn đi, nhà lại giàu, tính tình trầm lặng có chút phúc hắc. Tóm lại đúng kiểu soái ca đa tình.

Tuấn Phong đưa ra một loạt những lý do.

-...

Khóe miệng Tề Hạo khẽ giật.

Anh có như vậy sao? Đẹp trai có lỗi nhiều như vậy à? Thằng nhóc Tuấn Phong này có thật sự học lớp 8?

Thật không thể tin được. Thằng nhóc này tương lai làm luật sư thì không ai bằng.

- Anh không giống những gì nhóc nói đâu.
- Đây có được xem là đang chối tội không?
- Anh nói nhóc này, đừng nghe những gì chị em nói.

Tề Hạo thờ dài nói.

-...

Anh ta biết những việc này do chị kể? (๐๐๐)

- Anh nghĩ việc em hôm nay nói chuyện hay chọc tức anh cũng do chị em sắp đặt đúng không?
- ... Anh đang tự tìm cớ sao?
- Anh cũng nói cho hai chị em em rõ, việc chị em muốn che dấu anh cũng biết rồi khỏi tốn công nữa.

Bà già à, bà phải thất vọng rồi.

- Nên anh muốn nhờ em một việc.
- Không giúp.

Tuấn Phong dứt khoát nói.

Mơ à. Nếu tôi đã hứa với bà già thì không đời nào tôi làm trái với lời hứa đó.

- Anh chỉ muốn em giữ bí mật việc anh biết bí mật của chị em. Anh chỉ muốn tự bản thân mình nói.

-...

Có thật chỉ như vậy?

Tuấn Phong hơi hoài nghi nhìn Tề Hạo.

- Yên tâm, anh không gạt em.

Tề Hạo hướng Tuấn Phong cười.

Bà già à, người con trai này không phải dạng thường đâu.

Không biết bên A Phong thế nào rồi à? Thằng nhóc đó có đối phó được tên cáo Tề Hạo không? Lạy trời cho nó giữ được bí mật của mình.

Nhi An rón rén mang khay trà và bánh ra, khẽ nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Ôi trời ơi!!! Cảnh tượng gì đây?

Trước mắt cô là hình ảnh Tề Hạo và Tuấn Phong cùng ngồi trước laptop hào hứng chơi game.

Cái quái gì vậy? Chẳng phải mình đã đầu độc A Phong Tề Hạo là người xấu thế nào sao? Tại sao bây giờ nó lại thân thiết với hắn như vậy? Còn cả cùng nhau chơi game!

Nhi An tức giận mang khay trà bánh đặt mạnh lên bàn ngắt đi sự nhiệt tình của cả hai người con trai.

Cô lờ đi giật liếc nhìn Tuấn Phong căm tức. Tuấn Phong, để xem kỳ này chị xử em thế nào?

Tuấn Phong thấy ánh mắt hằn rõ sự tức giận của chị liền chỉ biếc rụt cổ cúi thấp đầu, lòng thầm nói.

Chị à, em không phải đối thủ của hấn a. Em thật sự rất muốn giúp chị nhưng... haiz... hoàn cảnh đẩy đưa mới dẫn đến hiện trạng này a.

- Hai người thân nhau quá ha?

Nhi An an an ổn ổn ngồi xuống nhẹ rót trà ra ly nói. Giọng cô như chứa tức giận như có chấm chọc.

- Anh em tôi lâu ngày không gặp nhau nên có nhiều chuyện để nói, thân là phải.

Tề Hạo nhẹ nâng ly trà nhàn nhạt nói.

- Oh, hay quá A Phong ha?

-...

Tuấn Phong không hé một lời chăm chú ăn bánh như một đứa trẻ.

Haiz... kỳ này không có đĩa game mới chơi rồi.

Thằng oắt con, dám lơ chị sao?

Nhi An trừng mắt nhìn cậu em mình.

Được lắm oắt con, em dám phản bội chị?

Ôi... ! Thật tức chết người mà.

- A cũng trễ rồi, ba người chúng ta cũng nên vào nhà thôi. Chị, mau vào phụ ba a.

Tuấn Phong đột nhiên bật người đứng dậy miệng nhanh nhẩu nói rồi nhanh chóng kéo tay Nhi An đi.

- Anh Hạo, cũng nên vào thôi.

Thằng nhóc trúng tà hay độc của tên Tề Hạo này hả? Sao cư xử lạ thế không biết.

30 phút sau.

Trong phòng ăn nhà họ Trần, hai nhà Trần, Tề họp mặt trò chuyện với nhau rôm rả vui vẻ chỉ ngoại trừ một người.

Nhi An ngồi ở một góc bàn, mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đã nôm nớp lo sợ đến nỗi người ham ăn như cô đứng trước các món yêu thích mà cũng chẳng thấy ngon.

Ba đã nói chưa? Chắc chưa đâu đúng không? Ba ba chắc không có thời gian nhắc mấy việc con con này đâu ha?

- Tiểu An, sao nhìn cháu hơi mất hồn vậy a? Cháu mệt sao?

Mẹ Tề nhìn Nhi An lo lắng hỏi.

- A... đâu, đâu có. Cháu vẫn bình thường mà. Hi.

Nhi An bỗng hơi giật mình vì câu nói bất ngờ của mẹ Tề, cô nhanh chóng trấn định vui vẻ nở nụ cười nói.

- A vậy sao. Lâu rồi không gặp cháu đã xinh hơn trước nhiều lắm rồi, giờ đã là một cô gái xinh đẹp a.

Mẹ Tề cười hiền hòa nói với cô, giọng nói như chứa đựng nhiều điều thân thiết song bà hướng Tề Hạo nói

- Mẹ nói vậy có đúng không, Tề Hạo?

Hự. Sao lại đi hỏi tên này a? Hừ chắc chắn là hấn sẽ không nói ra điều nào tốt lành mà.

- Mẹ nói đúng a, Nhi An ngày càng xinh bắt quá phải thực nữ hơn a.

Tề Hạo nhìn Nhi An cười nói.

Cái gì?! Dám nói bà đây không giống con gái sao?

Nhi An hung hăng trừng mắt nhìn anh, cô suýt đã nhào tới cho anh một trận.

Đúng là đang chọc tức người mà.

- Con nói sao? Mẹ thấy Tiểu An rất dễ thương mà.

Bác nói đúng đấy a.

- Mẹ nghĩ vậy thì vậy a.

Anh càng chăm chú nhìn biểu hiện của cô hơn.

Tôi đây không cần sự miễn cưỡng chấp nhận của anh.

- Mà Tiểu Tề này, cháu có phải học trường A không?

Ba Trần nhìn Tề Hạo ôn nhu hỏi.

- Ân.

- Vậy là cháu và...

- Ba ơi, ba ăn món này đi a. Món này ngon lắm đấy.

Nhi An cười tươi ngắt lời ba Trần nhanh nhẹn gấp một cái đùi gà để vào chén ba.

Ba à, không cần nói đến việc này đâu. Nó không quan trọng, còn nhiều việc để nói hơn mà.

- A... ừ ba cảm ơn con.

- Bác nói là cháu và....

- Tề Hạo, anh ăn món này đi a. Món này ba làm ngon nhất ấy.

Nhi An nghe thấy anh nói liền thức thò tay gấp ngay món khác chặn câu nói của anh lại.

Thế là suốt bữa ăn cô hề nghe nhắc đến việc ở trường liền nhanh nhay cắt đứt ngay không để ai đề cập đến bằng đủ loại biện pháp như mời món ăn, giới thiệu món, chuyển chủ đề câu chuyện,... cứ thế cô oanh oanh liệt liệt được dán cái mặt chủ nhà hiếu khách.

Thôi thì hiếu khách cũng ổn đi nhưng sao lại đi hiếu khách với kẻ thù a?

Thật là ức chế mờ.

*

- Phương Nhã, chúng tớ phải về rồi.

Mẹ Tề hơi tiếc nhìn mẹ Trần nói.

- Cậu nhớ là phải đến nhờ tớ thường xuyên nha. Lâu lắm mới có cơ hội ở gần nhau, phải thật tận dụng a.

- Minh Lăng có dịp nhà cậu đến nhà tớ chơi a.

Ba Trần và ba Tề vỗ vai nhau nói.

- Chắc chắn a. Đến lúc đó cậu phải tiếp đãi thật lớn đấy.

- Cậu tới nhất định tớ sẽ đãi cậu một bữa tiệc to.

- Ha ha ha...

Mọi người cười với nhau sáng khoái.

Phù... Cuối cùng đi rồi a. Thật là mệt mỏi.

Nhi An đứng phía sau thở phào một cái.

Thoát nạn rồi a!

- Có vẻ em khá mừng khi tôi đi nhỉ?

- Hà...?

Nhi An giật mình ngẩn đầu thì bị bắt ngờ bởi gương mặt đẹp như tạc của Tề Hạo đang kề sát mình.

Tình... tình huống gì đây a?

Cô ngẩn ra nhìn anh không thốt được lời nào.

- Nhìn đủ chưa?

Hồi lâu sau anh mới khẽ cười lên tiếng.

Chết thật! Sau lại để thất thố trước mặt hán chứ?

- Nhìn thì nhìn thôi. Bộ nhìn anh cũng phải tính phí sao?

- Không có.

- Được rồi. Ba mẹ anh về rồi, mau mau mà về đi.

Nhi An trề môi nói như không thêm để tâm đến anh.

- Ồ được. Anh về. Hẹn gặp lại ở trường A.

Hả?

Tề Hạo như có như không cười nói.

- Em tưởng việc em học chung trường với anh còn là nhỏ ngốc Nhi An đó tưởng có thể dấu được anh sao? Em ngây thơ quá.

Cái gì? Hán đã biết việc đó.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Gặp Lại Tại Trường

Tại sao? Tại sao hán biết được chân tướng của mình? Chẳng phải mình đã che dấu rất tốt sao? Trong trường cũng không ai biết mình?

Vô lý! Quá vô lý rồi a!

Nhi An cúi đầu trong lòng đặt a hàng nghìn câu hỏi, đưa ra hàng loạt lý do cũng không thể nào giải thích được việc vì sao Tề Hạo biết được bí mật của bản thân.

Nếu hán đã biết được bí mật này vậy thì tại sao lại không vạch trần nó sớm hơn? Xem mình là trò đùa sao? Vậy thì những việc trước nay mình che dấu hay ngay cả việc hôm nay mình làm đều là diễn trò chọc cười hán sao?

Đúng là tức chết mà!

Hừ. Càng nghĩ càng thêm tức.

Nhi An bùng bùng lửa giận ngược mặt lên căm hận trừng mắt nhìn Tề Hạo đang vô cùng vui vẻ.

Xem đi. Xem cái mặt thích chí khó ưa này đi. Không hiểu lúc nhỏ bị ma xui hay quỷ khiến mà đi thành bạn thân với hán cho được a?

- Em không cần trừng mắt hung hãn nhìn anh như vậy đâu, anh đâu có ăn thịt em.

Tề Hạo cười thích thú không màng đến việc cô đang vô cùng tức giận anh vẫn muốn hơn là chọc tức cô.

- Anh thôi ba cái trò treu cọt kẻ khác đi. Nói tôi biết, tại sao anh lại biết việc này?

Nhi An hít sâu cố giữ bình tĩnh không nhào đến cho anh một trận mà kiềm nén nói.

- Oh chẳng phải do anh quá thông minh sao?

- Anh nói thế là đang nói tôi là kẻ ngốc sao?

- Em đang tự nói bản thân à?

- ... Đừng để tôi phải cho anh một trận mới chịu nói.

Giới hạn. Tôi thật sự không nhân nhượng nếu anh còn dài dòng một câu nào nữa.

Oh, con cáo xù lông rồi. Cũng nên biết điều chút không thì con cáo nhỏ này lại không giữ được nổi bình tĩnh a.

- A... thì bắt quả anh không biết. Câu hỏi vừa nãy là để thử em thôi.

Tề Hạo anh không để nói cho em biết sự thật đâu.

Cái gì?! Vậy là mình tự khai ra sao?

Không đợi cô kịp nói Tề Hạo lại vờ như không liên quan gì nói tiếp.

- Anh ban đầu cũng không nghĩ nhiều chẳng qua do biểu hiện của em khi nói về trường học có hơi lạ nên.... haiz ai ngờ lại là thật.

Nói xong câu Tề Hạo hơi cúi đầu thờ dài nói.

Tuấn Phong:" diễn sau. Diễn quá sâu mà."

Do mình biểu hiện thái hóa quá sao? Không thể nào a. Cái lý do quý gì đây!

- Do đó. Anh là người vô can có trách thì chỉ có thể là em tự trách bản thân a.

Tề Hạo cười mỉm nói.

Chọc giận cô quả là thú vị.

Ôi trời! Giờ tội lại đẩy ngược do mình gây ra! Tên cáo Tề Hạo này, miệng lưỡi hần có học qua bí quyết gì sao? Sao lại có thể lợi hại như vậy? Đôi trắng thay đen chỉ trong chớp mắt, còn nhanh hơn lật giấy nữa.

Nhi An chỉ có thể cầm nín không phản bác lại được dù một câu. Đầu óc cô bây giờ vô cùng rối loạn.

Khoan đã, hần nói là biết bí mật của mình vậy biết mình học chung trường với hần với lời giải thích vừa rồi thì cũng cho là đúng đi nhưng tại sao hần lại biết mình giả thành một con lập dị ở trường?

Quá bất hợp lý.

Việc mình giả dạng chỉ có A Phong biết, ngay cả ba mẹ cũng không hề biết đừng nói chi đến việc nói ra. Hơn nữa ở trường mình chỉ dù bộ đáng ngu ngốc kia gặp hần vậy khả năng biết được càng thấp.

Chắc chắn hần còn việc che giấu a.

Tìm thấy điểm đáng nghi Nhi An liền lấy lại bình tĩnh, tâm trạng lại trầm lặng như nước.

Hử? Lấy lại bình tĩnh rồi sao?

Tề Hạo khoanh tay trước ngực bộ đáng thập phần chú ý nhìn cô như sợ bỏ sót đi cô bất cứ hành động nào.

- Anh nói anh viết việc tôi học chung trường A với anh vậy còn việc tôi là một con ngốc ở trường anh cũng biết, việc này sao giải thích?

Tề Hạo hơi nhướng mày nhìn cô. Anh quả là không nên đánh giá thấp cô.

- Đừng có tìm lý do, việc tôi là ai ở trường rất ít người biết ngay cả ba mẹ tôi cũng vậy. Ngay cả ở trường tôi đối mặt với anh trong bộ dạng kia cũng không có sơ hở để phát hiện. Vậy anh thế nào biết?

Tề Hạo im lặng.

Quả thật nếu không có lần đó phát hiện bí mật của cô anh cũng không có khả năng biết được chân tướng, có khi anh đã bị bộ đáng kia của cô lừa cũng nên.

- Mau giải thích đi đừng có định mà im lặng mãi.

Nhi An không nóng hổi thúc anh. Quả thật đúng như cô nghĩ anh còn việc giấu cô.

- Tại sao anh phải nói cho em biết?

Cái gì?! Hắn ta còn trò này?

- Việc anh biết thế nào là việc của riêng anh, còn việc có nói hay không cũng do anh quyết định. Em không có khả năng bắt ép anh a.

Tề Hạo cười nửa miệng nói. Cô quả thật rất thông minh nhưng còn cần mưu mẹo hơn a.

- Anh....

Nhi An tức đến nổi không nói được lời nào.

Cái tên chết tiệt này, thật muốn dần cho hắn một trận mà. _ _ _ _ _

- Thôi anh phải đi. Em cứ ở đây mà tức giận đi.

Nói rồi anh xoay người bước ra xe, tay đưa lên vẫy chào từ biệt cô, bộ dáng vô cùng giống như chia tay nhân tình.

- Hẹn gặp em ở trường a.

Aaaaaaaaaaaaaaaaa.....!!!!

Muốn đánh! Muốn giết chết tên khốn kiếp này a a a!

*

Nhi An vào phòng hùng hực lửa giận, vừa vỗ ngực vừa thở vừa mắng Tề Hạo không thôi.

- Tề Hạo anh là tên hỗn đản, xấu xa, cáo già, hồ ly ác ôn, tên thần kinh khó chữa, biến thái levelmax, người gặp người không ưa, kẻ gặp càng khinh bỉ. Đồ thói tha, chết tiệt. Cái số anh sẽ đen thoi chó mực, thối hơn cơm thiêu..... a a a... Tội nghiệt, hào hứng thăm hỏi 18 đời tổ tông nhà anh!!!!

Tức quá! Úc chế quá! Phi phi phi....

Tên thói tha, tên ôn thần chết tiệt nhà anh tôi nhất định sẽ không để anh sống yên ổn a.

Mắng mỗi miệng Nhi An mạnh bạo đi qua phòng Tuấn Phong kéo cậu nhóc xuống phòng khách chơi game xả tức.

- Chết anh, tôi đâm chết anh, tôi đá chết anh, tôi giết chết anh!

Càng chơi Nhi An càng hăng máu càng mắng Tề Hạo thêm thậm tệ.

Tui giết anh. Tề Hạo mi hết đường sống rầuuuuu!!!

Tuấn Phong: " cái bà già này, hôm nay bị ai nhập thể không biết? Cái nét gì đi lợi dụng niềm đam mê game của tui để đi hạch sách trút giận kẻ khác vậy hả? Bất bình... vô cùng bất bình. Ai lấy phi thuyền của bà già này thì làm ơn trả cho bà già về hành tinh của bà già đi! "

Càng nghĩ mình bị đem ra làm vật thể thân để hành hạ Tuấn Phong càng sôi máu hăng hái đứng dậy chiến đấu.

- Bà già xem tôi sẽ cho bà một trận như thế nào.

- Nhóc, dạo nayg chị đây lơ em quá nên giờ quá phận phải không? Chị đây sec dần em một trận cho tỉnh ngộ ra.

- Bà có bản lĩnh đó sao?

- Em có khả năng ngăn được chắc?

- Xem cú đá của tôi đi!

- Hựt! Coi chị đá mà học hỏi nè nhóc.

Thế là từ một trận đấu của nhân vật ảo trong game lại trở thành cuộc đấm đá không khoang nhượng ngoài đời thực.

Nhi An thì đẩy Tuấn Phong ngã ra sô pha giành cơ hội đánh nhân vật của cậu nhóc, Tuấn Phong ngồi dậy nhéo Nhi An cánh tay lấy thời cơ đá nhâm vật

của cô.

- Á á... chị dám đây em?!

- A a a.... em ngất chi mạnh vậy aaaa?!

*

Hôm sau.

Nhi An vẫn bộ dáng què mùa, vào trường cô cứ núp ló quan sát xung quanh rồi lén lén lút lút đi vào lớp. Vừa vào chỗ cô lại dáo dác nhìn như sợ có ai theo dõi. Biểu hiện của cô thập phần giống như người mới vừa làm chuyện xấu không muốn cho ai biết.

- Làm gì mà cứ như vừa mới làm việc xấu vậy hả?

Khuôn mặt điển trai của Thương Cảnh phóng to gần sát mặt cô.

Híc! Là tên Thương Cảnh! Làm hết hồn cứ tưởng...

Nhi An trở mặt nhìn Thương Cảnh sau lấy lại bình tĩnh liền thờ ra một hơi.

- Tôi hỏi sao không trả lời? Xem thường tôi?

Anh hơi nhú mày cao giọng hỏi lại. Cô nhóc què mùa này hôm nay dám không để ý đến mình!

- A... không, đâu có.

Nhi An cuống quýt trả lời.

Tên này, hôm nay uống nhầm thuốc sao lại đi bắt chuyện với mình?

- Vậy sao tôi hỏi lại không trả lời?

-A... là do... cậu không thường nói chuyện với tôi... nên... tôi có hơi bất ngờ khi cậu hỏi tôi.

-...

Thương Cảnh thoáng im lặng.

- Vậy tôi không có quyền nói chuyện với cô sao?

Anh ngồi xuống đối diện cô nhìn cô thăm trầm nói.

Anh cũng không hiểu bản thân hôm nay sao lại muốn nói chuyện với cô. Không phải cô chỉ là cô gái què mùa không có gì đáng để chú ý thôi sao? Vậy có gì anh cứ cảm thấy cô gái ngu ngốc trước mắt anh đây lại không phải là con người thật của cô?

Có vô lý quá không? Thật đáng để cười tự giễu bản thân mà. Anh đường đường là Thương Cảnh mà lại đi nói chuyện với một cô nhóc bị xa lánh?

Tức cười thật.

- Không... không có.

Ồi anh không nói chuyện với tôi tôi còn thấp hương cảm tạ đây!

- Trả lời tôi... tại sao cô lại cứ lấp ló như đang canh trộm vậy hả? Sợ có kẻ vào đánh cô sao?

Thương Cảnh nhìn cô không hiện ra biểu cảm gì, chỉ là có chút lạnh lùng âm trầm khó nắm bắt.

Cô cứ cảm thấy Thương Cảnh không phải là một người bình thường nhưng ở điểm nào thì cô không biết.

- Tôi... à là do tôi....

- Nhi An có em cậu đến gặp a.

Nhi An đang ấp úng không biết trả lời ra sao thì tiếng của cô bạn A ngắt đi.

Em? A Phong sao?

Nhi An ngược đầu ra cửa lớp nhìn thì giật mình khi thấy tụi con gái bu xúm xít lại trước cửa hồ hoán.

- Oa, đẹp trai quá!

- Thật là em của Nhi An sao? Sao khác một trời một vực vậy?

- Em à, em học lớp mấy?

Cái quái gì a?

Nhi An cố chen người qua đám bạn nhìn.

Thật là A Phong sao? Sao thẳng nhóc lại ở đây?

- A Phong, sao em lại ở đây?

Tuấn Phong thân nhiên đưa com hộp cho cô nói.

- Ban sáng chị đi sớm quá không mang theo com ba bảo em tiện đường mang đến cho chị.

- A... vậy cảm ơn em

Nhi An đưa tay nhận lấy hộp com.

Đây là bộ dáng của bà già khi ở trường sao? Phải khen là hóa trang khá giỏi, đúng chất quê mà còn ngốc nữa. Khâm phục khâm phục.

Tuấn Phong nhìn một lượt cô từ trên xuống rồi đưa ngón cái lên gật đầu cười tỏ ý khâm phục.

Miệng Nhi An giật giật.

Cái thừng nhóc này! Ý gì đây hử?

- Ôi trời ơi, cem cậu nhóc cười kìa!

- Soái ca nhí đây a.

Khóe miệng Nhi An càng giật dữ dội.

Mấy... mấy cậu đừng để bị về ngoài của nó lừa a, bộ mặt nó không phải tốt đẹp vậy đâu.

Nhi An lại liếc nhìn Tuấn Phong thấy cậu nhóc đang nhìn mình bằng vẻ mặt thích ý thì miệng liền co quắp.

Thật không còn gì để nói.

- Oh nghe nói đây là em của Nhi An?

Như Ngọc không biết từ đâu đi đến lên tiếng như trêu chọc nói.

Mọi người vừa nghe thấy tiếng cô liền im bật ngược nhìn cô.

Quái gì đây? Mới sáng sớm liền có chuyện?!

Như Ngọc đi đến đứng đối diện Nhi An và Tuấn Phong.

- Quả là một cậu nhóc điển trai a. Thật khác với cô chị, vừa xấu lại vừa quê mùa này. Có thật là chị em không? Thật cậu nên học hỏi em mình đây Nhi An.

Như Ngọc cười mỉa nói.

Tuấn Phong mặt lạnh đi.

Dù tôi và chị hay đối kháng nhau nhưng là chị em, là người là thì có thể nói xấu nhau nhưng nhất quyết không cho người ngoài nói xấu người trong nhà.

- Chị nói gì vậy, tôi và chị ấy tất nhiên là chị em ruột. Chị có bằng chứng gì không mà nói chúng tôi không phải chị em? Nếu thật sự không hiểu thì làm ơn chị đừng nói gì cả lại khiến mọi người hiểu nhầm. Việc tôi và chị tôi có giống nhau hay không cũng không liên quan gì chị, mỗi người mỗi phong cách, không ai có quyền áp đặt phong cách của mình lên người khác cả.

Tuấn Phong âm trầm lên tiếng phản bác.

Câu nói của Tuấn Phong làm mọi người bất giác im lặng không ai có thể nói gì, ngay cả Như Ngọc cũng nghẹn họng không thốt lên được lời nào.

Quả là em của chị. A Phong nói hay lắm.

Nhi An âm thầm đưa ngón cái hướng Tuấn Phong.

- Nói hay lắm.

Giọng nói lạnh lạnh của Tề Hạo phát ra từ phía sau. Mọi người giật mình ngoảnh mặt lại nhìn anh.

Tề Hạo thông thả tiến lại gần đám đông không chú ý gì đến mọi người liền chỉ tấp trung lên hai chị em Nhi An.

- A Phong sao hôm nay em lại xuất hiện ở trường anh?

- Có một số việc nên đến đây a.

Tề Hạo gật đầu như đã hiểu lại quay sang nói với cô.

- Nhi An chào.

-...

Quái không bình thường. Tại sao mới sáng bao nhiêu chuyện xui cứ thay nhau ập đến thế hử????? ~T_T

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Nghe Trộm

Nhi An chào.

Tề Hạo hướng Nhi An cười vui nói.

-...

Nhi An cắn lặng không nói được lời nào. Cảm xúc bây giờ của cô chỉ là căm tức mà lo sợ. Căm tức anh vì đã biết bí mật của cô mà lại che dấu trên đùa cô như món đồ chơi. Quá đáng! Làm thế chẳng khác gì anh khinh thường nhạo báng cô. Căm tức vậy nhưng cô vẫn lo sợ nhiều hơn. Sợ anh nói ra bí mật này của cô, nếu mọi người biết cô cũng chẳng mất mát gì nhưng cái chính là cô làm sao đối phó được với đám fan hùng hậu kia của anh? Họ đâu phải ích. Cô không ngại đối mặt nhưng so về lực lượng... ôi khỏi nói đi. Hơn hết cô còn đắc tội với bọn người Như Ngọc.

Haiz... giờ xem xét lại thì có vẻ kẻ thù của cô ở khắp nơi a.

Nhi An à, mi sống sai quá! Khi không lại đi đắc tội nhiều người thế làm chi?

Ấu não, vô cùng ấu não.

Nhi An cúi đầu khẽ thở dài.

- A Phong, cũng không còn sớm nữa em cũng mau mau đến trường đi.

Nhi An hơi ừ ừ nói nhẹ với Tuấn Phong.

Tốt nhất là không nên để thằng nhóc này biết nhiều quá, mắc công nó lại đem ra uy hiếp mình thì mệt.

- Em đi. Chị nhớ an ổn mà về chơi game tiếp đây!

Tuấn Phong có hơi lo lắng cho cô. Có vẻ ở trường chị đã trở thành cái gai trong mắt đám con gái rồi a.

- Ok. Không chết đâu.

Nhi An khoát khoát tay với cậu tỏ ý yên tâm.

- Nhóc đừng lo ở đây có anh là bạn của chị nhóc. Không ai làm gì được cô ấy đâu.

Thương Cảnh từ đầu xuất hiện từ phía sau choàng tay gác lên vai Nhi An làm cô giật thót.

Ồ.... ừ... hành động gì đây? Tôi với anh thân lắm sao?

Nhi An định lên tiếng nhắc tay cậu ra thì phát hiện tay Thương Cảnh càng ghì chặt cô hơn.

Nhìn thấy cảnh đó Tề Hạo cau mày khó chịu. Anh không thích vậy.

Mới không gặp cô có mấy tiếng mà cô đã thân với Thương Cảnh đến độ này rồi sao?

Lạnh.

Gì chứ? Khi không tên Tề Hạo kia phát ra sát khí làm quái gì? Lại còn nhìn mình bằng ánh mắt đó! Cứ như thấy mình đi ngoại tình không bằng.

- A Phong yên tâm đi học đi. Ở đây có anh a.

Tề Hạo hướng Tuấn Phong nhẹ nói.

Tuấn Phong nhẹ gạt đầu một cái rồi xoay người li khai.

Có cảm giác không ổn.

Nhi An rụt rè lấp bắp lên tiếng nói nhỏ với Thương Cảnh.

- Thương... Thương Cảnh.... cậu làm ơn lấy tay ra đi a.

Vừa nói cô vừa dùng tay nhắc tay cậu ra khỏi vai nhưng chưa đi dòi được bao nhiêu thì bị anh đè chặt hơn.

Thương Cảnh nhìn cô trầm giọng nói.

- Có sao? Tôi là bạn cô a.

- Nhưng...

- Phiền cậu lấy tay ra khỏi người Tiểu An.

Tề Hạo lạnh giọng mắt nhìn Thương Cảnh như mang tức giận nói.

- Anh có quyền gì làm như vậy?

Thương Cảnh nhếch môi cười nhẹ nói.

- Quyền? Vậy tôi và Tiểu An là bạn thanh mai trúc mã thì có được quyền đó không?

Tề Hạo hừ lạnh nói.

Câu nói của anh như sét đánh ngang tai mọi người. Tất cả đều lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn anh.

Tề Hạo nói anh và Nhi An quê mùa là bạn thanh mai trúc mã?!

Không thể tin được a! Sự thật này đúng là kinh hoàng mà.

- Anh nói anh là thanh mai trúc mã với Nhi An? Có bằng chứng sao?

Thương Cảnh không tin. Nếu Tề Hạo thật sự là người thân với cô như vậy thì tại sao năm lần bảy lượt gián tiếp đưa cô vào rắc rối?

- Nếu cậu muốn có thể hỏi Tiểu An.

- Nhi An, có thật như lời anh ta nói?

Chết thật! Sao rốt chuyện lại đẩy lên người mình a? Thiên ôi, tôi có làm gì sai sao mà cứ mãi kéo tôi vào rắc rối thế?

Ta oán, ta hận.

Hừm, nếu mình nói là không phải thì thì thể nào tên thú vị Tề Hạo cũng vạch trần mình... như vậy kéo vào thêm rắc rối. Còn nếu nói phải thì càng nhanh chóng bị hạ sát, thêm nữa là dẫn theo họa đến mình. Nói phải không được, nói không phải cũng chẳng xong. Làm sao đây?

Reng... reng...reng.....

Tiếng chuông vào học bỗng chốc vang lên đánh bật mọi người ra khỏi mọi suy nghĩ.

- Chuông... chuông vào lớp rồi. Đi đi.. vào lớp a.

Vừa nghe tiếng chuông Nhi An thập phần phấn khởi.

Thoát nạn rồi a.

Cô nhanh miệng la lên thúc giục mọi người vào lớp, bản thân thoát li khỏi cánh tay của Thương Cảnh nhanh chân chạy vào lớp né tránh đi mọi người.

Hừ, may thật. Suýt nữa thì tôi mạng. Được rồi bây giờ thì vô cùng dễ giải quyết. Mình cứ nói bản thân không không liên quan gì đến Tề Hạo là được. Hắn không ở đây nên không thể uy hiếp mình, càng không có người chứng minh mối quan hệ đó có thật hay không. Quá ổn.

Oa ha ha....

Thiên ôi, lần này ông thật sự hiển linh rồi a.

*

Reng reng... reng..

Chuông báo giờ giải lao vang lên. Nắng trưa chiếu vào từng tán lá xanh mát. Gió khẽ đưa xào xạc nhẹ nhàng như vòn đùa với cây. Không gian yên tĩnh bỗng chốc rộn tiếng nói cười. Đây thật đúng là bình yên. Phải, một cuộc sống học sinh an nhàn bình thường giống như mình mơ ước nếu không có điều xảy ra trước mặt đây.

Đám con gái, không nói đúng hơn là fan của Tề Hạo và Thương Cảnh đang vây quanh không gian khiêm tốn, chiếc bàn nhỏ nhắn của Nhi An.

Biết ngay sẽ không yên ổn được bao lâu mà.

Haiz... Tề Hạo anh không gây rắc rối cho tôi ngày nào thì không sống nổi sao?

- Có thật cô là bạn thân từ nhỏ của Tề Hạo không?

Một cô gái đại diện bọn con gái bước đến đứng đối diện Nhi An, giọng nói mang theo sự thù hận, khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà trở nên hung hăng dữ dằn hơn.

- Không... không phải.

Nhi An vờ như run rẩy khẽ đáp.

Này mấy cô, tôi không phải do sợ mấy cô mà run đâu, chỉ là giả vờ giả vờ thôi.

Nhi An trong lòng bổ sung thêm một câu.

- Ha biết ngay không phải mà. Tề Hạo thiếu gia làm gì lại đi thân thiết với con nhỏ vừa quê vừa gốc này chứ?

Một cô gái lên tiếng cười như khinh miệt nhìn Nhi An.

Này bà chị, là tôi và hắn không thân với nhau. Định nghĩa rõ lại đi.

- ... Nhưng không phải lúc sáng do chính miệng Tề Hạo nói sao? Việc này sao giải thích?

Một cô gái khác lại khó hiểu nhìn đám bạn sau nhẵn mày quay lại nhìn Nhi An.

- Phải. Cô giải thích việc này thế nào?

Cô gái ban đầu vỗ bàn lớn tiếng hét vào mặt Nhi An.

- Đừng tưởng lừa gạt chúng tôi. Cô nếu không nói thật thì đừng trách.

Hâm dọa, quá sức hâm dọa.

Lại phải động não tìm lý do nữa rồi. Haiz... từ ngày học ở trường này khả năng nói dối của mình ngày càng tăng cao a, lúc nào cũng không nói thật lòng. Không nấy tương lai lại trở thành người hai mặt lại khổ.

- Còn không mau nói. Định tìm cách chối sao?

- A... không phải. Tôi... tôi cũng không biết tại sao a? Có lẽ là muốn bắt nạt... tôi... Các bạn... bạn cũng biết tôi giờ đã trở thành kẻ thù của nhiều người.... không phải cũng do quá thân với Tề... Tề thiếu gia sao...?

Nhi An càng thêm run rẩy nói. Giọng nói chứa đựng rõ sự lo sợ.

-...

Bọn con gái hồi lâu không ai lên tiếng.

-... có thật?

Cô gái xinh đẹp nói.

- Tôi... tôi không có lý do gì gạt cậu. Ai lại muốn trở thành kẻ thù của nhiều người?

- Tốt. Cô liệu mà làm vậy. Nếu không... cô tự biết hậu quả.

Cô gái xinh đẹp nói xong liền bỏ đi, bọn con gái cũng lần lượt theo sau, khi rời đi ai cũng liếc nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo.

Phù... thoát rồi. Hừm, ngồi trong lớp mà cũng bị cảnh cáo đe dọa, nói này không an toàn a tốt nhất là nên tìm chỗ nào đó trốn mới được.

Nghĩ là làm Nhi An nhanh chóng chạy ra khỏi lớp thoát cái đã chạy lên sân thượng của trường.

- A.... mất quá! Nơi này đúng là tốt, vừa yên tĩnh lại ít ai tìm đến. Thật là chỗ lý tưởng để ngủ.

Nhi An xoay phải xoay trái nhìn quanh xem xét không có ai liền gỡ cặp kính cận chỉ 1.5° kia ra, hít sâu một hơi liền tìm chỗ kín đáo đánh một giấc.

- Thương Cảnh, làm gì cậu lại quan tâm đến con nhỏ quê mùa Nhi An kia thế?

Triệu Huy ngái ngủ ngáp một cái chán nản khó hiểu hỏi Thương Cảnh.

Cái gì thế? Sao lại ồn như vậy?

Nhi An dụi mắt ngó đầu từ một góc khuất ra nhìn thì cô bỗng giật mình.

Là... là bọn Thương Cảnh. Trốn, phải trốn a.

- Phải a. Con nhỏ đó có gì thú vị, ngoài việc suốt ngày đọc ba cái sách trinh thám gì gì đó không thì lại ngủ. Có điểm gì đáng để tâm a? Tớ thấy cậu tìm một cô gái khác thì tốt hơn.

Đình Thiên khoát tay với Triệu Huy nói.

Anh quả thật không tìm được lý do gì để nói được Thương Cảnh nên để tâm đến con nhỏ Nhi An kia a.

Cái gì? Dám nói xấu bà đây à?! Bọn người chết tiệt này. Sao không đứng trước tôi mà nói lại đi nói sâu lưng a? Tôi cũng biết hình tượng tôi ở trường cũng chẳng mấy tốt đẹp nhưng đâu như cậu nói.

Nhi An nhìn Đình Thiên oán hận thầm nói.

Được rồi bà đây ở lại xem các người nói gì về bà.

- Không chừng khẩu vị của Thương Cảnh thay đổi cũng nên.

Người bạn khác của Thương Cảnh_ Minh Nhật từ đầu im lặng bỗng lên tiếng nói.

- Này ý cậu là Thương Cảnh thích con nhỏ đó sao? Không thể nào a!

Đình Thiên như muốn nhảy dựng lên khi nghe câu nói của cậu bạn.

- Cũng có thể. Không chừng Thương Cảnh muốn tìm cái gì đó mới mẻ thú vị chút a.

Triệu Huy lên tiếng tiếp lời.

- Cũng có khả năng.

Minh Nhật gật đầu đồng tình.

- Không thể. Tìm cái mới cũng phải có chọn lọc a. Ai lại đi chọn người quê mùa vậy? Thương Cảnh cậu nói tiếng nào đi chứ.

Đình Thiên vỗ vai Thương Cảnh nói.

- Các cậu nói đủ? Chuyện các cậu gọi tớ lên đây là việc này sao?

Thương Cảnh lạnh lùng nói. Việc anh có hay không quan tâm Nhi An quan trọng vậy sao?

- Ấy! Cậu là đang giận?

Đình Thiên có hơi nhàu mày nhìn cậu.

- Cậu ý vậy là sao? Bọn này chỉ là quan tâm cậu thôi.

Triệu Huy tiếp lời.

- Các cậu không cần bận tâm đến việc này. Tớ tự biết phải làm gì.

- Tốt, nếu cậu đã nói vậy thì bọn này tin cậu. Đừng nói tớ không nhắc cậu. Cậu là cầu thủ bóng đá trung học nổi tiếng không chỉ ở trường này mà còn ở nhiều nơi, gia thế cậu lại không tầm thường cậu là thiếu gia của nhà họ Hoàng. Cậu lại là người kế thừa gia sản của nhà.

Minh Nhật lạnh lạnh lên tiếng nhắc nhở Thương Cảnh.

- Phải. Bọn này muốn tốt cho cậu thôi.

Triệu Huy gật đầu đồng ý nói.

- Tớ biết. Nhưng tớ muốn các cậu biết một điều Nhi An các cậu biết bây giờ không giống như các cậu nghĩ, cô ấy không thật sự là cô ấy.

- Thương Cảnh, cậu nói vậy có ý gì?

Cả ba người Triệu Huy, Đình Thiên và Minh Nhật khó hiểu đồng loạt lên tiếng.

- Tớ không thể nói các cậu biết thêm, đến lúc tớ biết thì sẽ nói các cậu.

Không... không thể nào tên Thương Cảnh này đã biết những gì rồi a?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Giả Tạo

Chết tiệt! Thương Cảnh hẳn thật sự đã biết được những gì rồi? Những lời hôm nay hắn nói trên tầng thượng là ý gì? Hắn đã nghi ngờ mình?

Ôi thiên! Thật không thể tưởng tượng được mà. Tại sao bao nhiêu là chuyện cứ ồ ạt tới trong cùng một thời gian là thế nào? Hừ? Hết việc tên Tề Hạo kia chưa giải quyết xong lại đến vụ của Thương Cảnh.

Các thể loại nhưc nã, mệt mỏi a.

Nhi An ngồi ở góc lóp cúi đầu xuống bàn ôm đầu than thở. Cô bây giờ trong lòng đặt ra không biết bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu lời than thầm chửi nấng. Ngay cả đến nhìn Thương Cảnh một cái cô cũng không có dũng khí.

(Nhi An: "Ấy, khoan. Gì mà nhìn hắn ta? Tội đây không thăm thương hay trộm nhớ tương tư hắn thể nhìn hắn làm quái gì? Xin bạn Dao Dao vui lòng sửa lại".)

(Dao Dao: +_+. * Ta không còn gì để nói.*)

Bực a. Mình đã lộ sơ hở điểm nào.mà hai tên Tề Hạo và Thương Cảnh đều biết? Bộ giả ngu chưa đủ cao siêu sao? Đâu a. Nhìn bản thân mình còn thấy ngu nữa chi. Vậy sao....

Ư... cái vấn đề hại não này!

Mặc kệ. Nếu hần a đã nghỉ ngơi thì bản thân mình cần loại bỏ nghỉ ngơi này a. Việc là thanh mai trúc mã với Tề Hạo bỏ qua một bên, cần thiết bây giờ là tìm cách xóa bỏ mối nghỉ ngơi của Thương Cảnh với mình. Nhưng làm bằng cách nào?

Lại một vấn đề hại não... haiz.

- Nhi An trò đang làm gì a? Đang ngủ trong giờ của tôi sao?

Thầy dạy hóa hướng cô gọi lớn. Thầy nhìn cô nhú mày nhưng không tỏ vẻ tức giận.

Hả?

Nhi An giật mình ngẩn đầu nhìn thầy.

- Ha ha ha...

- Ôi thiên ôi... mắc cười chết mất.

- Ha ha ha...

Cả lớp đột ngột nhìn cô cười rộ lên. Ngay cả thầy hóa nổi tiếng nghiêm túc miệng cũng không khỏi khẽ cong.

Cái gì a? Có cái gì đáng cười sao?

Nhi An nhìn tất cả mặt nhăn lại khó hiểu.

- ... Nhi... Nhi An, cậu xem lại bản thân một chút đi a.

Hiếu Nguyệt ngồi phía trên cô vừa nói vừa đưa xuống cô một chiếc gương nhỏ.

Hử?

Nhi An đem gương soi lại mình thì cô cũng méo miệng không thốt được lời nào.

Cô gái trong gương tóc rối xù, mặt thì phờ phạc mọng như vừa mới tỉnh ngủ. Gom lại tất cả chỉ có thể hình dung là ngu không tương.

Haiz... lại mất hình tượng lần thứ n.

Nhi An bỏ gương xuống dùng tay chỉnh sửa lại tóc cho gọn lại.

- Nhi An em lên giải bài tập này giúp thầy.

Hả? Còn lên giải bài tập nữa!

Ấy, cơ hội đây.

- ... Thưa....thưa thầy, em... em không biết giải bài này a.

- ...

Thầy hóa thoáng im lặng.

Cả lớp cũng im không nói gì.

Thật ra bài trên bảng không phải là khó nhưng Nhi An là cố tình muốn nói thế. Muốn đánh lừa tên Thương Cảnh kia thì chỉ cần cho hần thấy cô thật sự chỉ là người ngu ngốc, không che dấu hay giả dạng cái gì là ok. Nhân tiện có cơ hội thì tội gì không sử dụng.

Nhi An cúi đầu vờ như đang xấu hổ hối lỗi nhưng miệng cô khẽ cười trong lòng thâm cảm thấy may mắn.

- Thôi được Nhi An em ngồi xuống đi.

Thầy hóa gật đầu nói rồi xoay lên bảng giải bài tập. Thầy có phần hơi khó hiểu, chẳng phải thầy toán hay cả cô chủ nhiệm cũng nói em học sinh mới Nhi An này thông minh tiếp thu bài rất nhanh sao? Đặc biệt là thầy toán còn khen lấy khen để. Hay trò Nhi An chỉ khá môn toán thôi?

Nhi An ngồi xuống khẽ đưa mắt liếc nhìn Thương Cảnh. Cô thấy anh mặt âm trầm có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó thâm sâu khó lường bỗng anh quay mặt nhìn cô, ánh nhìn của anh ngay tức khắc chạm vào cô làm cô thoáng giật thót vội thu lại ánh mắt.

Hú hồn, xem ra Thương Cảnh thật sự đã nghỉ ngơi mình rồi a. Phải cẩn thận hơn, một mình Tề Hạo biết bí mật này là đủ rồi mình không muốn có thêm một kẻ nữa tham gia vào đâu.

*

Tiết cuối _ tiết Ngữ văn.

- Các em, hôm nay cô trả bài kiểm tra hôm trước cho lớp.

Cô nói rồi đưa bài kiểm cho lớp trưởng. Kỳ Phương nhận lấy rồi đi trả bài cho từng bạn.

- Lạy chúa Jesu, lạy thánh Ala, cầu Phật tTổ Như Lai, Quan Thái Âm Bồ Tát, cầu mọi người phù hộ cho bài kiểm của con trên trung bình a. Con thành tâm cầu khẩn mọi người.

Nhi An chấp tay miệng lẩm bảm cầu khẩn cho bản thân điểm bài kiểm ngữ văn trên trung bình nếu không cô thật sự phải chia tay đồng truyện của mình cả tháng đây a.

Đó thật sự là cực hình đấy!

- Nhi An bài của cậu.

Kỳ Phương mặt lạnh tanh đặt bài xuống bàn cho cô.

Nhi An nhẹ gật đầu như đã biết. Cô thật sự chỉ dám hé mắt từ từ mà xem điểm của bản thân.

Bốp!

- Trên.. oa, thật sự trên trung bình rồiiiii!

Nhi An gõ mạnh lên bàn mừng rỡ hô lớn.

Ôi trời ơi! Các vị thần thật sự hiển linh rồi a.

Nam mô nam mô, cảm tạ thiên địa.

Đang vui mừng hớn hờ cô bỗng cảm thấy có điều gì đó kỳ quái. Từ từ quay mặt chú ý xung quanh thì... Ớ...

Mọi người trong lớp nhìn cô kỳ quái nói cách khác là chẳng khác nào một con bệnh.

- Xin lỗi... tại tớ mừng quá.

Cô cười khan ngồi xuống nhưng vẫn không khỏi vẫn còn vui mừng.

Truyện ơi, ta mới mĩ sẽ không xa nhau đâu.

Tan trường.

Không như mọi ngày, hôm nay Nhi An không về chung với An Vũ mà là đi cùng.. Từ Yên.

Xác thực là bản thân cô hoàn toàn không có một chút ý niệm gì là muốn thân cận với cô nàng tên Từ Yên này, cô ta có cái gì đó khiến cô không an tâm, cũng có thể cô ta quen thân với Tề Hạo mà cô lại không muốn có quan hệ gì với anh nên cảm thấy không thoải mái khi ở cạnh Từ Yên?

Mà cũng kỳ lạ, thường ngày chẳng phải cô ta thường có người đưa đón ở cổng trường sao? Một tiểu thư cao sang như vậy lại đồng ý đi bộ về với cô? Lạ hơn là từ trưa là cô ta lại tỏ ra vô cùng thân thiết với cô cứ như là bạn thân từ lâu a. Làm cô từ trưa là bức cả mình còn xem khiến An Vũ hiểu lầm.

Mặc kệ vì lý do gì cô chẳng muốn dính dáng gì đến bọn người này cả, cô Từ Yên này cũng không phải đã một lần hăm dọa cô? Dù lúc đó cô ta không biết cô là ai đi nữa thì chính việc hăm dọa không rõ đầu đuôi kia cũng khiến Nhi An cô không mấy thiện cảm a.

Suốt dọc đường đi Nhi An cứ im lặng không nói lời nào mặc cho Từ Yên vô cùng thân thiện cố bắt chuyện với cô. Từ Yên huyền thuyên hết chuyện này đến việc kia, hỏi cô không biết bao nhiêu câu nhưng cô vẫn âm ỉ cho qua chuyện, một mực giữ vẻ tĩnh lặng ít nói nhưng trong lòng thầm nói.

Từ Yên này đúng là người hai mặt. Rõ ràng ghét mình không để đâu cho hết, nói muốn giết bầm mình ra làm trăm mảnh còn có thể thể mà bên ngoài vẫn tỏ ra hòa nhã không có gì. Diễn sâu thật. Diễn cho ai xem? Nhưng tiếc quá tôi đã biết cô là người thế nào rồi nên không cần làm quá thế đâu.

- Nhi An à, sắp đến nhà cậu chưa?

- ... À chưa.

- Xa thế sao? Vậy tớ cho tài xế sáng qua rước cậu nha. Nhà cậu xa thế vạn nhất đi trễ thì không tốt.

Cho xin đi nhà tôi thế nào hay việc tôi có đi trễ hay không thì liên quan gì cô? Giờ không phải cô nên đóng tròn vai cô gái ngoan hiền mà về nhà sao? Trễ lắm rồi a. Cô không thấy trễ chứ tôi là đói bụng lắm rồi.

- Không... không cần đâu. Tôi tự đi được, tôi quen như vậy a.

- Thế sao được? Tôi là bạn cậu giúp cậu là đương nhiên a.

Từ Yên tỏ vẻ không đồng ý nói.

Bạn lúc nào sao tôi không biết thế?

- Không. Cậu không nên làm vậy. Thôi cũng trễ rồi cậu cũng nên về đi tôi rẽ sang hướng này là đến nhà rồi.

Nói rồi Nhi An cấp tốc chạy vụt đi, Từ Yên bất ngờ không kịp phản ứng đến lúc cô nhận ra thì Nhi An đã biến mất.

- Alo... chú Trung, mau cho xe đến đón tôi.

Từ Yên trở lại là khuôn mặt lạnh lùng sắc sảo, cô trầm xuống như đang suy nghĩ gì đó.

10 phút sau một chiếc xe màu đen sang trọng đến đón cô rồi đi.

- Ha... cuối cùng cũng đi.

Nhi An từ một góc ló đầu ra. Đúng là một chết, tự nhiên đòi về chung hạp cô phải đi một khoảng xa nhà thế này giờ phải vòng lại có mệt không?!

Nhi An ưỡ ể oải lếch thân xác đói meo về nhà.

*

Tuần sau.

Một tuần, một tuần rồi đó a! Tại sao cô Từ Yên này day thế? Bộ cô ta không thấy thái độ không thích của mình sao? Rõ ràng thế còn gì! Không biết nên khuyên cô ta nghị lực hay kiên cường đây?

Một tuần trôi qua Từ Yên vẫn như cũ tỏ ra vô cùng thân thiết với cô, xem cô thật sự giống như một người bạn tri kỷ, đã thế còn giới thiệu cô với mấy người bạn của cô ta. Mọi việc càng ngày càng khiến cô nhức não. Nếu cô không biết bộ mặt của cô a thì thật sự cô đã bị vẻ thân thiện của a lừa rồi.

Từ Yên kéo tay Nhi An vào câu lạc bộ âm nhạc bản thân tham gia.

Vừa thấy Từ Yên mọi người trong câu lạc bộ liền cười vui vẻ chào hỏi cô.

- Từ Yên lâu quá không gặp cậu.

- Cậu thật là bạn thế nào cũng phải đến câu lạc bộ một lần a.

- Đạo này thế nào? Công việc ổn chứ?

Mọi người nói chuyện rôm rả không ai chú ý đến Nhi An.

- Các cậu tớ hôm nay có dẫn một người bạn đến.

Vừa nói cô vừa kéo tay Nhi An giới thiệu với mọi người.

- Mọi người đây là Nhi An bạn tớ.

Mọi người thoáng im lặng. Vừa nhìn thấy Nhi An không khí vui vẻ vừa rồi như bị đánh bay mất, xung quanh dường như trở nên gượng gạo.

Tất cả chỉ cười chào có lẽ với cô, trung tâm chú ý vẫn là Từ Yên. Họ xem cô như không hề tồn tại.

Mình bị khinh thường xa lánh đến mức độ này rồi sao?

Nhi An thầm cười mỉa.

Cũng tốt thôi mình cũng chả mấy quan tâm vấn đề này. Điều mình muốn biết là tại sao Từ Yên lại đưa mình đến đây?

- A... đúng rồi. Nói chuyện mãi quên mất việc chính.

Từ Yên bày ra khuôn mặt dễ thương chạy đến chỗ Nhi An.

- Mọi người hôm nay tớ đưa Nhi An đến là có việc. Nhi An là muốn tham gia câu lạc bộ của chúng ta.

Không khí im lặng bao trùm. Mọi người thoáng bất ngờ rồi như vừa nghe một câu chuyện cười nhìn cô.

Nhi An thì nhú mày. Cô muốn tham gia câu lạc bộ này bao giờ?

P/s: xin lỗi đã để mọi người chờ lâu

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Phk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Giả Tạo 2

- Mọi người, hôm nay tớ đưa Nhi An đến đây là có một chuyện muốn thông báo. Nhi An là muốn gia nhập câu lạc bộ của chúng ta nên tớ đã đồng ý. Mọi người cho cậu ấy tham gia nhé!

Từ Yên thân thiết choàng tay Nhi An cười rạng rỡ nói.

Nhi An, hôm nay tôi thật có món quà chúc mừng tình bạn của chúng ta, cô phải vui về nhận a. Cô ở trường không ai biết đến nên người bạn như tôi đây tạo điều kiện cho cô làm quen mọi người. Đừng uống phí "tấm lòng" này của tôi.

Nhi An khó chịu nhíu mày. Cô nói muốn tham gia câu lạc bộ bao giờ? Hơn hết lại là câu lạc bộ âm nhạc? Muốn đùa tôi? Hay. Vờ làm bạn của nhau bắt quá mới hơn một tuần mà đã "tốt bụng giúp bạn nhiệt tình" thế này thì quả là làm tốt bổn phận một người bạn biết lo nghĩ cho bạn mình. Tốt, cuối cùng con hồ ly xinh đẹp này cũng bắt đầu ra tay. Nhưng xin lỗi, tôi cũng không muốn diễn vai bạn bè nhằm chán này..tôi chỉ muốn là một con ngốc sống an phận chứ không muốn là tấm bia để nhắm bắn đâu.

Nhi An thoáng nhìn mọi người xung quanh, ai nấy đều có vẻ mặt buồn cười, một số là như giễu cợt khinh thường, mọi ánh mắt chăm biếm cũng như soi mói cứ dán chặt lên người Nhi An cũng làm cô cảm thấy khó chịu.

Sau khoảng thời gian kinh ngạc đến buồn cười là những tiếng bàn tán to nhỏ thay nhau vang lên.

Ha, quả là như vậy. Có ai lại đi muốn câu lạc bộ của mình chứa một con ngốc quê mùa? Đã thế lại là kẻ thù của đám fangirl hùng hậu kia. Từ Yên ngoài đem tôi đến đây làm trò cười thì cô còn mục đích nào khác không?

- Từ Yên, bạn nói gì vậy? Tớ làm sao tham gia được câu lạc bộ âm nhạc a? Tớ làm sao có khả năng đó! Tớ... xin cảm ơn lòng tốt của cậu, nhưng.. tớ là không tham gia câu lạc bộ a.

Nhi An hướng Từ Yên nhỏ giọng nhanh chóng từ chối.

- Cậu đây là ý gì? Cậu không phải rất thích âm nhạc sao? Tớ và cậu cùng tham gia càng vui chứ sao. Mọi người ở đây ai cũng tốt họ sẽ giúp cậu mà.

Từ Yên nhăn mặt nhanh chóng phản bác lại, cô là cố ý không cho Nhi An từ chối.

- Không thể. Tớ là không có năng khiếu về âm nhạc.

- Có sao? Mọi người giúp đỡ nhau mà. Ai ở đây cũng yêu thích âm nhạc a.

- Nhưng..

Chết tiệt. Nếu tôi là không phải đóng vai ngốc thì tôi đã nói thẳng không muốn tham gia rồi rời khỏi đây ngay rồi mắc gì phải day dưa lòng vòng ở đây hoài chỉ cho mệt.

- Không. Cậu không nên tự ti vậy. Có tớ ở đây cậu không cần lo a.

Có cô ở đây mới nguy hiểm đấy.

- Từ Yên, Nhi An đã nói là không muốn tham gia thì chúng ta cũng không nên ép buộc. Như vậy không hay.

Nhóm trưởng câu lạc bộ _ An Thụy bước đến nhẹ giọng nói.

Cô bạn, câu nói của bạn quả là chí lý.

Nhi An vừa nghe câu nói của An Thụy liền vội vàng gạt đầu tán thành.

- Tớ hiểu lòng tốt của cậu nhưng tớ là không có năng khiếu.... nên chẳng thể nào được.

- Từ Yên, Nhi An không tham gia câu lạc bộ cũng không sao, cậu ấy có thể thường xuyên đến đây chơi a.

An Thụy tiếp lời.

Mọi người ai ai cũng đồng ý với cách giải quyết của An Thụy liền gật đầu đồng ý, chỉ riêng Từ Yên là im lặng không nói. Hồi lâu sau, Từ Yên bày ra bộ mặt tiếc nuối nhìn Nhi An nói.

- Được, Nhi An nếu cậu không tham gia thì tớ cũng không ép cậu. Cứ theo lời mọi người nói cậu có thể thường đến đây chơi là vui. Nhưng hôm nay... cậu có thể nào hát tặng mọi người một bài không? Dù gì cũng là không tham gia, coi như lần đầu cậu đến đây hát một bài như làm quà đi.

Nhi An, mục đích vẫn chưa thực hiện sao tôi dễ dàng bỏ qua cho cô. Tôi thật không hiểu sao Hạo lại có thể để tâm đến cô nhiều như thế? Nực cười thật. Gì mà thanh mai trúc mã? Bạn thơ ấu? Máy cái đó sao có thể là thật.

Bề ngoài là vẻ tội nghiệp đợi chờ thành tâm mong Nhi An đáp ứng điều kiện nhưng trong lòng Từ Yên đã biết rõ Nhi An không thể nào từ chối. Dù Nhi An muốn từ chối cô thì cô vẫn tin chắc ai có mặt ở đây cũng sẽ tìm cách để Nhi An hát. Nói cách khác Nhi An vốn không thể từ chối được.

Nhi An bên ngoài bình tĩnh không nói gì nhưng là trong lòng đã vô cùng tức giận. Ra ray cũng độc thật. Muốn cô mất mặt trước nhiều người mà còn giả vờ thành tâm như thế. Diễn sâu thật. Cũng tốt, tôi phối hợp diễn với cô cho vở kịch này hoàn hảo a. Dù sao cũng là dịp tốt nâng cao hình tượng "ngư ngọc quê mùa" sáng chói này.

- Được. Tớ... sẽ hát.

Nhi An không nhanh không chậm nói.

Câu nói của cô làm Từ Yên khá bất ngờ thậm chí là kinh ngạc. Cô không từ chối, không cần ai thêm lời hay nói thêm mà cô đã đồng ý. Thật ngoài dự đoán của cô.

Sự đồng ý nhanh chóng của Nhi An làm Từ Yên thoáng lo sợ. Gần gũi cô đã hơn một tuần nhưng Từ Yên cô vẫn chưa hiểu con người Nhi An, tâm tư Nhi An khiến cô cảm thấy bất an, cứ như con người cô đang tiếp xúc thật sự không phải Nhi An, như con người đó không thực tồn tại.

Cô thật không thích loại cảm giác này.

Câu trả lời của Nhi An khiến mọi người trong phòng vừa nghi hoặc, vừa vui mừng. Vui vì có cơ hội trêu chọc đùa bỡn cô, nhiều người lấy làm thắc mắc tại sao cô lại nhanh chóng đồng ý, chẳng phải quá rõ ràng việc này là muốn bêu xấu Nhi An cô sao? Tại sao biết rõ lại còn chấp nhận?

Nhi An không nói không rằng tự động bước đến sân khấu, cô không cần micro, Nhi An hít sâu một hơi lấy tinh thần.

Diễn tốt vào a.

- Một con vịt.... xòe ra hai cái... cánh... Nó kêu rằng cạp cạp cạp... cạp cạp ca... gập hồ nước nó... nó bị bà bị bơm... Lúc lên bờ... vậy cách cho khô...ô.

Nhi An hát lách lách, không đúng nhịp, giọng lại khan khan y như đọc bài khiến mọi người trong phòng ngay ra rồi sau cười té ghế. Đến khi cô hát xong thì tất cả vẫn không thể nào ngưng được cười.

-... Ôi trời ơi... tức cười chết mất!... Ha ha ha... Nhi An ... ha ha... cô quả là có năng khiếu chọc cười mà... Ha ha ha

- Cô... thật sự hát... "hay không tương" a... ha ha ha...

- Ôi... chết vì cười mất....

Người này người kia thay nhau chế cười Nhi An, có người còn quay lại cảnh cô hát rồi đưa mọi người xem.

Từ Yên nhìn khoe miệng cũng không khỏi cong lên. Thật sự Nhi An hát... buồn cười a.

Nhi An nhìn tất cả mọi người hài lòng. Không ngoài dự tính a. Từ Yên lần này thoả lòng rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cắt Đứt Tình Bạn

Nhìn một lượt quan cảnh cười như điên cuồng của mọi người Nhi An vô cùng hài lòng, thoáng nhìn qua Từ Yên nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của cô thì Nhi An càng chắc chắn vai diễn này của cô là vô cùng thành công.

Hoàn hảo, vẫn là diễn vai ngọc thuận lợi hơn. Mà bây giờ cũng nên kết thúc vở kịch "bạn thân" rồi nhỉ? Đến nước này mà còn có thể làm bạn thì quả thực quá khó khăn đi. Bản thân mình cũng không muốn An Vũ hiểu lầm điều gì.

Nhi An kết thúc phần trình diễn liền tự động rời đi không nói lời nào.

*

Hôm sau, đoạn video quay lại cảnh Nhi An hát được truyền bá rộng rãi khắp trường, ai ai xem xong cũng cười đến nghiêng ngã, người gặp cô thì thầm che miệng cười đến công khai đùa cợt số lượng không hề thiếu hơn hết còn có xu hướng tăng lên. Nhưng cô nào có lòng quan tâm việc này, tâm trạng Nhi An lúc này thật sự vô cùng xấu. Cô đã không gặp An Vũ từ sáng đến giờ a, mặc cho cô đến lớp tìm hay cô đến những nơi An Vũ hay lui tới nhưng vẫn không tài nào gặp được. Điều này khiến cô không an tâm, cô có linh cảm dường như đã có chuyện gì đó đã xảy ra với An Vũ.

- Nhi An, cậu đang làm gì a?

Từ Yên không biết từ nơi nào xuất hiện từ phía sau vỗ vai Nhi An.

Hơi giật mình, Nhi An chậm chậm xoay người đối mặt âm thầm nhìn An Vũ.

Cô bạn này thật biết lựa thời điểm a, nè lúc tâm trạng mình không tốt liền đến kiếm chuyện. Thật là gan.

Thấy Nhi An im lặng không nói Từ Yên lại ân cần nói.

- Cậu thế nào lại ở đây một mình? Có việc gì? Có thể nói tớ nghe không? Có khi tớ lại giúp được cậu.

Đến lúc này còn giả vờ làm bạn tốt sao? Từ Yên vở kịch này cũng nên kết thúc từ hôm qua rồi, nó không nên kéo dài thêm. Vở kịch này chẳng còn thú vị gì nữa cả.

- Từ Yên, cậu cũng nên hạ màn vở kịch rồi.

Lúc này đây, không còn là giọng điệu ngây ngô như thường ngày, thay vào đó là giọng nói âm lãnh bình thản nhẹ nhàng cất lên.

Câu nói khiến Từ Yên thoáng rung mình. Nhi An cô hiện tại đây mới là cô sao? Thật đâu mới là con người thật của cô?

Không đợi Từ Yên trả lời Nhi An nói tiếp.

- Vốn dĩ vở kịch này không nên diễn, nó chẳng ít lợi gì ngoài việc bêu xấu tôi. Hôm qua mục đích cuối cùng cũng đạt thành, cô đã thỏa lòng rồi chứ? Nếu đã như vậy thì hai chúng ta cũng không nên tiếp tục làm việc vô bổ nữa. Vở kịch bạn thân này nên hạ màn rồi.

- Nếu từ đầu đã biết rõ thế tại sao cô còn làm theo sự sắp đặt của tôi?

Không còn giả vờ dễ thương trong sáng, Từ Yên bây giờ là một cô gái thành thực quyến rũ, lạnh lùng đến âm lãnh.

Cô quả thật đoán không sai. Nhi An thực sự không phải là một người đơn giản. Nếu mọi việc đã như thế này thì không cần chi hai người phải ngụy tạo bản thân thêm nữa.

- Đơn giản vì tôi sợ cô thất vọng vì kế hoạch không được tốt như định trước. Tôi chỉ góp phần làm nó hoàn thiện thôi.

- Nhi An thật ra đâu mới là con người thật của cô? Tôi thật sự không tin cô là một người ngọc không biết gì.

- Có sao? Tôi thật sự là vô cùng ngọc, hoàn toàn không biết hay hiểu gì cả bắt quá.... tôi cũng biết cần bảo vệ bạn mình tránh xa loài thú dữ thôi.

Nói xong câu cuối cùng bằng Giọng điệu khờ khạo, Nhi An cười ngọc nhìn Từ Yên rồi nhanh nhẹn rời đi.

Nghe câu cuối cùng của Nhi An Từ Yên giật thót, như bị người khác nói trúng tim đen, trong lòng cô bất chợt thấp thòm. Câu nói cuối cùng đó là ý gì? "Bảo vệ bạn tránh xa loài thú dữ".... đây là lời cảnh cáo? Nhắc nhở mình không nên dựa vào An Vũ sao?

Từ Yên đứng lặng hồi lâu suy nghĩ về câu nói của Nhi An. Tại sao con người này của Nhi An lại khiến cô bất an đến vậy?

*

Một tuần trôi qua, mọi việc vẫn diễn ra như bình thường. Dù đã hơn một tuần nhưng độ hot của đoạn video Nhi An hát vẫn nóng hừng hực. Điều này khiến Nhi An thêm phần cảm khái và đưa ra kết luận:" thì ra không chỉ video của người nổi tiếng mới hot mà là video của người ngu ngọc độ hot còn cao

hơn nhiều".

Nhi An đã cắt được cái đuôi tên Từ Yên kia nhưng cô vẫn bị Tề Hạo và Thương Cảnh bám rất chặt. Dù cô có trốn hay viện cớ thì cả hai vẫn như u hồn bám theo không rời mặc cho xiá xói, trù mắng ra sao. Đúng là chắc hơn keo 502.

Bỏ mặc đi, bọn họ có chân có sức thì đi theo cô không còn kiên trì quản nữa.

Kỳ lạ, An Vũ sao vậy? Tại sao gặp mình là cứ tránh đi không chịu gặp, thậm chí còn trốn mình. Có chuyện gì a? Một tuần không gặp An Vũ thật sự đã xảy ra việc?

Nhi An vừa nghĩ vừa nhanh chân chạy đến lớp của An Vũ. Vừa tan học cô đã không màng cái gì chạy ngay đến chỗ An Vũ. Cô thật sự không muốn trong tình trạng không rõ ràng thế này. Nếu có việc gì thì An Vũ cũng nên nói cô biết, cả hai có thể tìm cách giải quyết, chẳng phải hai cô là bạn sao?

- An Vũ!

Từ xa vừa nhìn thấy An Vũ Nhi An bất chấp hô lớn tên cô. Mọi người nhón mày nhìn nhưng cũng không xem đó là cái gì chỉ bàn tán to nhỏ rồi đi. Cô biết họ đang nói gì, chẳng qua là việc cô không còn đi cùng Từ Yên và mối quan hệ của cô và An Vũ đang phức tạp.

Vừa nghe thấy Nhi An gọi An Vũ giật bắn người quay lại, trông thấy cô đang bước nhanh đến thì lo sợ rồi bỏ chạy. Nhi An không bắt ngờ gì với biểu hiện của An Vũ hiện tại, một tuần qua tình trạng này luôn tiếp diễn... nhưng cô không muốn nó mãi kéo dài như vậy.

- An Vũ, cậu đứng lại. Tại sao phải tránh mặt tớ?

Vừa chạy Nhi An vừa hét lớn nhưng An Vũ vẫn không hề quan tâm nhất mực không quay đầu mà cứ tiếp tục chạy.

- An Vũ tại sao lại không giải thích? Nếu có việc gì cũng nên nói rõ ràng, chúng ta không phải bạn sao? Nếu đã có gì xảy ra thì tìm cách giải quyết là ổn, có gì lại tránh tớ!

An Vũ, cậu thật sự bị sao vậy?

- Nhi An, đừng đuổi theo. Tớ không có gì để nói với cậu cả.

Giọng An Vũ như run run nói.

Nhi An tớ cũng đâu muốn chúng ta lại thế này. Cậu là bạn tớ, người bạn duy nhất của tớ! Tớ không muốn làm tổn thương cậu.

- An Vũ thật sự đã có chuyện gì xảy ra?

- Mặc tớ, không liên quan đến cậu.

Nhi An nổi giận gia tăng tốc độ đuổi kịp An Vũ giữ tay cô lại.

- Cậu làm quái gì thế hả? Tránh mặt tớ một tuần mà bảo là bạn sao? Tớ biết tớ đi cùng Từ Yên một tuần kia làm cậu thấy không thoải mái nhưng tớ là không muốn đi cùng cô ta. Bây giờ đã không có việc gì rồi vậy tại sao cậu còn tránh tớ, giải thích đi An Vũ. Tớ cần lời giải thích rõ ràng chứ không phải qua loa cho có.

Nhi An thật sự vô cùng tức giận. Biểu hiện này của An Vũ là sao chứ? Nếu An Vũ không giải thích rõ thì hôm nay cô nhất quyết sẽ không bỏ qua.

- Tớ không có gì giải thích. Cậu bỏ tay ra cho tớ đi.

An Vũ cúi đầu giọng run lên khan khan nói. Cô thật không dám nhìn Nhi An, cô không muốn Nhi An nhìn thấy bộ dạng này của mình.

- An Vũ, cậu đừng hòng giải thích như vậy. Nếu không nói rõ tớ sẽ không bỏ qua a. An Vũ tại sao không nhìn tớ?

An Vũ lắc đầu giẫy tay ra khỏi Nhi An.

- Có gì phải giải thích. Đây chẳng phải quá rõ ràng là An Vũ không muốn làm bạn với Nhi An cô nữa sao?

Như Ngọc từ phía sau An Vũ bước đến nắm tay kéo An Vũ khỏi tay Nhi An chậm chậm lên tiếng.

- Việc này của riêng hai người chúng tôi không phiền Như Ngọc cô quan tâm.

Nhi An lạnh giọng. Bây giờ không phải lúc diễn vai ngu ngốc như trước.

- Sao lại không liên quan? Ha... cũng phải, chắc cô chưa biết. Bây giờ An Vũ không còn xem cô là bạn nữa chungd tôi mới thật là bạn của An Vũ.

Như Ngọc vừa nói vừa cười cười kéo An Vũ về phía đám bạn của mình.

Nhi An cau mày nghiêng đầu nhìn An Vũ. Cô cần lời nói chứng thực của An Vũ nếu không cô sẽ không tin. An Vũ sẽ không bao giờ lại đi thân thiết với bọn người bất nạt mà cô vô cùng căm ghét.

- Sao? Không tin? An Vũ cậu nói thử xem có thật vậy không?

Như Ngọc nhìn An Vũ cười giọng nói cứ chỉ như bạn thân vô cùng thân thiết. An Vũ không nói gì hồi lâu sau cô mới khẽ gật đầu.

Nhi An thấy liền tròn mắt lên nhìn. An Vũ đây là thật sao?

- Thấy rõ chưa. An Vũ đã gật đầu thì Nhi An cô tin rồi chứ?

- An Vũ cậu đây... là nói thật sao?

Không để ý đến Như Ngọc hiện tại Nhi An hoàn toàn chú tâm đến An Vũ.

Cô không tin. Đây sao có thể là thật? An Vũ làm sao có thể là loại người này!

An Vũ từ đầu đến giờ chỉ cúi đầu không nói gì.

- An Vũ cậu giải thích đi! Đây sao có thể là thật? Chúng ta không phải bạn sao? Chắc bọn người này đã uy hiếp gì cậu bắt cậu làm vậy đúng không? An Vũ cậu nói gì đi chứ!

Nhi An không thể tin được, giọng cô như nghẹn lại nói cô hòng như không thể nói được lời nào.

An Vũ lắc đầu.

An Vũ, tại sao?

- Cậu đã thấy rồi chứ An Vũ là thật không muốn làm bạn với cô nữa, bây giờ chúng tôi mới là bạn của cô ấy. An Vũ chúng ta đi thôi.

An Vũ lặng lẽ không nhìn Nhi An liền theo đám Như Ngọc rời đi. Nhi An một mình đứng nơi hành lang dài, cô vẫn không thể nào tin được. Làm sao An Vũ lại có thể nói những lời như vậy? An Vũ không muốn làm bạn với cô nữa! Tại sao?

- An Vũ tại sao cậu lại không giải thích?

Nhi An lặng nhìn An Vũ rồi đi khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nguyên Nhân

Nhi An vô cảm ngồi trong lớp, cô ngẩn đầu đắm chiều nhìn ngoài cửa sổ, hiện tại tâm trí cô không thể nào tập trung vào bài giảng ngay cả một chữ cô cũng chẳng thể tiếp thu nổi, đầu óc cô bây giờ chỉ độc nhất những suy nghĩ về An Vũ, những kỷ niệm và hơn hết biểu hiện của An Vũ ngày hôm qua cứ như cuốn phim chậm chậm tua lại trước mắt cô.

An Vũ đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu lại đối xử như vậy với tớ? Chẳng phải cậu đã nói chúng ta mãi là bạn? Vậy sao cậu có thể hành động như vậy? Tớ thật sự không tin được. Tớ tin vào mắt nhìn của mình, tớ tin cậu thật sự không muốn làm vậy. Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra mà tớ không biết. An Vũ tớ sẽ không từ bỏ việc này a.

Bịch!

Một viên giấy rơi trên bàn của Nhi An khiến cô thoát khỏi mớ suy nghĩ về An Vũ. Nhi An nhú mày rồi mở ra.

" Cô ngốc, đang ngồi thần thờ làm gì? Ra chơi gặp tôi. Thương Cảnh "

Đọc xong lời nhắn Nhi An không mấy chú ý vo tròn nó lại rồi vứt ra cửa sổ.

Thương Cảnh nhìn thấy toàn bộ hành động của cô liền nhướn mày. Con ngốc này hôm nay sao a? Hành động kỳ lạ lại an đảm chống lại mình. Đã xảy ra việc gì sao?

Giờ giải lao.

Nhi An mang mp3 ra sân tennis ngồi một mình nghe nhạc. Phải rồi, bình thường khoảng thời gian này cô hay cùng An Vũ ngồi ăn trưa, nhớ lại thì lúc nào cô cũng giành món ăn của An Vũ khiến cô nàng phải hết lớn giật lại. An Vũ nấu ăn rất ngon cô thật sự thích các món An Vũ làm. Bây giờ thì có lẽ không còn cơ hội được ăn nữa.

- Tiểu An sao lại một mình thần thờ ngồi đây? Đang nhớ anh sao?

Tề Hạo từ phía sau choàng tay qua vai cô vô si cười nói.

- Tôi không dư đâu thời gian đùa với anh. Không có việc gì thì đi nơi khác mà kiếm chuyện, tôi không có hứng cái nhau.

Nhi An nhìn Tề Hạo chốc lát rồi quay đầu không thèm nhìn anh lạnh lùng nói.

- Sao vậy? Anh nói là đến cái nhau với em bao giờ? Anh nhớ em nên đến mà. Buồn quá em không nhớ anh sao?

- Thôi cái trò giả vờ đó đi.

Nói rồi cô bực mình đứng dậy không nói một lời nào định đi thì bị anh nắm tay giữ lại.

- Ấy, đi đâu vậy? Giỡn chút thôi mà.

Không đợi cô trả lời anh liền thuận đà kéo cô ngồi lại ghế.

Cô không nói gì mặc anh muốn làm gì thì làm, cô bây giờ không có tâm tình quan tâm anh.

- Sao? Còn phiền lòng việc của An Vũ?

Tề Hạo ngửa mặt nhìn trời, bình thần nói. Anh biết cô dù bề ngoài an tĩnh không nói gì, cứ như mọi việc vẫn vậy không thay đổi nhưng trong lòng cô đã dậy sóng, lo lắng bất an hơn ai hết chỉ tại cô che giấu giỏi nên không ai nhận ra. Nhưng cô đâu thể giấu được anh, anh và cô biết nhau khi còn bé xíu có việc gì mà không hiểu nhau. Nhớ lại thì lúc nhỏ anh bị đám con trai bắt nạt chính cô đã bảo vệ anh, đứng chắn trước anh rồi chửi đám đó một trận cuối cùng thì nhào vào đám một trận lớn. Khi đó về anh nhớ ba mẹ hai người lo lắng mà là một trận cuối cùng cô chỉ nói: "Ba mẹ không cần lo. Chính con đã đánh đám đó một trận cho chúng chạy mất dép, cả đời chúng cũng chả dám bắt nạt người khác đâu. Với lại người có võ như con không bị thương gì đâu". Lúc đó chỉ có anh biết cô vì bảo vệ anh mà đã cố gắng đánh với cả đám con trai, cô bị thương rất nhiều nhưng cô không cho anh nói với ai chỉ một mình chịu đựng. Nhưng giờ đã khác anh sẽ là người bảo vệ cô.

- Ang tìm tôi là việc này sao? Nếu vậy thì tôi không có gì để nói. Anh cứ ở đây nếu thích, tôi đi.

Nhi An định cất bước nhanh chóng tránh xa anh nhưng ngay lập tức bị câu nói của anh giữ chân lại.

- Em có muốn biết tại sao An Vũ làm thế không?

Cô không quay đầu lại nhưng là vẫn đứng im nghe anh nói tiếp.

- Gia đình An Vũ có một công ty thời trang nhỏ, hiện tại là đang hợp tác với tập đoàn thời trang lớn G&M nhưng do giám đốc chi nhánh dùng kế lừa đoạt đi một số tiền lớn rồi bỏ trốn. Hiện tại công ty đang lỗ vốn và công ty G&M đang uy hiếp bồi thường hợp đồng do không cung cấp đủ số lượng hàng theo quy định của hợp đồng nên đang trong thời kỳ khủng hoảng.

Nói đến đây Tề Hạo im lặng nhìn cô. Nhi An đứng im trầm mặc không nói.

An Vũ chuyện lớn như vậy tại sao cậu không nói gì với tớ? Cái con nhỏ ngốc này. Nhưng việc này liên quan gì đến việc An Vũ đi chung với Như Ngọc? Chẳng lẽ....

Nhi An lập tức quay lại nhìn anh. Tề Hạo nhìn cô mỉm cười.

- Công ty G&M là của gia đình Từ Yên.

Ánh mắt Nhi An liền lạnh đi sau khi nghe câu nói của anh. Thật không ngờ cô ta có liên quan đến việc này, cứ nghĩ cô ta là chỉ muốn đối đầu với một mình cô nhưng nào ngờ cô ta cũng không bỏ qua An Vũ, lợi dụng việc này uy hiếp sao? Tức cười. Cô sẽ không bỏ qua việc này.

- Cảm ơn.

Nhi An chỉ bó lại một câu cho Tề Hạo rồi bỏ đi.

- Em chỉ định cảm ơn vậy thôi sao? Được rồi đành đòi thù lao sau vậy.

Nhìn bóng lưng cô anh khẽ cười nói.

*

Tan trường Nhi An lập tức chạy ngay đến nhà An Vũ.

Ting toong

- Cô Nhi An, cô đến tìm tiểu thư An Vũ?

- Không ạ. Di Đồng, cháu hôm nay đến là tìm dì ạ. Dì có thể gặp cháu một chút không? Cháu cam đoan không làm ảnh hưởng đến công việc của dì đâu.

Di Đồng là người giúp việc cho gia đình An Vũ. Nhi An hay đến học bài với An Vũ nên cũng có thể gọi là quen biết với dì. Nhà dì khó khăn nhưng được gia đình An Vũ giúp đỡ nhiều nên dì đến làm người giúp việc để trả ơn.

- Có chuyện gì sao cô Nhi An?

- Không có gì ạ. Chỉ là cháu có một số việc cần hỏi dì. Dì nói chuyện với cháu được không?

-.... Được. Nhưng là phải nói nhanh ạ, dạo này gia đình bà chủ đang có việc tôi không thể nghỉ ngơi lâu, cũng sắp đến bữa tối rồi.

- Vâng, không tốn nhiều thời gian đâu ạ.

Di Đồng đóng cổng theo Nhi An đến một góc nhỏ cách nhà không xa.

- Có chuyện gì nghiêm trọng sao cô Nhi An?

- Di Đồng, dì nói cháu biết có phải công ty nhà An Vũ đang gặp vấn đề khó khăn?

-...

Di Đồng im lặng dường như đang lo lắng.

- Dì không cần lo, cháu là muốn giúp An Vũ cháu không có ý gì xấu ạ.

Nhi An bình tĩnh trấn an di Đồng, cô thật sự muốn hỏi trực tiếp An Vũ nhưng cô là vẫn chưa chắc chắn, trước tiên cô cần xác minh trước sự việc. Cô biết gia đình An Vũ tuy là theo truyền thống xưa nhưng là cũng thoải mái với con cái, nhưng nhìn biểu hiện của di Đồng thì tình hình có vẻ khá nghiêm trọng.

- Dì ạ, dì tin con, con thật sự chỉ muốn giúp An Vũ.

- ... Cô Nhi An nếu cô nói vậy thì tôi nói. Tôi cũng không biết rõ tình hình lắm nhưng có vẻ công ty của ông chủ đang có vấn đề nghiêm trọng chưa giải quyết. Dạo gần đây tôi thấy ông bà chủ cứ lo lắng về chuyện công ty, cả người gầy hẳn đi ngay cả cô chủ cũng ít nói. Khi tôi nhắc đến cô Nhi An thì thấy cô chủ buồn buồn rồi đi lên phòng. Tôi nhìn mà lo quá trời.

-...

Nhi An nghe di Đồng kể xong thì trầm mặc. Quả như lời Tề Hạo nói công ty nhà An Vũ gặp vấn đề nghiêm trọng ạ.

- Cô Nhi An, cô có thể giúp gia đình ông bà chủ thì làm ơn cứu giúp họ ạ.

Di Đồng thấy Nhi An lo lắng cũng khiến di càng bất an. Mấy tuần nay nhìn tâm tình không có sức sống của mọi người trong nhà làm di lo lắng đến phát hoảng. Di thật sự muốn giúp nhưng chẳng thể làm được gì. Gia đình ông bà chủ rất tốt với nhà di nên di muốn làm gì đó trả ơn họ.

- Cô Nhi An...

- Dì đừng lo lắng, cháu nhất định sẽ tìm cách ạ. Thôi cũng trễ rồi dì nên vào nhà đi. Dì yên tâm nhất định cháu sẽ giúp An Vũ.

Nhi An trấn an di Đồng xong cô liền rời đi.

*

Hôm sau.

- An Vũ, cậu đứng lại.

Nhi An chạy đuổi theo An Vũ. Hôm nay cô chạy đến lớp tìm An Vũ, vừa thấy cô An Vũ vẫn là lập tức chạy đi.

- An Vũ, cậu có đứng lại không hả?

Nhi An gọi với theo nhưng An Vũ vẫn mặc kệ tìm cách chạy thoát khỏi cô.

Hừ, An Vũ cậu nghĩ có thể thoát khỏi tớ sao? Cậu quên rồi sao? Môn thể dục là môn tớ giỏi nhất a.

Nhi An chạy nhanh đến bắt được cánh tay An Vũ kéo cô bạn đến một góc khuất.

- Nhi An, cậu làm gì thế? Mau buông ra. Chúng ta không còn là bạn nữa thì cậu kéo tớ đến đây làm gì?

- Con cóc, giờ này mà còn mạnh miệng với tớ? Cậu dám dẫu tớ việc quan trọng mà còn dám nói vậy sao?

- Tớ giấu gì? Tớ không biết, không gì nói với cậu cả. Mau, buông tớ ra.

- Được. Không có gì nói đúng không? Vậy việc gia đình cậu đang gặp khủng hoảng thì thế nào? Giải thích đi chứ!

-... Sao... sao cậu...

- Sao tớ biết được không quan trọng. Việc giờ tại sao chuyện lớn như vậy lại không nói với tớ? Cậu làm bạn vậy đó hả?

An Vũ im lặng rồi giật mạnh cánh tay ra khỏi tay Nhi An lạnh giọng nói.

- Đây là việc của nhà tớ không liên quan đến cậu. Bây giờ chúng ta không còn là bạn nên tớ không có nghĩa vụ nói gì với cậu.

Dứt lời An Vũ liền bỏ đi.

An Vũ bây giờ không phải lúc cố chấp.

Nhi An đuổi theo nắm mạnh cánh tay giữ An Vũ lại.

- A... đau...

Cái gì?!

An Vũ giật mình vì bản thân lỡ miệng nên vội vàng ngậm miệng giật cánh tay ra khỏi tay Nhi An nhưng là Nhi An đã nhanh tay giữ lại. Cô kéo tay áo lên dài che phủ tay An Vũ lên thì ngay lập tức bị dọa. Cánh tay An Vũ toàn vết bầm tím, băng cá nhân dán đầy tay.

An Vũ... đây là sao?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mâ Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 27

Nhìn tay An Vũ bị thương khắp nơi Nhi An vội vàng nắm tay còn lại lên xem, tình trạng cũng giống hệt. Nhi An cau chặt mày lòng vô cùng tức giận.

Chết tiệt! Bọn khốn đáng chết! Chẳng phải An Vũ đã thực hiện yêu cầu của chúng rồi sao? Tại sao còn làm cậu ấy thành thế này? Chúng còn muốn gì hơn nữa chứ?

Thấy hành động của Nhi An An Vũ hoảng sợ vội rút tay lại giấu đi, cô cúi thấp đầu vai run run định chạy đi thì bị Nhi An giữ lại dồn dập hỏi.

- An Vũ, bọn chúng đã làm gì cậu? Mau cho tớ biết!

-

- An Vũ, đến nước này rồi mà cậu vẫn có thể im lặng sao? Cậu chịu đựng mãi như vậy thì có ích gì? Như thế chỉ là đáp ứng yêu cầu vô lý của chúng thôi.

-

An Vũ vẫn cúi đầu, một mực giữ im lặng. Cô biết chứ, cô biết rõ làm vậy cũng chẳng được gì nhưng... còn cách khác sao? Gia đình cô đang gặp khó khăn, công ty G&M lại đang quyết liệt đòi bồi thường hợp đồng, công ty G&M lại của gia đình Từ Yên. Cô ta uy hiếp cô nếu không nghe lời thì số nợ của công ty cô sẽ tăng gấp đôi chỉ với một câu nói của cô ta. Như thế thì cô phải làm sao đây?

- An Vũ cậu không nói. Được, tớ đến gặp trực tiếp Từ Yên hỏi cho ra lẽ.

Nhi An nhìn An Vũ thở ra một hơi, buông tay cô bạn ra lạnh lùng rồi đi.

Đến nước này cô là không thể bỏ qua cho Từ Yên. Cô ta đã đi quá giới hạn rồi. Chẳng phải An Vũ đã chấp nhận cắt đứt quan hệ với cô sao? Tại sao còn hành hạ An Vũ ra đến nông nổi này? Được nếu cô đã ác thì đừng trách sao người khác ác hơn.

Nhi An thẳng thừng trực tiếp như lời nói đến lớp của Từ Yên.

An Vũ kinh hoàng đuổi theo giữ cô lại.

- Nhi An, cậu điên rồi! Cậu định làm gì thế hả?

- Đến lớp của Từ Yên tìm cô ta hỏi cho ra lẽ.

- Cậu điên sao?! Việc này không liên quan gì cậu, cậu không có cơ gì nhúng tay vào cả.

- Tổ nhúng tay hay không là việc của tổ. Chẳng phải cậu đã nói chúng ta không còn là bạn sao? Vậy thì cậu không cần quan tâm việc này.

Nhi An càng nói giọng càng lạnh đi khiến An Vũ càng thêm lo lắng.

- Cậu điên rồi! Cậu có biết tổ vất vả lắm mới có thể che dấu việc này, cậu làm thế không phải uống công của tổ sao?

An Vũ lo lắng gấp gáp nói.

- Cậu nói thế là ý gì?

-...

Chết! Lỡ lời a.

An Vũ phát hiện bản thân lỡ lời liền nhanh chóng cúi đầu không nói gì.

- Ý cậu là cậu đang cố che dấu... che dấu bí mật của tổ?

Nhi An nhìn An Vũ hỏi lại.

Câu nói của An Vũ khiến cô phần nào hiểu ra được nguồn gốc của những vết thương trên người An Vũ. Chỉ có thể là An Vũ đã cố giúp cô che dấu bí mật với Từ Yên nên Từ Yên mới ra tay với An Vũ thế này.

An Vũ cảm ơn cậu. Tổ thật sự không chọn sai người. Nhi An nhìn An Vũ mỉm cười nói.

- An Vũ cảm ơn cậu. Giờ tổ đã hiểu toàn bộ a. Cậu không cần lo lắng, không cần tiếp tục nhẫn nhịn bọn chúng thêm nữa. Bây giờ cứ sống là chính cậu. Còn khó khăn của gia đình cậu tổ sẽ cùng cậu tìm cách giải quyết.

An Vũ mắt chột đỏ hoe nhìn Nhi An.

- Ấy... cậu sao lại khóc? Ồ... tổ có nói gì sai sao?

Nhìn thấy biểu hiện của An Vũ Nhi An chột cứng người luống cuống không biết làm gì.

A, cô sợ nhất là nhìn thấy người khác khóc a...

- Nhi An, cảm ơn cậu.

Trong hàng nước mắt, An Vũ mỉm cười, nụ cười của hạnh phúc, của sự chân thành tun tởng. Thiên, ông thật có mắt để cô có được người bạn quý báu nhường này cô không biết làm gì hơn là cảm tạ sự sắp đặt tốt đẹp đó.

Nhi An không nói gì chỉ nhìn An Vũ cười đáp lại. Yên tâm, An Vũ tổ sẽ không để bọn chúng cứ mãi chèn ép chúng ta như vậy, bây giờ là lúc chúng ta phản kháng lại a.

P/s: mọi người a, ta xin thông báo. Sắp đến kỳ thi nên lịch học của cày dầy đặt nên thời gian post truyện cũng sẽ không cụ thể. Mong mọi người thông cảm hiểu cho ta. Qua kỳ thi ta sẽ cố gắng viết đề bù lại a.

Chân thành cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 28

Nhi An ngồi trong lớp thẩn thờ nhìn ra ngoài, cô không mấy quan tâm đến bài giảng mặc dù đó là môn cô thích nhất môn toán. Ánh mắt cô hướng ra ngoài cửa sổ nhìn như vô định. Gió xào xạt thổi cành lá đung đưa, đông gần đến, khí trời như dịu lại sau cái nắng nóng đặc trưng của hạ, nhường chỗ cho sự yên bình an tĩnh của thu.

Cô thích thu, cái nhẹ nhàng của nó khiến tâm hồn cô có cảm giác an bình. Dù bản thân cô không phải người dịu dàng nhưng mùa thu với cô đó là một phần sở thích cũng như tính cách.

Không gian đẹp thế này sao lòng mình vẫn thấy nhộn nhạo? Chắc là vẫn lo cho An Vũ. Cũng phải, An Vũ vẫn chưa thực sự thoát khỏi sự kiểm soát của Từ Yên, đây thực là một vấn đề lớn. Nếu gia đình An Vũ cứ vậy mắc nợ công ty G&M thì chẳng phải An Vũ cứ thế mãi phải chịu áp bức của bọn Từ Yên? Mình không thể cứ để yên như vậy nhưng... vấn đề chính hiện tại là làm sao giúp được công ty nhà An Vũ?

Haiz... năm nay đúng là năm hạn hán. Hết chuyện xui này tới chuyện xui khác thay nhau đến. Ông thiên a, ông cũng phải rủ chút tình thương đi, sao cứ mãi cho tôi xui vậy? Ông ghét người đẹp sao? Hừ.... không mấy theo tình hình này đầu năm tới phải đi chùa cầu phúc rồi a.

Giải lao.

- Tại sao hôm qua không gặp tôi?

Thương Cảnh đứng trước mặt Nhi An ánh mắt âm lãnh nhìn cô.

Thiên! Chuyện gì nữa đây a? Mới vừa than thôi là ông kéo chuyện xui đến trước mặt con sao? Nhấn tâm quá a!

Qua cặp kính dày, Nhi An tròn mắt nhìn Thương Cảnh miệng giật giật không thốt được lời nào.

- Sao không trả lời? Hành động này của cô có xem là đang tránh mặt tôi?

Yes!!!! Trong lòng dù ngàn lần hét to câu nói nhưng Nhi An vẫn bình tĩnh nghẹn họng cố nuốt ngược câu nói lại.

Không nuốt lại thì làm gì giờ? Nói ra? Không. Nhi An ta đây chưa muốn chết. Đành vậy, im lặng là vàng vẫn tốt nhất.

Nhi An vẫn như mọi ngày bản thân im lặng giả y như người câm mặc cho Thương Cảnh tức giận ra sao.

Đáng chết! Cô nhóc này lại khiêu chiến với giới hạn của mình sao? Đây có thể coi là chống lại mình không? Không muốn liên quan gì đến mình sao?

- Nhi An cô đừng để tôi phải tức giận.

Giọng Thương Cảnh và biểu hiện của anh vẫn như bình thường lạnh nhạt nhưng Nhi An là biết anh bây giờ đã là vô cùng tức giận. Ai lại đi chống đối lại với đại ca Thương Cảnh a? Cô cũng đâu muốn mình là ngoại lệ chỉ do hoàn cảnh ép buộc a! Sao cô có thể nói việc của An Vũ ra a.

Thương Cảnh neho mắt nhìn cô. Bây giờ xung quanh cả hai đã chật kín người vây xem. Họ ai cũng tò mò, không chỉ vì việc gì cụ thể chỉ việc cô được Thương Cảnh chú ý cũng đã là vấn đề nóng hổi đáng khai thác a.

Nhi An hít sâu một hơi lấy hết dũng khí bản thân đàn áp lại khí thế bức người của Thương Cảnh chậm chậm đứng lên ngược khuôn mặt bị che đậy bởi cặp kính dày đầu cúi xuống đối diện anh.

- Xin lỗi... hôm đó tôi có việc quan trọng không thể không làm nên...

- Việc quan trọng? Việc gì?

- Tôi không thể nói.

Nhi An nói hết câu liền chen qua đám người vây xem ra ngoài.

- Cô định đi đâu? Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi rõ ràng mà định đi sao?

Thương Cảnh nắm bàn tay nhỏ bé của cô lại. Vừa chạm vào anh thoáng giật mình, bàn tay cô mềm mại trắng nõn như da em bé, sờ vào không muốn rời tay.

Nhi An vội giật tay lại qua lớp kính hai hàng nước mắt cô ùn ùn chảy như suối.

Cho em xin đi đại ca! Đại ca bỏ qua cho em đi được không? Em có phạm lỗi gì đâu mà đại ca bám em, riết không buông thế? Đại ca nói rõ đi em sẽ cố gắng bán mạng sửa mà. Hu hu... hu.... nhìn đi, nhìn đi, tôi khóc rồi đây này! Có ai làm ơn sáng mắt thấy nỗi khổ của tôi đi.

- A....à, Thương Cảnh, tôi có việc nên đi trước... xin...

- Muốn trốn sao? Sợ tôi?

Thương Cảnh ngắt lời Nhi An. Anh bây giờ là vô cùng khó chịu. Anh không thích cô đối xử với anh như vậy. Anh biết lúc trước anh là có không tốt với cô nhưng là hiện tại anh đang cố sửa sai. Cô không phải mãi sợ anh như vậy.

- Không cần sợ. Tôi không làm gì cả. Tôi là quan tâm cô thôi.

Cái gìiiiiiiii?!

Mọi người bàng hoàng trước câu nói bất ngờ của Thương Cảnh. Anh nói là anh quan tâm Nhi An?

Thánh thần thiên địa ôi! Tôi lấy anh, Thương Cảnh. Anh làm ơn đừng nói những lời khiến người khác dễ hiểu lầm thế được không? Tôi nghe còn toát mồ hôi lạnh a. Đồng bào ơi, kẻ thù của tôi lại tăng lên rồi a.

Khô.

- À... Thương Cảnh, tôi nghĩ cậu có hiểu lầm gì đó ở đây rồi a. Tôi nghĩ cậu không nên...

- Không có hiểu lầm gì cả. Lời tôi nói đều là thật. Tôi thật sự để tâm đến cô.

Anh Thương không chớp mắt nhìn chăm chăm cô khẳng định.

- Cậu chắc hiểu lầm rồi. Một con nhỏ không gì nổi bật, không có gì đáng chú ý, ngu ngốc thô kệch này đâu có gì đáng để một người chói sáng như cậu để tâm. Tôi không muốn trèo cao.

Tôi thật sự thấp hươu lấy cậu. Cậu làm ơn tỉnh táo lại đi, đừng ngủ mơ mộng du nói bậy nữa.

- Tôi thích thì nói. Cô đây là đang chê bai mất phẩm giá của tôi sao?

- Không, tôi chỉ là nói sự thật.

- Lời tôi mới thật.

- Tôi không có gì tốt.

- Mất cô...

- Hiệu ứng, hiệu ứng. Do đeo kính nên gây cho cậu ảo giác a. Ảo đấy, ảo đấy.

- Cô sống thật không...

- Tôi thích sống ảo a. Tôi nhìn vậy thôi chứ tôi tự kỷ đấy.

- Cô không...

- Tôi ngu ngốc, không biết không hiểu gì cả. Cậu thấy tôi vậy thôi chứ bên trong tệ lắm.

-...

Cô ngốc này!!! Đúng là khiến người ta tức chết mà!

Mỗi câu Thương Cảnh nói ra đều bị Nhi An tìm cách phản bác, chặn họng không cho anh kịp nói lời nào.

- Bởi vậy... cậu không cần để tâm đến tôi đâu.

Nói hết lời Nhi An vội vàng vất chân lên cô chạy trốn.

- Au...

Do vội chạy không kịp để ý xung quanh Nhi An đâm sầm vào ngực người nào đó.

- Tiểu An, làm gì vội vàng a?

Tề Hạo ôm nhẹ cô dịu dàng hỏi.

Cái quái gì a?! Tại... tại sao hấn ta... ?

Nhi An chỉ trợn mắt lên nhìn Tề Hạo không thốt được lời.

Khô rồi. Khô trong vụn khô rồi. ~T_ T~

Mọi người xung quanh không còn lời nào để nói. Từ đầu đến giờ họ đã chứng kiến hết kinh hoàng này đến kinh hoàng khác, cô mặt thay đổi biểu cảm liên tục nên giờ cứng đờ một biểu cảm kinh ngạc rồi.

Nhiều chuyện cũng khô lắm chứ bộ.

- Tề Hạo, phiền anh bỏ tay khỏi người Nhi An.

Thương Cảnh lạnh lùng nhìn Tề Hạo trầm giọng.

- Tại sao?

Tề Hạo vẫn thản nhiên như không, bình tĩnh giữ cô bên người. Ánh mắt anh yên tĩnh như mặt hồ không một gợn nhìn lại Thương Cảnh.

Khí thế của cả hai ngang nhau không ai hơn hay thua kém đối phương, vẫn một mực nhìn nhau.

Lạnh quá! Phải chăng đây là khí thế bức người của các đại hiệp khi giao chiến trong truyền thuyết?!

Nhưng sao tôi phải thành con mồi ở giữa thế a?! Làm ơn đó giúp tôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đi Chơi 1

Thương Cảnh mắt đăm đăm nhìn Nhi An đang nằm trong lòng Tề Hạo. Cô không phản kháng? Cô chấp nhận hành động đó của Tề Hạo? Vì đó là trách nhiệm của cô sao? Tại sao cô không một lần đối xử với anh như vậy? Hay cô không hề đặt anh trong mắt? Không. Anh không cho phép điều đó tồn tại. Anh không chấp nhận.

- Tề Hạo, phiền anh bỏ tay ra khỏi Nhi An.

Mặc cho hàng ngàn câu hỏi rối rắm nảy sinh trong lòng, Thương Cảnh vẫn bình tĩnh mắt vô cảm nhìn Tề Hạo.

- Ha, tại sao tôi phải nghe lời cậu? Tôi thật sự không có thói quen làm theo ý người khác. Cậu thấy đấy, tôi với Nhi An bạn rất thân biểu hiện thế này cũng là bình thường. Cậu ý gì khi nói câu đó? Cậu thích Tiểu An sao?

Tề Hạo cười nhìn Thương Cảnh. Anh biết Thương Cảnh cũng quan tâm cô nhưng... cô là của anh, anh không cho phép ai quyền cướp cô khỏi anh. Lúc trước do bất đắc dĩ nên phải rời cô đi nhưng hiện anh không cho phép một lần nữa để cô rời xa anh.

- Phải. Tôi thích cô ấy.

Thương Cảnh khẳng định với anh. Không đợi Tề Hạo phản ứng Thương Cảnh đã kéo Nhi An về phía mình. Tề Hạo nhăn mày giữ chặt tay còn lại kéo Nhi An trở lại, trầm giọng khí thế bức người nói với Thương Cảnh.

- Thật a. Nhưng... tôi là không cho phép. Cô ấy đã là bạn gái tôi. Tôi không nghĩ thiếu gia Thương Cảnh lại đi cướp người yêu của kẻ khác.

Vừa nghe câu nói của Tề Hạo, hàng loạt fangirl chứng kiến sự tình đồng loạt ngã xuống. Họ vừa nghe gì? Nhi An là bạn gái Tề Hạo? Ôi thánh thần ôi, nghe như sét đánh ngang tai! Anh Hạo.... sao anh nỡ đối xử với chúng em như vậy????

Đây chính là tiếng lòng ngàn vạn lần muốn thốt lên của mấy chục cô gái bị ngất xỉu tại hiện trường.

=_ =.....

- Bạn gái? Anh đùa không vui một chút nào. Nếu anh đã là bạn trai Nhi An thì đáng ra cũng nên bảo vệ tốt cô ấy chứ không phải mặc cho Nhi An bị khinh miệt mà còn góp vào trêu đùa.

Không yếu thế, Thương Cảnh mắt lạnh nhìn lại Tề Hạo nhàn tản nói.

- Ai nói tôi là trêu đùa? Chuyện của chúng tôi cậu hiểu rõ vậy sao?

- Không hiểu. Nhưng tôi biết Nhi An không muốn liên quan gì đến anh.
- Vậy thì tôi cũng biết Nhi An cũng không muốn dính dáng gì đến cậu.
- Hai người im hết cho tôi!!!

Người này giờ im lặng, trầm mặc không nói lời nào bị lôi lôi kéo kéo giữa Tề Hạo và Thương Cảnh_ Nhi An cuối cùng cũng bùng nổ, tức giận hét lớn.

- Hai tên ôn thần này! Điên hả? Thần kinh có vấn đề? Bại não hay nhũn não mà đi kéo tôi vào việc cãi vã của hai người, hả? Muốn cãi nhau thì đi chỗ khác yên tĩnh mà cãi, có đánh chết đi sống lại cũng không ai can a. Đừng có là ở nơi công cộng làm nổi làm phiền người khác, bà đây không hứng thú với vấn đề đối kháng của mấy người. Đừng lôi bà vào việc này. Hừ, hừ!!!

Mắng một hơi xóa tức, Nhi An trừng mắt cả hai rồi bỏ đi.

Mọi người xung quanh nhìn cảnh tượng kinh hãi vừa rồi chỉ trợn mắt, rớt cằm không thốt được lời nào. Họ vừa chứng kiến việc gì a? Nhi An, cái... cái con nhỏ cà lăm, nhút nhát, sợ sệt đó... vừa rồi... vừa rồi lớn giọng mắng. Mà mắng còn chọn đối tượng. Hay thật, chọn hai đại ca khét tiếng mà chửi thì chỉ có nước chôn thây, không bị xử đến xương cũng không còn.

Gan thật. Hôm nay chắc con nhỏ đó ăn gan báo uống mật hổ mới lớn dạn làm vậy.

Khâm phục, khâm phục.

Thương Cảnh bất ngờ nhìn Nhi An. Anh thật không tin nổi! Một cô gái rụt rè như cô mà lại có biểu hiện như vậy?!

Nghĩ ngợi lại điều gì đó môi Thương Cảnh bắt gợn cong lên. Phải chăng đây mới thật sự là cô?

Tề Hạo dõi theo Nhi An, anh vẫn bình thản không mấy làm bất ngờ trước biểu hiện vừa rồi của cô cứ như đó là điều hiển nhiên không gì khác thường.

Nhi An, khi nào em mới thật sự là chính em a?

*

Phát tác xong cơn tức giận vừa rồi hiện tại Nhi An vô cùng rầu rĩ hồi hận.

Nhi An, mi ngu ngốc sao? Giận thì giận, tức thì tức thôi mắc gì phải bùng phát lớn vậy a? Kỳ này tiêu rồi. Thế nào vụ này cũng gây ra chấn động lớn cho coi. Ôi, vậy chẳng phải mình đã tự tay phá hủy hình tượng tốt đẹp, ngàn năm có một của mình ở trường rồi sao?

Khôngggggggg!!!!!!!

Thật sự quá tức! Quá oan uổng a!

Ta đâu muốn làm vậy là hoàn cảnh ép buộc mà. Trong tình cảnh bị lôi kéo đến như thế đầu run rẩy tay chân đổ, lúc đầu óc, lỗ tay nhét đầy tiếng tranh chấp cãi nhau đó, lúc toàn thân bị ép lạnh xuống âm độ bởi hai khí thế đó thì làm sao giữ nổi bình tĩnh xử lý? Con không lý trí đến độ giống robot đâu. Hu hu hu... giờ thì làm sao bây giờ? Mất bao công gây dựng giờ đổ sông đổ biển cho cá ăn thì làm sao chịu nổi?

Nhi An ngồi ở góc vắng sau trường, ngồi ôm đầu đau khổ khóc như mưa, vừa trách bản thân vừa tự biện hộ cho mình.

(Dao Dao: Bó. - _|| . Tự trách tự biện giải. Chạy là người đầu tiên.)

Ôi, thương thay cho phận người bạc bẽo.

Tan trường.

Nhi An lăm lăm lết lết đầu ngồi một góc nhìn, chờ mọi người về hết cô mới lặng lẽ xách ba lô lên ngó đầu quan sát chắc chắn không còn ai mới yên tâm ra về.

Nhớ lại lúc vừa vào học sau giải lao, cô đi lướt qua người nào người này đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ dị rất khó diễn tả, cứ như một sinh vật quý hiếm vô tình xuất hiện để mọi người chiêm ngưỡng miễn phí. +_+.

Đến khi vào lớp ai ai trong lớp đều lén lút nhìn cô. Mọi người nghĩ cô không biết sao? Cứ thử đi. Bị hàng đồng người nhìn mình có cảm giác gì? Aiz... phụ nữ nhạy cảm quá cũng tội. Ước chi cô bị mất đi dây thần kinh xấu hổ thì tốt biết mấy. Mấy người không liên can đó nhìn thì thôi cũng tạm chấp nhận đi, chỉ có ánh mắt Thương Cảnh luôn dán chặt lên người cô làm cô cảm thấy vô cùng khó chịu như hàng chục cái camera đang quan sát mình cô, đã vậy cứ mỗi lần cô lén nhìn thì lại chạm ngay ánh nhìn lạnh băng của anh mới khổ. Sự đau khổ đó ai hiểu đây?

Nghĩ lại cũng may, lúc ra về cả Thương Cảnh và Tề Hạo không tìm cô nên cũng bỏ đi phiền phức nếu không...

- Hey...! Tiểu An, đang suy nghĩ gì mà rầu quá vậy?

Tề Hạo từ phía sau chạy tới choàng tay qua vai cô cười cười nói. Biểu hiện của anh cứ như chuyện lúc trưa như chưa từng xảy ra.

- Ôi mẹ ôi! Anh đừng chơi trò này được không? May mà tôi không bị yếu tim không thì tôi đã chết rồi.

Nhi An hoảng hồn nhảy dựng lên. Cái tên ôn thần này, sau cứ nhè lúc người ta không chú ý mà xuất hiện a? Muốn hù chết người mới hả dạ sao?

- Làm gì phản ứng kịch liệt thế? Chuyện đâu xấu đến vậy.

- Vậy anh thử đang tập trung mà bị người hù thử xem. Không giật mình thì đây thần kinh có vấn đề đấy.

- Thôi đi, mấy biểu hiện đó không giống em đâu.

- Tôi biểu hiện thế nào thì mặc tôi, ai cần anh xiá vào.

- Giờ mới là con người em đấy.

- ...

Câm nín triệt để.

Cái tên khốn này! Chẳng lẽ mình phải hung hăng mới là con người thực của mình sao?

- Đang suy nghĩ gì mà đến anh gọi không trả lời?

- Tôi nghĩ gì mặc tôi.

- Lạnh lùng quá. Em không phải nên, đối xử tốt hơn với bạn trai sao?

- Đi mà làm bạn trai với đám rau cà dưa muối đi. Hợp đấy.

- Phũ quá!

- Tôi cảnh cáo. Anh mà dám nói câu nào liên quan đến việc tôi là bạn gái anh thì anh chết chắc. việc lúc trưa tôi bỏ qua nhưng lần sau... hừ...đợi mà nằm bệnh viện chơi với ba cái máy đi.

Nhi An không thèm nhìn Tề Hạo một cái, hung hăng lạnh giọng cảnh cáo anh.

Hừ, anh có biết chỉ vì câu nói của anh lúc trưa đã kéo cho cô bao rắc rối không? Có biết lượng fan của anh đông thế nào không?

- Người ta chỉ nói thật thôi, đâu gì tương lai chả thế.

Tề Hạo xoay mặt không nhìn cô gãi gãi mũi khẽ nói.

- Anh nói gì?

- Nghe hay không thì tùy, không nói lại.

-...

Cô cảm thấy học tẻ ngữ văn đúng là hơi bất tiện.

Không thèm nói gì nữa cô nhanh chân bỏ đi mặc kệ anh ra sao.

*

- Tiểu An, mau dậy a. Tiểu Tề đến đón con kìa.

Ba Trần nhẹ giọng gọi con gái. Nhìn đứa con gái cưng ngủ quên trời kệ đất, bất chấp thế giới có tan hoang ra sau vẫn ngủ thì ông đã bó tay không thể sửa được. Bất giác ông cảm thấy vô cùng bất lực.

- Tiểu An, dậy đi.

Ba Trần vẫn kiên trì gọi thêm mấy tiếng.

- Ba à, hôm nay chủ nhật, có một ngày nghỉ thôi, ba làm ơn cho con ngủ đi a.

Nói rồi cô kéo chăn trùm kín người ngủ tiếp.

- Con gái...

-...

- Con gái...

-...

Vẫn im lặng.

-... mẹ nó ời, Tiểu An nó không nghe lời tôi dạy a.

- Ba ời, con dạy rồi. Dạy ngay a, ba đừng gọi mẹ.

Vừa nghe thấy ba Trần lớn tiếng gọi mẹ Nhi An lập tức lạng sống lưng ngồi dậy không dám ngủ thêm một giây nào nữa.

Nhìn con gái vừa nghe gọi mẹ liền lập tức dậy không dám chần chừ, ba Trần lại một lần nữa cảm thấy bất lực. Uy của mẹ chúng nhỏ thật cao...

- Ba à, ba gọi con dậy sớm làm gì a?

Nhi An vừa dụi mắt vừa ngáp nói.

- Tiểu Tề đến rủ con đi chơi a. Mau đi chuẩn bị, thằng bé đang đợi kia.

Cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đi Chơi 2

- Ba, ba vừa nói gì a? Ba... ba nói lại đi?

Nhi An bàng hoàng không dám tin nhìn trân trân ba Trần hỏi lại.

Đây là lần thứ ba cô lặp lại câu hỏi này, nó khiến ba Trần nhú nhú mày khó hiểu hỏi.

- Tiểu An sao nhìn con xuống sắc thế? Khó chịu gì sao?

Tiểu An kỳ lạ a, Tiểu Tề đến đưa nó đi chơi chẳng phải rất tốt sao? Thường ngày luôn than lên than xuống nhảm chán hôm nay được đi chơi thế mà kinh hoàng là thế nào?

-...

Nhi An cúi mặt chấp nhận câu trả lời thành thật nhưng vô cùng tuyệt vọng của ba âm thầm rơi lệ.

Tại sao? Tại sao mới sáng sớm gà chưa gáy, chuông chưa kêu, người không muốn dậy lại xảy ra tình huống trời đánh này? Tề Hạo anh thật sự muốn ám tôi cả đời không buông sao? Muốn hành hạ tôi mới thoải mái ăn ngủ sao? Tại sao cứ hết lần này đến dịp khác lại bày trò a? Bỏn tiểu thư không có thời gian trả thù buông tha anh một thời gian nên giờ ngứa ngáy muốn bị hành hạ đúng không? Được tôi đây sẽ chiều.

Nhi An quyết tâm tốt độ nói với ba Trần bảo Tề Hạo cứ đợi cô sẽ "vui vẻ" đi chơi.

1 tiếng sau.

- Con nhóc này, sao lại bắt người ta đợi lâu thế a?

Ba Trần thấy hơi lâu liền lên tiếng nhẹ giọng trách.

- Không sao đâu bác, con gái mà, ra ngoài phải chuẩn bị kỹ một chút.

Tề Hạo cười tìm lời giải vây cho cô.

Cô nhóc này là cố tình muốn cho mình đợi sao? Định làm khó hay thử lòng kiên nhẫn?

- Để con chê cười rồi, con bé này luôn là vậy a.
- Không đâu a, cháu thấy em ấy rất tốt.
- Tiểu Tề con vẫn như xưa là một cậu nhóc bản lĩnh và vô cùng hiểu chuyện.
- Cháu nào có. Bản lĩnh thì cháu còn phải học hỏi ở bác nhiều hơn.
- Ha ha, thằng này. Ta biết cả, cháu không cần khiêm tốn.
- Ba và Tề Hạo nói gì vui thế? Từ lâu trên mà đã nghe tiếng ba cười rồi.

Nhi An từ cầu thang chậm rãi đi xuống hướng hai người nam nhân đang ngồi ở phòng khách cười.

Ba Trần rót mắt nhìn con gái xinh đẹp giờ đây lại trang điểm ăn vận như mấy bà bán thịt ngoài chợ lai lai mấy cô bé tí tuổi thích màu mè như cầu vồng. Tề Hạo nhìn cô không biểu hiện rõ nét chỉ có duy miệng anh lại giật liên hồi.

Nhi An, em đây là thật muốn dùng bộ dáng này ra ngoài? Áo thun bông nhỏ li ti màu nổi hết cỡ kết hợp quần rộng túm miệng ống màu tím. Hón hết lại buộc tóc hai chùm trẻ con, môi tô son đỏ chói như bị sưng... biểu cảm... em chớp mắt chi nhiều a? Không sợ bị tật à?

Phong cách... kết hợp không lời nào diễn tả được. ++

- Hai người làm vẻ mặt gì thế a? Con mặc không đẹp sao? Nhưng đâu thể, rất đẹp rất chuẩn một mà.

Nhi An vờ chu miệng trách giả nhìn lại bản thân không có gì bất ổn liền cười... ngô nghê.

- ...

- Nếu không có gì thì con xin phép đi. Tề Hạo chúng ta đi thôi, tôi muốn đi chơi lắm đây a.

Nhi An không để ý đến vẻ mặt như sắp khóc của ba Trần, biểu cảm khó diễn tả của Tề Hạo liền quay gót đi.

Con gái, phong cách của con sao thay đổi theo chiều hướng này a? Một gì chứ, rõ ràng nếu con không muốn đi thì từ chối sao phải kéo theo Tiểu Tề vào trò mới của con a? Tội Tiểu Tề, chắc hôm nay đứa nhỏ này xấu số rồi. Haiz... có dịp phải gửi quà cho nhà Khương.

Nhìn thấy Nhi An rời đi ba Trần chỉ biết thở dài lắc đầu mặc niệm thay Tề Hạo.

Thấy cô đã đi Tề Hạo cũng chóng chào từ biệt ba Trần rồi theo sau cô.

*

Ngồi trên xe do Tề Hạo cầm lái Nhi An chỉ chú mục vào điện thoại không có bất cứ hành động hay biểu hiện gì là quan tâm đến anh.

Thấy cô không nói gì anh cũng chẳng lên tiếng, chỉ im lặng lâu lâu lại khẽ đưa mắt nhìn cô.

Cô hôm nay cố tình ăn vận thế này để chọc anh? Muốn anh bị mất mặt? Tiểu An em suy nghĩ quá ngây thơ rồi, chỉ với bấy nhiêu đó mà nghĩ có thể làm gì sao? Em xem nhẹ anh quá!

Anh gia tăng tốc độ nhanh chóng đưa cả hai đến điểm vui chơi.

15 phút sau. Xe anh dừng ngay cổng một công viên vui chơi vô cùng to lớn và náo nhiệt.

Anh muốn đưa cô đi khu vui chơi?

Nhi An nhìn Tề Hạo như đợi câu giải thích.

- Em đoán đúng rồi, hôm nay chúng ta sẽ quẩy tung nơi này.

Tề Hạo nhìn cô cười rồi lái xe đến bãi đậu, đưa cô đi mua vé vào vào cổng.

- Anh có vẻ quen thuộc nơi này nhỉ?

Nhi An đi theo sau anh vừa nhìn xung quanh vừa hỏi.

Nếu anh đã muốn chơi lại cô thì cô đây cũng không ngại đâu. Dù gì cũng đúng ý cô thôi, nếu đã đến thì phải chơi cho đã.

- Không. Lần đầu thôi.

-...

Nói gì cũng vậy. Bây giờ là thời gian để chơi không có thời gian ngồi tán dóc a.

Nói rồi anh kéo tay cô chạy đi, hướng đến là tàu lượn siêu tốc.

Đây là khu vui chơi lớn nhất thành phố A. Nơi đây có đủ các loại trò chơi từ mạo hiểm, tốc độ, kinh dị đến các trò đơn giản. Nơi này luôn nổi tiếng và đông khách vì luôn cập nhật trò mới và hiểu ý khách hàng. Khu vui chơi còn hút khách với bãi tắm nhân tạo rộng lớn và các cầu trượt. Vì biết tính cách cô hiếu động nên anh mới chọn nơi này, cũng... là bởi vì anh không am hiểu lắm về mấy nơi đi chơi.

Nhi An và Tề Hạo chơi hết trò này đến trò khác, từ tàu lượn đến thám bay, cầu trượt, đua xe, nhà kính đi,... vân vân và mây mây. Đến khi mệt là cả hai ngồi ở một quán nước nhỏ nghỉ ngơi.

Mọi người xung quanh, đặc biệt là các cô gái đều đổ mắt nhìn Tề Hạo như thèm khát còn đối với Nhi An lại như thấy kẻ thù.

- Này ở đâu cũng có fan của anh sao?

Nhi An vừa uống nước vừa hỏi.

- Ai bảo chồng tương lai của em quá nổi bật a.

Tề Hạo không xấu hổ nhìn cô cười cười nói.

- Chồng? Chúng ta từ khi nào có quan hệ đó?

Nhi An hơi khó hiểu. Tên này, nói hoài câu đó bộ không chán không ngượng miệng a? Mình và hắn là oan gia thì có thể chứ vợ chồng... hừ, kiếp sau còn chưa có cửa.

- Từ khi còn bé đã thế.

Tề Hạo bình thản nói.

- Nực cười. Có sao? Hai nhà chúng ta có hứa sao? Không có. Chẳng qua cũng chỉ nói miệng.

- Vậy em là muốn đây không phải nói miệng liền đồng ý?

- Nằm mơ.

Mơ cũng không có a. Nhi An trong lòng thầm bổ sung thêm một câu.

Cô không thèm để tâm đến Tề Hạo liền nhìn một lượt xung quanh.

Tên này chọn địa điểm đi chơi cũng ổn đi. Nếu hắn mà chọn những nơi lãng mạn là mình nhất quyết bỏ về a, những nơi ấy thật nhàm chán không thú vị. May mà chọn nơi này có nhiều trò cảm giác mạnh kích thích hơn.

Lại nhìn các cô gái vẫn đang tâm tía Tề Hạo Nhi An thoáng để ý đến anh.

Tên Tề Hạo này về ngoài cũng quá bắt mắt đi chẳng trách lại thu hút nhìn fan vậy... chờ đã mình tốt bụng giúp hắn lần này đuổi đi đám fan này vậy. (￣▽￣)

- Hạo a, kem này ăn ngon lắm anh ăn thử a.

Nhi An nói bằng giọng nũng nịu mắt long lanh lấy động nhìn Tề Hạo, tay phối hợp đưa một muỗng kem đến miệng anh.

Tề Hạo hơi cứng người trước thái độ quay ngoắt 180° của cô miệng giật giật hỏi lại.

- Nhi An em...

- A, anh ăn đi người đây là muốn bón anh ăn mà.

Nhi An chu miệng giận dỗi nhất quyết muốn bón kem cho anh.

Tiểu An bị sao a? Mới 3 phút trước còn là thái độ lạnh lùng sao giờ lại chuyển đột ngột qua dễ thương, lại là biểu cảm này kết hợp với khuôn mặt trang điểm này, trang phục này...

Có sáng tạo.

Tề Hạo cảm thấy không ổn suy đoán một chút liền nhìn xung quanh anh liền hiểu rõ, nở nụ cười yêu nghiệt với cô rồi vui vẻ phối hợp ăn kem cô bón cho.

- Quả là ngon.

- Vậy... anh ăn nhiều vào.

- Anh rất vui lòng khi em bón cho anh.

Nhìn cặp đôi sến không chịu được này, mọi người ai nấy một biểu cảm, có người nhăn mày, có người khó chịu, có người to nhỏ.... nói chung đủ mọi hình thức.

Hài lòng với biểu hiện của mọi người Nhi an càng ra sức quyết liệt bón kem liên tiếp cho anh không ngơi nghỉ, không đợi Tề Hạo ăn hết cô liền đưa đến miếng khác.

Ăn đi, ăn chết anh đi.

Đến khi các fan của Tề Hạo hậm hực tức giận rời đi Nhi An mới thôi diễn trò, tự thân ăn kem.

Mình quả có năng khiếu chọc tức kẻ khác.

- Sao? Kem ngon chứ, hả?

Nhi An nhướn mày nhìn Tề Hạo.

- Em bón cho tất nhiên ngon.

Tề Hạo như rất hài lòng cười cười nói. Không chấp nhất hành động vừa rồi của cô Tề Hạo ôn nhu mỉm cười.

Tên này cơ mặt chỉ có một biểu cảm sao? Sao cứ cười mãi thế? Cơ mặt bị liệt à?

- Hừ, thôi ba cái trò này đi. Anh nên cảm ơn tôi mới phải.

- Về việc gì?

- Giúp anh giám lượng fan.

- Em thấy ai lại đi cảm ơn người làm bản thân mình ít người hâm mộ đi chưa?

- A, tôi quên anh là người sống ảo nên cần fan mới phải, nhưng tiếc quá, người cũng đi rồi tôi không có cách giữ lại.

- Em nói hay thật.

- Bớt nhảm. Nói đi, hôm nay anh đưa tôi đến nơi này làm gì?

- Đi chơi.

- Lý do đó anh nghĩ tôi tin sao? Nói thật đi, tôi không muốn dài dòng mất thời gian.

- Đôi khi anh nghĩ em không cần thẳng thắn quá thế đâu.

- Đã là tính cách a. Nói đi anh muốn gì?

- Em còn bận tâm việc công ty của nhà An Vũ?

- Anh quan tâm làm gì?

- Hỏi vu vơ thôi.

- Tôi nói anh đừng nói nhảm nữa.

- Anh hỏi thật đấy.

- Không liên quan anh.

- Nếu anh nói anh có thể giúp thì thế nào?

P/s: mọi người ta xin thông báo. Tuần sau ta phải thi nên thời gian post truyện sẽ là 4 ngày một chap a. Vì không có thời gian nên mong mọi người thông

cảm

Qua thi ta nhất định sẽ đền bù a.

Mong mọi người vẫn ủng hộ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chào Ngài, Tổng Giám Đốc

- Nếu anh nói anh có thể giúp thì sao?

Tề Hạo hướng cô bí hiểm nói.

- Đùa à, một tên đom đóm đáng như anh thì giúp thế nào? Bán nhà giúp à? Bộ anh tưởng anh là thiếu gia hay chủ tập đoàn tài phiệt chắc.

Nhi An khăng bĩ nhìn Tề Hạo.

- Tiểu An, em... thật sự không biết gì sao?

Tề Hạo có phần hơi khó hiểu nhìn cô. Cô bé này đừng đùa chứ. Chẳng lẽ bác trai chưa nói gì với em sao? Không thể nào.

- Biết gì? Biết anh là nói xạo sao? Việc này thì khỏi lo, tôi đã biết anh là kẻ chẳng tốt lành gì rồi.

Vừa nhăm nháp ly kem Nhi An vừa gạt đầu khẳng định.

- _|| hình tượng của mình trong mắt cô ấy là đây sao? Phũ phàng quá.

- Thôi đi. Anh cũng không mấy hy vọng em biết việc đó.

- Rốt cuộc anh muốn tôi biết gì a?

- Không gì?

- Không nói?

- Từ từ em sẽ biết.

-...

Tên này, đàn ông con trai gì mà cứ áp a áp ứng. Bất chúc tôi già cả lắm à?

Nhi An nhũ nhủu mày suy nghĩ rồi bực mình đứng dậy.

- Ngồi đủ rồi, chúng ta đi tiếp đi... anh~

Nhi An nhìn Tề Hạo cười cười lời nói như nũng nịu rồi anh tay kéo Tề Hạo đi.

Được, không nói. Tôi sẽ hành hạ anh hôm nay đủ mới thôi.

Nhi An kéo Tề Hạo đi chơi hết trò mạo hiểm này đến trò chóng mặt khác, mục đích duy nhất cao cả nhất là ép bằng được thấy cảnh anh say ói la hét sợ hãi, nói chung mọi trạng thái thậm tệ nhất của anh. Nhưng thời gian qua càng lâu, chơi càng nhiều mục tiêu vẫn sừng sững hiên ngang đứng trước mặt cô còn bản thân cô thì đang say sẩm nôn ói vì trò tàu lượn chơi lần thứ... 9.

(Dao Dao:" chơi gì kinh thế!!! 9 lần?!!!)

Cũng 9 lần thôi, 9 lần có là bao. Đáng lý ra chơi càng nhiều càng quen mà, tại sao cô là người nôn ói còn anh vẫn đứng sừng sững như núi vậy? Đòi quả là bất công.

Ta hận.

Tề Hạo bề ngoài bình thản vỗ lưng, đưa nước cho cô nhưng thật chất bên trong ruột gan tìm phôi anh đã lộn tùng phèo hết tron. Nghĩ đi, ai lại đi chơi tàu

lượn 9 lần, những 9 lần đấy! Đâu có ít. Siêu nhân mà chơi như anh cũng cảm thấy không ổn chứ huống chi anh là người bình thường. Bây giờ anh còn cố chịu đứng vững chứ thật ra anh đã sức cùng lực kiệt, đầu choáng mắt hoa lắm a, nếu còn chơi nữa... hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi giải tỏa hết đau khổ, tinh thần Nhi An lại bùng bùng nổi lửa.

- Tề Hạo, chơi 1 lần nữa a.

- ... Tiểu An, em bị điên hay thần kinh có vấn đề? Chúng ta đã chơi trò này 9 lần rồi đấy, đến đã người bán vé cũng quen mặt rồi, em thật sự không chán sao? Vừa rồi còn nôn thóc nôn tháo. Không, nhá! quyết không chơi nữa. Mau, chúng ta rời khỏi nơi quỷ ám này.

Tề Hạo lạnh giọng ngăn cản. Anh thật sự muốn cho cô nhóc này một bài học. Ham chơi cũng vừa thôi a, không cần bán mạng vì nó đâu. Anh quả là sai lầm khi đưa cô đến đây.

- Không, chưa đủ. Mau đi lại.

Dứt lời Nhi An một mạch kéo anh đến quầy vé. Cô nở nụ cười với chị bán vé.

- Chị ơi cho em..

- Hai vé đứng không em? Đây, 20J.

Chị bán vé niềm nở cười tươi với cô, đưa ngay cho cô liền hai vé không đợi cô nói hết.

- A à... cảm ơn chị.

Nói rồi cô kéo anh đi.

Chị bán vé:" phải chi khách nào cũng như hai cô cậu chơi bán mạng này thì mình giàu to rồi."

Khi cô đến nơi soát vé hai người soát vé cũng nở nụ cười vô cùng tươi với hai người, gật đầu như đã biết.

Mặt mình chai vậy rồi sao? Nhi An trầm nghĩ.

Sau lần chơi thứ 10 đầy thần thánh cuối cùng Nhi An đã thành công trong công cuộc làm xấu mặt Tề Hạo, cái giá phải trả là cả cô và Tề Hạo cùng nhau ói tập thể.

Quả là kỷ niệm đáng nhớ.

Hai người soát vé:" hai người này có thể ghi tên mình vào kỷ lục guinness những người cuồng chơi tàu lượn a".

*

Đến chiều Tề Hạo lái xe đưa Nhi An về, Nhi An thấy anh nói gì đó với ba trông rất mờ ám nhưng khi cô lên đến gần thì cả hai lại cười vui vẻ chào nhau như không có gì, Tề Hạo nhanh chóng lên xe đi, nghi hoặc cô liền hỏi ba thì ba chỉ bỏ lại một câu.

- Chuyện người lớn, con nít không cần biết.

Như thế thì tức chế đến độ nào? Cô bây giờ giống con nít sao?

Đáng giận.

Hôm sau.

Nhi An vẫn bộ dạng què mùa nhưng là hùng dũng đi vào trường.

Tại sao gọi là hùng dũng? Thử hỏi một người phải đối mặt với hàng ngàn đôi mắt soi mói dòm ngó mình, to nhỏ về mình, liếc mình, vui vẻ tặng mình một ánh mắt hình viên đạn thì có phải cần biết bao nhiêu là sự dũng cảm đối mặt đấy. Nhi An cô cũng tự biết bản thân da mặt vô cùng dày nhưng dù dày đến độ tường thành cũng chào thua mà trong tình cảnh này thì cũng cúi đầu xin hàng thôi.

Thôi đi, dù gì hình tượng ở trường cũng chả có gì tốt đẹp thêm hai ba cái xấu nữa thì có là bao.

Dù nghĩ vậy nhưng Nhi An vẫn là cô lạng lẽ không ai chú ý mà đi đến lớp an phận ngồi vào chỗ của bản thân, nhất mực giữ trạng thái như ngồi thiền mắt ngơ tai điếc không quan tâm chuyện thế gian.

- Nhi An, hôm qua cậu anh hùng ghê. Dám một hơi nể hai hotboy của trường.

Hiếu Nguyệt ngồi ngay trước cô đột ngột quay xuống mặt mày hớn hở như khâm phục nói.

- ... không không có. Chắc... chắc là lúc đó bị ma nhập a.

Nhi An không ngờ lại có người bắt chuyện với mình. Cô biết Hiểu Nguyệt luôn thân thiện hòa đồng với mọi người, cô ấy là không phân biệt đối xử với ai. Thành thật thì cô cũng quý Hiểu Nguyệt nhưng lúc này... mà nói chuyện với cô liệu có ổn không? Cô ấy không sợ chuốt phiền vào bản thân sao?

- Hiểu Nguyệt, tớ biết cậu là người tốt nên tớ khuyên cậu... hiện tại không nên liên quan gì đến tớ, nếu không cậu sẽ vướng vào rắc rối.

Nhi An thật lòng khuyên Hiểu Nguyệt. Xem ra lúc này cô cũng không tiếp xúc nhiều với An Vũ tránh cho cậu ấy gặp thêm rắc rối.

Hiểu Nguyệt ngó người ra khi nghe câu nói của cô, gầy sao Hiểu Nguyệt lại cười tươi như không hề nghe thấy câu nói vừa rồi.

- Cậu nói sao? Rắc rối? Tớ không để tâm việc đó. Tớ thấy nếu có thì cuộc sống thêm bớt tẻ nhạt thôi. Với lại Nhi An tớ khâm phục cậu, là thật đấy. Dù người khác có nói gì cậu vẫn sẽ là cậu không thay đổi, luôn sống thật chứ không phải giả dối không dám đối mặt với mọi thứ như tớ.

-...

- Thấy cậu hôm qua tớ cảm tưởng như thấy một con người khác của cậu. Vô cùng mạnh mẽ, đầy sức sống. Bây giờ thấy bộ dáng này của cậu tớ lại cảm thấy không thật. Nhi An, đâu mới là con người thật của cậu?

-...

Hiểu Nguyệt tớ... sẽ có một ngày tớ nói cho cậu biết.

Reng reng.... reng....

- Vào tiết rồi. Cậu ôn bài đi hôm nay có kiểm tra môn sinh a.

Nhi An cười với Hiểu Nguyệt.

Hiểu ý Hiểu Nguyệt không nói thêm gì nữa cô lập tức quay lên.

Tan trường hôm đó Nhi An có cuộc hẹn chụp ảnh tại tòa soạn nên chuông vừa reng cũng là lúc cô vừa ra cửa lớp.

Đi bộ mà phải tranh thủ mới kịp.

Vừa đi trên đường Nhi An vừa cảm thán hôm nay đỡ xui hơn mọi hôm. Lúc trưa Thương Cảnh có tìm gặp cô nhưng cô đã đoán trước nên nhanh chóng ẩn đi nhất quyết không nói chuyện với anh. Cứ thế hôm nay cô như ninja thoát ẩn thoát hiện. Hề nơi nào cô Tề Hạo hay Thương Cảnh là nơi đó nhất quyết không có mặt cô. Cô không muốn làm bìa a nên vừa nghe tin hai anh đang ở đâu liền ngay tức khắc giây sau sẽ không thấy cô ở đó.

Tòa soạn Tỉnh Liên.

- Tiểu An cháu đến.

Nhiếp ảnh Ngô hôm nay cũng là người phụ trách. Chẳng qua thì ông là người nhiều kinh nghiệm nên ông có thể hướng dẫn những cô bé mới vào nghề như cô.

- Chào bác. Bác khỏe không? Lâu rồi không gặp bác ăn mặc phong cách hơn rồi nha.

Nhi An cười tươi chạy đến chỗ nhiếp ảnh Ngô nói đùa.

- Con nhóc này vẫn như thường ngày. Bác có khác gì a, vẫn kiêu như cũ thôi.

- Khác chứ. Bình thường bác có dùng màu be đâu hôm nay lại dùng này.

- Con bắt lỗi không ai bằng đâu. Đi làm luật sư đi.

- Cũng là một đề nghị hay, con sẽ xem xét a.

Nhi An lấy tay xoa xoa cằm bộ dáng như ông cụ non.

- Nhóc con chưa già thì đừng làm hành động này. Mà lạ nhỉ, ta cứ thắc mắc bộ dáng con ở trường luôn là vậy sao?

Ông thật thắc mắc. Một cô bé xinh đẹp như Tiểu An thế nào lại có bộ dáng này? Phong cách riêng?

- Vâng. Đẹp không ạ? Rất độc đáo mà.

Nhi An lém lỉnh nói.

- Phải... hoàn toàn khác người.

Nhiếp ảnh Ngô gật đầu tán thành.

- Bác đang khen hay nói xoáy cháu thế?

- Ta khen mà.

Nhiếp ảnh Trần cười khăng định.

- Bác, hôm nay mình chụp chủ đề gì thế a?

- Hôm nay cháu là cô dâu đấy. Chụp cho một cửa hàng áo cưới lớn trong thành phố, họ mới có sản phẩm mới cần quảng cáo. Mau, mau đi chuẩn bị đi, trễ rồi.

- A vâng.

Nhi An nhanh nhẩu chạy đi.

30 Phút sau.

Một cô gái thanh thoát đẹp như bạch ngọc từ phòng thay đồ bước ra. Người cô như tỏa ra một thứ ánh sáng hấp dẫn người khác khiến mọi người trông đoàn ngầy ngấn nhìn.

Nhi An mặc chiếc váy cưới màu trắng, chân váy ngắn phía sau đính một chiếc nơ voan tím nhạt lớn tạo thành đuôi váy trông vô cùng nổi bật. Nhi An trang điểm đơn giản nhẹ nhàng, tóc thả tự nhiên cài lên một vòng hoa hồng tím trên tóc.

Ây, cái váy này đẹp quá, không thoải mái tý nào cả, sao người ta không thiết kế trang phục cưới có quần phong cách nhỉ?

Nhi An chụp cặp với một nam người mẫu, khi chụp mới được vài bước thì từ xa vọng lại tiếng của chị quản lý.

- Mọi người, tổng giám đốc tới.

Tất cả mọi việc dừng lại, mọi người chăm chú chờ đợi vị tổng giám đốc được nói đến. Nhi An cũng tò mò cố ngo đầu ra cửa nhìn.

Tổng giám đốc? À, người cấp cao đến kiểm tra công việc. Nói thì nói mình cũng chưa gặp vị tổng giám đốc này bao giờ. Già hay trẻ? Đàng hoàng hay biến thái a? Tò mò thật. Không biết.... Tề Hạo?!

Nhi An tròn mắt nhìn Tề Hạo vẫn còn trang phục đi học dẫn đầu cả đoàn nhân viên từ từ tiến vào.

Đừng nói... đừng nói là....

Miệng Nhi An run run, khóe mắt bắt đầu giật giật.

Tề Hạo thông thả tiến lại đứng đối diện cô, yêu nghiệt mỉm cười.

- Tiểu An gặp lại a.

Chuyện gì a? Đây đâu phải TV mà ngư film vậy!

-... Chào ngài, tổng giám đốc.

Sau một phút mắt bình tĩnh cuối cùng Nhi An cũng thốt ra được một câu.

Chết tiệt! Đúng là chạy trời không khỏi nắng.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ngoại Truyện: Hồn Thiên Ma Vương

Tôi_ Trần Vũ Tuấn Phong một thằng nhóc 3 tuổi, cái tuổi đáng ra rất ngây thơ, chưa hiểu việc gì, đáng ra cái tuổi luôn chỉ biết nhìn cuộc sống này toàn màu hồng thì đầu lòng thay lại là không phải như vậy.

Tôi có một bà chị hơn tôi 3 tuổi. Ba tuổi thôi, có bao nhiêu, sinh ra trước ba năm thôi mà, nhưng cái hơn ba tuổi đó là một vấn đề vô cùng lớn. Trần Vũ Nhi An, con nhóc 6 tuổi đã thành thạo mọi trò quậy phá, thuộc nằm lòng các trò treu chọc đến nhắm mắt mộng du vẫn có thể làm được, đi đến đâu là gà bay chó sủa, động vật con nít trong khu phố nghe danh 10m là chạy bán mạng ấy là chị tôi.

Rất đáng tự hào, rất đáng khâm phục đúng không?

Vâng.

Tất nhiên một con nhóc chỉ mới 6 tuổi mà đã gây tiếng vang lớn vậy thì chắc chắn chẳng phải dạng cây cỏ tầm thường. Chị tôi đã thành công trong công cuộc to lớn, gây dựng thế lực của mình ở khu phố, bọn nhóc trong khu phố này ai ai cũng biết biệt danh như sấm dậy của chị_ Hồn thiên ma vương.

Lực lượng của chị rất đông. Vâng gồm đại ca Nhi An, đứa nhóc hay khóc Tề Hạo 7 tuổi và thằng nhóc oai hùng tự hào nổi gót chị_ Tiểu quý tộc.

Thành thạo mọi chiêu trò, sức mạnh không ai bì kịp đó đã giúp cả ba tạo thành một "bang phái hùng mạnh".

Ba mẹ hai nhà Trần, Tề khi biết tin biểu cảm của cả bốn là kinh hoàng, sợ hãi, giận dữ, đau lòng.... biểu cảm nào cũng có. Nhưng... làm gì được, việc gì cũng đã xảy ra thì làm cách nào. Riết rồi cả bốn người cũng mất nhắm mắt mở coi như không biết.

Ba Trần khóc ròng:" ôi! Hai thiên thần của tôi sao thành ra thế này a? Đau lòng quá! Tại sao con gái tôi, đứa nhóc dễ thương này lại ra dáng đại ca xã hội đen a, tôi nuôi dạy đúng chuẩn mực con gái nhà lành tiểu thư khuê các mà, tại sao? Còn con trai thập phần giống gia sư thông thái Gia Cát Lượng phiên bản đen tối a. Khổ quá mà. Nuôi sai cách chỗ nào chứ? "

Mẹ Trần mất lạnh lùng:" mấy đứa nhóc ngỗ nghịch, xem bà lần này thế nào trừng phạt các nguoi."

Ba Tề thờ dài:" Aiz... hết cách rồi. Xem ra lại phải giải quyết hậu quả dùm chúng nó."

Mẹ Tề hứng thú:" mấy đứa nhóc này quả không tầm thường a. Đúng là mấy đứa con của mình. Phải như vậy chứ, không được để ai xem thường a."

Cứ thế có lúc dường như tôi thấy ba mẹ sầu sã buồn phiền hỏi nhau có phải họ đã sai lầm khi cho chị em chúng tôi đi học võ hay không?

Nhìn thấy thế cũng buồn nhưng làm gì được. Tôi chỉ cảm khái trong lòng.

Ba mẹ, quả thật hai người sai lầm rồi.

Một ngày.

Tôi và chị Nhi An đang an tĩnh rảnh rỗi không có việc gì làm, nằm ườn trên bãi cỏ cạnh con sông thì Tiểu Hương Hương, cô bé hàng xóm đối diện nhà tôi bằng tuổi chị hót ha hót hã chạy đến thở hồng hộc đứt quãng nói.

- Nhi An....

- Oáp..... làm gì chạy như ma đuổi vậy? Cậu mua đồ ăn chưa? Tề Hạo đâu? Tên nhóc đó lại lè mề như con rùa à. Hay ai bắt nạt cậu? Mà cũng đâu thể, ai trong khu này mà không biết cậu là bạn tớ, họ dám làm gì sao?

Nhi An lười biếng vừa ngáp nói.

- Không.... không phải....

Tiểu Hương Hương cố lấy hơi nói.

- Chị gấp gì chứ. Trời đang đẹp, nằm xuống chơi đi a. Chị lấy đồ vừa mua ra ăn đi. Đói quá.

Tôi nhàm chán nói.

- Các... cậu không mau lên thì Tiểu Tề nhất định sẽ bị người ta hành hạ chết đấy.

Tiểu Hương Hương cố lấy một hơi dài nói lớn.

- Cái gì!!!

Vừa nghe cả hai chúng tôi ngồi bật dậy nhìn chăm chăm Tiểu Hương Hương khiến cô nàng phát hoảng, hiểu ý nhanh miệng nói tiếp.

- Có một bọn nhóc từ khu phố kế bên qua đây. Bắt gặp ngay lúc tớ và Tiểu Tề đang đi mua đồ ăn về thì chặn đường cướp hết số đồ ăn. Rồi còn nói gì là Tiểu Tề dễ thương quá giữ lại. Tớ thấy nguy cấp quá nên chạy về nói cậu.

Nghe đến đâu mặt chị Nhi An đen đến đó. Khi Tiểu Hương Hương nói xong câu cuối phải nói mặt chị Nhi An sẫm với đất nòi còn muốn đen hơn.

Haiz... Anh Tề Hạo, có gương mặt đẹp cũng là cái tội a.

- Bọn này lão thật. Dám trong địa bàn của bà quản lý mà ra tay ức hiếp người của bà sao? Gan lớn thật. Cái danh Ma vương đầu phải hư danh, hôm nay bà sẽ cho tụi bây lãnh đủ, vác xác về nhà ba mẹ tổ tông mười tám đời cũng chẳng nhận ra bây. Tiểu Hương Hương, dẫn đường đi. Lâu ngày không đấm đá tởn tay lắm rồi.

Nhi An lạnh lùng chửi liên hoàn, tay bóp răng rắc cười lạnh, vẻ mặt nhìn như rất hứng thú nhưng thực ra đã vô cùng tức giận.

Tiểu Hương Hương nhìn thấy vẻ mặt đỏ của Nhi An thì run cả người, lòng thầm kêu không ổn, cô có dự cảm chẳng lành a. Thấy biểu hiện đó của chị cùng nỗi sợ của Tiểu Hương Hương, tôi chỉ lắc đầu.

- Chị Tiểu Hương Hương, chị mau dẫn đường a. Nếu đến trễ thì coi như đời trai của anh Tề Hạo coi như xong.

Nghe xong lời nói của tôi Tiểu Hương Hương lập tức chạy trước dẫn đường, chị Nhi An và tôi cũng nhanh chóng theo sau.

Tại khu đất trống.

- A, nhóc con. Mì là trai hay gái thế? Con trai mà xinh thế này sao? Thật là anh đây ghen tị.

Một cậu nhóc chừng 8 9 tuổi cười cười nhìn cậu nhóc xinh đẹp bị bọn người của chúng vây lại, trêu chọc nói.

- Bọn mì không thấy con trai bao giờ sao còn hỏi? Bọn mì không phải con trai à?

Tề Hạo bình thản không sợ nhìn lại cậu con trai nói.

- Mày ngon thật dám cãi lại anh đây à?

Cậu trai dường như không tức giận vẫn hững hờ rồi tóc của Tề Hạo.

- Buông.

Tề Hạo né khỏi cái xoa, trừng mắt lạnh lùng nói.

- Hữu Duy, cậu cần chi khách sáo với thần nhóc này. Giật đồ ăn từ tay nó là được.

Một cậu nhóc khác chen vào nói.

- Vội gì? Tớ muốn trêu nó a.

Hữu Duy lại cười nhìn Tề Hạo.

- Cậu không thấy nó rất đẹp sao? Tớ thật muốn biết nó là con trai hay con gái.

Nói rồi Hữu Duy tiến đến gần Tề Hạo, cậu nhóc cảnh giác ôm chặt đồ ăn trong tay từ từ lùi lại.

- Giữ nó lại.

Hữu Duy ra lệnh.

Đồng bọn liền nhanh tay giữ chặt Tề Hạo không cho cậu nhóc di chuyển thêm bước nào.

- Ta xem lần này nhóc trốn thế nào.

- Phải nói thẳng nào trong đám chúng bây làm sao trốn được khỏi đây.

Nghe một giọng nói lạ, Hữu Duy dừng lại động tác từ từ quay đầu lại tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói. Trước mắt cậu là một cô nhóc xinh xắn mặc chiếc quần yếm màu tím, bên trong là chiếc áo thun trắng đơn giản, cô bé buộc tóc gọn ra sau đi một đôi dép kẹp màu đen đơn màu.

- Khôn hồn thì mấy người thả thẳng nhóc đó ra không thì đừng trách bà.

Nhi An cho hai tay vào túi quần, bình thản nhìn Hữu Duy nói.

- Tiểu An.

Nhìn thấy Nhi An mặt Tề Hạo vừa lạnh lùng lập tức mừng rỡ, phớt chóc cậu lại uất ức như muốn khóc.

Tề Hạo, anh có phải con trai không? Chưa gì đã khóc rồi.

- Nhóc con gan nhí? Biết anh đây là ai không?

Hữu Duy hứng thú nhìn Nhi An.

- Nhóc này cóc biết mấy người là đám quái nào. Đây là địa bàn của bà, khôn hồn thả người rồi biến đi.

Nhi An vẫn đứng yên lạnh lùng nói. Biểu hiện này của cô trong mắt bọn Hữu Duy chỉ là một con nhóc đang cố làm dữ chứ không có lấy một chút uy hiếp nào.

Hừ, một con nhóc thì làm gì được bảy người bọn họ.

- Nhóc con đang đe dọa đấy à? Anh đây thật sợ quá a.

Một cậu trai trong đám Hữu Duy hứng Nhi An vờ sợ sệt run rẩy nói.

- Ha ha ha....

- Tức cười chết mất!

- Há ha... ha.ha....

Cả bọn đồng thanh ôm bụng cười toán lên.

Nhi An không nói gì hơi nhú mồm.

Bọn ôn dịch này! Xem thường bà? Bà đây tính nương tay tha cho bọn nguoi nhưng xem ra không cần rồi.

- Bọn các người tốt nhất là nghe theo lời chị ấy đi.

Tôi chạy đến quan sát đối phương chậm chậm lên tiếng.

- Oh thêm một cậu nhóc xinh đẹp a. Khu phố này toàn người đẹp thôi sao?

Cả đám người nhìn thấy tôi chỉ cười giễu.

Bọn này hôm nay tới số rồi.

- Chị, nói nhiều tốn nước bọt. Xừ lẹ về ăn cơm a, em đói rồi.

- Tốt.

Hai chị em tôi chậm rãi tiến lại gần.

- Bọn bây không sợ a?

Nhìn hai chị em Hữu Duy khinh thường nói.

- Bọn bây sợ mới đúng.

Nhi An lạnh lùng nói.

- Mấy người tới số rồiiiiiiiii!!!!

Từ đằng xa Tiểu Hương Hương hét to với đám Hữu Duy. Bọn chúng chưa kịp phản ứng thì một tên trong đám bị Nhi An một cước đá vào hạ bộ kêu trời.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Vừa nhìn đồng bọn ngã ngay ra đất một tên nữa bị Tuấn Phong ném cát vào mặt, chỉ kịp ôm mặt hét thì hắn bị cậu nhóc cho ngay một cú đau vào hạ bộ.

- Hai chị em nhà này ác quá.

Tiểu Hương Hương ở ngoài quan sát rảnh rồi bồi thêm vài bình luận.

- Ấy,không chừng sau này tuyệt tự cũng nên.

Nhìn hai người anh em bị đánh thảm thương năm người còn lại điên tiết cùng xông vào vây lấy hai chị em Nhi An.

- Đám nhóc xất lão.

Bốp!!!!

Tên vừa lên tiếng bị Nhi An ném ngay một chiếc dép thẳng vào mặt vui vui về về nằm bẹp dưới đất.

Ngu ngốc! Cô đi dép cũng có mục đích a. Dép làm vũ khí cũng ổn, trốn cỏi ra nhanh chạy lẹ, tiện đường tẩu thoát. Bọn ngu này thật không biết tận dụng.

Chiếc còn lại Nhi An ném thẳng tay về phía Hữu Duy, cậu nhóc nhanh nhẹn kịp né.

- Áaaaaaaaaa.....

Nhi An một quyền đấm ngay bụng Hữu Duy, bồi thêm một cước ngay nơi vừa đấm khiến cậu chàng ngã nhào. Nhân cơ hội Tuấn Phong cho một đá ngay hạ bộ, cậu chàng chỉ biết roi nước mắt không nói được lời nào.

- Không hổ là Tiểu Quỷ, nắm bắt cơ hội nhanh thật. Hai chị em nhà này biết chọn nơi hạ thủ ghê.

Tiểu Hương Hương ngồi phía ngoài tầm tấc cảm thán.

- Ấy ấy... Tiểu Quỷ né đi. A... Tiểu An phía sau kia.

Bên trong đám không ngại nghĩ, phía ngoài Tiểu Hương Hương cũng tưởng thuật mệt đứt hơi.

(Dao Dao:" bang phái gì thế này? Toàn nhân tố độc nhất vô nhị. -_-||)

Ba người trong đám bùng bùng nổi máu quyết chí đánh bại hai chị em Nhi An.

Một người nhào đến thừa cơ phía sau đá Nhi An một cái khiến cô mất thăng bằng ngã xuống.

Thấy chị ngã Tuấn Phong lấy đôi dép nặng trịch bản thân mang hùng dũng chính xác ném thẳng mặt tên vừa đá chị.

- Oa, cao tay thật. Ném thật chính xác.

Tiểu Hương Hương gật gù khen.

Bị ngã. Dơ quần áo. Vậy thì.... mẹ sẽ la.

Bọn chết này!

Nhi An nổi máu liền nhanh như chớp đấm đá liên hoàn hạ gục hai tên còn lại.

- Hai tên này số khổ thật. Bao nhiêu võ Tiểu An học chúng thành công hưởng hết rồi.

Tiểu Hương Hương lắc đầu chia buồn.

Sau một trận quyết liệt, đánh không khoan nhượng cả bảy người Hữu Duy không cam lòng ngã xuống.

Bọn họ... bọn họ bảy người lại thua hai đứa nhóc?!

Nhục... nhục quá!!!!

- Bà đây nói rồi. Bọn mi liệu hồn đừng đến đây nữa nếu không thì bà đây sẽ tốt bụng giúp bọn mi chỉnh sửa khuôn mặt đến mười tám đời tổ tông cũng không nhận ra đâu.

Nhi An từ trên nhìn xuống Hữu Duy đang nằm ngay đơ ra đất lên giọng cảnh cáo.

- Tiểu An, Tiểu Phong, hai người đánh thật hay quá! Tớ ở ngoài nhìn thật đã quá đi.

Thấy tình hình êm xuôi, chiến thắng thuộc về phe mình Tiểu Hương Hương chạy vào cười tươi chúc mừng cả hai.

- Cậu ở ngoài cũng mệt nhĩ? Bình luận nhiều quá mà.

Không nhìn cô bạn Nhi An đi lại phía Tề Hạo.

Nghe câu nói của Nhi An Tiểu Hương Hương thầm lè lười rồi cũng tiến lại phía Tề Hạo.

- Tiểu An, không sao chứ?

Tề Hạo mặt buồn buồn nhìn nơi Nhi An bị bọn người đồ đá, cậu nhẹ nhàng lấy tay xoa xoa chỗ đau.

- Do Tiểu Tề ngốc, lại để Tiểu An bị thương.

- Không sao đâu. Ba cái vết đá mèo quào đó ăn nhằm gì. Tiểu Tề ngốc, sao cứ im lặng để bọn họ bắt nạt a? Anh không phải con trai sao? Bị ai bắt nạt cứ đâm thẳng vào mặt tên đó.

Nhi An lắc đầu hơi tức giận nói.

- Nếu đánh thì chỗ bánh bị bọn họ cướp a.

Tề Hạo cúi đầu lí nhí nói nhỏ.

- Ngốc.

Nhi An cốc đầu Tề Hạo một cái bỏ tức.

- Bọn họ cướp thì sao? Bản thân đánh giết lại thôi.

- Như vậy bánh nát... không ngon.

Tề Hạo đáng thương chu miệng nói.

-...

Cô không còn gì để nói a.

- Thôi thôi. Qua rồi thì thôi. Tối rồi về nhà thôi. Aiz... thế nào về cũng bị ba mẹ dằn cho một trận.

Tiểu Hương Hương can ngăn rồi lại than thở.

Nghe lời than thở của Tiểu Hương Hương cả bốn người mặt xám lại.

Phải ha, đánh nhau tới độ quần áo bẩn như này thế nào cũng bị ba mẹ tẩn cho một trận.

Ôi cái mông, lại để mày chịu đau rồi.

- Thôi đi về.

Bỏ qua nỗi đau cả bốn người kéo nhau về.

Tối hôm đó cả ba nhà Trần, Tề, Chu loạn không kể nổi.

Nhà họ Trần. Mẹ Trần rượt hai chị em Nhi An chạy khắp nơi, nhất quyết phải đánh cho hả giận. Tại sao lại đi đánh nhau nữa? Cái danh Ma Vương, Tiểu Quỷ chưa đủ lớn sao? Ba Trần một bên nghe con trai yêu tường thuật thì khoái chí. Ha ha... hai đứa con mình quả không thường, hạ nhanh gọn bảy tên to con a.

Nhà họ Tề. Ba Trần một trận giáo huấn mắng to nhỏ con trai cưng. Mẹ Tề thì: "ôi, là nữ nhân cứu anh hùng a. Lãng mạn quá! "

Nhà họ Chu. Bên ngoài thì chỉ nghe tiếng Tiểu Hương Hương khóc lớn, biện giải, tự cầu tình cho bản thân nào là bọn Hữu Duy gây sự trước, bọn họ chỉ bảo vệ Tiểu Tề, gì mà Hương Hương chỉ ở ngoài bình luận không tham gia....

Nói chung cả khi hôm đó vô cùng nhộn nhịp.

Một tuần sau, tin đồn Ma Vương hạ gục mấy tên khu kếp bên nhanh chóng lan rộng và biến dị không kể xiết.

Nào Ma Vương tay không hạ mười tên, gì mà Tiểu Quỷ nhanh trí đánh hạ đối thủ trong 1 giây.... vân vân và mây mây.

- Tiểu Hương Hương cậu lại kể chuyện này đây hả?

Nhi An tức giận nhìn cô bạn.

- Tổ chỉ nói sơ lược thôi còn thêm bớt là do mọi người mà.

Đời nào cô lại nói thật a. Plè.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chào Ngài, Tổng Giám Đốc 2

Quái thật! Chuyện còn giống giả tạo hơn trên phim nữa?! Tên Tề Hạo này là giám đốc?!

Đúng là chuyện lạ mỗi năm đều có nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều.

Nhi An nheo mắt không tin nhưng vẫn cố gượng nở nụ cười với Tề Hạo nói.

- ... Chào ngài, tổng giám đốc.

- Tổng giám đốc? Em gọi ai thế?

Tề Hạo cười cười dù biết rõ nhưng anh vẫn muốn trêu cô.

Vừa nghe câu hỏi của anh Nhi An ngay lập tức ngẩn phắc đầu dậy nhìn anh rồi thở phào nhẹ nhõm.

- Biết mà. Sao anh có thể làm giám đốc cơ chứ. Thật quá hoang đường!

Cô nhìn ra phía sau anh tìm kiếm gì đó không thấy liền quay lại hỏi anh.

- Thế giám đốc đâu? Không phải là nói giám đốc đến đây kiểm tra sao?

- Giám đốc là để anh đến kiểm tra thay.

Tề Hạo cười cười.

Cô nhóc này dễ dụ vậy sao? Nhưng thật khó tin. Một người thông minh như vậy mà bị gạt bởi trò trẻ con này thì hơi khó tin.

- Sao giám đốc có thể tin tưởng người như anh nhỉ? Chẳng đáng tin chút nào. Hay anh đến để thông báo giám đốc không tới. Lý do này có thể a.

Nhi An xoa xoa cằm nhìn anh trêu chọc.

Những người xung quanh nghe câu nói của cô liền hít một ngụm khí lạnh. Cô bé a, sao em có thể trêu chọc vị này a? Nhìn cuộc đối đáp của cả hai mọi người chỉ muốn bản thân tìm một chỗ nào đó lánh mặt đi nếu không bản thân vô cớ hy sinh mất.

- Em không tin sao?

Tề Hạo nhướn mày hỏi.

- Sao có thể tin. Một người phúc hắc hay gây sự vô cớ, tính tình đáng ghét như anh thì sao có thể tin được.

Ôi! Làm ơn chúa hãy làm con biến mất khỏi nơi này đi!

Đây là tiếng lòng của tất cả mọi người có mặt. Họ thật sự muốn ngay tức khắc biến khỏi nơi nguy hiểm này.

- Em nghĩ anh là người vậy sao?

Tề Hạo hơi khó chịu. Cô thấy anh phiền phức? Cô gái này thật có bản lĩnh chọc tức anh.

- A... thêm nữa là một người không thành thật.

Nhi An cười một cái rồi nói tiếp.

- Ngài tổng giám đốc à, không cần diễn gì thêm đâu. Không phải ngài nên kiểm tra nhanh rồi đi sao? Chúng tôi còn phải làm việc a.

- Nếu đã biết thì tại sao còn cố nói dối?

Anh đoán không sai. Cô đã biết nhưng là cố tình không nói. Tiểu An, anh càng ngày càng không muốn buông em ra.

- Anh đã muốn chơi thì tôi chơi cùng anh. Cũng đâu mất mát gì. Nhìn một cái là biết ngay ai là chủ mà, nhiều người dùng thái độ kính cẩn đối với anh như vậy sao không biết được. Đùng cho tôi là con cóc.

Nhi An trẻ môi. Muốn treu cô? Không có cửa đâu.

- Em thật có cá tính.

- Cảm ơn đã khen.

- Bất quá nếu em đã biết anh là tổng giám đốc thì trước hết cũng nên nghe lời sếp của mình. Thư ký Lâm.

Tề Hạo cười rồi gọi cô thư ký. Thư ký Lâm nhanh nhẹn bước đến.

Anh a định làm gì a?

- Thư ký Lâm, ở đây hôm nay có phải có một buổi chụp giới thiệu mẫu áo cưới mới cho cửa hàng LIPRA?

- Vâng, đúng thưa giám đốc.

- Tốt. Vậy hôm nay tôi sẽ làm người mẫu nam.

Lời Tề Hạo vừa thốt ra làm tất cả mọi người đều kinh hoàng.

Giám đốc muốn làm người mẫu? Ôi chúa, chúng con có nghe nhầm không? Thật quá sức tưởng tượng, không, là không dám tưởng tượng đến.

Tất cả đều trợn mắt nhìn Tề Hạo không thể tin được. Còn Nhi An vừa nghe thì như sét đánh trúng khiến cô không tài nào cử động được.

Anh ta nói gì? Làm người mẫu?

Oh my god!!!!

Tên Tề Hạo này bệnh lại tái phát sao? Muốn dọa người à? Hắn ta là giám đốc, là chủ, là sếp, là boss đại nhân đấy! Khi không rảnh rồi không việc gì làm muốn phá người khác, không, phá đám công việc của mình sao? Muốn trả thù việc ở công viên trò chơi cũng nên tìm lúc khác a, đừng có mà đến gây chuyện ảnh hưởng đến công việc kiếm tiền của tôi. Không được, nhất quyết phải ngăn lại.

- Giám... giám đốc, việc này không nên...

Mãi lúc sau cô thư ký mới lắp bắp lên tiếng.

- Phải. Anh là giám đốc, anh không thể làm người mẫu a.

Nhi An nhanh miệng nói phụ cô thư ký. Thấy Nhi An nói lên tiếng lòng của mình mọi người nhanh chóng gạt đầu phụ họa.

- Sao lại không?

Tề Hạo vẫn nhìn cô không rời.

- Vì anh là giám đốc, là người lãnh đạo tối cao, sao có thể hạ mình đi làm người mẫu? Như thế không hợp lẽ, hơn hết anh là người đại diện kiêm lãnh đạo, công việc của anh là xem xét và ra lệnh. Đầu giám đốc nào lại tự làm người mẫu ảnh chứ? Anh làm ơn suy xét hình ảnh của công ty, vì vậy anh tuyệt đối không thể làm việc này.

Nhi An nhìn thẳng Tề Hạo đưa ra hàng loạt lý do, mục đích duy nhất là muốn anh thay đổi cái chủ ý quái đản vừa rồi.

Nhi An nói đến đâu mọi người ai nấy đều gật đầu ủng hộ đến đó.

Phải. Một giám đốc quyền hành tối cao như anh sao có thể đi làm người mẫu ảnh? Việc này thật hoang đường. Giám đốc của chúng tôi, ngài làm ơn suy nghĩ đến hình ảnh của công ty a.

- Em suy nghĩ đây là cho anh hay công ty?

Tề Hạo từ tốn hỏi lại.

Việc anh làm người mẫu khiến cô lo đến vậy sao? Không, chắc cô ấy lại nghĩ mình sẽ phá công việc kiếm tiền này nên mới cố sức ngăn cản. Xem ra bản thân cần phải tăng thêm ảnh hưởng với cô ấy a.

- Tất... tất nhiên là cả hai.

Nhi An run giọng nói.

Lo gì? Tôi là lo cho số tiền hôm nay kiếm a. Nếu anh tham gia thì chả ai làm việc cả, họ chỉ biết sợ anh a, vậy thì làm sao tôi kiếm tiền.

Không được, nhất định phải khiến tên ôn thần này bỏ ngay suy nghĩ đó.

- Thật sao?

Tề Hạo hiếp mắt hỏi lại.

- Tất nhiên. Nếu anh đi làm người mẫu thì hình ảnh của anh bị ảnh hưởng, ngay cả hình ảnh công ty cũng bị liên lụy. Nếu thật vậy không chừng ngay hôm sau báo sẽ đăng tin "tổng giám đốc của tòa soạn nổi tiếng Tinh Liên hạ mình làm người mẫu", tòa soạn này là tòa soạn nổi tiếng chắc chắn hình ảnh sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Anh là giám đốc, việc đó xảy ra cũng chẳng vui vẻ gì nên bỏ qua ý định này đi.

Dù nói hùng hồn thế nhưng trong tâm Nhi An cũng đã rất lo. Nếu hần ta không chịu bỏ qua thì sao? Ôi, đúng là chỉ 50% thì không thể chắc chắn.

- Phải đó, thưa giám đốc. Ngài nên suy xét kỹ việc này.

Đến lúc này thư ký Lâm mới nhẹ giọng nói với Tề Hạo mong anh thay đổi quyết định.

- Em suy nghĩ thật chu đáo. Nhưng có điều em không biết.... dù anh là giám đốc nhưng ngoài mặt ba anh vẫn là người đi người đại diện tòa soạn, người ngoài chưa ai biết anh là giám đốc điều hành tòa soạn a.

Tề Hạo âm hiểm cười.

Cái gì?! Tại sao....

- Vậy nên.... hôm nay hợp tác vui vẻ nhé.

Tề Hạo thích thú nhìn vẻ mặt như bị tát một gáo nước lạnh vào người của cô. Tâm trạng cô bây giờ vô cùng xấu.

Tên này! Thật muốn đánh hần một trận hả dạ a. Làm sao có thể có chuyện này a. Gì giám đốc không công khai chứ! Hừ, nếu đã vậy sao không nói sớm chút a? Làm mình động não tìm lý do, tốn hơi sức thuyết phục. Ôn thần này muốn làm khó bà mà.

- Thư ký Lâm, cứ y lời tôi mà làm. Hôm nay tôi sẽ làm người mẫu.

- Vâng... vâng.

Thư ký Lâm buông xuôi trả lời.

15 phút sau.

Tề Hạo bước ra từ phòng thay đồ, mọi người như ngẩn ngẩn nhìn anh, Nhi An cũng không ngoại lệ cô nhìn anh không rời mắt. Anh mặc chiếc áo sơ mi đen, bên ngoài khoác áo vét trắng, đeo caravat tím. Gương mặt lạnh lùng yêu mị cuốn hút, bạc môi gợi cảm, mày kiếm nghiêm nghị, mái tóc nâu mềm mại được chải gọn gàng, đôi mắt màu hổ phách ánh lên như ngọc như muốn giam giữ ánh mắt mọi người vào trong.

Thích... thích thích...

Nhi An mi đầu bị bệnh tim à? Sao thấy hần mà cứ đập mạnh thế? Điên rồi. Tề Hạo, anh đúng là yêu nghiệt đầu thai mà, sao có thể đẹp mà mị vậy a? Thiên, ông thiên vị a, sao lại để hần đẹp vậy chứ. Bất công, quá bất công rồi.

- Tiểu An, sao nhìn anh mãi thế? Thích anh rồi sao?

Không biết từ lúc nào Tề Hạo đã tiến lại gần cô, anh nghiêng người nói khẽ vào tai cô.

- Ai... ai nhìn anh?!

Nhi An giật mình hoảng hốt lắp bắp trả lời, người ngả ra sau vội giữ khoảng cách với anh.

- Anh làm gì a? Định sàm sỡ tôi sao? Mau, mau tránh xa ra.

Nhi An vội lấy tay đẩy anh ra xa, cô không dám nhìn anh, cô sợ lại bị vẻ đẹp chết người đó của anh một lần nữa mê hoặc.

- Sao em hốt hoảng thế? Anh có làm gì đâu?

Tề Hạo cười cười nhìn thái độ cuốn quýt của cô.

- Mặc kệ. Anh mau tránh tôi xa chút a.

- Sao được. Anh làm người mẫu chụp chung với em, lại là chụp ảnh trang phục cưới. Làm thế sao được.

Aaaaaaaaaaaaa..... Sao lại là chụp đồ cưới chứ? Tại sao?

Từ đầu đến giờ Tề Hạo luôn thức thoi im lặng, dù có ăn đậu phụ của người ta nhưng về mặt thì giống như đây là điều hiển nhiên, anh đang rất chuyên tâm vào công việc khiến Nhi An thật muốn học mấu.

2 giờ sau.

- Oa cuối cùng cũng kết thúc. Thật là muốn giết thăm ta mà.

Nhi An mặt lừ thờ khể nói..buổi chụp ảnh kết thúc Nhi An gương mặt phờ phạt ngồi ngả người lên một chiếc ghế trống, tâm tình cô hiện tại không tốt nếu tên nào không biết điều mà lại gần thì xem như hôm nay hy sinh cho cô xả tress.

- Tiểu An, sao thế? Mặt lấm à?

Tề Hạo mặt sáng bừng thỏa mãn bước đến ngồi cạnh cô quan tâm hỏi.

- Tên khốn nhà anh! Chết tiệt! Tôi có thâm thù đại hận gì với anh sao? Có nợ tiền của anh sao? Sao anh lại bám dai thế, hả? Nào anh bị cửa kẹp à, không phải rất không thích tôi? Vậy quái gì cứ phá hỏng chuyện vậy hả? Anh vui vẻ làm giám đốc của anh, tôi an phận làm việc của tôi, anh khôn hồn thì đừng có mà đến phá. Hôm nay coi như tạm tha, lần khác thì đừng trách bà ra tay độc ác.

Nhi An mặt lạnh trừng Tề Hạo cảnh cáo.

- Anh có làm gì đâu, anh là nghiêm túc làm việc mà.

Tề Hạo hơi uất ức nhìn cô. Ánh mắt anh nhìn cô hiện rõ mồn một "anh thật sự vô tội".

Nhi An vì thể diện của cả hai hít sâu một hơi bình ổn tâm trạng vô cùng "khùng khiếp " của mình lại, gần từng tiếng nói với Tề Hạo.

- Anh thôi bộ dạng ngay thơ đó đi. Tôi không ngu ngốc mà thuận theo bộ dáng đó của anh.

- Nhưng... anh nói thật mà. Em nói anh có làm gì sai sao?

Ha, đã chiếm lợi tất nhiên phải quang minh chính đại, ăn đậu phụ cũng có lý do hợp lý.

Càng nhìn miệng Nhi An càng thêm vắn vẹo. Thật muốn nhanh tay hạ sát tên này a.

Vừa nhìn thấy Tề Hạo cô đã biết anh chẳng tốt lành gì sẽ ngồi cạnh cô chọc tức. Anh không thấy hôm nay đã làm bao nhiêu người chú ý sao? Còn gọi cô Tiểu An nghe thân mật vậy. Làm ơn đi, hai người đầu thân lấm đầu, hơn hết cô không muốn trở nên nổi tiếng a, không muốn làm tấm bia đón đạn, không muốn dính scandal tình cảm gì gì đó với ôn thân anh, cô chỉ cần an phận kiếm tiền thôi, không cầu cao sang a.

Vì thế làm ơn hãy hiểu cho nỗi khổ của tôi đi.

Mọi người khể nhìn vị giám đốc đang dửng dưng quan tâm một cô gái, hơn nữa khuôn mặt chứa đầy sự ôn nhu yêu chiều. Đúng là một tin kinh hoàng, giám đốc cao cao tại thượng lạnh lùng, ghét nữ sát, ít nói, mặt lúc nào cũng như khối băng ngàn năm không tan kia lại đang đối đãi ân cần với một cô gái?! Thật khó tin, chẳng lẽ mùa xuân của giám đốc rốt cuộc cũng đến? Ôi nhìn đi nhìn đi, xem giám đốc dửng dưng chưa kia, ôi a, còn bày ra bộ dáng đáng yêu ngây thơ nữa. Nếu không phải lúc đầu tận mắt thấy sự uy nghiêm của giám đốc chắc chắn họ sẽ nghĩ giám đốc đầu bị cửa kẹp a. Nhưng... xem ra cô gái tên Nhi An này không thích giám đốc thì phải? Xem đi, từ đầu buổi chụp đến giờ luôn trừng mắt căm hận như giám đốc ăn mất thịt của nàng. Haiz... chắc chắn là giám đốc đã nỗ lực của gái rồi.

Ai có mặt trong phòng đều khể nhìn cặp đôi "nổi tiếng" mà thăm đưa ra nhận định. Kết luận chung cuối cùng được đưa ra là: đường tình duyên của giám đốc cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Mấy anh chàng trong đoàn nhìn Nhi An thăm tiếc nuối. Haiz... giám đốc nhanh tay thật.

Nhìn thấy mọi người càng thêm để ý, Nhi An nén lửa giận quay mặt không thèm nói với anh trực tiếp đi thay đồ ra về.

Nhìn mọi người Tề Hạo chỉ nhẹ nhàng trừng mắt lạnh cảnh cáo. Anh không muốn ai nhìn cô gái của anh. Bắt gặp ánh mắt giết người của giám đốc mọi người thức thời lập tức cuối đầu hoặc lơ đi kiếm việc khác làm. Họ không muốn bị đuổi việc vì lý do nhiều chuyện a. Oan uổng lắm! T~T

*

Sáng sớm Nhi An thất thiêu rời khỏi nhà vác thêm đôi mắt gấu đến trường.

- Chị à... chắc chắc...

Tuấn Phong đi lướt qua cô lắc đầu rồi bỏ đi.

Miệng Nhi An giật giật. Thằng nhóc này!

- Nhi An đi học sớm thế? Ủa sao mắt cậu thâm quầng dữ vậy? Thức khuya lắm sao?

Hiếu Nguyệt lo lắng hỏi Nhi An.

Kỳ lạ, bữa nay đâu có môn nào kiểm tra, Nhi An thức khuya làm gì? Hay nhấn tin với trai? Ừm, có thể. Đạo này nghe đồn cậu ấy đang quen Tề Hạo a.

- Không có gì, thức khuya để trừ yếm người khác thôi.

Phải, hôm qua cô hy sinh giấc ngủ ngàn vàng của mình mà suy nghĩ cách chơi xỏ anh. Dám khi dễ cô? Đó là điều không thể tha thứ.

- Cái gì trừ yếm? Cậu nói gì vậy Nhi An?

Hiệu Nguyệt khó hiểu nhìn cô hỏi lại. Chắc là quen với Tề Hạo áp lực ghê lắm nên cậu ấy mới nói lung tung.

- Nhi An cậu đang quen với Tề Hạo hả? Chắc áp lực lắm nhỉ?

Hiệu Nguyệt chân thành cảm thông cho Nhi An.

- Hả? Cậu nói gì?

Nhi An trợn mắt. Đâu ra tin đồn vô căn cứ này a? Con mắt người nào thấy cô quen hẳn?

- Không cần chối. Tớ hiểu mà.

- Cậu...

Vừa định chối bỏ bỗng Nhi An nảy ra một ý liền tỏ ra vô cùng áp lực nói nhỏ tâm sự với Hiệu Nguyệt.

- Haiz... cậu nói phải, áp lực thật khiến tớ không chịu nổi.

- Phải a. Bị bao nhiêu người ghét soi mói suốt ngày mà.

- Phải chi chi vậy thôi cũng đỡ nhưng đằng này lại... haiz...

Nhi An càng tỏ ra vô cùng mệt mỏi.

- Hả? Còn gì khác sao?

- ... Tớ nói cậu nghe cậu không được nói ai đâu đấy.

Nhi An khẽ nói với Hiệu Nguyệt.

- Chuyện gì quan trọng lắm sao?

- Phải. Rất quan trọng. Cậu hứa không nói với ai a. Tớ thấy cậu quan tâm tớ như vậy tớ thật không muốn để cậu lo, tớ tin cậu nên mới tâm sự với cậu.

- Được. Tớ không nói đâu.

Hiệu Nguyệt tỏ ra vô cùng kiên quyết giữ lời.

Nhi An cười khẽ để thấp âm lượng nhưng vẫn đủ cho mấy cô bạn ngồi xung quanh đủ nghe.

- Cậu biết không, Tề Hạo không thích con gái mà là thích con trai a. Quen với tớ là để che mắt thôi.

- Hả? Không thể nào!

Hiệu Nguyệt không tin đề cao giọng.

Không thể a. Tề Hạo như vậy mà lại là boylove sao?

Mấy cô bạn xung quanh cũng trừng mắt nhìn Nhi An không tin. Làm sao có chuyện đó a, làm sao Tề Hạo lại là gay được?

- Cậu nói nhỏ thôi, người khác nghe bây giờ.

Nhi An kéo Hiệu Nguyệt ra dấu bảo giữ im lặng.

- Tớ nói thật a. Cậu không nghĩ xem, tại sao trước kia Tề Hạo không quen hay có bất cứ liên quan đến cô gái nào, nay tớ là bạn thừ nhỏ xuất hiện lại đòi quen tớ, cậu thấy lạ không?

-... Ừm.

- Đấy, rồi một hôm tớ đi đến phòng thí nghiệm hóa vì bỏ quên sách, cậu biết tớ thấy gì không?

- Thấy gì?

Hiếu Nguyệt tò mò hỏi.

- Tớ thật Tề Hạo đang ôm Tần Vũ vô cùng thân mật, tớ còn vô tình nghe vài ba câu đối thoại của họ gì mà Tớ thật nhớ cậu, gì chúng ta không có kết quả... A, cậu biết tớ sốc thế nào không?! Không ngờ bình thường tớ thấy họ rất thân với nhau ra là...

Tần Vũ, xin lỗi, nhưng anh phải hy sinh rồi.

- Thật quá sốc mà!

Hiếu Nguyệt kinh ngạc. Chuyện này quá hoang đường rồi.

- Đấy, Tề Hạo phát hiện nên bắt tớ làm bạn gái hờ để che mắt mọi người, đồng thời nhằm giám sát tớ không cho tớ nói ra chuyện này.

- Nhi An... tội cậu quá!

Hiếu Nguyệt nhìn Nhi An thương cảm.

Cô gái xấu số.

- Không sao.

Nhi An cúi đầu thâm cười khẽ.

Tề Hạo, lần này anh chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

- Này, cậu nghe gì chưa Tề Hạo và Tần Vũ là Boylove đó.

- Nghe nghe, tớ thật không dám tin đấy a. Hai người vừa là bạn thân vừa hotboy nổi tiếng vậy mà...

- Phải a, đáng tiếc. Tớ thật sự rất thích Tề Hạo.

- Tớ khuyên cậu từ bỏ đi a. Sao cậu có thể thích Tần Vũ được chứ?

- Đau lòng.

Ở một góc hành lang hai cô bạn gái thì thầm nói chuyện với nhau. Không chỉ có hai cô cả trường Thiên Khải ba ngày nay luôn bàn tán không ngừng nghỉ, chủ đề nóng hổi hiện nay là hai anh chàng hotboy nổi tiếng vừa được Nhi An thổi thêm độ nóng.

- A, mau, im lặng. Hai người đó kìa.

- Hai người họ có biết lộ quan hệ chưa?

- Tớ nghi là chưa.

Ba người Tề Hạo, Minh Hoàng và Tần Vũ cùng nhau đi dọc dãy hành lang.

Kỳ lạ, tại sao cứ có cảm giác mọi người đang nói gì đó về mình a? Bình thường họ cũng hay bị mọi người để tâm đi nhưng... ba ngày nay có vẻ không ổn lắm. Cảm giác sao?

- Hạo, cậu có thấy mọi người nhìn chúng ta hơi lạ không?

Tần Vũ đi gần lại Tề Hạo nhỏ giọng nói thầm với anh. Tần Vũ không biết rằng hành động rất đổi bình thường của mình lại bị mọi người nhìn khác đi.

- Này, có phải hơi quá không? Ở nơi công cộng cũng cần thiết chế một chút a.

Bạn nam A nhú nhú mày nói nhỏ với tụi bạn.

- Cũng phải, chắc tình cảm tốt lắm. Cậu có nghĩ Minh Hoàng biết việc này không?

Bạn nữ B nhẹ hỏi.

- Tổ nghĩ là không biết đâu. Nếu biết chắc Minh Hoàng không tự nhiên như vậy.

Bạn nữ C chen vào.

- Tổ thắc mắc. Tại sao Tề Hạo không chọn Minh Hoàng mà lại chọn Tần Vũ? Chẳng phải hai người cũng rất thân không phải sao?

Bạn nam A nhìn ba " nhân vật chính " rồi nhìn tụi bạn nói.

Kỳ lạ, Minh Hoàng cũng đâu thua gì Tần Vũ, so về nhan sắc, tài năng, gia cảnh cũng đâu chênh lệch. Có cảm tình đặc biệt với Tần Vũ hơn?

- Cậu này ngốc, thích ai giải thích được sao? Chắc bình thường hai người Hạo và Vũ hợp nhau hơn nên lâu ngày nảy sinh tình cảm a.

Bạn nữ C lên tiếng.

Thấy mọi người nhìn họ bàn tán càng xôn xao Tề Hạo nhú nhú mày, anh có cảm giác bất an a.

- Đây, hai cậu làm gì sao? Có vẻ như mọi người đang bàn về hai cậu a?

Minh Hoàng khó chịu hỏi Tần Vũ.

- Tổ không biết. Kệ đi, bình thường chúng ta cũng đâu được yên, thêm vài điều cũng vậy thôi.

Tần Vũ thở dài một hơi trả lời Minh Hoàng. Anh cũng cảm thấy không ổn nhưng... không biết là không ổn chỗ nào. đành âm thầm điều tra a.

(Dao Dao: Vũ ca ca, anh nếu biết "vụ bình thường " này nguy cỡ nào sẽ tức trào máu đấy!)

Cả ba nhanh chóng rời đi.

- Cậu thấy không, nói lớn quá làm chi? Họ phát hiện là toi a.

- Biết biết.

*

Nhi An ngồi im trong lớp, tâm trạng vô cùng phấn khởi lặng lẽ quan sát thành quả dày công tạo dựng tin đồn của bản thân.

Hồ hồ hồ....! Nhìn đi, thật sự quá đẳng cấp mà. Chỉ cần hai ba câu mà tin đồn đã đến dạng này rồi. Ai trong trường giờ cũng biết tin đồn tình cảm nóng hôi hổi này, làm sao nhỉ? Có cần chế thêm vài ba phiên bản nữa không? Có cần câu thêm vài ba kịch bản kiếm lợi không nhỉ? Lần trước là ôm nhau phòng thí nghiệm hóa, kia nữa là tán tỉnh góc sân vắng, nữa là hôn nhau lúc tan trường vắng người... ừm, cũng không tệ. Cần thêm vài cái thu hút người nghe nữa. Nhi An, thật không biết đâu óc thế này sao mi lại học dốt văn nhờ? Ngang trái đúng là ngang trái.

Nhi An lẩm nhẩm một hồi rồi thở dài sau lại gờm mặt quý cười hơn hớn.

Tề Hạo, anh kỳ này coi như chết rồi. Bà đây nói rồi, trên bà thì bà đây sẽ cho mi biết thế nào là khóc không ra nước mắt. Không biết giờ này tên ôn thần biết tin chưa? Chắc chưa đâu, tin này lớn, đâu ai muốn đắc tội hần nên chắc không trước mặt hần mà nói đâu. Đúng vậy, cứ âm thầm lặng lẽ để cả trường biết đi rồi biết chưa muộn.

(Dao Dao: vậy mà chưa muộn sao tỷ? Hạo ca số ca khổ.)

Hừ, tưởng bà dễ dãi muốn hiếp đáp? Nằm mơ thật, một sách đâu phải chỉ đọc, cái tốt là biết áp dụng kia, là hủ nữ mờ, đâu thể khinh thường óc tưởng tượng đi. Mà nghĩ cũng thấy có lỗi, kéo Tần Vũ vào việc này tội thật. Một soái ca như vậy mà lại bị ghép với tên ôn thần đó thật xuống giá. Haiz... cũng tại mình, nếu lỡ tương lai Tần Vũ không có bạn gái thì thật có lỗi. Tần Vũ, anh tha thứ cho tôi, tôi đâu cố ý, cũng tại tên bạn tốt của anh nên mới ra cơ sự này. Anh hãy xét kỹ tôi cũng là người bị hại nên hải thông cảm. Tôi nếu có đi chùa sẽ cầu cho anh tương lai đừng ế vợ, hay yên tâm, tôi có trách nhiệm lắm.

Nhi An âm thầm chấp tay thỉnh cầu sự tha thứ của Tần Vũ trong lòng thành tâm tưởng tượng.

Haiz... chắc bỏ qua nhỉ? Nghe nói Tần Vũ ôn hòa nhã nhặn, chắc không tính toán đâu.

- Làm gì thế Nhi An?

Thương Cảnh không biết từ đâu xuất hiện nghiêng người nói khẽ vào tai Nhi An.

- Oái... a...! Trời sập!

Nhi An hoảng hồn nhảy dựng lên suýt nữa là ngã xuống đất.

Tên này cũng không thua gì tên ôn thần kia a. Cứ bí bí hiểm hiểm dọa chết người.

Thương Cảnh cười cười trước biểu hiện của cô.

Thú vị. Từ xa anh đã thấy cô làm hành động kỳ lạ không mấy chú ý xung quanh nên muốn dọa một chút nào ngờ... biểu hiện của cô lại... bất ngờ vậy. Có nên xem xét thường xuyên dọa cô không a?

- Cậu làm gì? Sao lại ngồi một mình?

Vừa nói Thương Cảnh nhanh chóng ngồi đối diện, dựa người vào cửa sổ nghiêng đầu nói chuyện với Nhi An.

Nhìn kỹ Thương Cảnh Nhi An thầm cảm thán. Khuôn mặt góc cạnh, mày kiếm cương nghị, bạc môi quyến rũ, da màu đồng nắng động, đặc biệt là đôi mắt đen sâu thẳm như vũ trụ kia khiến người khác không tài nào đoán được anh đang nghĩ gì mà cứ bị hấp dẫn sâu vào đó.

Nhi An càng nhìn càng ngây ngẩn.

Chep, phải công nhận tên Thương Cảnh này cũng là một soái ca a. Nhìn hấn lúc này mơ màng quyến rũ đẹp phải biết. Trường này thật sự là nơi quy tụ trai đẹp mà. Chọn trường này cũng tốt đi dù loại bỏ nếu không gặp ôn thần kia sẽ tốt hơn bao nhiêu nhưng thôi kệ, mình yêu cái đẹp vì vậy ngắm trai đẹp cũng là nghệ thuật của cái đẹp a.

- Sao không trả lời?

Nhìn thấy cô ngẩn mình đến quên đi Thương Cảnh nhếch môi. Cô gái này cũng mê trai đẹp sao?

- Hà? A... không, không có gì.

Chết thật, sao tự nhiên lại đi ngẩn hấn quên trời quên đất vậy. Nếu hấn nghĩ mình mê trai thì chết! Đỉnh chính bản thân chỉ mê ngắm trai thôi.

- Sao hốt hoảng vậy? Muốn ngắm tớ thì tớ cho cậu tiếp tục ngắm, tớ không tính phí đâu.

Thương Cảnh cười trêu chọc.

- Ai ngắm gì? Cậu đùa a?

Thấy chưa...thế nào cũng nghĩ mình mê trai mà.

- Không cần phải chối.

- Ai phải chối a?

Nhất quyết không nhận xem cậu làm gì tôi.

- Thật không? Thừa nhận cũng đâu chết.

- Ai phải thừa nhận.

- Ngắm cái đẹp không cần giấu đâu.

- Cậu tự kỷ đấy hả?

Sau một lúc trêu đùa cô Thương Cảnh đột nhiên bật thốt ra một câu không đầu không đuôi.

- Cậu... đang quen với Tề Hạo?

Hả?

Thấy Nhi An tròn mắt nhìn lại mình, Thương Cảnh cảm thấy bản thân hơi thất thố. Sao đột nhiên lại hỏi a? Dù bản thân rất muốn biết nhưng làm vậy không mấy tốt.

Tên này, sao tự nhiên hỏi vậy a? Hấn nghe tin đồn boylove của Tề Hạo cảm thấy tội cho mình nên đến an ủi? Không phải tốt vậy chứ?

- Thật sự đang quen sao?

Kệ đi, dù sao hỏi cũng đã hỏi. Bản thân mình thật sự muốn biết cô ấy có quen Tề Hạo hay không? Dù sao tin đồn kia là giả hay thật cũng không tốt cho Nhi An.

- Hà? À thì.... tất nhiên...

Rầm!!!!

Cửa lớp bỗng bị ai đó kéo mạnh ra.

- Trần! Vũ! Nhi! An! Em mau ra đây cho tôi.

Tề Hạo đứng ở cửa lớp hùng hục lửa giận trừng mắt gần từng tiếng hét lên tên Nhi An.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Rầm!!!!!!

Cửa lớp 11A bị một lực kéo mạnh ra. Tề Hạo đứng ngay cửa mặt lạnh băng chứa đầy sự tức giận nhìn khắp lớp tìm kiếm bóng dáng ai đó.

- Trần! Vũ! Nhi! An! Em mau ra đây cho anh!

Đáng chết! Tiểu An, em dám phao tin anh là gay sao? Đã thế còn cặp với Tần Vũ?! Trí tưởng tượng cũng phong phú thật. Hừ, chắc anh cứng chiều em quá nên khiến em bắt đầu không nghe lời. Hôm nay anh phải phạt em thật nặng a. Không phải con trai sao? Được, anh cho em biết thế nào mới là một người con trai thật sự.

Ặc!

Cứ tưởng tên ôn thần này ngu ngu ngờ ngờ chưa biết gì a. Không ngờ thông tin cũng nhanh thật, ba ngày mà, cũng nhanh thôi, nhanh đến độ phiên bản nào cả trường cũng đều biết. Hừ tưởng bà dễ khi dễ vậy sao, tưởng bà đây ngu mà đứng đây chịu trận sao? Nằm mơ. Bây giờ phản ứng nhanh giả ngu mới thông minh.

- A! Quên mất, An Vũ hẹn tớ có việc. Đi trước a.

Nhi An đột nhiên hét lớn bật dậy khỏi ghế làm Thương Cảnh và mấy cô bạn ngồi gần sợ hết hồn. Cô nhanh tay nhanh chân chạy một vòng trong lớp vờ như tìm cách chạy đi.

Tiểu An muốn chạy? Anh lần này không bỏ qua đâu.

Tề Hạo nhướn mày nhanh chân đi về phía cô.

- Á!!! Gián kia!

Nhi An thấy anh tiến lại gần nơi nhiều cô gái tập trung liền la toáng lên chỉ trỏ vào nói đó rồi chạy đi.

- Hà?!

- Á!

- A Gián!!!!

- Cứu! Gián kia.

Vừa nghe tiếng hét của Nhi An mấy bạn gái trong lớp liền nhảy dựng lên, chạy lung tung khắp nơi.

Ha, bị lừa. Tề Hạo, tưởng dễ bắt bà sao? Hô hô hô.... cứ ờ đó nhìn gái chạy đi nhá, bà đây đi.

Nhìn Tề Hạo bị vây trong đám lộn xộn, Nhi An ngửa mặt lên cười hả hê từ từ thông thả đi ra cửa, cô còn không quên đưa tay chào anh một cái.

- Chết tiệt! Nhi An, em đứng lại!

Tề Hạo hùng hực lửa giận tức tối hết lớn.

Đáng chết! Em còn cả chiều này.

- "Chị Hạo", ở lại chơi vui vẻ, bà đây đi trước.

Giọng Nhi An vui sướng vọng lại từ hành lang.

- Tất cả đứng im hết cho tôi.

Tề Hạo hét lớn một tiếng khiến mọi người đang ồn ào bỗng im bật.

Im lặng.

Im re.

Bốn bề im phăng phắc...

Mọi người đành chỉ mọi động tác im lặng toát mồ hôi hột.

Chết rồi! Tề Hạo nổi giận rồi. Ưc, lạy trời đừng để con vô cớ dính đạn a. Oan lắm.

Đôi mắt màu hổ phách lạnh dần đi nhìn chăm chăm ra cửa.

Nhi An, lần này xem như em thoát nhưng... không kéo dài được lâu đâu. Cứ tận hưởng khoảng thời gian này đi, nó không kéo dài được lâu đâu.

*

Phù! May mà mình phản ứng nhanh không thì bị ôn thần đó tóm lại thì khổ rồi.

May thật.

Nhi An chạy đến một góc hành lang bình ổn thở ra một hơi.

Ây, theo đà này thì khoảng thời gian tới không được yên rồi. Bản thân phải đề phòng mới được nhờ sao tên ôn thần đó ra tay lại đối phó không kịp.

- An Vũ, tụi tao nói gì, mày quên rồi sao? Tụi tao bảo mày không cần liên quan đến con Nhi An, sao mày lý thế, hử? Muốn đấu với tính nhẩn nại của tao?

- Tôi đã chấp nhận yêu cầu đó sao? Không hề. Tôi không có lý gì phải nghe hay thực hiện yêu cầu của các người.

- Mày gan phết, nhì?

Nhi An ló đầu qua bức tường, trước mắt cô là hình ảnh An Vũ bị Như Ngọc nắm tóc độc ác hung hăng lôi kéo.

- Tao nói mày biết, dù mày có cố gắng mạnh mẽ thế nào cũng vẫn chỉ là một con bé vô dụng hèn yếu thôi. Dù có đứa con gái kia bảo vệ nhưng mày nghĩ chống lại được bọn tao sao? Khôn hồn hãy biết khôn một chút để dễ sống hơn.

Như Ngọc cười lạnh xô An Vũ ngã nhào vào bức tường.

- Cô nghĩ cô là ai? Chủ sao? Hừ, dù gì các người cũng chỉ là tôi tớ cho Từ Yên, không hơn tôi đâu. Ít nhất tôi vẫn sống như cách mình muốn chứ không phải chờ kẻ khác ra lệnh.

Dù đau cỡ nào An Vũ vẫn lạnh lùng nói mỉa mai Như Ngọc.

Hừ, bọn các người đừng hòng uy hiếp tôi.

Chát?!!!!

Như Ngọc thẳng tay tát An Vũ khiến cô một lần nữa ngã đau vào tường.

- Con khôn! Mày tưởng như thế chộc tức được tao? Nằm mơ. Tao không nhiều lời với mày, tốt nhất hãy biết nghe lời đừng liên hệ gì thêm với con Nhi An kia và... nói bí mật của nó cho tụi tao.

- Nằm mơ, các người đừng mong đạt được ý nguyện.

An Vũ vẫn một mực kiên cường chống cự, cô hung hăng trừng mắt nhìn Như Ngọc.

- Máy người về mà nói cho Tử Yên biết, nếu muốn đấu hầy đấu cho công bằng đừng như tên hèn ra tay sau lưng người khác.

- Máy cậu, có vẻ hôm nay chúng ta cần vận động chút a.

Như Ngọc nhìn An Vũ cười lạnh quay sang nói với tụi bạn.

- Phải, nãy giờ tớ ngửa ta lăm rồi.

- Hôm nay phải cho con này biết ai mới là chủ a.

Máy cô gái sung sướng hưởng ứng câu nói của Như Ngọc.

- Mà nghe gì chưa An Vũ? Khôn hồn thì mau nói.

Như Ngọc nắm cầm An Vũ mạnh bạo bóp chặt khiến cô phải nhíu mày nhưng vẫn cố nói.

- Nằm... mơ.

- Vậy thì... máy cậu...

- Các người dừng tay!

Nhìn hết nổi rồi a. Bọn này láo, dám sao lưng ức hiếp người của bà. Bà đây sẽ không tha cho các người.

Nghe tiếng người tất cả đồng loạt xoay lại.

- Ô. Chẳng phải bạn Nhi An đây sao?

Như Ngọc bỏ tay ra khỏi người An Vũ quay sang cười vui vẻ mới Nhi An.

- Không cần giả cười, máy người khóc thì đúng hơn. Trong chiếc điện thoại này đã quay lại toàn bộ việc làm của máy người với An Vũ. Mau mau nghe lời, tránh xa cậu ấy ra.

Nhi An tay hươ hươ chiếc điện thoại trước mặt đám Như Ngọc cười lạnh một tiếng.

- Cô....

Như Ngọc tròn mắt hung dữ nhìn Nhi An.

- Sao? Còn không mau đi.

- Ha, sao phải sợ cô? Chúng tôi hiện tại nhiều người hơn, tại sao.... các cậu lấy chiếc điện thoại.

Như Ngọc cười gian rồi ra lệnh cho đám bạn xông đến giật chiếc điện thoại của Nhi An.

Ha, nhìn nãy giờ rồi bây giờ tôi mới là người vận động a. Bọn này thật ngửa mắt.

Nhi An nhanh nhẹn né tránh các đòn đánh rồi không chờ bọn họ đánh tới lần nữa cô nhanh chóng tung vài quyền cước dư sức hạ gục tất cả.

Nhìn năm người lại bại dưới một cô gái quê mùa Như Ngọc hết tròn mắt nhìn đám bạn lại tròn mắt nhìn Nhi An. Nhi An cười nửa miệng từ từ bước gần đến đỡ An Vũ đứng dậy rồi kẻ sát Như Ngọc tai lạnh giọng nói một câu.

- Nói với Tử Yên, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Nhi An Như Ngọc hoảng sợ vội vàng cùng tụi bạn nhanh chân chạy đi.

- An Vũ, tớ đưa cậu đến phòng y tế.

Chờ bọn Như Ngọc đi khuất Nhi An mới nhẹ nhìn lại An Vũ. Tuy bị thương không nặng nhưng vết thương cũng không được xem nhẹ.

- Không, tớ không muốn làm lớn chuyện.

An Vũ lắc nhẹ đầu từ chối. Cô thật sự không muốn gây thêm phiền phức cho Nhi An.

- Ngốc, chuyện như thế này đã lớn rồi, bộ cậu nghĩ còn chuyện gì quan trọng hơn việc tên Tề Hạo kia là gay sao? Yên tâm, không ai chú ý đâu. Đi, tớ đưa cậu đi.

Thấy Nhi An quá kiên quyết An Vũ cũng không từ chối theo Nhi An đến phòng y tế.

- Ủa, cô Chung sao lại không có ở đây? Thôi để tớ xem vết thương cho cậu.

Nói rồi Nhi An tìm kiếm hộp y tế chữa trị vết thương cho An Vũ.

- Việc vừa rồi xảy ra bao lâu rồi?

Vừa băng vết thương Nhi An giọng bình thản hỏi An Vũ.

- Không sao. Cậu không cần lo.

- Thế cậu nói chuyện liên quan đến tớ cậu bảo tớ không cần lo sao? Ngọc.

- Nhưng...

- Dù vì cái gì đi nữa. Lần này tớ quyết không bỏ qua a.

Băng xong các vết thương Nhi An xoay người cắt hộp y tế vào vị trí cũ.

- Sao lại không nói.

Không nhìn An Vũ Nhi An khẽ hỏi.

- Sao cơ?

An Vũ mờ mịt hỏi lại.

- Bọn họ muốn biết bí mật của tớ, sao cậu không nói? Nếu nói cậu cũng không đến nông nỗi này.

-..... Tớ không làm được.

Lâu sau An Vũ mới trả lời câu hỏi.

- Tại sao?

- Cậu là bạn tớ.

Một câu nói ngắn gọn nhưng chứa đầy tình cảm cùng lòng kiên định.

Phải, Nhi An cậu là bạn tớ, tớ muốn bảo vệ trân trọng cậu.

Nghe câu nói của An Vũ Nhi An hơi bất ngờ rồi hạnh phúc nở nụ cười.

- Tớ thật sự không chọn lầm. An Vũ, cậu là người bạn quý báu của tớ.

An Vũ và Nhi An cười nhìn nhau, phải họ là bạn, chỉ vậy thôi.

- Tiểu An, cậu không lo sao? Tử Yên đang bắt đầu đối phó cậu.

An Vũ nhìn Nhi An lo lắng hỏi.

- Cậu yên tâm, tớ lần này sẽ không nhường nhịn, tớ sẽ đấu với cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

- Đây, xem gì chưa?

Bạn nữ A kéo nhẹ gấu áo gọi bạn nữ ngồi trên.

- Xem gì?

Bạn nữ B khẽ nói.

- Vụ lùm xùm vậy mà cậu không biết hả? Đoạn video quay lại cảnh nhóm Như Ngọc đang đánh một bạn nữ a.

Bạn nữ A khẽ nói.

- Vậy sao? Sao dạo này trường mình xảy ra nhiều chuyện ghê vậy? Thầy cô biết chưa?

Bạn nữ B bất ngờ giọng đầy kinh ngạc khẽ quay xuống hỏi cô bạn.

- Còn gì nữa? Nhóm đó bị gọi lên phòng giáo viên kỷ luật rồi, xem nữa là cho tạm nghỉ học mấy bữa đó.

Bạn nữ A hào hứng nói.

- Bọn này ghê thật, dám làm mấy việc đó. Nói thật tớ không ưa bọn họ lâu rồi hôm nay có người thay chúng ta trừng phạt thật là thoải mái.

- Phải a. Thật cảm ơn người đó.

Bạn nữ B gật đầu tiếp lời.

Một đêm hai ngày trước.

- A Phong, em có trong phòng không?

Nhi An đứng trước phòng Tuấn Phong gõ cửa khẽ nói.

Im lặng.

Vẫn im lặng. Không ai ra mở cửa.

Cốc... cốc...

Kiểm chế cổ gõ thêm lần nữa.

Lại im lặng.

10 phút trôi qua.

Gừ, cái thằng này! Thử thách tính nhẫn nại của chị mi sao? Giỏi, bỏ lơ mấy bữa giờ có dũng khí trở thành đại ca không thèm nghe chị gọi rồi.

Cốc! Cốc! Cốc!

Nhi An gõ mạnh cửa hừng hực hét.

- Nhóc quý! Em khinh thường không muốn ra mở cửa cho chị đó hử? Nhóc, có mau ra mở cửa không? Em muốn chị tức giận giết chết em à?

Cạch!

- Chị ồn gì thế? Không thấy người ta đang bận sao? Phiền quá!

Tuấn Phong khó chịu mở cửa.

Cái bà già này, ăn no rửng mỡ đi kiếm chuyện tìm vui à? Rảnh không có gì làm sao mà dạo này hay qua phòng mình thế a? Chẳng phải cấp ba nhiều bài lắm sao?

- Em nhiều lời cái gì? Chị gọi mãi mới ra mở cửa mà còn lời lẽ vậy hả? Khinh người vừa thôi, đây là chị em đấy! Không phải người dung dẫu.

Nhi An khoanh tay hậm hực nói.

- Người ta có việc quan trọng không ra mở nhanh được, chị thông cảm chút đi.

- Chơi game cũng quan trọng thế đó hả?

- Game là sinh mạng của game thủ đấy!

- Rồi rồi, không tám nhảm với em nữa. Hôm nay cho chị mượn máy tính một chút, có việc.

Nói rồi Nhi An đi thẳng vào phòng Tuấn Phong tự nhiên ngồi vào bàn sử dụng máy tính bình thường.

- Đây đây, chị đây là sao? Máy của chị đâu sao lại qua sử dụng máy của em?

Tuấn Phong tức giận đóng cửa đuổi theo vào phòng trách móc.

Bà già này, giờ mình đảm bảo chắc chắn bà già qua đây kiểm chuyện.

- Đừng lộn xộn. Máy em có phần mềm chị cần, chị mượn chút thôi lát chị trả rồi chơi game tiếp.

Nhi An thuận thực lấy máy tính liên kết với điện thoại, động tác như nước chảy mây trôi không làm khó cô. Tuấn Phong chán nản nhún mày ngồi lên giường nhìn Nhi An thắc mắc.

- Sao vậy? Muốn phá ai nữa sao?

- Không, trả thù mới đúng.

Vừa làm Nhi An vừa trả lời Tuấn Phong. Đối với đưa em này cô không cần giấu gì cả. Cô biết thằng nhóc này cũng sẽ đồng tình việc cô làm.

- Trả thù? Ai dám có gan đắc tội với chị a?

Tuấn Phong cười cười nói giỡn.

- Không hẳn là chị nhưng mục đích vẫn là nhắm vào chị, muốn biết rõ thì lại đây chị cho coi đoạn video này sẽ hiểu.

Theo lời Tuấn Phong ló đầu qua màn hình máy tính, trước mắt cậu là màn bạo hành độc ác của mấy cô nữ sinh đối với một cô bạn khác mà... chẳng phải chị An Vũ sao? Sao lại như vậy? Cô gái kia... chẳng phải là người lần trước cậu gặp ở trường?! Hơi bất ngờ Tuấn Phong nhìn lại Nhi An, cô nhún vai tỏ ý muốn cậu xem hết.

- Xem hết đi. Lát nữa chị kể cho.

10 phút sau.

- Được rồi, chị giải thích đi.

Tuấn Phong ngồi trên giường vẻ mặt nghiêm trọng hỏi.

Giờ đây? Tại sao chị An Vũ lại là nạn nhân trong vụ bạo lực học đường này? Tại sao cô gái kia lại nhắc đến bí mật gì đó của chị? Muốn biết tại sao không nhắm vào chị lại đi hành hạ chị An Vũ?

Nghe câu hỏi Nhi An xoay ghế ngã người ngồi đối diện với Tuấn Phong chậm rãi giải thích.

- Như em đã thấy các cô gái kia là hành hạ An Vũ nhưng mục đích lại nhắm vào chị. Cái bọn chúng muốn biết là con người thật của chị, em cũng biết chị ở trường là người thế nào a. Nhưng do một số nguyên nhân nên họ không thể trực tiếp bắt hỏi rõ chị nên chúng chỉ có thể nhắm vào An Vũ.

- Vậy như đoạn video vừa rồi chị An Vũ có nhắc đến người tên Tử Yên, chị ta là người đứng sau tất cả?

- Cũng có thể hoặc vẫn do bọn người kia tự chủ kiến, tất cả vẫn chưa rõ ràng.

- Tại sao bọn họ muốn nhắm vào chị?

- Hừ, nhắc là nổi cáu. Cũng do tên Tề Hạo thôi kia khi không lại làm thân với chị hại chị cứ bị hết người này tới người kia ghét rồi dẫn đến bao nhiêu họa, còn hại cả An Vũ. Chị chắc chắn phải cho hắn ta một vố nhớ đời.

Nhắc đến Tề Hạo, Nhi An càng tức giận. Mấy hôm nay anh truy đuổi cô không buông tha hại cô đi học mà không thể quang minh chính đại, cứ là trốn chui trốn nhủi, lại hại cả não nghĩ thêm vài cái phiên bản tình cảm giúp anh. Đúng là khổ không kể hết.

- Chị à, không phải bọn kia chỉ là muốn biết bộ mặt thật của chị sao? Chị cho bọn họ biết thì mất miếng thịt nào à?

- Bọn họ càng muốn biết chị càng không muốn cho họ biết, nhưng nếu làm quá đến độ này thì đừng mong chị bỏ qua. Thôi đi, chị còn phải xử lý xong đoạn video này a.

Nói rồi Nhi An quay trở lại đối diện với máy tính. Cô chỉnh lại đoạn video làm mờ đi mặt An Vũ sau liền đăng lên trang web của trường chỉnh chế độ sao cho chỉ giáo viên học sinh trong trường mới có thể xem được.

- Xong. Cảm ơn em, em hôm nay đẹp trai quá Tuấn Phong.

Nhi An vui vẻ nhìn Tuấn Phong nói.

- Khỏi khen, bản thân em tự biết.
- Tự kỷ. Chị vừa rồi là giọng ép khen đấy.
- Xong việc thì về cho tui nhò. Phiên chết.

Tuấn Phong bức mình trừng mắt liếc Nhi An.

Giọng ép? Bà già như bà thì biết gì cái đẹp!

*

Lớp 11A. Tiết sinh hoạt.

- Các bạn, im lặng nghe thông báo a.

Lớp trưởng Hiếu Nguyệt đứng nơi bàn giáo viên cao giọng nói.

- Sắp tới trường ta tổ chức ngày hội cho học sinh, mỗi lớp sẽ phụ trách mở một hội quán, khu trò chơi hay quán cafe... tham gia ngày hội. Các hoạt động lễ là các môn thể thao như bóng đá nữ hoặc nam, ca hát, chạy tiếp sức, bóng ném. Các cậu nghĩ chúng ta nên làm gì vào ngày hội?

Vừa nghe thông báo cả lớp liền ồn ào hân hân lên, bàn tán vô cùng xôm tụ.

- Làm quán cafe đi.
- Nhà ma! Nhà ma!
- Mở khu trò chơi a.
- Ngốc. Mở quán ăn mới dễ thu tiền.
- Mở quán cafe cosplay đi.
- Nhà ma đi.... !
- Các cậu bình tĩnh. Tất cả giờ tay biểu quyết đi.

Thấy tình hình tất cả mọi người đều hăng hái Hiếu Nguyệt cười tươi ra ý kiến. Chỉ riêng Nhi An ngồi bần thần một chỗ im lặng.

Sáng hôm nay.

Haiz... sau bao nhiêu ngày lẫn trốn ngoạn mục tại sao hôm nay mình lại tự thân đi thú tội vậy a? Vô lý quá!

Ở gốc cầu thang Nhi An rối bời vò rối mái tóc xù khỗ não lăm nhảm.

Ây, nhưng nếu không đi thì biết tìm ai giúp a?

Hôm trước Nhi An theo An Vũ đem cơm cho ba bạn ấy, phát hiện tình hình công ty ngày càng không ổn, không khí làm việc chỉ là ảo não không có lấy một tý sức sống. Lại là đi ngang qua khu kế toán vô tình thấy bản thống kê cổ phiếu của công ty ngày càng xuống dốc trầm trọng. Tình hình này quả là đáng lo ngại. Vừa vào thấy ba An Vũ đang bàn bạc với nhân viên, sắc mặt bác tiều tụy đi không ích, tình hình chắc đã chuyển biến xấu.

- Ba, con đem cơm đến cho ba.

Đợi ba bàn xong công việc An Vũ mới nhẹ nhàng lên tiếng.

- Con đến lâu chưa? Nhi An cháu cũng đến sao?

- Cháu chào bác.

- Ừm

Dù mệt mỏi nhưng ba An Vũ vẫn cố nở nụ cười.

- Ba không cần quá cố gắng, con thấy sức khỏe ba ngày càng yếu đi.

An Vũ lo lắng nhìn ba. Nhìn ba như vậy cô thật sự rất đau lòng. Vừa lo cho công ty vừa lo cho gia đình sức khỏe ba làm sao chịu nổi.

- Không cần lo cho ba đâu con gái, ba vẫn ổn.

- Ba...

- Ba thật sự không sao.

Ba An Vũ vẫn cười. Nhi An biết bác thật sự rất mệt mỏi nhưng bác là không muốn An Vũ lo lắng.

- Bác... bác cho cháu góp ý vài lời được không ạ.

- Nhi An, có việc gì sao?

Cả hai người đều nhìn Nhi An. Cô nuốt khan một cái mới nhẹ giọng nói.

- Thưa bác, cháu vừa rồi có vô tình thấy qua giá cổ phiếu của công ty đang xuống thấp, lại nghe bác vừa bàn với nhân viên nên cháu phần nào đoán được tình trạng của công ty. Công ty là đang thiếu một lô hàng cho công ty G&M và phải chịu bồi thường vì không giao đúng thời hạn. Hiện tại công ty có thể đang thiếu vốn trầm trọng không thể sản xuất, mặt khác vừa bồi thường nên càng không thể. Bây giờ chỉ còn cách vay ngân hàng nhưng lãi suất có thể sẽ rất cao nên cũng không phải là phương án khả thi. Cháu nghe An Vũ nói họ có cho công ty thời gian một tháng giải quyết đúng không ạ?

Ba An Vũ thoáng sững người trước những lời nói của Nhi An. Quả thật tình hình công ty giống như lời cô bé nói. Nếu đi vay ngân hàng thì dù giải quyết được vấn đề hiện tại nhưng tương lai công ty làm sao trả lại cho ngân hàng đúng thời hạn?

- ... đúng như cháu nói.

Ba An Vũ buồn rầu trả lời.

- Bây giờ công ty cần hơn hết là người đầu tư, nhưng có lẽ sẽ khó vì sẽ không có ai chịu đầu tư vào một công ty đang làm ăn thua lỗ.

-... Phải.

Đây chính là vấn đề ông lo lắng.

- Cháu nghĩ công ty cần thiết kế một bộ sưu tập mới phù hợp với xu hướng hiện tại, người mẫu thu hút. Thứ nhất để kêu gọi các nhà đầu tư, hai là nhanh chóng tóm lại khách hàng.

- Ta cũng có nghĩ... nhưng....

- Cháu không chắc có thể giúp nhưng cháu biết một người có thể giúp công ty a.

- Ai? Nếu cháu có thể giúp công ty ta vượt qua cuộc khủng hoảng này ta thật hết lòng biết ơn cháu.

Nhìn thấy được cơ hội ba An Vũ trở nên tươi tỉnh hơn.

- Nhi An cậu có thể giúp công ty ba tớ?

- Tớ vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn nhưng tớ có thể đi thuyết phục thử.

Mình thật không hoàn toàn nắm chắc a.

- Nếu được cầu cậu giúp a.

- Tớ sẽ giúp cậu.

.....

Haiz... đã nói giúp thì phải đi thôi. Dù sao công ty ba An Vũ quan trọng hơn, chịu nhọc một lần rồi lần sau chơi Tề Hạo chiều cao tay hơn.

Nghĩ rồi Nhi An đến trước lớp Tề Hạo tìm gặp nói chuyện riêng với anh.

- Sao? Không phải mấy hôm nay trốn anh? Giờ lại đột nhiên tự thân đến nạp mạng? Đầu óc em bị chạm hả?

Tề Hạo trào phúng nói.

Hừ, mấy hôm nay trốn anh hôm nay lại đến chắc chắn có vấn đề. Đã trốn thi thôi đi lại còn tạo thêm vài phiên bản biến thái khác hại anh và Tần Vũ không dám nói chuyện riêng với nhau. Để xem lần này anh phạt em thế nào.

Nạp mạng cái đầu mi! Bà đây có nguyên nhân không thì mi đợi mà mang danh boylove cả đời đi.

- Không, là bản thân cảm thấy hối hận muốn đến tạ lỗi với anh.

Nhi An nhìn nhỏ nhẹ ănnăn nói. Bộ đáng thập phần hối cải.

Cô nhóc này ănnăn thì có mà trời sập. Có đánh chết mình cũng không tin.

- Đến xin lỗi sao bộ đáng giống như anh đang ức hiếp em a. Chẳng chân thành tí nào.

Nếu đã vậy anh cũng không bỏ qua cơ hội đùa ngàn năm có một này.

Được voi đòi tiên?! Được rồi, nhờ vả nên không thể cãi.

Nghĩ rồi nghĩ Nhi An ngước lên khuôn mặt đáng thương nhìn Tề Hạo.

- Em thật sự hối hận a. Anh giúp em nhiều vậy mà lại đi đối xử như thế với anh. Làm anh ủy khuất em thật có lỗi.

Nói đến Nhi An cổ nặn ra vài giọt nước mắt.

- Anh tha thứ cho em đi. Em hối hận rồi a.

- Anh đang bắt nạt em sao? Làm gì khóc thế?

- Không. Em thật sự muốn tạ lỗi a. Anh muốn có thể nói em yêu con gái cũng được, hại lại chơi xỏ cũng được a.

Nhìn cô khóc anh biết chỉ là giả nhưng vẫn đau lòng đành nói.

- Được rồi. Đừng khóc, anh không chấp nhậ chuyện đó nữa.

- Thật?

- Thật.

- Oa, Hạo, anh thật giống soái ca.

Nhi An lập tức nín khóc, nở nụ cười toe toét nhìn anh.

Được rồi. Giờ liên hệ chủ đề thôi.

- Tề Hạo, anh thật sự là giám đốc công ty Tĩnh Liên?

Không trả lời Tề Hạo khẽ gật đầu.

- Oa, là thật. Anh xem ra rất giàu a.

- Có thể.

- Vậy.... anh có thể giúp em việc này không?

- Đây là nguyên nhân em đến xin lỗi sao?

- Ách! Cũng không hẳn.... thật ra công ty An Vũ đang cần người đầu tư... cho nên...

- Em là muốn anh đầu tư vào đó?

Nhi An nhìn Tề Hạo gật mạnh.

- Cũng không phải không được... bắt quá...

- Sao a?

- Anh muốn em làm một việc.

- Việc?

Muốn mình làm gì? Đừng nói là làm ôsin hay phóng hỏa giết người a. Không, không được.

- Phải. Em nếu đồng ý anh sẽ giúp.

- Không phải những việc biến thái hay ác độc.

- Tuyệt đối không. Việc này nằm trong khả năng của em.

- Được. Việc đó là gì?

Tuy còn băn khoăn nhưng Nhi An vẫn đồng ý.

- Công khai cho mọi người biết con người thật của em.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Máu Dám Phê Lỡ Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tranh Đấu

Có nên không? Có nên công khai bộ mặt kia không? Nếu công khai thì sẽ chuốt thêm rắc rối, hơn hết nếu mình làm vậy Từ Yên cũng sẽ không dễ dàng buông tha. Chưa nói đến công việc người mẫu, chỉ riêng có mối quan hệ phức tạp với Tề Hạo thôi cũng đã là một vấn đề. Nhưng nếu không công khai thì làm sao Tề Hạo chịu giúp gia đình An Vũ? Aaaaaaa.....! Sao khi không lại rắc rối tùm lùm vậy a? Tại sao? Chẳng lẽ bao nhiêu công sức bỏ ra tạo dựng hình tượng sáng ngời chói mắt này phải bỏ sông bỏ biển hết sao? Sao có thể? Tôi là người bình thường mà sao rắc rối cần động não trình độ cao cứ đổ ụp lên tui vậy? Tui đã làm gì sai?????

Nhi An rối loạn ôm đầu nằm gục xuống bàn kêu than khôn xiết, trong khi đó cả lớp lại vui vẻ bàn tán về ngày hội mà không ai chú ý đến cô ngoại trừ Thương Cảnh.

Cô nhóc này, hôm nay bộ dạng này là sao a? Có chuyện rắc rối gì sao? Khó giải quyết? Từ đầu tiết đến giờ cứ lăm lăm một mình rồi bày ra khuôn mặt đau khổ than khóc như nhà có đám tang. Hiện giờ mình có nên qua bên đó bắt chuyện không? Chuyện hôm đó Tề Hạo đến tìm cậu ấy mình vẫn còn hoài nghi nhưng có nên... thôi đi. Cần tìm hiểu rõ quan hệ giữa hai người họ trước đã.

- Các bạn, giữ trật nào.

Trong khi cả lớp vẫn bàn luận tranh nhau sôi nổi bỗng cửa lớp bật mở, Từ Yên đứng trước cửa lớp xinh đẹp kiêu ngạo nhìn khắp lớp 11A.

Hừm? Sao cô ta đột nhiên xuất hiện ở đây? Đến kiểm chuyện nào loạn sao?

Sự xuất hiện của Từ Yên nhất thời làm gián đoạn mạch suy nghĩ của Nhi An. Cô lạnh lùng nhìn chăm chú Từ Yên.

- Xin lỗi đã làm gián đoạn tiết sinh hoạt của các bạn nhưng tớ đến đây là có việc. Các cậu có thể cho tớ gặp Nhi An một chút được không?

Từ Yên dịu dàng cười hiền hòa nhìn Hiếu Nguyệt.

Nhi An, lần này tôi đánh cuộc, tôi thật sự muốn xem rốt cuộc cô là nhân vật to lớn nào? Ra tay với đám Như Ngọc dẫn mặt tôi? Nhiều đó thôi không là gì đâu. Trận chiến hiện tại mới bắt đầu.

- Không sao. Để tớ gọi cậu ấy.

Hiếu Nguyệt cười đáp lại định đến gọi Nhi An thì liền trông thấy cô đang chậm rãi bước đến.

- Muốn tìm tôi có việc gì sao?

Không còn là cô gái rụt rè luôn ăn nói khép nép hằng ngày, hiện tại cô tuy là vẫn mái tóc rối đó, cặp kính cận to che hết khuôn mặt nhưng vẫn không ẩn đi được sự kiêu ngạo lạnh lùng đến cực điểm kia.

Cảm nhận thấy sự khác biệt lớn của Nhi An mọi người ai nấy đều không dám động chỉ sợ bản thân vô tình chuốt thêm họa, đừng nói cô gái lạnh băng này, chỉ với mình Từ Yên là Hội trưởng Hội học sinh thôi cũng không thể đắc tội.

- Sao lại lạnh lùng quá vậy? Cậu quên chúng ta từng rất thân a?

Vẫn là nét dịu dàng dễ thương đó, Từ Yên tỏ ra thân thiết với Nhi An như giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Không cần diễn nữa. Chẳng phải hai ta đã quá hiểu đối phương sao?

Lạnh lùng lộ mặt nạ của Từ Yên, Nhi An không nóng không lạnh bình thản nói nhưng người nghe lại thấy thâm sợ hãi.

Đến giờ phút này cô ta vẫn muốn diễn trò sao? Không phải quá nhàm chán ư?

- Ha, thắng thán nhĩ? Hay đây mới thật sự là cậu, Nhi An?

Từ Yên cười châm chọc nói.

- Bớt nói nhảm. Rốt cuộc cô đến tìm tôi làm gì?

Dài dòng, thật phiền. Mau vào vấn đề đi.

- Cũng phải, tôi cũng không có nhiều thời gian. Tôi hôm nay đến là muốn thách đấu. Tôi muốn lớp tôi cùng lớp tôi thi đấu xem ai có thể đoạt được giải nhất ngày hội lần này.

- Tại sao tôi phải đồng ý với cô? Tôi không hứng thú.

Nhi An mặt lạnh từ chối, định rời đi thì bị lời nói tiếp theo của Từ Yên giữ lại.

- Cậu chán chán phải tham gia. Vì việc này có liên quan đến An Vũ.

An Vũ? Tại sao lại liên quan đến An Vũ?

Nhi An đứng yên chần chừ quay đầu nhìn Từ Yên chờ cô ta nói tiếp. Từ Yên khẽ cười tiếp tục nói.

- Nếu cô thắng món nợ của công ty nhà An Vũ với công ty của nhà tôi sẽ hoàn toàn xóa bỏ.

Thấy Nhi An đang bị lay động Từ Yên tiếp tục nói.

- Lời tôi nói hoàn toàn là sự thật.

- Chắc chắn?

Nhi An nghi hoặc hỏi lại.

- Thật.

Từ Yên khẳng định.

Nếu lời Từ Yên nói là thật thì việc này vừa giúp gia đình An Vũ thoát khỏi khủng hoảng, bản thân cũng không cần phải lộ bộ mặt thật. Tiện cả đôi đường a. Nhưng... liệu cô ta có thực hiện đúng như lời nói không? Điều này bản thân mình vẫn không dám chắc. Tuy món nợ kia không phải quá nhưng cũng không phải nhỏ, dựa vào lời nói một phía của cô ta thì có thể xóa nợ sao?

- Cô có dám đảm bảo trước tất cả mọi người ở đây sẽ thực hiện lời nói đó không?

Bản thân mình không thể lơ là việc này được.

- Tôi đảm bảo. Tuy nhiên nếu cô thua, cô phải cho tôi biết một vấn đề và... tất cả mọi người ở lớp 11A này phải hoàn toàn nghe theo lệnh của tôi.

Lời nói Từ Yên vừa thốt ra khiến tất cả đều kinh hoàng.

Sao có thể như thế? Tất cả phải nghe lời cô ta sao? Điều này là không thể!

Nghe điều kiện của Từ Yên Nhi An càng thêm đắn đo. Kéo mọi người vào việc này thì...

- Sao cô có đồng ý không?

Từ Yên cười nửa miệng khiêu khích nói.

-...

- Chúng tôi đồng ý.

Hiếu Nguyệt từ phía sau lớn tiếng nói.

Nhi An kinh ngạc nhìn chằm chằm Hiếu Nguyệt không thể tin được.

Hiếu Nguyệt, tại sao...?

- Tốt. Vậy quyết như vậy. Nhi An tôi chờ biểu hiện của cô.

Nói rồi Từ Yên cất bước rời đi.

- Hiểu Nguyệt tại sao cậu lại làm vậy?

- Hiểu Nguyệt, cậu có biết yêu cầu đó vô lý cỡ nào không?

- Chuyện An Vũ đâu liên quan gì lớp ta, tại sao cậu làm vậy a?

Cả lớp nhao nhao trách cứ Hiểu Nguyệt. Hiểu Nguyệt vẫn bình tĩnh nói.

- Các cậu, giữ bình tĩnh a.

Rồi cô quay sang Nhi An.

- Nhi An có phải cậu cần giải thích với lớp không?

Nghe lời nói của Hiểu Nguyệt tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Nhi An.

Haiz... nếu Hiểu Nguyệt đã đồng ý giúp mà không hỏi trước lý do có nghĩa cậu ấy tin tưởng mình. Đem cả lớp ra đánh cuộc, mình thật không ngờ cậu ấy có thể làm vậy. Đến nước này rồi mình cũng nên để mọi người biết, dù sao để lớp biết khuôn mặt thật này của mình cũng không sao. Bản thân mình không thể liên lụy tất cả mọi người trong lớp được.

Nghĩ rồi Nhi An thở ra một hơi, dùng tay chải sơ lại mái tóc rồi xù tháo cặp kính ra từ từ nhìn thẳng mọi người.

Đợi lâu Nhi An vẫn không giải thích gì mọi người có hơi sốt ruột bỗng tất cả thấy Nhi An chỉnh sửa lại bản thân tháo cặp kính ra thì tất cả liền kinh ngạc.

Đây... đây chẳng phải là cô người mẫu đang nổi tiếng hiện nay sao? Tại sao lại là... Nhi An?!

Trước mắt mọi người là cô gái khuôn mặt trái xoan thanh thoát, môi đỏ mọng tự nhiên, sống mũi cao, đôi mắt to đen lấp lánh sâu hút ngập nước, Cặp mày lá liễu, làn da trắng hồng xinh đẹp, tuy tóc có hơi rối, váy áo có hơi thô kệch quê mùa nhưng vẫn không bớt đi sự xinh đẹp vốn có kia.

Nhi An nhẹ cười vui vẻ tự tin.

- Lúc trước chưa giới thiệu bản thân rõ ràng với các cậu, hôm nay coi như chúng ta làm quen lại. Tớ tên Trần Vũ Nhi An, rất vui được biết các cậu.

Mọi người vẫn còn ngây ngốc với Nhi An hiện tại vẫn trạng thái thờ ơ chẳng biểu hiện gì ngoài kinh ngạc.

Thất không ngờ Nhi An mà họ vẫn coi thường lại là...

Nhi An nhìn Hiểu Nguyệt rồi Nhìn cả lớp nói.

- Hiểu Nguyệt, cảm ơn cậu đã đồng ý cuộc thách đấu vừa rồi. Việc Từ Yên thách đấu với tớ có rất nhiều nguyên nhân, trong đó có cả việc cô ta muốn biết bộ mặt này của tớ. Tớ thành thật xin lỗi vì đã kéo tất cả vào việc này nhưng... tớ thật sự cần sự giúp đỡ của các cậu.

Nói đến đây Nhi An cúi người thành khẩn cầu sự giúp đỡ.

- Gia đình An Vũ hiện tại đang lâm vào khủng hoảng, nếu tớ có thể chiến thắng vụ cá cược này tớ có thể giúp An Vũ vượt qua thời kì khó khăn này a. Gia đình An Vũ giờ rất khó khăn, đoạn video vừa đăng trên trang web trường kia cũng do tớ làm, mục đích bọn họ chỉ muốn nhắm vào tớ. Nếu có thể tớ rất mong các cậu đồng ý. Tớ nhất định sẽ không để lớp thất bại.

Nhìn thái độ thành khẩn của Nhi An mọi người thảm đau lòng, không ai có thể nói được lời nào chỉ cảm động nhìn cô.

- Cần gì phải làm vậy. Cậu là thành viên của lớp, người của lớp bị bắt nạt lớp sao có thể bỏ qua a.

Mãi lâu sau Giọng Thương Cảnh trầm trầm vang lên. Vừa nghe câu nói của anh mọi người liền phản ứng nhiệt tình.

- Phải a. Sao có thể bỏ qua được.

- Nhi An, cậu yên tâm lớp khế không bỏ cậu một mình.

- Phải. Từ Yên là ai chứ, thách đấu với lớp a không có cửa thắng đâu.

- Phải. Rất đúng!

- Nhi An cậu có thể yên tâm, cả lớp sẽ giúp cậu.

Hiểu Nguyệt vỗ vai Nhi An mỉm cười nói.

-... Cám... cảm ơn các cậu.

Nhìn tất cả mọi người lòng Nhi An thật sự ảm áp.

Cô yêu lớp này.

Sau một hồi hưởng ứng nhiệt tình, tất cả liền bắt đầu lo lắng.

- Nhưng... sao lớp ta có thể thắng được? Lớp Từ Yên rất giỏi, hơn nữa Từ Yên có rất người ủng hộ cô ta.

Một bạ lo lắng đưa ra ý kiến.

- Không sao. Tổ có cách.

Nhi An cười lém lỉnh nói.

- Lớp giỏi thì sao, nhiều fan thì là cái gì? Chỉ cần lớp ta đoàn kết, quyết tâm cô ta không thể thắng được.

*

Một tuần trôi qua. Ngày hội trường. Lớp 11A.

- Nhi An, cậu mau vào xem lại trang phục a.

- Bình Bình, cậu xem bàn ghế chuẩn bị xong chưa?

- Rồi a. Tổ đang sắp xếp đây.

- A, bảng hiệu các cậu treo mau lên. Sắp đến giờ rồi a.

- Đừng hời. Trên cao nguy hiểm a.

- Này mấy người hầu bàn đâu? Mau, mau đi trang điểm. Có chết cũng kéo họ vào.

- Khỏi nói tớ lôi tất cả vô a.

- Hiểu Nguyệt đâu rồi?

- Cậu ấy đến sân khấu chuẩn bị a. Có Tiểu Kỳ đi với cậu ấy.

Không khí chuẩn bị hội quán của lớp 11A ồn ào sôi nổi, người nào người nấy ai cũng bận rộn. Người người tấp nập chạy đông chạy tây chuẩn bị một hội.

Sân khấu_ khu thi âm nhạc.

- Sau đây xin mọi người hướng mắt về sân khấu, chào đón hội trưởng Hội học sinh của chúng ta _ Từ Yên. Hôm nay cô ấy sẽ đại diện lớp 11D tham gia phần thi âm nhạc.

Sau lời giới thiệu Từ Yên trong bộ váy trắng nhẹ nhàng xinh đẹp dịu dàng như cánh hoa bước ra, mọi người thấy cô không ngớt khen ngợi cùng một tràng vỗ tay lớn. Ai mà không bi s Từ Yên là hotgirl, người mẫu nổi tiếng kiêm luôn việc hội trưởng hội học sinh lại còn hát hay. Rất nhiều chàng trai phải khua tay dưới váy cô.

Nhìn cả khán phòng Từ Yên xinh đẹp cười một cái rồi bắt đầu trình diễn.

Khi gặp nhau phút đầu

Từ ánh mắt anh đã trao nụ cười

Khẽ ngại ngùng anh nói

Mình cầm tay nhé

Đưa em qua những

Con đường tình yêu

Em chẳng thể dối lòng

Rằng em đã yêu anh từ lúc nào

Nghe nhịp đập con tim

Lòng mình thốn thức

Em muốn ta là của nhau

Từ đây em không còn khóc

Không còn nước mắt

Đêm về mình em đơn côi

Vì giờ bên em đã có

Anh xót chia những buồn vui

Lòng em luôn luôn nguyện ước

Cho dù năm tháng phai nhòa

Tình ta vẫn thế

Vượt qua sóng gió cuộc đời

Mãi mãi ta là của nhau

Mai này em xâu đi

Thì anh có còn yêu em như lúc đầu

Khẽ mỉm cười anh nói

Em thật ngốc nghếch

Anh yêu em đến khi

Nhắm mắt xuôi tay

Thôi thì em giấu riêng anh

Ngôi nhà trong trái tim em

Lúc giận hờn trách móc

Lo sợ mất nhau

Xin hãy tựa vào vai nhau

Từ đây em không còn khóc

Không còn nước mắt

Đêm về mình em đơn côi

Vì giờ bên em đã có

Anh xót chia những buồn vui

Lòng em luôn luôn nguyện ước

Cho dù năm tháng phai nhòa

Tình ta vẫn thế

Vượt qua sóng gió cuộc đời

Mãi mãi ta thuộc về nhau.

(Ta là của nhau_ Đông Nhi ft Ông Cao Thắng)

Kết thúc, Từ Yên cười đắc thắng thêm một lần nữa.

Nhi An, để xem lần này cô đối phó thế nào.

Chất giọng của Từ Yên quả thật rất hay, dịu dàng ấm áp lại trong vắt. Không thể chê được.

Qua loa của trường nghe được giọng Từ Yên Nhi An thâm cảm thán.

Mọi người đang say sưa thì bị tiếng ồn mở cửa làm giật mình. Quay lại thì thấy Tiểu Kỳ đang thờ hồng học đứt quãng nói.

- Không... không xong rồi. Không biết... tại sao bỗng nhiên Hiểu Nguyệt... lại đau bụng.... không... không thể tham gia được cuộc thi.

Cái gì?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tranh Đấu 2

- Tiểu Kỳ, cậu nói cái gì?

Cả lớp kinh hoàng hét lên chạy lại phía Tiểu Kỳ.

- Tiểu Kỳ cậu nói rõ ràng a. Tại sao khi không Hiểu Nguyệt lại đột nhiên đau bụng?

- Tôi cũng không rõ. Khi chúng tôi đến hậu đài chuẩn bị thì Hiểu Nguyệt nói khát nước, cậu ấy rủ tôi cùng đi mua. Về đến thì cũng sắp đến lúc biểu diễn nên cậu ấy đi thay trang phục, trở lại uống ly nước đó một lát sau thì đột nhiên ôm bụng kêu đau.

Tiểu Kỳ lo lắng thuật lại sự việc.

- Xem ra là do ly nước kia có vấn đề. Tiểu Kỳ, trong lúc Hiểu Nguyệt thay đồ cậu có thấy ai lại gần nói để ly nước không?

Thương Cảnh suy nghĩ rồi trầm giọng nói.

Chắc chắn có kẻ hãm hại. Nhưng là ai? Từ Yên?

- Làm sao đây? Nếu Hiểu Nguyệt không ra biểu diễn thì sẽ bị tước quyền thi a.

- Không thể?!

- Nhưng làm sao bây giờ?

- Bình tĩnh. Tất cả bình tĩnh.

Nhi An trầm lặng hồi lâu bỗng lớn tiếng cắt ngang sự ồn ào.

- Các cậu, lớp mình còn ai có khả năng lên sân khấu biểu diễn thay Hiểu Nguyệt không?

Chậm chậm lên tiếng Nhi An quét mắt nhìn khắp cả lớp.

Không ai lên tiếng. Làm sao được chứ? Hiểu Nguyệt là giọng ca của lớp làm sao có người hát hay hơn cậu ấy? Bây giờ làm sao đây? Chẳng lẽ phải chịu thua?

Không có ai sao? Nhi An thở ra một hơi. Tại sao mọi việc lại trở nên rắc rối thế này? Chẳng nhẽ mình thật sự phải công khai thân phận trong tình huống quái gở này sao? Không thể! Cứ nghĩ mọi chuyện yên ổn đầu vào đó rồi không ngờ Từ Yên còn cả chiêu này.

Đang đắn đo suy nghĩ Nhi An bị lời nói của Tuấn Phong cắt đứt.

- Chị còn nghĩ gì nữa? Còn không mau đi, muốn thua sao?

Tuấn Phong vòng tay trước ngực nhìn chăm chăm Nhi An.

Bạn đang thắc mắc tại sao Tuấn Phong lại xuất hiện ở đây?

Chuyện là hôm qua có bà già nào đó khóc lóc ôm chân cậu than vãn, nài nỉ, cầu xin mấy giờ đồng hồ van nài cậu đến giúp đỡ. Nguyên nhân được ngụy biện là giúp nhà chị An Vũ thoát khỏi khó khăn. Mọi người phải biết cảm giác lúc đó của cậu thật sự muốn giúp đỡ chị An Vũ nhưng nhìn bản mặt bà già cậu chỉ muốn.... đá bà một phát biến mất. Nghĩ đi khuôn mặt thảm hại giả tạo, nước mắt tèm lem kinh khủng kia lại bám vào chân mình mãi không buông.

Các loại khó chịu, hận...

Nhưng cuối cùng cậu vẫn đồng ý giúp. Mọi người đừng nghĩ vì giúp chị An Vũ, nguyên nhân chỉ có một, đó là bà già hứa tặng cậu đĩa game mới nhất phiên bản giới hạn vừa được phát hành. Tiền công hấp dẫn cỡ nào, chói mắt cỡ nào vậy nên... giờ cậu mới ở đây.

- Ai muốn thua chứ hả?

Nhi An mạnh miệng phản kháng lại.

Ai nói đầu hàng? Ta chỉ là đang suy nghĩ cho thấu đáo thôi.

- Vậy sao còn không đi? Chị ở đó chân chừ cái gì?

Tuấn Phong càng nghĩ càng không muốn bà già bỏ cuộc. Nếu bỏ cuộc thì đĩa game của cậu không cánh mà bay sao? Không. Phải nói khích bà già mới được.

- Em hiểu gì! Chị là đang suy nghĩ cho chu toàn thôi.

- Nghĩ gì nữa? Chị không thấy nước sôi tới chân rồi à? Không nhảy thì đợi lúc nào? Đợi bị nướng rồi mới phản ứng, hả?

- Nhiều lời. Chị cũng cần nghĩ a. Chị không gấp em gấp cái gì? Chị gọi em đến giúp chứ đâu kêu em đến trách móc, hừ?

- Ai trách hả? Đây là nghĩ cho đại cuộc, hiểu không?

- Chị cũng là nghĩ cho đại cuộc!

(Dao Dao: lúc này mà còn cãi nhau. Bó! (◡ ◡);

Nhìn hai chị em cãi nhau, mọi người chỉ đồng loạt nghĩ.

Bó toàn tập. Cạn lời.

- Khụ. Tớ xin chen vào một chút. Tuấn Phong, nãy giờ ý em muốn nói là bảo Nhi An đi thế Hiếu Nguyệt biểu diễn?

Thương Cảnh ho khan một tiếng ngừng cuộc cãi vã, nghiêm túc hỏi Tuấn Phong.

- Phải.

Cậu chàng gật đầu chắc nịch.

- Không được.

Cả lớp đồng thanh hô lớn phản đối.

Làm sao có thể bảo Nhi An thay được?! Điều này là không thể nào!

Ngắm Nghĩ lại đoạn video quay cảnh Nhi An hát lần trước rồi tưởng tượng ra Nhi An thay lớp đại diện hát...

Rùng mình.

Tiếp tục rùng mình.

Bi kịch.

Bi kịch thực sự.

Nếu là vậy thì bỏ cuộc còn hơn.

- Tại sao?

Tuấn Phong ngơ ngác hỏi lại.

Sao tất cả phản ứng thái hóa với điều kiện này quá vậy? Không ổn chỗ nào ư?

Cả lớp: rất rất không ổn.

Tuấn Phong:...

- Nhóc còn nhỏ, không hiểu đâu.

Một cậu bạn tiến đến vỗ vai Tuấn Phong, vẻ mặt biểu lộ như đã thấu hiểu hết nhân sinh.

Tuấn Phong: già trước tuổi!

Nhìn biểu hiện kỳ lạ của mọi người Tuấn Phong nhú nhú mày.

Nghĩ rồi nghĩ cậu quay ngoắt nhìn chăm chăm Nhi An.

Không phải bà già này lại gây ra kỳ tích gì rồi chứ?

Nhi An lén nhìn Tuấn Phong thì bất gặp ngay ánh mắt nguy hiểm của cậu em liền chột dạ quay đầu đi.

- Khụ khụ... tớ... tớ nghĩ tớ sẽ đi thay.

Nhi An cúi đầu không dám nhìn mọi người nhỏ giọng nói.

- Khụ... Nhi An... tớ nghĩ cậu không nên làm quá sức...

- Cứ an tâm để chị ấy lo đi.

Tuấn Phong lên tiếng cắt lời Tiểu Kỳ đồng thời cũng nhìn Nhi An sắt lăm cảnh cáo.

Bà mà thua thử xem, xem tôi xử bà thế nào?

Tôi khổ quá mà!!!!

Nhi An đau khổ gọi trời trời không thừa, gọi đất đất không linh.

(Dao Dao: tỷ a, ngậm đắng nuốt cay chịu đi.)

- Nhưng...

Mọi người vẫn lo lắng muốn ngăn cản nhưng lại bị ánh mắt quả quyết kiên định của Nhi An làm nghẹn họng không thốt được lời nào.

- Cứ tin tớ. Dù không thắng vẫn có thể hòa a. Tiểu Kỳ, cậu đi với tớ đến sân khấu.

Nói rồi không đợi mọi người phản ứng liền kéo tay Tiểu Kỳ chạy đi.

Trong khi đó tại sân khấu, sau khi Từ Yên kết thúc phần thi mọi người liền vỗ tay không ngớt lời khen ngợi. Từ Yên đắc ý vẫy tay vờia khán giả. Một thoáng cô nhìn về phía chỗ ngồi của Tề Hạo nở một nụ cười đầy thâm ý rồi nhẹ cất bước vào trong.

- Thật là một màn biểu diễn xuất sắc, không hổ danh là giọng ca vàng của trường ta. Bây giờ xin mời phần thi tiếp theo của lớp 11A. Xin mọi người cho một tràng pháo tay.

Dẫn chương trình vui vẻ giới thiệu chỉ tay về hướng Hiểu Nguyệt sẽ xuất hiện nhưng... là không có ai.

- Xin mời bạn Hiểu Nguyệt a sân khấu.

Dẫn chương trình kiên nhẫn nói lại nhưng vẫn không ai xuất hiện.

Lúc này cả khán phòng bắt đầu hơi xôn xao bàn tán. Ngay cả ban giám khảo cũng hơi nhú nhú mày. Thấy tình hình không ổn dẫn chương trình vội nói.

- Nếu bạn Hiểu Nguyệt không có mặt... vậy xin mời....

- Khoan đã!

Một giọng nói trong vắt lớn tiếng ngăn cản lại sự giới thiệu của người dẫn chương trình.

Nhi An cùng Tiểu Kỳ chạy thục mạng đến sân khấu thở khó nhọc. Dù cô có là người tập võ đi nữa thì chạy bán mạng như vậy cũng đâu phải không mệt. Cô đâu phải wonder woman. Một là đương nhiên.

- Tôi... tôi đại diện lớp 11A sẽ lên biểu diễn.

Nhi An khó khăn vừa thở vừa nói. Cô từ từ đi lại sân khấu.

Vừa nghe câu nói của Nhi An không chỉ người dẫn chương trình mà cả toàn thể học sinh trường Thiên Khải đều lú lờ.

Cả lớp 11A dần hết rồi à? Ai lại đi để con nhỏ ngu ngốc quê mùa này biểu diễn thay chứ? Không sợ mất mặt toàn bộ lớp à? Chơi lớn sao? Muốn có cái mới lạ tạo cảm giác khác?

Nhi An mặt kệ ánh mắt hiếu kỳ cùng khinh miệt của mọi người, gạt đầu với Tiểu Kỳ một cái tỏ ý bảo yên tâm không có việc gì rồi chậm chậm tiến lên sân khấu nói nhỏ gì đó với người dẫn chương trình cùng ban nhạc rồi cười khê. Xong rồi cô vào sau màn chỉnh trang lại trang phục. Nhi An chải lại mớ tóc rối dùng một cây kẹp tạm kẹp lại một bên tóc, cởi ra chiếc áo vét chỉnh váy ngắn lại. Xong xuôi cô bước ra mỉm cười chào mọi người làm tất cả phải ngây ngốc nhìn mình.

Đây... đây là ai?

- Sau đây là phần biểu diễn của lớp 11A.

Sau câu nói, Nhi An nhận lấy chiếc ghita từ tay người dẫn chương trình mỉm cười cảm ơn một tiếng chỉnh lại micro đúng tầm. Nhi An hít sâu một hơi đàn một nhịp mở màn.

Chiến thôi.

(Dao Dao: (^O^)/)

You wanna play, you wanna have it all

You started messing with my head until I hit a wall

Maybe I should've know, maybe I should've know

That you would walk, you would walk out the door, hey!

Said we we're done, then met someone and rubbed it in my face

Cut to the part, she broke your heart, and then she ran away

I guess you should've know, I guess you should've know

That I would talk, I would talk

But even if the start and moon collide

I never want you back into my life

You can take your words and all your lies

Oh oh oh I really don't care

But even if the start and moon collide

I never want you back into my life

You can take your words and all your lies

Oh oh oh I really don't care

Oh oh oh I really don't care

I can believe I ever stayed up writing song about you

You don't deserve to know the way I used to think about you

Oh no not anymore, oh no not anymore
You had your shot, had your shot but you let's go!
Now if you meet out on the street I won't be running scared
I'll walk right up to you and put one finger in the air
And make your understand, and make your understand
You had your chance, had your chance
But even if the start and moon collide
I never want you back into my life
You can take your words and all your lies
Oh oh oh t really don't care
Yeah listen up
Hey, hey, never look back
Dumb struck boy, ego intact
Look boy, why you so mad
Second guessing, but should've hit that
Hey my friends, you pick the wrong lover
Should've pick that on, he cutter than the other
I just wanna laugh, cause you're trym be a hipster
Kick it to the curb, take a Polaroil picture
But even if the start and moon collide
I never want you back into my life
You can take your words and all you lies
Oh oh oh I really don't care
(Really don't care - Demi lovato)

Giọng hát Nhi An mạnh mẽ đốt cháy cả khán phòng. Ánh mắt Nhi An cháy lên hát hết mình, biểu diễn như thỏa niềm đam mê, cảm tưởng như nơi đây chỉ có một mình cô tung hoành.

Khác biệt với sự dịu dàng êm dịu của Từ Yên vừa rồi Nhi An như thổi bùng cảm hứng cho mọi người. Nhiều cô cậu bạn phấn khích đến nỗi đứng dậy hô hoán cổ vũ.

Kết thúc phần biểu diễn Nhi An lùi xa khỏi micro ngẩn đầu mỉm cười nhìn mọi người.

Hử? Sao im lặng vậy? Đáng lý nên vỗ tay chứ. Lúc này mọi người không phải phấn khích lắm sao, sao giờ im hết vậy?

- Nhi An, tớ yêu cậu quá!

Tiểu kỳ không biết từ đâu chạy lên sân khấu ôm chầm Nhi An.

- Hà?

Theo sau câu nói của Tiểu Kỳ mọi người đồng loạt vỗ tay rần rờ hò hét vang vọng.

- Hay quá!

- Tuyệt vời!

- Yeah! Đỉnh!

- Hoan hô!

Nhi An ngậy ra nhìn tất cả rồi nở nụ cười xinh đẹp đến chói mắt.

- Cảm ơn mọi người.

- Tiểu An, hay quá đi! Yêu cậu!

Nhi An bỗng bị giọng nói quen thuộc thu hút. Cô nhìn xuống khán đài tìm kiếm thì đôi mắt bỗng sáng rỡ lao nhanh về nơi phát ra giọng nói.

- Red, Joy! Hai cậu sao lại ở đây?

Nhi An chạy đến ôm chầm cô gái tên Red, giọng nói như nhớ mong nói.

- Mấy cậu không nhớ tớ sao? Giờ mới đến thăm tớ?

- Ai là không nhớ ai? Cậu mới vô tâm không nhớ bọn tớ.

Cô gái tên Red cốc đầu Nhi An tức giận trách móc.

- Tớ nào có. Tớ thật nhớ các cậu nhưng... cậu biết đấy, tớ... kính tế luôn eo hẹp mà.

Nhi An chu mỏ đáng thương nói.

Giờ đây? Tình huống quái dị gì? Vừa mới bạn cũ lại bộ dạng này. Mất mặt. Quá mất mặt.

- Ngụy biện.

Cả hai Người Red, Joy đồng thanh khinh miệt nhìn Nhi An.

Mọi người trong khán phòng thấy Nhi An chạy đi liền dõi mắt theo liền kinh ngạc... không, là kinh hoàng.

Đó.... đó chẳng phải... là Cặp đôi Red Joy của nhóm nhảy Devil sao?!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tranh Đấu 3

Tất cả người có mặt tại sân khấu đều kinh ngạc trở mắt nhìn cả ba người Nhi An đang vui vẻ nói chuyện.

- Hôm nay rảnh rồi sao mà hai cậu đến thăm tớ? Này, đừng nói là đến mượn tiền nhá? Tớ không có đâu.

Nhi An giả vờ cảnh giác lùi xa nhìn chằm chằm Red, Joy.

- Tiền cái đầu cậu! Bộ đầu óc cậu chỉ chứa toàn ba thứ vô bổ này thôi hả?

Red tức giận cốc mạnh vào trán Nhi An.

Con nhóc thúi này! Người ta là tốt bụng nhớ nó mà đến thăm vậy mà nó lại nghĩ mình đến mượn tiền?! Có kẻ nào mượn tiền mà tốn tiền đi xe đến thăm hả? Không sợ lỗ? Hừ, đến đây quả là sai lầm.

- Au. Joy, bạn gái cậu bắt nạt tớ.

- Ừm, Red sao em lại nhẹ tay vậy. Cốc mạnh vào, cốc thay tớ.

Hừ, tốt bụng đến thăm mà còn nghĩ xấu. Tớ mà cần mượn tiền cậu? May cho cậu, tớ là con trai không thể ra tay với con gái, nhờ Red ra tay là tốt rồi.

- Cậu.... !?

Cặp đôi quái gì đây? Lặn lội đến đây cùng bắt nạt mình sao?!

Nhi An hậm hực trừng mắt nhìn hai đứa gọi là bạn thân kia đang thỏa mãn vì bắt nạt mình.

Khoan, chờ đã. Chẳng phải hai đứa này rất nổi tiếng sao? Kêu hai người họ giúp thì thể bào khách hàng của quán cũng tăng lên nườm nượp, tiền lời cũng tăng, hơn hết lượt bình chọn cũng có thể tăng vượt bậc! Ôi thiên, quá hời! Tạ chúa Jesu đang mang họ đến. Lần đầu tiên mình mới thấy làm bạn với người nổi tiếng có lợi.

Nghĩ rồi Nhi An lập tức thay đổi bộ mặt giận dữ thành khuôn mặt hiền lành dễ mến và.... mắt sáng rỡ như thấy tiền. -_-||

Hử, sao đột nhiên thay đổi 180° ghê vậy? Không phải vừa rồi giận ghê lắm sao? Giận quá hóa điên? Không thể. Chắc chắn lại nảy ra ý gì không hay rồi. Tốt nhất không nên ở đây nữa.

Red và Joy đồng nhìn nhau rùng mình từ từ lùi lại nói.

- À Tiểu An, bọn tớ có việc... đi trước a.

Người khôn tốt nhất là không nên ở đây.

- Chờ đã, các cậu vừa đến sao lại không ở đây ít lâu nữa. Đến, tớ đưa hai cậu đến cửa hàng của lớp tớ chơi.

Nói xong không đợi hai người đồng ý Nhi An cười hề hề kéo cả hai chạy đi.

Tiền. Tiền. Tiền...!

Lớp 11A.

- Các cậu tớ về rồi.

Nhi An cười rạng rỡ đứng nơi cửa lớp nhìn tất cả mọi người.

- Ôi Nhi An.

- Oa... cậu làm tớ bất ngờ quá!

- Kinh thật! Tớ nghe mà hưng phấn muốn nhào tới ôm cậu ngay lúc đó luôn.

- Tớ thật nghi ngờ người lúc trước có phải là cậu không a.

- Nhi An cậu là thần tượng của tớ.

Cả lớp nhào đến la hét, chúc mừng, hâm mộ.... nói chung đủ thể loại vây lấy Nhi An. Thương Cảnh đứng một bên mỉm cười nhìn cô.

Mình quả không nhìn lầm. Cô ấy thật sự là một ngôi sao sáng đáng kêu ngao a.

- Nhi An, cậu cứu lớp một bàn thua trong thất đấy.

- Ôi, tớ thật sự trước đây nhìn lầm cậu rồi.

- Các... các cậu, bình tĩnh. Nghe tớ nói.

Nhi An khò sở hết lớn giữa đám đông kinh người.

Đấy. Đấy chính là nguyên nhân cô lưỡng lự không muốn hát đấy a.

- Các cậu, hiện tại chúng ta vẫn chưa biết ai mới là người thắng cuộc. Hiện tại chúng ta cần nhất là mở một cửa hàng thu hút khách, như thể cơ hội thắng mới cao.

Nhi An bình tĩnh nói lên ý kiến của bản thân.

Phải. Cuộc thi hát kia vẫn chưa có kết quả, bây giờ quan trọng là cửa hàng này a.

- Tớ thấy thật sự khả năng đó không cao. Vừa rồi, tớ qua bên lớp Từ Yên nghe ngóng tình hình thì thấy bên đó khách hàng rất đông. Họ lại mở quán cafe như chúng ta. Chúng ta có thể cạnh tranh lại không?

Một bạn nam lưỡng lự nhìn mọi người nói.

Vừa nghe thuật lại tinh thần cả lớp lại lần nữa tuyệt dốc. Họ có thể thắng sao?

- Các cậu a. Tuy lúc đầu chưa có nhưng hiện tại lớp ta có quý nhân đến giúp.

Nhi An cười âm hiểm nhìn một lượt tất cả.

Ha ha ha.... tiền ơi! Đợi ta đến lấy đi!

Mọi người:?????

Nhi An cười cười nhẹ giọng nhìn ra cửa.

- Hai cậu vào đi. Trốn không thoát đâu.

Lúc chạy về lớp Nhi An cô đã dùng mọi phương thức từ nài nỉ cầu xin đến dùng bạo lực đe dọa bắt ép Red và Joy hợp tác. Dù cả hai không đồng ý nhưng ngoài mặt vẫn âm ức gật đầu chấp thuận.

Bạo lực! Lại là bạo lực! Có ai cầu giúp mà xài chiêu đó không?!!

Dù không tình nguyện nhưng cả lớp vẫn bước ra nở nụ cười chào tất cả.

- Chào mọi người. Tôi là Red, đây là Joy, bọn tôi là bạn của Nhi An. Rất hân hạnh làm quen.

Red nở nụ cười thân thiện hòa đồng chào tất cả mọi người.

- Áaaaaaaaaaaaaaaa!

- Oh my chúa... trời!!!!

- Thánh thần ơi!!! Tôi đang mơ?

Xong màn kinh ngạc tất cả lại nhào cào vây lấy Red và Joy.

- Hự hự... Tiểu An giúp....

Red đau khổ cầu cứu.

Biết mà. Biết sẽ như vậy mà. ~T_T~

- Các cậu bình tĩnh. Đây là khối tiền di động đến giúp lớp đấy! Mau buông ra. Tiền mà rách là chết người đấy!

Nhi An hét lớn anh đừng xông vào kéo Red và Joy ra khỏi đám lộn xộn.

Biện giải kêu gì đây?!!!!!!!! >o<

Sau một hồi vật lộn giải thích vất vả cuối cùng hiện trường cũng bình ổn trở lại.

- Được rồi. Sau ngày hôm nay các cậu muốn xin chữ ký hay chụp hình chung gì với họ thì tôi không quan tâm. Hiện tại bây giờ họ chính là cây hái ra tiền của lớp. Bây giờ thì làm việc. Một giờ nữa mở cửa. OK?

Đây chính là nỗi khổ làm bạn với người nổi tiếng cũng như làm người nổi tiếng. Haiz....

- Yeah!!!!!!

Cả lớp đồng loạt hưởng ứng rồi chia nhau đi làm việc.

- Tiểu An rút cuộc cậu muốn bọn tôi giúp gì a?

Joy nghi hoặc nhìn Nhi An.

Sao bỗng dưng anh có cảm giác không ổn a.

- Hi hi....

Nhi An cười gian nói nhỏ vào tai Red rồi cả hai cùng cười gian xảo nhìn Joy.

Đấy! Nó đấy!!!

- À thì...

- Anh yêu, đi nào.

Red nhanh tay kéo Joy đi.

Nhi An: Joy, có lỗi với cậu quá nhưng... cậu ráng nỗ lực đi nhá.

Một giờ sau.

- Kính thưa quý khách. Chào mừng quý khách đã đến quán cafe "Tứ đại Mỹ nhân 2016" của chúng tôi. Vâng, tại đây quý khách có thể chiêm ngưỡng hàng loạt các mỹ nhân xinh đẹp, tài hoa, quyến rũ, đảm bảo nhìn một lần là chết mê chết mệt của chúng tôi.

- Hơn hết, trong 3 giờ mới khai trương, quán còn đặt biệt khuyến mãi các phần thưởng. Quý khách nào vào quán chi hơn mức 100J sẽ được chụp ảnh với người phục vụ bản thân mong muốn, quán còn có phần rút thăm trúng thưởng các món bánh do quán đặt chế. Đảm bảo "ngon không đụng hàng".

- Người phục vụ của quán sẽ rất tận tình tiếp đãi các khách nhân. Vừa có đồ ăn ngon vừa có mỹ nhân để ngắm. Mau, mại dzô... mại dzô.

Nhi An và Red hồ hồ đứng trước cửa lớp mời gọi khách hàng, quần áo nhiệt tình.

Nhi An hôm nay không còn là bộ dạng quê mùa mà là một mỹ nhân xinh đẹp đến thoát tục. Cô vận chiếc váy áo màu xanh lục nhạt cô đại giống những tiểu thư thời xưa, khuôn mặt không son phấn, tóc một phần được búi lên cố định bằng một chiếc trâm ngọc. Nhìn cô vừa thanh thoát vừa lạnh lợi như một đóa hoa.

Bạn cô_ Red vận chiếc váy màu hồng phấn, mặt không thoa son phấn, tóc buộc ra sau được giữ bằng sợi dây trắng nhỏ. Ánh mắt cứ chỉ cô quyến rũ nhẹ nhàng như một vị tiểu thư nhà quan.

Hai người thu hút không ít ánh nhìn của nam sinh lẫn nữ sinh. Do tò mò hay do bị những lời mời gọi khách vào quán ngày càng đông. Khách nhân vào quán thì thoát đầu những tưởng bình thường nhưng ai ngờ quả thật kinh người. Phải, đúng tên quán đúng là "toàn mỹ nhân" do mỹ nam hóa thân.

Bọn con trai lớp 11A xả thân hy sinh vì tương lai tổ quốc, bản thân mặc váy dài chấm gót, đội búi tóc giả nặng trĩu, thoa cả lớp phấn tô son trang điểm cầu kỳ và một giờ đồng hồ được Nhi An dạy công huấn luyện cuối cùng cũng thành thực các cử chỉ "thục nữ quyến rũ".

- Quý khách muốn gọi món gì ạ?

Mỹ nhân 1 được huấn luyện ra sân.

- Khách nhân cần tiểu nữ giúp gì không?

Mỹ nhân 2 giáp trận.

- Quý khách, món này của quán ngon lắm a.

Mỹ nhân 3 ra chiến trường.

Cứ thế đợt huấn luyện thần thánh đã có kết quả.

Red: mấy người này về không biết có vì việc này mà bị liệu hay thay đổi giới tính không nhớ?

- Và đây thưa quý vị quan khách, sau đây chính là tứ đại mỹ nhân được mong đợi.

Nhi An phấn khởi ứng giữa lớp giới thiệu.

- Đầu tiên xin hướng mắt về cửa, mỹ nhân trăm ngư, xin chào đón mỹ nhân đầu tiên của chúng tôi Tây Phong!!!!

Mỹ nhân Tây Phong_ thực chất là Tuấn Phong giả dạng đang yếu điệu thành thực bước ra chào mọi người.

Nhi An: phải công nhận A Phong giả gái đẹp thật. Bà đây nhìn còn mê. Sao trước kia mình không phát hiện biệt tài này của nó nhỉ?

Cả khách nhân lẫn phục vụ đều trở mắt nhìn vị "mỹ nhân" đang bước ra.

Tất cả đồng loạt gật đầu. Đây mới là mỹ nhân.

Trước đó, khi biết bản thân phải giả gái Tuấn Phong đã gần như một khóc hai nháo ba thất cổ nhưng chẳng ai đồng tình với cậu. Nhi An nhìn lạnh lùng phán một câu: Đĩa game.

Aaaaaa.....! Biết vậy cậu chẳng nhận đĩa game đó a. Bị uy hiếp trắng trợn thế này sao không ai có lòng tốt giúp tôi?

Mọi người: ồ, cam chịu đi. Bọn này lực bất đồng tâm.

- Sau Tây Phong, xin đón chào mỹ nhân thứ hai của chúng ta, mỹ nhân bẻ nguyệt _ Điều Hàn!!! Xin cho một tràng pháo tay.

Mình quả là có tố chất làm người dẫn chương trình.

Điều Hàn_ Joy, tên thật Lâm Hàn quyền rũ bước ra, còn hòa phóng tặng chúng nhân một nụ hôn gió.

Ngất đồng loạt.

Nhi An: sau nụ hôn gió của mỹ nhân khách nhân 50% đã ngã gục vì say nắng. Hàn Chiêu quân, xin chúc mừng.

Điều Hàn: quá khen. Quá khen.

- Và đây thưa quý vị mỹ nhân được chờ đón, Triệu Chiêu Quân _ mỹ nhân tu hoa.

Triệu Huy_ Triệu Chiêu Quân nở nụ cười nhẹ nhàng bước ra khẽ gật đầu chào.

Nhi An: ôi sao dịu dàng khác thường ngày. Tên này quả có thiên bẩm làm diễn viên.

- Và cuối cùng mỹ nhân được trông đợi nhất, Cảnh quý phi _ mỹ nhân chim sa, mau ra sân khấu nào.

Thương Cảnh_ Cảnh quý phi lạnh lùng bước ra sân khấu, mắt lạnh khẽ nhìn tất cả.

Số anh khổ quá mà.

Nhi An: Lạnh lùng quá, tiếp khách có làm khách sợ mà chạy không?

- Đây là tứ đại mỹ nhân 2016, chỉ tại quán chúng tôi mới có. Bây giờ xin mọi người cứ thoải mái a.

Nhi An cười niềm nở dùng ánh mắt cảnh cáo đồng loạt quét qua bốn mỹ nhân.

Các người làm cho tốt. Đây không là khỏi sống.

Bốn mỹ nhân: chúng tôi đã gây ra tội tình gì?!!!!

Gào gọi kêu trời cũng vậy thôi mấy bé.

(Dao Dao: càng xem càng thấy quán này giống kỹ viện. Mọi người thấy đúng không? (-_-))

Sau khi bốn mỹ nhân xuất hiện doanh thu của quán tăng đột biến.

Red: Nhi An, cậu có tiềm năng kỉnh tế a.

Nhi An: Tất nhiên. Bà ra tay tất thành công.

- Bà chủ, bà có tiếp khách không?

Một giọng nói trầm ấm vang lên.

- Khách quan mời vào.

Nghe khách hàng gọi Nhi An cứ ngỡ tiền gọi liền gật đầu cái rụp vui vẻ cười híp mắt nói.

- Hả? Sao lại là anh?

Sao khi nhìn kỹ Nhi An mới rõ người khách bản thân vừa vui vẻ chào đón kia là thiếu gia Tề không ai xa lạ cùng hai người bạn Tần Vũ và Minh Hoàng của anh.

Sao hán đến đây? Không lo cho quán nhà sao? Rảnh rồi nhĩ?!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: người Bạn Cũ

Hừ? Sao tên này lúc nào cũng rảnh rỗi thế? Dư thời gian nhiều vậy sao? Vừa làm giám đốc vừa đi học đáng lý thời gian hạn chế nhiều lắm chứ? Tại sao cứ hề mình ở đâu hán cũng y rằng biết mà xuất hiện tại đó.

Vong tên này nặng thật. Đuổi mãi không đi, bám chắc còn hơn keo 502.

Nhi An nhú cặp mày xinh đẹp hơi khó chịu nhìn anh nhưng liền ngay lập tức thay đổi bằng một nụ cười nghề nghiệp.

- Khách quan, mời vào quán. Mỹ nhân Tây Phong tiếp khách này.

Hề hề hề... Tên này hôm nay thật biết điều, lựa đúng lúc này. Nhà hán giàu vậy, mấy tên bạn của hán chắc cũng là thiếu gia. Hớ hớ hớ... lần này kêu Tuấn Phong chặt chém thoải mái. Ai bảo hán đến, cố chịu. Há há há.... ^o^

Tuấn Phong đến bộ dạng thập phần giống khuê nữ cúi người.

- Mời các vị công tử.

Nhi An cười gian nói nhỏ gì đó với cậu em sau cả hai nhìn nhau cười tít mắt.

Chị quả có tố chất gian thương.

Tuấn Phong đưa ngón cái về phía Nhi An.

- Tây Phong phục vụ khách tốt nhá!

Nhi An gạt đầu ra hiệu cho Tuấn Phong dẫn khách đi, bộ dáng y giống mấy tú bà kỹ viện.

(Dao Dao: đây chính là kỹ viện.)

- Nhưng anh là muốn em là người phục vụ a.

Tề Hạo nhìn Nhi An nở nụ cười mê người, giọng nói anh trầm ấm thu hút tâm trí cô.

Nhi An đờ người nhìn Tề Hạo.

Mỹ... mỹ nam kếp. Không, bình tĩnh, phải bình tĩnh.

- Thứ lỗi nhưng tôi là người quản lý không phải phục vụ, mong quý khách thông cảm.

Nhi An cười hòa nhã từ chối.

Hừ, phải kêu A Phong tăng giá gấp ba.

- Anh trả gấp đôi số tiền.

Tề Hạo vẫn không từ bỏ ý định. Sao anh có thể dễ dàng buông tha cô chứ.

- Xin lỗi...

Nằm mơ cô cũng không chấp nhận.

- Gấp ba lần.

- Tôi không...

- Gấp năm lần.

- Vâng. Mời quý khách vào a.

Vừa nghe số tiền tăng năm lần mắt Nhi An sáng rực rỡ cười hề hề dẫn đường cho nhóm Tề Hạo.

Tiền... tiền đến... hí hí hí....\$ _ \$

Tuấn Phong: tham tiền đến thế là cùng. -_-

Đội ba người Tề Hạo, Minh Hoàng và Tần Vũ ngồi vào bàn Nhi An niềm nở mở lời.

- Thừa ba vị đại gia, đây là thực đơn của quán. Các vị cứ chọn tự nhiên, quán sẽ phục vụ nhiệt tình.

- Quán này có món gì ngon " cô chủ" ?

Tề Hạo cầm menu xem xét không ngần đầu hỏi Nhi An.

- Món nào cũng ngon. Đại gia chọn đại một món ta đảm bảo ngài sẽ hài lòng.

Nhi An không từ cơ hội, quảng cáo nhiệt tình.

- Vậy có món nào ngon nhất phiên em mang lên đây.

Tề Hạo gật đầu mỉm cười đưa menu cho Nhi An.

- Vâng. Cảm ơn các vị.

Cúi người chào Nhi An nhanh chóng hờn hờ chạy đi.

Ôi lần này gặp Tề Hạo đúng là có giá trị. Hí hí... Tiền.

- Hạo, cậu đã biết trước Nhi An là cô gái xinh đẹp trước kia rồi phải không?

Tần Vũ thông thả hỏi Tề Hạo. Anh cũng linh cảm có cái gì đó trong việc này. Tề Hạo làm sao lại đi chú ý đến một cô gái không có lấy một điều gì đúng mẫu người của anh. Hóa ra...

- Đây, biết mà còn giấu tụi này sao? Cứ bí bí hiểm hiểm chẳng cho ai biết.

Minh Hoàng nhăn mặt chất vấn. Sao lần nào anh cũng là người biết cuối cùng a?

Tề Hạo nhìn hai người bạn cười cười.

- Cô gái của tớ sao phải cho các cậu biết a.

- Oh! Đã là "của tôi" sao?

Minh Hoàng nhướn mày cười nói.

- Ra tay nhanh thật đấy. Cô bạn Nhi An đó thật sự rất thú vị.

- Chẳng những thú vị mà càng không nên xem thường.

Tần Vũ nhẹ ngáp một ngụm nước uống chậm rãi nói.

- Hạo, việc cậu nhờ tớ điều tra vụ công ty A của cô bạn Nhi An có liên quan đến cô ấy sao?

- Cậu nói vậy có ý gì?

Minh Hoàng nghi hoặc nhìn Tần Vũ.

- Việc công ty dó bị khủng hoảng bỗng có một chiến lược phát triển vực dậy công ty nhưng cần nhà đầu tư, Tề Hạo nhờ tớ điều tra vụ việc có lẽ cậu ấy muốn đầu tư. Chiến lược phát triển đó hình như do Nhi An gợi ý và đề ra.

-...

Nghe lời nói của Tần Vũ Minh Hoàng thoáng im lặng. Quả thật không thể xem thường được.

- Các cậu không nên đụng vào cô ấy. Cô ấy là của tớ.

Tề Hạo lạnh lùng tuyên bố.

- Cậu đang đe dọa tụi này?

Minh Hoàng cười cười nói. Tuy biết Tề Hạo có tính chiếm hữu rất cao nhưng điểm này với phụ nữ thì chưa bao giờ. Phụ nữ với cậu ta chẳng là gì mà nay vì một cô gái có thể như thế này. Thú vị.

- Món ăn đến rồi. Chúc quý khách ngon miệng.

Nhi An mang món ăn đến vui vẻ chúc cả ba người rồi hí hửng đi.

Cô chọn món chẳng phải món gì lạ chẳng qua chọn những món đắt nhất mang ra cho Tề Hạo. Có cơ hội kiếm tiền đại gì không làm chứ. Nhìn đi chỉ vì anh ta đến mà lượng khách nữ cũng tăng lên. Tên này hôm nay đúng là cây tiền vàng mà. Từ Yên cô thua chắc rồi.

- Có vẻ cô ấy không quan tâm cậu lắm.

Minh Hoàng cười nửa miệng uống ly capuchino Nhi An mang đến.

- Chỉ hiện tại thôi.

Tề Hạo nhàn tản ăn ly kem trái cây đáp.

- Chuyện lạ đây. Thiếu gia Tề Hạo mà cũng phải theo đuổi phụ nữ sao?

Minh Hoàng trêu chọc. Chẳng mấy khi có chuyện trêu Tề Hạo phải tận dụng a.

- Cậu thấy vậy cứ cho là vậy. Cuối cùng thì cô ấy cũng là của tớ.

- Mạnh miệng.

- Hừm? Cho chuyện gì mà nhiều người tụ tập ở cửa vậy?

Lời nói của Tần Vũ khiến cả ba chú ý cửa ra vào. Rất nhiều cô gái tụ tập ở đó hò hét lên.

- Tiểu An, trường cậu nhiều người nổi tiếng lắm sao hay có cái gì hay mà thu hút người khác a? Hình như lại có ai đến nữa kia. Coi fan đi, đông quá chừng.

Red kẻ sát Nhi An nhưn mảy bình luận.

Ây, học trong trường này rắc rối phết.

- Cậu nói gì vậy. Người nổi tiếng đến thi thu tiền nhiều chứ sao. Tớ mừng thấy mở. Ai lại đi chê tiền chứ, tớ đâu có điên.

Nhi An trẻ môi nhìn cô bạn, mắt sáng rỡ nhìn cây tiền vàng đang sáng lấp lánh ở cửa.

Tiền... tiền đến nữa kia! Hô hô hô!

- Con ma mê tiền như cậu tớ thật sự hết thuốc chữa rồi.

Red lắc đầu ca thán.

Vô phương cứu chữa rồi.

- Mau, ra ngoài đón khách đi. Nếu thuận lợi thì chặt chém nhiều nhiều nhá.

Nhi An vỗ vai Red dặn dò.

- Rồi rồi.

Red lắc đầu chạy ra, nụ cười niềm nở chào đón khách chợt vụt tắt.

Sao... sao cậu ta lại ở đây?

- Đây, cây tiền vàng đến mà không ra đón khách sao?

Tề Hạo thấy Nhi An đang đếm tiền hăng say không để ý xung quanh liền kẻ sát nói khê vào tai cô.

Em nữ không chú ý đến anh sao?

- Á....!

Nhi An giật mình hét lớn khiến ai cũng phải nhìn cô nhẩn mảy.

- Xin lỗi... không có gì đâu. Mọi người cứ... tiếp tục.

Xấu hổ xin lỗi tất cả Nhi An lập tức liếc Tề Hạo.

- Anh bị điên à! Không thấy người ta đang tập trung sao mà còn hù?! Muốn ăn đòn, hử?

Tên thú vị này, hề không để ý là đến quấy rối. Có ngày bà đây sẽ đập cho mi một trận mềm xươngggggg!!!

- Khách gọi mà còn dùng thái độ đó đối đãi sao? Phục vụ kém quá!

Tề Hạo lắc lắc đầu chê trách.

Kém cái đầu nguoi! Có tin bà đây lập tức đập nguoi không? Không?!

Dù trong lòng nổi giận muốn đâm Tề Hạo nhưng Nhi An vẫn lý trí kiềm nén nói với anh.

- Tôi chỉ là thu ngân. Không phải phục vụ. Tuy cần hòa nhã chào đón khách nhưng khi khách có hành vi bất nhã thì với tôi thì cũng chả cần phải tôn trọng những vị khách không biết điều.

- Tàn nhẫn quá.

Tề Hạo vờ đau khổ buồn bã.

- Tôi không phải thiên thần tôi thích ác quỷ hơn. Vì vậy đừng cho tôi giống những cô gái khác.

Nhi An lạnh lùng nói.

- Ha ha ha... nói hay lắm người đẹp.

Minh Hoàng từ xa đi đến giờ ngón cái hướng về Nhi An.

- Người đẹp còn nhớ anh chứ?

Minh Hoàng cười rạng rỡ như tia nắng nhìn Nhi An. Bên cạnh Tần Vũ gật đầu chào cô.

Ừm, quả thật hai người này đúng là mỹ nam. Đẹp thật.

- Chào, lần trước chưa giới thiệu rõ. Tôi là Nhi An, rất vui được gặp.

Nhi An mặc kệ Tề Hạo đang khó chịu bên cạnh cười vui vẻ bắt tay chào Minh Hoàng.

Tức chết đi! Tức chết đi!

Tề Hạo một bên nhìn màn này vô cùng khó chịu gạt tay hai người ra kéo Nhi An về mình rồi trừng mắt nhìn tên bạn thân.

Bắt gặp ánh mắt đe dọa của Tề Hạo Minh Hoàng cười cười nhún vai một cái tỏ vẻ không làm gì cả.

- Này, buông ra. Dê xòm công khai à?

Nhi An bực bội giẫy khởi tay Tề Hạo trừng mắt nhìn anh.

Tên này phiền phức, cản đường bà của soái ca sao?

- Tiểu An, công việc bề bộn mà cậu còn ở đây rảnh rỗi của trai đẹp hả?

Red từ đâu chạy đến hét lớn.

Con nhóc, dám sau lưng bà của trai sao?

- Con mắt nào của cậu thấy tớ của trai hả?

Con nhóc này, bảo nó đi tiếp cây tiền vàng mà giờ ở đây làm gì?

- Hai mắt đều thấy!

Red hếch cằm cãi lại. Bà đây cũng sẽ của trai!

- Chào mấy anh, em là bạn cậu ấy. Em Tên Hương Hương nhưng mấy anh có thể gọi là Red.

Red lập tức chạy đến chào hỏi ba người Tề Hạo.

- Chào em

- Chào người đẹp.

Tần Vũ và Minh Hoàng cười chào Red.

- Chào em, lâu quá không gặp.

Tề Hạo mỉm cười chào Red.

- Nhi An, soái ca cười với tớ kìa.

Red ngẩng người vẫy Nhi An.

Con nhỏ này!!!!

- Đây cậu quên mình là bạn gái của Joy hả?

Nhi An nhăn mày trách.

Số cậu khổ quá Joy à! Haiz..

- Anh à, chúng ta gặp nhau rồi sao?

Mắt Red sáng lấp lánh nhìn Tề Hạo.

Nhi An kể bên tỏ vẻ bản thân không quen biết người này, chăm chú đếm tiền.

- Em quên sao? Anh là Tiểu Tề đây.

Tề Hạo cười nhìn cô.

Tiểu Tề? Há? Là Tề Hạo sao?!

- Anh là Tiểu Tề sao?

Red tròn mắt nhìn chằm chằm Tề Hạo.

- Lâu rồi không gặp.

- Ôi trời! Tề Hạo, anh khác quá! Đẹp trai hơn rồi, nam tính hơn nữa, khác anh lúc nhỏ quá, lúc nào cũng khóc y như con gái em còn nghĩ anh giống con gái hơn cả em nữa đây còn bám theo Tiểu An mãi nữa.

Red một hơi nói không ngớt nghĩ.

- Khụ... được rồi Hương Hương.

Tề Hạo phải ngăn lại cô nàng mới chịu dừng. Hai cậu bạn kể bên che miệng cười trộm.

Tiểu Hương Hương quả không thay đổi chút nào.

- Đây Red, bảo cậu ra tiếp khách sao cậu vào đây làm gì?

Nhi An tức giận nhìn cô bạn.

- À... cậu đừng lo. Joy đang lo rồi. Cậu ấy mà, yên tâm yên tâm.

Red cúi đầu sau cười hơi gượng nhìn cô.

Tốt nhất không nên để Tiểu An gặp hẳn ta. Tiểu An, tớ không muốn cậu buồn thêm lần nữa.

Red làm sao vậy? Sao đột nhiên lại khó nói như vậy? Có chuyện gì? Nhất định phải ra xem.

Nhi An không nói không rằng đi ra cửa. Red liền chạy theo ngăn lại.

- Nhi An, đếm tiền đi. Ra ngoài đó làm gì? Đây. Có khách thanh toán kìa.

- Cậu làm đi. Tớ ra xem sao.

- Này! Tiểu An!

Nhi An chợt đứng lại nhìn chăm chăm ra cửa khuôn mặt xinh đẹp lạnh đi.

Sao hai người họ lại ở đây?

Tiểu rồi!

Red thăm kêu không ổn.

Tại cửa.

- Joy, sao tự nhiên đến đây giả gái thế này? Sở thích này của cậu lạ quá!

Một chàng trai có khuôn mặt như tượng tạc, mái tóc nâu đỏ cười cười nhìn Joy.

- Sở thích vậy thôi. Cậu quản được? Sao đột nhiên đến đây vậy?

Joy lạnh giọng cười cười nói.

Hắn không nên đến đây.

- Sao vậy? Không chào đón khách hàng sao?

- Nếu có thể tôi thật sự muốn vậy.

- Tùy thôi. Chẳng qua tớ cùng Phương Kỳ đến là thăm Nhi An thôi.

- Nhi An không muốn gặp hai người đâu.

Joy nổi giận nói.

- Joy này, bạn đến thăm sao không mời vào.

Nhi An mỉm cười xinh đẹp rạng rỡ như ánh nắng mặt trời bước đến.

- Hạo Duy, Kỳ Phương lâu quá không gặp.

Người con trai tên Hạo Duy và cô gái tên Kỳ Phương tròn mắt nhìn cô gái xinh đẹp đến kinh người đứng trước mặt.

Đây... đây là Nhi An sao???

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chế! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Người Bạn Cũ 2

- Lâu quá không gặp. Hai cậu vẫn khỏe chứ, Hạo Duy, Kỳ Phương?

Nhi An gật đầu chào tươi cười như chưa hề xảy ra điều gì nhìn Hai người Hạo Duy và Kỳ Phương.

Kỳ Phương ngậy ngẩn không thốt được lời nào, Hạo Duy tuy bất ngờ nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cô gái này thật sự là Nhi An? Không thể tin được. Cô ấy thật quá khác xa với trước kia. Bây giờ xinh đẹp, cá tính, tự tin lại còn... cũng đúng, trước kia bằng thành tích của cô ấy luôn đứng đầu. Cô ấy thay đổi quá nhiều khiến mình thật có cảm tưởng như con người ngư ngư trước kia chưa từng tồn tại.

- Hai cậu sao vậy? Không còn nhận ra bạn mình sao?

Nhi An cười cười giọng nói chứa vài phần bồn chồn.

Không nhận ra cũng phải thôi. Bộ dạng tôi bây giờ là một trời một vực với trước kia. Hạo Duy, cậu có hối hận không khi đã từ bỏ tôi. Chắc cũng không đâu nhỉ? Kỳ Phương cũng đâu phải cô gái không tốt, cũng do bộ dáng quê mùa kia của mình nên thành ra vậy, đâu trách được. Nhưng... nếu tôi đã từ bỏ vậy các người hôm nay đến đây có ý gì? Thăm sao? Đừng mong tôi tin điều đó. Hay là... đến chế giễu?

Nghĩ đến đây lòng Nhi An lại nổi lên một trận chua xót.

Nhi An sao trước kia mi có thể thích tên này chứ? Buồn cười thật.

- Nhi An cậu khác quá. Tớ thật sự nhận không ra đây! Xinh đẹp hơn bộ dạng ngu ngốc quê mùa kia nhiều.

Lấy lại bình tĩnh Kỳ Phương lại bắt đầu trêu đùa cợt Nhi An, giống như... trước kia.

- Phải ha. Bộ dáng này của tớ cậu thấy đẹp đúng không? Cũng đúng, phong cách trước kia của tớ quê thật, xin lỗi ha.

Nhi An không chấp nhất cười đùa nói.

- ...

Câu nói của Nhi An ngay lập tức khiến Kỳ Phương không nói thêm được lời nào nữa, chỉ im lặng trừng mắt nhìn cô căm tức.

Con nhỏ này, bây giờ có gan đáp lại ta sao? Không ngờ bộ dáng trở nên xinh đẹp thì gan cũng lớn thêm lần nào nhỉ?

- Cậu nói phải, xinh hơn nhiều. Nay cậu không mời bọn tớ vào sao? Tớ và Duy hôm nay có việc tiện đường nên đến thăm cậu. Nghe nói trường cậu hôm nay có lễ hội tớ thật sự cũng muốn xem xem.

Thay đổi bằng khuôn mặt đáng yêu Kỳ Phương nhanh chóng tay qua tay Hạo Duy lấy lấy tay anh.

Dù xinh đẹp thì có sao? Dù gì cũng chỉ là kẻ thua cuộc, con mọt sách như cô không có khả năng thắng tôi đâu.

Mặc kệ hành động của Kỳ Phương Hạo Duy chỉ trầm mặt lẳng lặng nhìn Nhi An.

Nhi An... cậu thật sự thay đổi rồi.

- Xin lỗi các cậu, quán tớ giờ đã hết chỗ rồi. Các cậu thông cảm nha.

Nhi An dễ thương trung ra khuôn mặt áy náy nhìn Kỳ Phương.

Hết chỗ?

Red và Joy nhìn vào trong.

Chẳng phải còn hai bàn kia sao? Tiểu An là... hiểu rồi. Bọn này cũng không muốn tiếp hai kẻ này.

Nghe Nhi An nói dù có tức giận đến mấy Kỳ Phương vẫn cố nặn ra một nụ cười.

Ở đây nhiều người, tuyệt không thể để mất mặt ở nơi này chỉ vì con nhỏ này được.

- Tiếc quá. Tớ còn muốn ôn nhiều chuyện cũ với cậu nữa cơ.

- Tớ cũng tiếc quá. Trước kia tớ và cậu không thân nhau nên chắc cũng không có kỷ niệm gì để ôn lại đâu. Tốn thời gian lắm.

Nhi An cười cười nói.

Lúc trước không ra oai với cô giờ dù muốn một chút nhưng tôi cũng muốn cho cô biết một chút cái gì gọi là bị sỉ nhục.

- Cô...! Nhi An cậu thật sự thay đổi rồi. Bất quá tớ thích bộ dạng quê mùa kia của cậu hơn.

Kỳ Phương không nhịn nữa cô tức giận chằm chọc Nhi An.

- Ha vậy...

Nhi An chưa kịp nói gì thì đã bị Red cướp lời.

- Quê mùa cái đầu cô! Nhi An nhà chúng tôi mà quê mùa thì bà chị như cô cũng không là gì đâu. Nói cho mà biết, bộ dáng trước kia là do Tiểu An thích nên mới vậy, nếu Tiểu An không nhường cô thì cô nghĩ bản thân cô cho là thắng được cậu ấy sao? Hừ, nực cười. Thủ lĩnh nhóm Devil mà đi thua một con nhóc không biết gì như cô thì thật tức cười.

- Kỳ Phương, cô nên biết điều chút. Dù gì ở đây là cũng không phải trường chúng ta, cô nên an phận đi.

Joy khoanh tay lạnh lùng nói.

Cái gì?!!!

Nhi An là thủ lĩnh nhóm Devil sao?!

Mọi người xôn xao kinh ngạc nhìn Nhi An.

- Hừ, mấy người tổ nói đùa. Chẳng qua bộ dáng thay đổi chút mà đã trở thành thủ lĩnh nhóm nhảy học sinh nổi tiếng rồi sao? Buồn cười thật.

Kỳ Phương khinh thường nói.

- Em đừng nói gì nữa.

Hạo Duy từ đầu im lặng bỗng lên tiếng ngăn lại bạn gái.

- Em nói gì sai chứ?

Kỳ Phương bắt mắt nhìn Hạo Duy.

Anh sao lại bênh con nhỏ đó chứ? Nó không xứng.

- Hừ, không phải? Cô không phải người nhóm chúng tôi làm sao biết được?

Luôn trầm ổn nhưng lúc này Joy cũng phải tức giận.

- Không biết thì dựa cột mà nghe đi bà chị.

Red cười nửa miệng khinh thường nhìn Kỳ Phương.

Con nhỏ này đúng là ngu ngốc! Sao Hạo Duy có thể chọn nó mà bỏ qua Nhi An chứ? Mất tên này thật sự đui rồi.

- Các cậu nói làm gì cho tốn sức. Nếu người ta là không tin giải thích cũng thừa thôi.

Nhi An ngăn lại hai người bạn cười cười nói.

- Bản thân không phải thì đâu thể nhận đúng không Nhi An?

Kỳ Phương khinh khinh nói.

- Anh bảo em đừng nói nữa.

Hạo Duy nhăn mặt trừng mắt nhìn Kỳ Phương lại trầm ổn nói.

- Em thật sự sai. Nhi An cậu ấy thật sự là Killer_ thủ lĩnh của nhóm Devil.

Phải. Anh chắc chắn điều này. Vì do một lần vô tình anh đã nghe được từ Joy nhưng... lúc đó Nhi An đã đi rồi. Anh vốn cũng không muốn nhắc lại chuyện này.

- Anh à...

Kỳ Phương kinh ngạc nhìn Hạo Duy rồi lại trừng mắt soi xét Nhi An.

Cô ta thật sự là thủ lĩnh Devil sao? Không thể tin được. Nếu là thủ lĩnh tại sao phải che dấu làm gì? Tại sao lại để Hunter làm trưởng nhóm? Duy, sao anh lại biết chuyện này?

- Cô không cần soi xét tôi như vậy đâu. Chuyện này cô muốn tin hay không không quan tâm, tôi không quan tâm nó.

Nhi An nhún vai tỏ vẻ chẳng liên quan.

- Giờ tôi phải làm việc, không rảnh tiếp hai người a. Nếu có rảnh... thì lần khác đến, tôi sẽ tiếp đãi nhiệt tình.

Nhi An cười rồi quay gót đi.

Cô không muốn nhìn thấy hai người này nữa. Mọi chuyện đã kết thúc cô muốn quên đi.

- Này, Hạo Duy, ánh mắt nhìn Tiểu An vậy là sao? Hối hận à? Hay là tiếc nuối trách bản thân bỏ qua một cô gái như vậy?

Red nhìn Hạo Duy chằm chọc nói.

Hừ, làm tổn thương Nhi An, bà đây đâu dễ bỏ qua cho người.

- ...

Hạo Duy im lặng âm trầm không nói.

- Cũng phải, có bạn gái ở đây sao mà nói được gì cơ chứ.

- Red, đi làm việc thôi.

Joy không quan tâm nắm tay Red kéo đi.

- Anh à, để tâm làm gì đến bọn họ chứ. Chúng ta đi thôi.

Kỳ Phương tức giận làm nũng kéo kéo tay Hạo Duy tỏ ý rời đi.

Cô không muốn ở đây thêm một phút nào nữa.

- Chờ chút.

Khi hai người Hạo Duy định rời đi thì một giọng nói trầm thấp khẽ níu chân họ. Tề Hạo thông thả bước lại gần đứng đối diện với Hạo Duy khẽ cười.

Hạo Duy lẫn Kỳ Phương đều bất ngờ ngẩng người nhìn Tề Hạo. Trước mắt họ là một chàng trai đẹp đến yêu nghiệt, vẻ ngoài lạnh lẽo cao ngạo như bậc đế vương đang mỉm cười nhìn họ, một nụ cười không mang chút hơi ấm.

- Chào cậu, tôi là Tề Hạo.

- Chào, cậu tìm tôi có việc gì?

Hạo Duy lạnh lùng trả lời.

- Không có gì, chỉ là muốn nói cho cậu biết một điều. Dù cho cậu có hối hận hay không, cậu cũng không còn cơ hội với Nhi An nữa, cậu cũng nên quan tâm bạn gái cậu nhiều hơn.

Tề Hạo chậm rãi nói với Hạo Duy sau đó quay sang nở nụ cười với Kỳ Phương. Nụ cười của anh làm cô nàng như nghẹt thở.

Đẹp.... đẹp quá!!!!

- Cậu là gì của cô ấy?

Hạo Duy lạnh lẽo nói. Đôi mắt đen sâu hút đẹp để dần tối lại.

Tại sao giờ anh lại đi quan tâm đến cô à? Vì cái gì hôm nay lại đến đây? Anh thật không hiểu nổi bản thân mình!

- Tôi là bạn trai Tiểu An.

Khi nhắc đến Nhi An giọng Tề Hạo dịu dàng hẳn đi, mắt anh ánh lên sự ảm áp cùng chiều hiếm có.

Nghe câu nói của anh Hạo Duy thoáng sững người, anh im lặng.

Cô... đã có người yêu! Cô... đã thật sự quên anh...

Anh đang thất vọng sao? Thật buồn cười, chính anh đẩy cô rời xa mình giờ lại thấy tiếc nuối sao? Hạo Duy, mày đang nghĩ cái gì vậy? Mày điên rồi!!!

Anh chàng đẹp trai này là người yêu của Nhi An sao? Con nhỏ đó vì cái gì có được bạn trai như vậy? Con nhỏ xấu xí thô kệch đó không có cái gì tốt cả? Tại sao? Tại sao nó có được những thứ này? Nó không xứng! Nó hoàn toàn không xứng!

Kỳ Phương cảm hận thâm oán trong lòng.

Không nói gì, Hạo Duy dắt tay Kỳ Phương rời đi.

Nhìn họ rời khỏi Tề Hạo thầm mỉm cười.

- Ai. Là. Bạn. Gái. Anh. Há?!!!!

Nhi An từ phía sau nghiêng răng nói từng chữ tức giận trừng mắt nhìn Tề Hạo.

Rùng mình....

Tề Hạo trong lòng thầm kêu không tốt. Anh hít một hơi thật sâu từ từ xoay người nở nụ cười nhìn cô.

- Anh có nói vậy sao?

Chối. Chối thì không sao....

- Tôi nói anh nói sao?

Nhi An nở nụ cười... lạnh sống lưng từ từ tiến về phía Tề Hạo.

Hôm nay tôi phải cho anh một trận!!!

- Anh có nói gì sao?

Giả ngu. Phải giả ngu.

- Anh có nói gì sao? Giả ngu tốt thật như chiêu đó với bà cũng vô dụng. Cứ đứng đó mà đợi.... Tên khốn!!! Anh đứng lại cho tôi.

Nhi An chưa nói hết câu Tề Hạo đã xoay người chạy mất. Cô hét lên một tiếng rồi hùng hục khí thế đuổi theo.

Bà đây sẽ giết mī!!!!

- Ha, gì đây? Tề Hạo mà cũng phải trốn sao?

Minh Hoàng nơi này ôm bụng cười ngất nhìn cả hai người đuổi người chạy.

- Phải quay lại a.

Tần Vũ vừa nói vừa lấy điện thoại ra quay.

- Á á á.... Tiểu An, không được giết sói ca!

Bên này Red hốt hoảng hét lớn với Nhi An.

Tiểu An, cậu tuyệt đối, tuyệt đối không được giết sói ca! Không được hủy gương mặt thiên thần đó!

- Red, anh là bạn trai em a!!!

Joy đứng cạnh trừng mắt nhìn cô bạn gái yêu dấu đang lo lắng cho chàng trai khác.

Tiểu An, giết quách tên đó đi!

Nhi An:

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hôn

Nhi An một mình ngồi ở hàng ghế khán giả nơi sân tennis. Một giờ trước, khi lễ hội trường vừa kết thúc Nhi An một thân khẽ lẳng lặng đi đến đây. Cô không biết bản thân sao lại như vậy chỉ là cô hiện tại muốn được yên tĩnh.

Ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời cao rộng, im dịu hưởng thụ cảm giác mát lạnh của cơn gió cuối chiều. Nắng, cái nắng màu cam, nóng, êm nhẹ và buồn. Từ từ nhắm mắt lại, từng dòng ký ức tiếp nối nhau ùa về trong tâm trí Nhi An, phải rồi, một năm trước, cái ngày cuối cùng ở trường A, cô cùng ngồi một mình thế này, cũng là buổi chiều, gió thoảng thổi và lúc đó... cô khóc.

Một năm trước.

- Red!

Nhi An từ xa vẫy tay gọi Red, mỉm cười chạy nhanh lại cô bạn.

Red quay lại liền kinh hoàng nhìn mặt hoảng hốt nhìn người trước mặt.

- Ai.... đây?

- Hí hí... cậu không ra tó sao? Vậy là ổn rồi.

Nhi An cười, gật đầu thỏa mãn.

Hả? Giọng nói này....

- Tiểu An, cậu bị sao vậy? Sao lại ăn mặc như thế này?!

Red trừng mắt nhìn Nhi An.

- Để đuổi đám côn trùng thôi. Sao? Thấy tó thế nào?

Nhi An nhìn Red ánh mắt lấp lánh.

- Cạn lời.

Hồi lâu quan sát cô bạn từ đầu đến chân Red chỉ có thể cảm thán bằng hai từ.

Hí hí... Vậy là được. Đến Red không thể nhận ra thì an toàn rồi. Nỗi ám ảnh hồi cấp 2 sẽ không còn nữa. Hó hó hó....

Red lúc đầu không nói được lời nào với Nhi An. Cô cũng hiểu vì sao Tiểu An làm như vậy. Từ khi nhóm nhảy Devil trở thành nhóm nhảy nổi tiếng thì việc hay bị các fan vây lấy là không tránh khỏi. Chưa kể Nhi An trước đó đã vô cùng nổi bật vì vậy mà có rất nhiều người theo đuổi. Thôi đi, mặc cậu ấy, dù sao cũng không ảnh hưởng nhiều.

Nhiều người thấy cảnh Red đang trò chuyện với một cô gái quê mùa liền to nhỏ với nhau, nhiều chàng trai muốn đến làm quen Red cũng không đến gần chỉ nhìn mày khó chịu.

Sao một cô gái tuyệt như Red lại nói chuyện với một cô gái như thế? Chẳng hợp tý nào. Vậy... Killer đâu? Đáng lý cô ấy phải đi chung với Red a.

Dù có như thế nào thời gian sau đó mọi người vẫn chưa ai gặp được cô gái tên Killer, thay vào đó là cô gái quê mùa lại đi cùng nhóm Devil. Rất nhiều người muốn từ Nhi An quê mùa để tiếp cận nhóm Devil nhưng khi nói chuyện với cô lại nhàm chán, chẳng thêm được gì còn tốn thời gian, từ từ lại bỏ qua cô không ai còn nhớ gì đến cô nữa, họ chỉ xem cô như cái đuôi của nhóm Devil.

Nhưng điều đó chẳng làm cô quan tâm, cô chỉ thấy thoải mái tận hưởng cảm giác không còn người bám đuôi nữa... cho đến khi gặp Hạo Duy.

- Sao lại ngồi đây một mình?

Giọng nói lạnh lạnh trầm thấp của Tề Hạo đánh bật Nhi An ra khỏi dòng suy nghĩ.

Tên này thật biết cách phá hư không khí.

- Tôi ngồi một mình liên quan đến anh sao? Sao lúc nào anh cũng phá tôi thế?

Nhi An bực bội trừng mắt Tề Hạo một cái rồi quay mặt không thèm nhìn anh.

- Liên quan chứ. Bạn gái ngồi một mình buồn thì bạn trai phải có trách nhiệm an ủi. Sao có tâm sự thì nói đi, anh lắng nghe a.

Tề Hạo cười cười nói.

Từ lúc thấy cô gặp Hạo Duy, anh thấy tâm trạng cô không ổn lắm, dù bề ngoài vẫn cười đùa bình thường nhưng có lẽ vì yêu cô nên anh biết, cô đang buồn.

- Phải. Đang buồn và muốn tìm ai đó đánh cho một trận. Bất quá anh đến cũng tiện.

- Em đánh thì em sẽ làm bạn trai mình xấu đi đấy.

- Anh đâu phải bạn trai tôi.

- Ai cũng biết a. Em định không chịu trách nhiệm với anh sao?

- Tôi không liên quan.

- Vô tình quá.

- Về mà mè nheo với Tần Vũ yêu dấu đi.
- Anh là trai không phải gay.
- Có ai nói với anh là càng chối càng không có người tin chưa? À, anh còn thiếu tôi món nợ đấy. Lo mà giúp An Vũ đi.
- Em đã công bố thân phận sao?
- Vậy tôi hiện tại vô hình chắc.
- Chỉ là xuất hiện thôi có gì khác sao?
- Anh muốn ăn đấm nh?

Nhi An và Tề Hạo cứ thế ăm ỉ cãi nhau, hai người cứ anh một câu tôi một câu không ai chịu nhường. Đến cuối cùng Nhi An đành hậm hực hậm dọa.

- Tốt nhất anh nên giữ lời a. Nếu không tôi đem chuyện anh thích con trai nói cho ba mẹ anh biết, hừ, đến lúc đó xem ai khổ.

Hừ, bà đây đâu dễ ăn hiếp vậy.

- ...

Có kiểu hậm dọa này nữa?! Nếu... để mẹ biết....

Rùng mình.

Không nên a.

- Ok. Giữ lời a.

Dù sao đã giúp thì phải làm.

Thấy Tề Hạo thỏa hiệp Nhi An cũng bớt giận, chậm rãi nhìn lên bầu trời.

- Người con trai tên Hạo Duy đó là người em từng thích sao?

Tề Hạo trầm thấp nói.

Nghĩ đến việc này lòng anh lại thấy khó chịu.

- Đã từng thích.

Nhi An mở mắt nhẹ nói.

Phải. Đã từng rất thích.

- Anh biết không. Một năm trước, chỉ vì được Hạo Duy giúp đỡ mấy lần, không hiểu vì sao em từ đó quan tâm cậu ta hơn. Có lẽ vì biết ơn, có lẽ vì khuôn mặt điển trai đó khiến em chú ý. Cứ chầm chậm thế rồi thích cũng nên, nhưng cái đó chưa thể gọi là yêu nh? Chỉ là đặc biệt quan tâm một người. Nhưng bộ dạng em lúc đó quê mùa giống như lúc mới vào trường này vậy, đi cùng tụi bạn đều bị mọi người chê xấu. Mới đầu đâu quan tâm vì bản thân em. mục đích là cô gái đẹp, còn cả Kỳ Phương nữa, sao có thể so được. Red cũng có khuyên em nên dùng bộ dáng xinh đẹp theo đuổi cậu ta nhưng anh biết không, em không đồng ý. Em là muốn một tình cảm chân thành nên cứ ngu ngốc theo đuổi dù có bị hắt hủi đi nữa. Cứ ngu ngốc mỗi sáng đem tặng cậu ấy một hộp sữa, gửi tặng cậu ấy viên kẹo, ngu ngốc làm bài giúp cậu ấy nhưng đổi lại hoàn toàn chỉ là sự vô cảm và khinh thường.

Nói đến đây bất giác một nước mắt Nhi An chảy xuống. Khóc vì trách bản thân trước kia quá ngu ngốc. Một cảm giác đau buồn chua xót cứ ần ần đau.

- Rồi ngày cuối cùng ở trường, lấy hết can đảm hẹn Hạo Duy gặp mặt để tỏ tình. Nhưng cuối cùng vẫn không thể. Cậu ta bảo em không hợp, bảo em không xứng.

Nói đến đây nước mắt Nhi An rơi như mưa. Tình yêu đầu lúc nào cũng đau vậy sao? Tình yêu đầu với cô chưa kịp bắt đầu thì đã vụt tắt rồi.

Tề Hạo ôm chặt Nhi An vào lòng, để mặc những giọt nước mắt đau đớn kia của cô rơi, anh nhẹ nhàng dùng tay gạt đi những giọt nước mắt của cô. Nhìn cô khóc lòng anh càng thêm đau, tự hứa với lòng anh sẽ không làm cô khóc, sẽ không để cô rơi một giọt nước mắt nào. Im lặng ngồi nghe cô tâm sự lòng anh bất giác đau, tại sao lúc em buồn nhất anh lại không ở bên cạnh? Lúc đó có phải em đau lắm không? Anh hận bản thân mình lúc em cần nhất anh lại không hề hay biết, chỉ để em một mình đối mặt.

- Đừng khóc, em khóc làm anh đau.

Không hay dỡ con gái khóc, Tề Hạo luống cuống vụng về nói những lời không hề ngọt ngào dỡ Nhi An.

Nghe lời nói của anh Nhi An càng lớn tiếng khóc hơn. Nhìn cô khóc anh càng thêm đau lòng, không biết làm gì hơn, anh hôn cạ những giọt nước mắt của cô, miệng khẽ nói.

- Từ giờ anh sẽ bảo vệ em, Nhi An, anh sẽ bảo vệ em.

Dựa vào lòng Tề Hạo, Nhi An cảm thấy thật ấm áp, cô hiện tại chỉ muốn như những cô gái khác, thất tình sẽ khóc, nhớ lại ký ức buồn sẽ rơi nước mắt, buổi chiều này hãy cho cô yếu đuối dựa vào lòng anh. Cô bây giờ không muốn mạnh mẽ, cô cần một chỗ dựa, cô chỉ muốn khóc, khóc để vơi đi nỗi đau, khóc để có người an ủi.

Lời cuối cùng trước khi hôn chạm vào cánh môi đỏ mềm mọng như cánh hoa của cô, anh chỉ khẽ nói, câu nói chân thực phát ra từ tận đáy lòng.

- Anh yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không Nên Làm Anh Hùng

Từ cổng trường Thiên Khai, nơi tập trung ánh mắt mọi người đặc biệt là các bạn nam hí hửng, tò mò chăm chú nhìn ngắm cô gái đang từ xa đi đến. Cô gái mặc đồng phục trường, áo trắng, váy và caravat xanh đen, khoác ngoài là chiếc áo khoác ni có nón màu đỏ nổi bật, đi giày thể thao tím sậm, mang túi đeo chéo màu tím cá tính, tóc thả tự nhiên thông thả đi vào trường.

Nhi An, hôm nay mới thật sự là ngày bản thân chân chính bước vào trường Thiên Khai. Từ hôm nay mọi tin đồn xấu xí thô kệch sẽ không còn nữa.

Nhi An mỉm cười nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng cô bạn thân An Vũ.

Lạ a. Thường thì giờ này An Vũ đã ở trường, sao hôm nay...

- An Vũ!

Thấy được An Vũ Nhi An vui mừng hét lớn gọi rồi nhanh chân chạy đến. An Vũ nghe tiếng Nhi An quay lại nhìn rồi mỉm cười.

- Tiểu An, cuối cùng cậu cũng là bản thân mình a.

- Cậu nói gì vậy, tớ vẫn luôn là bản thân. Chỉ là hôm nay bề ngoài thay đổi chút thôi.

Nhi An nhẹ lắc đầu cười, nắm tay An Vũ chạy đi.

- A, Tiểu An cậu...

Bất ngờ không kịp phản ứng An Vũ bị câu nói của Nhi An làm cho ngây ngẩn.

- Bây giờ nếu tớ đã không có gì phải che giấu thì cậu cũng không phải sợ gì nữa. Đi, tớ sẽ để cậu làm bản thân cậu.

15 phút sau, ở sân trường xuất hiện hai cô gái xinh đẹp thu hút không ít ánh nhìn.

Sau khi được Nhi An giúp đỡ, về ngoài An Vũ cũng thay đổi, không còn là cô gái lảm lảm lì lì, một bộ dạng khiến mọi người xa lánh, luôn chỉ có một mình, bây giờ đúng như Nhi An nói cô sẽ là bản thân mình, không phải là con rối cho người khác bắt nạt. An Vũ vẫn phong cách nghiêm túc, áo trắng, váy ngắn, caravat cùng chiếc áo vet khoác ngoài, ba lô đen không màu mè nổi bật, tóc thả cài thêm một chiếc nơ nhỏ xinh giúp cô thêm phần dịu dàng.

Các chàng trai chăm chú kinh ngạc nhìn hai cô gái đã từng bị họ chê cười là xấu xí, là quê mùa, là thô kệch thế nào nay lại trở thành các hotgirl xinh đẹp đến không tưởng. Một nàng cá tính, một nàng dịu dàng lần lượt hút mắt mọi người.

- Tiểu An, mọi người cứ nhìn chăm chăm tụi mình ngại quá.

An Vũ khẽ liếc nhìn xung quanh phát hiện hai cô hiện đang rất gây chú ý liền ngay cảm thấy xấu hổ, khẽ giọng nói nhỏ với Nhi An.

- Lo gì, lúc trước cũng vậy mà, bây giờ thì quan điểm bản tán thay đổi thôi. Cậu quan tâm làm gì cho mặt thân.

Nhi An vừa uống hộp sữa nhàm chán trả lời An Vũ.

Bọn người này thay đổi cũng nhanh thật. Lúc trước xấu xí, bị bắt nạt thì xa lánh, bộ dáng chạy tránh còn không kịp, nay xinh đẹp lại bắt đầu ve vãn làm quen. Hừ, thật mau thay lòng.

- Nhưng...

- Kệ bọn họ, bọn mình đến...

Chưa nói hết câu Nhi An miệng liền cứng đờ, đôi mắt giật giật.

Sao... số đen đừng hỏi?!

- Hả? Cậu muốn đi đâu?

An Vũ mơ hồ nhìn Nhi An hỏi lại.

Tiểu An sao a? Tự nhiên nói nửa chừng lại ngưng khiến mình không hiểu gì cả.

- À... đi lên lớp thôi An Vũ.

Lấy lại phong độ Nhi An lập tức kéo tay An Vũ chạy nhanh về hướng lớp, vốn cô định rủ An Vũ đi căn tin tìm gì đó lót dạ vì thấy còn sớm nhưng chắc... không cần rồi.

Sao xui vậy trời? Lúc này đâu phải lúc thích hợp chạm mặt! Ông làm ơn xem tình hình rồi hãy sắp xếp a, thiên!

Nhi An thương tâm trong lòng không ngừng nức nở, mong sao Tề Hạo đừng trông thấy cô.

Từ xa Tề Hạo đã nhìn thấy cô, mỉm cười liền muốn tiến lại nhưng thấy cô chạy đi trong lòng lập tức thấy khó chịu.

Sao lại trốn a? Cứ nghĩ từ hôm qua quan hệ của mình và cô ấy đã tiến xa hơn, tâm sự cũng tâm sự rồi, hôn cũng hôn rồi, nhưng xem ra vẫn là chưa được. Em ngại hay là cố tình né tránh anh? Haiz... Tiểu An khi nào thì em mới chấp nhận anh?

Thấy Tề Hạo thờ dài, Minh Hoàng và Tần Vũ liền nhìn nhau muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc lại thôi.

- An Vũ, đến lớp tớ rồi, tớ vào trước. Giải lao gặp a.

Nhi An vẫy tay chào An Vũ rồi nhẹ thở một hơi vào lớp.

Bùm!!!!

- Hoan hôôôôô!!!!

Cả lớp hét lớn vui vẻ tung hô chúc mừng.

- A... quý thần thiên địa ôi!

Nhi An giật thót hoảng hồn nhảy bật ra sau kính hải hỏi.

- Chuyện... chuyện gì vậy????

Chúa, giờ chưa đến haloween mà, dọa ma chi sớm? Hù chết người a!

- Nhi An, lớp ta thắng lễ hội lần này đấy! Tất cả đều nhờ cậu, tất nhiên phải ăn mừng rồi.

Hiệu Nguyệt bước đến tươi cười giải thích, nắm tay Nhi An kéo vào đám đông.

- Các cậu, nhân vật chính đến rồi này.

Nghe khẩu lệnh của Hiệu Nguyệt cả lớp đồng thanh hò hét, tung hoa khắp nơi. Nhi An ngờ ngợ nhìn tất cả hồi lâu mới tiếp thu được liền cũng cười theo.

- Đầu a. Tất cả là do mọi người cùng cố gắng, đâu chỉ riêng mình tớ. Ngược lại, tớ mới là người cảm ơn các cậu, nếu không có các cậu giúp, mình tớ đâu thể làm gì được. Hón hết tớ thay An Vũ chân thành cảm ơn lớp.

Nói rồi Nhi An hạnh phúc cúi người chân thành cảm ơn.

- Cậu nói thế sao được? Chính cậu là người lên kế hoạch, dàn xếp ổn thỏa mọi thứ, dù sao công của cậu cũng không nhỏ.

Thương Cảnh trầm giọng dịu dàng lên tiếng.

- Phải. Cậu biết không lớp ta thắng lớp Từ Yên chỉ hơn một bình chọn thôi đấy!

Một bạn nam tiếp lời Thương Cảnh.

- Cậu nói thật sao?

Nhi An kinh ngạc hỏi lại.

- Phải.

Cả lớp gật đầu vui mừng nói.

Thật may quá!

- Cậu còn lên hát thay tớ a. Nếu không có cậu lớp bị tớ hại thảm rồi.

Hiếu Nguyệt vui vẻ xen vào hân hoan nói.

Nếu không có Nhi An cô đã có tội lớn với lớp rồi.

- Cậu lúc đó hát thật sự rất hay a. Tớ nghe thật bưng bưng vui vẻ.

Tiểu Kỳ cười nói.

- Phải a. Tớ nơi đây nghe qua loa còn cảm nhận được, thật sự tuyệt vời a.

Đình Thiên nói. Cậu thật sự nhìn lầm Nhi An, cô quả đúng như lời Thương Cảnh nói, một cô gái tuyệt vời.

- A đâu...

Nhi An lắc đầu khiêm tốn định chối lại bị dồn dập các câu hỏi đua nhau đi đến.

- Nhi An cậu thật sự quen nhóm Devil sao?

- Nhi An, Red nói cậu là Killer, có thật không?

- Nhi An, cậu thật là người mẫu quảng cáo nước hoa Rose đúng không?

- Nhi An...

A, các loại chóng mặt, nhức đầu, đau tai.

Nhi An đầu hoa cả lên với hàng loạt các câu hỏi, vừa may chuông reo vào tiết cô mới tạm thời thoát được. Tại sao là buổi chúc mừng lại bị thay bằng buổi phỏng vấn a? Đau đầu.

Ngồi trong lớp Nhi An không thể nào tập trung được, cảnh tượng hôn nhau với Tề Hạo cứ chiếm lĩnh hoàn toàn tâm trí cô. Vốn là cô đã muốn quên đi nếu không gặp Tề Hạo thì cô cũng chẳng thể nhớ lại. Nghĩ đến đây mặt cô bất giác đỏ ửng. Đôi môi cô giống như còn vương lại hơi ấm cùng hương vị của Tề Hạo, nó khiến cô rối bời, loại cái cảm giác ngọt ngào ấy.... Aaaaaa! Nhi An, mi đang nghĩ gì vậy chứ? Tự nhiên lại nghĩ đến việc này. Đúng là điên rồi!

Nhi An cố lắc mạnh đầu bình ổn lại tâm tình. Minh sao thế a? Sao toàn nhớ lại việc này? Nói ra thì khi đó cô cũng không có bài xích nó lại còn cảm thấy nó ngọt ngào.... không, không.. nghĩ đi đâu vậy. Đúng là khóc quá hóa điên mới làm ra những chuyện như vậy. Phải, chắc chắn lúc đó buồn quá, tâm trạng không ổn nên mới nhất thời sơ xuất. Không sao, coi như bị chó cắn một cái, thịt chạm thịt thôi mà.

Nhi An cố xua đi hình ảnh hôm qua, mắt nhìn thẳng bảng tập trung nghe giảng không muốn lại lần nữa xao lãng lại nghĩ đến vấn đề xấu hổ đó.

Thế là hôm đó, Nhi An cất lực lại như trước trốn tránh Tề Hạo. Chủ trương nơi nào có Tề Hạo nơi đó không có cô, nhất định không muốn chạm mặt Tề Hạo, ngay cả nghe tên cô cũng không muốn tránh cho bản thân lại nghĩ đến việc kia.

Cuộc chạy trốn thần thánh bắt đầu, kéo dài liên tục đến cuối tuần.

Chủ nhật, công viên giải trí.

Chào mi, nổi ám ảnh thần thánh của ta... công viên giải trí.

Vốn rất thích công viên trò chơi nhưng do lần trước đi chơi với Tề Hạo nó đã trở thành nổi ám ảnh trong cuộc đời cô. Từng nghĩ bản thân sẽ không vào công viên giải trí lần nào nữa nhưng do hôm nay cả lớp cùng đi chơi nên không thể từ chối.

Nhi An khò sở ngược nhìn công viên lòng thẳm than khò, thở hắt ra một hơi bước đến quầy mua vé.

A... có ai nghe ruột tôi nó đang đứt bực bực đây không? Đau lòng chết mất. Dừng tiền đi đến nơi ám ảnh cuộc đời ai mà không tiếc.

Nhi An đau lòng nuốt nước mắt cảm vé đi vào công viên.

- Lốp hện tập trung ở đâu nhĩ? Hình như là khu ăn uống thì phải.

Nhi An khề nói rồi tìm đường đến điểm hện.

- Nhóc con, mi hết đường thoát rồi. Khôn hồn thì mau đi theo bọn ta, không thì đừng trách.

Đi qua một khu đất cây mọc um tùm, Nhi An vô tình nghe tiếng một người đàn ông hung hăng đe dọa, kẻ đó cô loáng thoáng nghe thấy tiếng trẻ con khóc dù rất nhỏ.

Gi đây? Bắt có trẻ con? Buôn trẻ em? Bắt cóc tổng tiền? Hiếp dâm trẻ em?

Vừa nghe trong đầu Nhi An liền ngay lập tức liên tưởng hàng loạt các sự tình sẽ diễn ra.

Không phải chứ, thiên, ông đang tạo cơ hội cho tôi làm anh hùng sao? Hay ông đang cho tôi thấy bọn bắt cóc này ngu cỡ nào? Ai lại chọn nơi làm việc xấu là công viên giải trí? Có điên mới làm vậy. Vậy là bọn xấu này điên thật. Hay bản thân tự cho mình gan lớn không sợ người phát hiện, hay việc người phát hiện nằm trong kế hoạch của chúng? Mà khoan, lặc để rồi. Bây giờ vào đó xem tình hình trước đã.

Nghĩ rồi Nhi An lần theo tiếng khóc cẩn thận nhẹ bước đến nơi xảy ra sự việc. Từ xa nhìn, trước mắt cô là năm người đàn ông to con mặc áo đen đang vây lấy một cậu trai bé nhỏ chừng năm tuổi ở trung tâm, một người to con nhất có lẽ là tên cầm đầu buông lời đe dọa từ từ tiếng gần lại cậu bé.

Có lẽ tình hình không ổn lắm nhĩ? Có nên ra tay không? Năm tên này to con quá, một mình đánh chưa chắc đã thắng, không biết chừng bọn này có võ, cơ hội hội càng thấp, thêm nữa nơi này vắng vẻ, kêu cứu chưa chắc có người nghe. Vậy chẳng phải không may bị bọn họ giết người rồi giấu xác, mình lại trở thành kẻ làm anh hùng rồi chết oan mạng nơi núi rừng sao? Thành chất dinh dưỡng cho đất rồi. Mà xem xét không cứu thì ác quá! Phật dạy cứu người hơn xây bảy kiềng chùa. Không cứu lại đồng nghĩa sát sanh, lỡ đâu bọn họ giết đứa trẻ thì mình chẳng phải tiếp tay làm điều xấu sao? Mà nếu giúp thì cơ may thoát không cao, còn thêm chúng tiền bắt cóc của nhà mình, vậy chẳng phải ba mẹ bán nhà chuộc mình sao? Quá hời cho chúng rồi. Rồi nếu mình may tránh thoát, bọn chúng có cơ hội tìm mình trả thù, á chẳng phải tự chuốt thêm khổ sao. Ấy, làm anh hùng đâu phải dễ.

Trong lúc Nhi An đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt thì bên này bọn áo đen càng vây sát cậu bé, cậu bé cứ lui dần rồi đụng vào cái cây, không còn đường lui cậu hoảng sợ lo lắng nhìn bọn người trước mặt, nước mắt càng chảy nhiều hơn.

Oa.... biết trước thế này cậu sẽ không chạy lung tung rồi khỏi ca ca rồi a... hu hu hu....

Một tên áo đen đột ngột bắt lấy tay nhỏ bé non nớt, cậu nhóc hoảng sợ liền hét toáng lên vùng vẫy cố tránh thoát.

- Oa... bỏ ra! Bỏ ra! Bỏ ra!!!!

Nhóc kêu hấn bỏ hấn sẽ bỏ chặc?! Nằm mơ. Thà giữ sức lát chạy còn hơn.

Nhi An thâm ca thán trong lòng. Nghe tiếng hét hoảng sợ của cậu nhóc, cuối cùng ý nghĩ đi cứu người cũng chiến thắng.

Cô quyết định hôm nay làm anh hùng nhưng ngàn năm sau cũng sẽ không làm anh hùng nữa. Miễn tới phiên toái.

Vấn đề tiếp theo là xuất hiện thế nào?

Không thể cứ như vậy đi ra được, bọn chúng biết mặt sẽ tìm trả thù. Hay là giống như năm anh em siêu nhân, nói mấy lời hùng hồn rồi ra tay.... vừa hình dung Nhi An lập tức xóa khỏi đầu. Không được, quá biến thái. Tiếc quá, phải chi mang theo khẩu trang là ổn rồi.

Thôi đi, xông ra đại. Đánh một hơi chắc bọn họ cũng không hơi đâu nhìn dung nhan kẻ thù ra sao đâu nhĩ?

Hít sâu một hơi lấy tinh thần Nhi An chớp nhoáng từ sau chạy đến liền một cước đá ngay đầu tên đang bắt cậu bé. Bị bất ngờ không kịp phòng bị lập tức hường tròn cú đá khiến hắn không biết gì mà ngã sấp xuống bất tỉnh. Bất ngờ bị phục kích bọn áo đen ngu ngơ chưa biết làm gì thì tên thứ hai bị Nhi An đâm đau vào xương sườn ngã xuống, xoay người cho tên kẻ một cước ngay tai khiến hắn bất tỉnh. Hai tên còn lại kịp lấy lại ý thức nhìn xuống liền thấy ba người đồng bọn ngã bất tỉnh nhân sự, ngược lên thấy Nhi An đã dắt tay cậu bé chạy đi, hai người chỉ kịp hét một tiếng rồi đuổi theo.

Đấy! Đúng là không nên làm anh hùng mà. Đã tốn sức đánh người, giờ thì bị kẻ xấu đuổi bắt, bên người lại lòi theo thằng bé chạy chậm này, aiz... không biết có kịp chạy ra khỏi rừng gọi cứu viện không nữa. Kế hoạch đánh nhanh rồi tẩu thoát coi như thắng lợi một nửa, giờ chỉ cần chạy khỏi khu rừng cây này là an toàn.

Nhi An nắm tay cậu bé bán mạng chạy hướng cũ ra khỏi khu rừng, phía sau vang vọng tiếng hét của bọn người xấu khiến cô cũng phần nào lo sợ không biết bản thân có thoát không.

Lạy chúa, thiên, coi như nể tình lần này tôi hy sinh bản thân làm người tốt cứu giúp đứa trẻ này, ông hãy phù hộ cho tôi thoát đi a!!!!

Mở mắt mà đáp ứng lời thỉnh cầu này đi! Cứu hai mạng người đây!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Khôn Nên Làm Anh Hùng 2

Nhi An nắm tay cậu bé chạy ra khỏi khu rừng, phía sau không ngừng vang lên tiếng hét của bọn áo đen. Vừa chạy vừa an ủi cậu bé thúc giục cậu phải cố gắng nhưng trong lòng Nhi An vẫn tràn ngập lo lắng cùng bất ổn. Chạy thật nhanh Nhi An thỉnh thoảng nhìn ra sau thấy bọn áo đen vẫn đuổi theo sát nút tiếng hét hung hãn vang vọng như đê nén trái tim cô.

Làm sao đây? Bọn chúng nhanh quá! Sắp đuổi kịp rồi?! Không được. Phải mau mau chạy khỏi nơi này tìm cứu viện, không thể để bọn họ tóm được nếu không.... A!!!! Tại sao lại nổi lòng tốt làm chi để giờ phải khổ thế này? Ngu ngốc thật. Quả là không nên làm anh hùng chút nào! Gì mà dũng cảm, tốt bụng, không đòi ơn chứ?! Chẳng qua là tự kiếm phiền phức thôi. Mình mà thoát được chỗ này nhất định phải tìm gia đình cậu bé đòi bồi thường tinh thần lẫn thể lực a. Một chết người!

Nhi An và cậu bé chạy thục mạng nhắm thẳng hướng ra mà tiến, phía sau bọn áo đen dần dần đuổi kịp hai người.

- Đáng chết?! Mau đứng lại!

- Con khôn! Mì và thằng nhóc mau đứng lại!

- Học... học... Ngu... Ngu sao đứng... lại cho mấy người bắt?! Bà đây không ngu vậy đâu!

Vừa chạy vừa thở Nhi An tức giận hét lớn một tiếng.

Có giết mà cũng không đứng lại!

- Không ngu đâu!

Cậu bé cũng mệt mỏi nhưng lại bắt chước Nhi An hét lớn giọng non nớt nhái lại câu nói của cô.

Tuyệt lắm nhóc.

Nhi An lấy lại tinh thần hướng cậu bé đưa ngón cái lên.

- Chết tiệt!

- Cmn!!!

Bọn áo đen chửi tục một câu ra sức đuổi theo nhất định phải bắt được hai người. Tốc độ của chúng ngày càng nhanh và... chúng đã đuổi kịp hai người.

Chết! Đuổi kịp rồi! Cmn, chạy gì nhanh thế không biết? Gắn hòa tiễn chác?!

Nhi An thở hắt một hơi giữ cậu bé phía sau mình, đứng lại ánh mắt lạnh đi sát khí tỏa khắp nơi cẩn thận quan sát đối thủ. Bọn áo đen bốn người vây lấy cô và cậu bé vào trong, mắt chúng hẳn nên những tia máu giận dữ, khuôn mặt hung tợn nhìn chằm chằm Nhi An hét.

- Có giỏi thì chạy đi!? Bọn mi sẽ không thoát được đâu.

Có kinh nghiệm lần trước lần này bọn áo đen không lỗ mắng mà cẩn thận đề phòng Nhi An.

- Huhu... Chị ơi... sợ...

Cậu bé run rẩy nhìn bọn áo đen rồi đáng thương nín lấy chiếc quần baggie lo sợ nhìn Nhi An.

- Không sao đâu.

Mỉm cười nhìn cậu bé trấn an, Nhi An dù bên ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng đã phần nào không an tâm. Liệu bọn cô có thật sự thoát?

- Không sao? Hừ, bản thân nguoi chưa chắc bảo toàn mà còn lo cho thằng nhóc đó sao?

Tên thủ lĩnh cười khinh miệt nhìn Nhi An.

- Thoát hay không đâu phải bọn người quyết định.

Cười lạnh đáp trả, Nhi An mắt không chút độ ẩm nhìn thẳng tên thủ lĩnh.

- Miệng mồm cũng to gan thật. Khôn hồn thì để thằng nhóc lại rồi rút đi, bọn tao sẽ tha mày một mạng.

Hung hăng đe dọa cô, tên thủ lĩnh ánh mắt chú mục vào cậu bé khiến cậu hoảng sợ đứng nép vào Nhi An hơn.

- Có khi nào mi thấy chuột cướp được cá của mèo rồi ngoan ngoãn trả chưa?

Giữ chặt cậu bé Nhi An cười giễu đáp lại.

Hừ, bán mạng cứu người giờ lại trả, bà đây không rảnh đùa với bọn mi.

- Có chí khí nhỉ?

Cười gần từng tiếng tên thủ lĩnh ra hiệu hét lớn cùng đồng bọn xông đến.

- Lên! Bắt thằng bé, đưa con gái thưởng bọn bây.

Nhi An hít thật sâu, đẩy cậu bé ra sau bản thân chắn phía trước trừng mắt phản công.

- Yaaaaa!!!!!!!

Nhi An xông đến né qua tên xông tới đầu tiên tung nắm đấm vào mặt tên thứ hai phía sau, tên thứ ba liền nhân đó tung một nắm đấm hướng về phía cô, nhanh nhẹn né qua mượn lực đá ngay lưng hắn. Vừa kịp thở Nhi An bị một nắm đấm ngay vai từ tên đầu tiên, cô mất thăng bằng ngã xuống nhưng lập tức đứng dậy lấy hết sức xoay người nhắm ngay cổ hắn đá mạnh.

Bọn này mạnh quá! Một nắm vừa rồi như rút cả xương, không được phải đòi nhà thằng nhóc tiền điều trị nữa a.

Xử gọn ba tên Nhi An nhìn về phía cậu bé thì hết hồn, cậu đang bị hai tên áo đen to lớn vây bắt.

- Chết tiệt!

Chửi đồng một câu, Nhi An tăng tốc chạy lại đập ngã một tên đàn em định nhào đến cậu bé khiến hắn ngã vật xuống, nhanh chóng kéo cậu bé về phía mình rồi tung liền hai cú đá vào mặt tên thủ lĩnh.

- Chạy!

Nắm tay kéo cậu bé, nhanh chạy khỏi khu rừng, Nhi An tìm hướng có đông người nhất mà chạy, trong miệng không ngừng kêu lớn.

- Cứu với! Có người đuổi theo bắt chúng tôi, cứu chúng tôi với!

Nghe Nhi An kêu cứu cậu bé cũng bắt chước gào cô kêu.

- Cứu... cứu...!

Nghe tiếng kêu mọi người tò mò, nhiều người hiếu kỳ quay lại tìm kiếm thì phát hiện một cô gái xinh đẹp đang nắm tay một cậu bé xinh xắn đang cố gắng chạy miệng không ngừng kêu cứu, phía sau một đám người áo đen cao to đang đuổi theo. Một số người lo sợ không muốn thêm phức đứng lặng nhìn tình hình, một số lại dùng điện thoại gọi cảnh sát, một số khác bất bình tụ họp thành một nhóm ngăn cản lại đám người áo đen thêm thời gian chạy trốn cho Nhi An và chờ cảnh sát đến.

May quá! Cũng may là kịp chạy đến đây tìm người giúp không thì thật toi mạng. Thiên, cuối cùng ông cũng mở mắt ra nhìn rồi.

Nhi An thầm cảm tạ ông trời rồi tiếp tục kéo cậu bé chạy đến nơi an toàn. Chạy đến khu bảo vệ, Nhi An mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế thờ.

Mệt chết người! Bữa nay tốn mấy ký calo chứ chẳng chơi, phiên này về phải ăn bù a, uống công hôm qua ba nấu món ngon vậy mà chưa gì hôm nay tiêu tan hết rồi. May mắn là thoát được nếu không thì ba mẹ lại phải bán nhà trả tiền chuộc mình rồi. Bọn khốn đó ăn gì mà khỏe thế không biết? Bị nắm đá nhiều như vậy mà chạy vẫn nhanh hơn thỏ, bộ ngày nào cũng ăn hóa tiễn hay sao mà chạy nhanh vậy chứ? Điện thật, mém nữa thật bị bắt rồi. Hừ, lần sau nhất quyết không làm anh hùng gì hết, đẹp.

Ngồi ca thán một lúc lâu Nhi An mới quay nhìn cậu bé xinh xắn đang ngồi cạnh mình. Do chạy quá lâu mặt cậu bé đỏ lên mặt mũi từng giọt mồ hôi nhẹ thấm ướt chiếc áo thun màu tím đang mặc. Khuôn mặt cậu bé hơi xanh xao nhưng vẫn không che đi được sự thật khuôn mặt bụ bẫm xinh xắn, làn da trắng nõn mềm mại khiến người khác muốn một hồi bẹo má cứng nựng, đôi mắt to ngây thơ trong veo, môi nhỏ nhắn hơi hé ra một nhọc thở, mắt tóc đen tuyền mềm mại.

Oa....., đúng thật là một chú nhóc xinh xắn! Nhóc này mà lớn lên thế nào cũng là yêu nghiệt. Xem đi, thật muốn bẹo má nó mà. Thằng nhóc xinh thế này, lại thêm bị bọn người kia truy bắt, chắc chắn gia cảnh cũng không bình thường. Đẳng này chắc là bắt dễ tổng tiền hay uy hiếp gì đây. Nếu vậy chắc nhà thằng nhóc giàu lắm, kỳ này phải đòi phí cứu người cao a.

- Nhóc, em tên gì?

Nhi An suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi tên cậu bé. Dù gì nơi đây cũng là khu bảo vệ, nhờ họ tìm giúp người thân cho nó là xong.

- ... Lâm An.

Cậu bé ngược mắt nhìn nhìn chị xinh đẹp đã cứu mình ô a nói.

- Ừm, em cũng tên An giống chị. Chào em, chị tên Nhi An, chị gọi em là Tiểu An An nha. Tiểu An An, tại sao em lại bị bọn người kia truy đuổi?

Nhi An vui vẻ hướng cậu cười thân thiện. Trùng hợp thật, cậu bé này có tên giống cô, xem ra cứu nó cũng là duyên đi.

-... Em không biết.

Tiểu An An cúi đầu chu miệng nói. Cậu thật sự đâu biết, bọn họ tự nhiên lại đuổi bắt cậu, bọn họ là người xấu.

- Máy chú đó... thật đáng sợ.

Tiểu An An đáng thương nói.

A, đáng yêu quá!

- Tiểu An An đừng sợ. Máy chú đó không còn đuổi bắt Tiểu An An nữa.

Nhi An cười nói.

- Thật không?

Ngược đôi mắt long lanh nhìn Nhi An, Tiểu An An chưa tin liền hỏi. Cậu muốn chắc chắn a, bọn người quả thật rất đáng sợ.

- Thật. Chị không gạt Tiểu An An đâu.

Nhi An gật đầu chắc nịch. Phải, cho đến khi bọn họ chưa đuổi kịp thì vẫn an toàn.

- Được rồi. Tiểu An An, em năm nay bao nhiêu tuổi?

- Năm tuổi.

- Hôm nay em đến đây có đi cùng ai không?

Phải tìm người thân của thằng bé a.

- Có a. Em đi với anh hai.

Nghe nhắc đến người thân mắt Tiểu An An sáng lên hí hửng nói.

- Tốt. Bây giờ hai chị em mình sẽ nhờ thông báo để anh hai đến đón em nha.

Nói rồi Nhi An dắt tay Tiểu An An vào phòng bảo vệ nhờ thông báo tìm người. Vừa nghe Nhi An trình bày sự việc hai người bảo vệ thông cảm gật đầu rồi bật loa thông báo.

30 phút sau.

Nhi An cùng Tiểu An An ngồi trước phòng bảo vệ chờ, Tiểu An An tay cầm điện thoại của Nhi An hí hửng ngồi chơi game, Nhi An thì mệt mỏi dựa người vào thành ghế thả lỏng nghỉ ngơi. Vừa rồi cô đã gọi điện thoại báo cho các bạn trong lớp rằng có việc nên sẽ đến muộn tránh việc bọn họ lo lắng.

Haiz.. anh hai cậu bé sak mà lâu đến vậy a? Chờ nãy giờ rồi. Đáng lý vừa nghe thông báo liền tức tốc chạy đến đây chứ. Giờ sao rùa vậy?

Ráng nhưn hai mắt nhìn xung quanh mắt Nhi An bỗng tròn to nhìn về hướng trước mặt. Một người nam nhân dẫn theo hai người mặc vét đen đang chạy về hướng cô. Nhi An hoảng sợ nắm tay Tiểu An An nói.

- Tiểu An An, mau chạy thôi.

- Ha? Sao vậy chị?

Cậu bé ngậy thơ ngược nhìn Nhi An nghi hoặc hỏi.

Sao vậy? Cậu đang chơi game rất vui mà, sao lại chạy nữa? Ngày hôm nay cậu chạy mệt rồi, không muốn chạy nữa đâu.

- Có người đuổi đến a. Không chạy thì sẽ bị bắt.

Nhi An vội vàng giải thích cho điện thoại vào túi nắm tay Tiểu An An định chạy vào phòng bảo vệ kêu cứu.

Nhanh vậy đuổi đến rồi? Lần này còn dẫn thêm người khác, không phải là tên cầm đầu vụ bắt cóc chứ? Gan vậy sao? Đây là đồn bảo vệ cũng dám xông vào?!

- Người đuổi đến?

- Phải a. Mau đi tìm cứu viện.

Tiểu An An nhú nhú mày nghi ngờ quay nhìn hướng đối diện thì khuôn mặt cậu bé hớn hở vui vẻ, giẫy khỏi tay Nhi An, Tiểu An An hướng đến đám người đang chạy đến hết lớn.

- Anh hai?!!!!

Anh hai?

Nhi An chết trân trợn mắt nhìn Tiểu An An. Cậu bé chạy vụt đến ôm lấy người nam nhân lạ mặt hu hu khóc.

- Hu hu... anh hai... em sợ quá... hu hu...

- Tiểu An An ngoan, anh hai ở đây rồi không phải sợ nữa.

Người nam nhân ôm Tiểu An An vào lòng nhỏ giọng an ủi.

- Hu hu... hu hu...

Tiểu An An nghe anh hai nói nhỏ giọng khóc thút thít, ngược đời mắt ngập nước nhìn anh hai.

- Lần sau xem em còn dám đi lung tung nữa không?

Người nam nhân giọng như tức giận nhẹ mắng cậu em. La em như vậy nhưng thật trong lòng anh vẫn thương cảm, qua bài học này thằng nhóc chắc cũng biết sợ. Anh cũng thật sơ xuất khi để xảy ra việc này.

- ... Em không dám nữa. Em xin lỗi.

Tiểu An An cúi mặt buồn buồn hối hận nói. Thật sự lần sau cậu sẽ không thể nữa.

Nhìn màn này Nhi An chỉ hận mình hôm nay tại sao lại không mang kính, bị cận thật khổ. Nhi An từ xa ráng nheo mắt cố nhìn rõ xem người mà Tiểu An An gọi là anh hai bộ dáng thế nào. Tiểu An An xinh đẹp vậy chắc anh hai cũng là mỹ nam nhỏ? Nhìn dáng người thật giống người mẫu, khuôn mặt chắc đâu đến nổi nhí?

- Anh hai, lại đây. Em muốn anh gặp chị Nhi An.

Tiểu An An lấy bàn tay bé nhỏ nắm tay anh hai kéo về hướng Nhi An.

Mặc cậu bé kéo đi, anh cũng thật muốn gặp mặt người con gái đã giúp đỡ em mình.

- Anh hai đây là chị Nhi An.

Khi cả hai người đã đứng đối diện nhau, Tiểu An An chạy lại ôm chân của Nhi An tươi cười nói.

- Chào em, tôi tên Lâm Phong. Rất cảm ơn vì em đã giúp Tiểu An.

Lâm Phong cười cúi người cảm ơn Nhi An.

- A, không sao, là việc nên làm mà. Rất vui được gặp anh, tôi tên Nhi An.

Nhi An khoác khoác tay nói.

Lâm Phong thẳng người nhìn Nhi An. Anh không ngờ người cứu em mình lại là cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy. Cách nói chuyện của cô ấy phóng khoáng làm anh cảm thấy con người cô thật thú vị.

Nhi An quan sát chàng trai trước mặt. Đúng như cô nghĩ, là một mỹ nam a. Khuôn mặt đẹp như tượng tạc, mày kiếm, mắt hoa đào, mũi cao, bạc môi quyến rũ, làn da trắng ngần, mái tóc đen tuyền như phát sáng, thân hình đẹp như người mẫu. Hai anh em nhà này thật đúng là yêu nghiệt mà.

- Chị Nhi An...

Nghe tiếng gọi của Tiểu An An cả hai người Lâm Phong và Nhi An bừng tỉnh hơi bối rối nhìn đối phương.

- A... nếu anh đã gặp Tiểu An An rồi thì tôi cũng nên đi.

- Không, tôi cần trả ơn cô a.

- Không cần đâu, tôi... tôi có việc đi trước.

Nói rồi Nhi An tạm biệt hai người rồi chạy đi.

- Anh hai, chị Nhi An đi rồi sao anh còn nhìn mãi thế?

Thấy anh hai mãi nhìn chị Nhi An Tiểu An An không hiểu hỏi.

- Em không cần quan tâm đâu.

Lâm Phong cười một cái rồi gọi người đến.

- Cậu chủ.

Hai người vét đen cung kính cúi người trước Lâm Phong.

- Điều tra về cô ấy đó cho tôi.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

- Hôm qua thế nào? Đi chơi với lớp vui chứ hả?

Cùng nhau đi đến trường An Vũ giọng nhàn nhạt hỏi Nhi An. Nghe nói hôm qua cậu ấy đi với lớp đến công viên trò chơi, giờ cậu ấy có vẻ hợp với lớp hơn rất nhiều, mình mừng vì việc đó.

- Vui gì? Nỗi ám ảnh thì có.

Nghĩ đến việc chạy cứu người hôm qua Nhi An mặt mày day day trán.

- Hừm? Sao lại ám ảnh? Đi chơi đáng lý phải vui chứ.

An Vũ nhìn mày nhìn Nhi An. Kỳ lạ, bình thường Nhi An chẳng phải rất hào hứng mấy vụ này sao? Sao đột nhiên lại tỏ ra mặt mày? Hay... đã có việc gì xảy ra?

- Khởi bản đến việc kia chỉ riêng việc đi chơi đến công viên giải trí thôi là tớ phát phiền đến nơi rồi.

Phải. Nếu không phải không muốn làm phật ý mọi người có lẽ cô đã từ chối từ lâu rồi, nếu vậy thì cũng sẽ không gặp đám người phiền toái kia.

- Chuyện kia? Là chuyện gì?

- Thôi. Cậu không cần để tâm việc đó làm gì. Bây giờ cậu tiếp tục giảng cho tớ về ba cái cách làm văn đi.

- Cậu thiệt là. Sao giỏi toán thế kia mà lại không học được ngữ văn chứ?

- Đâu ai hoàn hảo. Cậu không nghe nói giỏi toán tất nhiên sẽ ngu văn sao?

- Cậu nói hay thật.

Dù ngán môn ngữ văn đến mấy Nhi An vẫn phải cố nghe An Vũ thuyết giáo một bài dài. Đầu còn cách nào, ai bảo cô dốt văn mà An Vũ lại giỏi văn a, đã vậy hôm nay lại kiểm tra một tiết, tuần đến là kiểm tra cuối kỳ rồi, đành ráng nhồi nhét được bao nhiêu thì bao nhiêu đi, chết tâm với môn văn này rồi.

Thở dài Nhi An nhắm một mắt mở một mắt nghe An Vũ nói một tràng dài về bài văn, còn tâm trí cô chỉ mơ hồ không thêm được điều gì.

Nhi An đến trường, đến học tủ riêng của mình định cất ít đồ thì thấy cả đồng thư bên trong. Không cần nhìn cô cũng biết nội dung thư là gì. Bọn người này hết chuyện để làm rồi sao? Cứ lựa mấy việc nhảm chán này làm mãi. Nhi An bực mình đóng tủ lại không thêm quan tâm đến đồng thư tỏ tình kia mà đi thẳng. Từ khi cô công khai bộ dạng thật thì việc này liên tiếp xảy ra, không gửi thư thì sẽ cố tình đến bắt chuyện, không thì sẽ vờ như vô tình đụng trúng cô rồi bày ra bộ mặt đẹp mã nhất nhìn cô. Nhảm chán, thật nhảm chán.

- Sao? Lại có thư gửi cậu hả?

An Vũ tò mò hỏi Nhi An. Mà không nói cô cũng rõ nhìn tâm trạng này thì đúng rồi. Không riêng Nhi An cô cũng gặp trường hợp này, đang phiền đến chết đây, thật mong giống trước kia chẳng ai quan tâm thì tốt quá.

- Bọn người này đúng phí của, phí thời giờ. Tiền mua giấy mua phong thư không là tiền sao? Mua chỉ cho uống, tờ cũng bỏ quách thôi, thà đưa tiền cho tờ có phải hơn không?

Nhi An hậm hực nói. Đúng là bọn phí của.

Nghe Nhi An nói An Vũ đơ người méo miệng nói.

- ... Ha ha... cậu... tờ cặn lời rồi.

- Cậu ý gì vậy chứ? Tờ nói không đúng hả?

-...

Đúng chỗ nào chứ? Chỗ nào chứ?! -_-

- Tiểu An.

Tề Hạo từ xa nhìn thấy cô liền bước đến. Anh nghe hôm qua cô gặp chuyện không tốt muốn lại hỏi nhưng lại thấy cô bây giờ tâm trạng có vẻ không ổn.

- Biến. Không thấy bà đang bực à?

An Vũ thấy Nhi An như vậy thì lú lẫm, cô khẽ nhìn sang Tề Hạo thấy sắc mặt của anh hơi trầm xuống, lòng An Vũ héo dần đi, khóc không ra nước mắt. Tiểu An, cậu cũng nên xem phải tức giận với ai chứ a?

- An Vũ, cậu sao vậy? Sắc mặt sao đột nhiên lại không tốt?

Nhìn qua An Vũ Nhi An nhướn mày. Không phải chứ, cậu ấy nghe mình lớn tiếng thì buồn sao? Nghĩ vậy Nhi An nhẹ giọng.

- An Vũ, xin lỗi. Tờ... tờ không biết tờ hơi lớn tiếng làm cậu sợ.

-...

Tiểu An, cậu bơ người ta cũng vừa thôi chứ!

An Vũ im lặng hướng mắt nhìn Tề Hạo thì lòng cô bây giờ thật sự héo luôn rồi, tàn luôn rồi. Xem đi cậu chọc giận người ta rồi đó. Nhi An nhìn theo hướng của An Vũ lờ lững nói ra tự nhiên cũng không thốt lên được.

Sao tên này lại ở đây? Hần... hần ở đây từ bao giờ? Đừng nói... người gọi mình vừa rồi là...

Ừc.

Nhi An nuốt khan cười hề hề nhìn Tề Hạo.

- Hạo thiếu gia, anh... anh... buổi sáng vui vẻ.

-...

Vừa bị người khác quát em nghĩ còn vui vẻ nổi sao?

- Em có vẻ vui quá nhỉ? Vừa lớn tiếng nên tâm trạng tốt hơn nhiều ha.

Tề Hạo cười nhàn nhạt không nóng vội nói.

Sao nụ cười này lại hắc ám đến vậy? Không xong, không phải hắc ta lại muốn giờ trò gì chứ?

- Đầu a, tâm trạng em luôn rất tốt. Đúng không An Vũ?

-...

Không ai trả lời.

Nhi An quay lại tìm kiếm thì tròn mắt không thấy bóng dáng An Vũ đâu. An Vũ, cậu chạy nhanh vậy?!!!!

Tại nơi nào đó An Vũ thầm ngửa nhìn... trần lớp cầu phúc:" Tiểu An, tớ thật sự không muốn đi trước đâu chỉ là mỗi lần cậu chạm mặt Tề Hạo thì coi như lần đó... hết sức khùng bố. Tớ thần trí, thể lực thật sự không chống đỡ nổi. Cậu hãy hiểu và thông cảm cho nỗi lòng bất đắc dĩ này. Tớ nơi đây sẽ hết lòng cổ vũ cho cậu ".

- Em tìm ai?

An Vũ cũng thật biết điều, tốt nhất là lần nào cũng như vậy.

- Em đâu tìm ai. Ha ha...

- Anh có chuyện cần nói với em.

- Ày, tới giờ lên lớp rồi.

- Nhi An...

- Ày hôm nay kiểm tra ngữ văn, anh biết em ngu nó mà.

- Em có thể...

- Thôi, em đến lớp trước.

Sau một hồi ông nói gà bà nói vịt Nhi An nhanh chân chạy biến đến lớp bỏ lại Tề Hạo mặt đen hơn đất nòi đứng đó.

Nhi An, em cứ như vậy mà né tránh anh sao?

Tệ thật. Từ hôm hôn nhau mình không có can đảm một mình đối mặt với Tề Hạo, mỗi lần như vậy mình lại ngượng chết đi không biết nói gì cả. Thôi vậy, nếu không thể thì cứ tránh mặt một thời gian đi nhưng... sao hắc ta cứ tìm mình hoài vậy? Không thấy ngại à? Đâu phải tình nhân hay gì đâu chứ. Hay với hắc đó không là gì, bình thường thôi, thói quen nên không cần chú ý? Cũng phải, nhìn Tề Hạo chắc không phải lần đầu làm việc này, lần trước hôn thành thạo thể cơ mà. Hừ, chắc chơi gái cũng không vừa đâu nhì, có khi chắc một lần ôm tới hai ba em ha, đâu chỉ vậy, không chừng cả bầy cũng nên. Nói ai chứ bề ngoài lạnh vậy thôi bên trong ai mà biết được. Nhưng nói đi thì đó cũng là nụ hôn đầu của mình, dễ dàng để cướp đi thế rồi?! Không được, nếu không đối mặt thì tìm cách chơi hắc a.

Nghĩ rồi Nhi An cười cười âm hiểm. Tề Hạo coi như lần này anh đền bù thiệt hại cho tôi đi.

Buổi chiều hôm nay Nhi An có một buổi chụp ảnh, vừa tan trường cô liền tạm biệt An Vũ bắt xe bus đến tòa soạn Tỉnh Liên.

- Nhi An, hôm nay xinh quá nha.

Chị Thư Hà, người chuẩn bị trang phục cho người mẫu cười tươi nhìn cô. Chị là một nhà thiết kế chuyên nghiệp, mắt thẩm mỹ của chị phải nói là cực cao, những bộ quần áo lọt vào mắt xanh của chị thì có thể ngay lập tức sẽ trở thành mốt. Tuy khó khăn trong công việc nhưng ngoài đời chị lại như trẻ con dù đã 27 tuổi.

- Chị chọc em. Lúc nào em mà không vậy a.

Nhi An hớn hờ chạy lại tiếp chuyện với chị.

- Em khiêm tốn. Đẹp thế này đây mà. Nhưng là chị thích bộ đáng thế này của em hơn, tràn trề sức sống khác xa bộ quá ư oải kia. Nói thật lần đầu thấy em trong bộ dạng đó chị chẳng có thiện cảm tý nào.

Thư Hà lắc đầu nói, tay thì lựa chọn sắp xếp trang phục. Ấn tượng lần đầu gặp Nhi An thật nhớ mãi không quên.

- Ha ha... nhờ chị dạy dỗ mà em mới đẹp đấy a.

- Con nhóc dẻo miệng. Đây, mau mà đi thay trang phục, hôm nay không phải là bác Ngô phụ trách đâu, ở đó mà lè lè.

- Vâng. À mà chị này...

- Hừm?

- Chị có số của Tổng giám đốc Tề Hạo không?

- Sao? Muốn của giám đốc à?

- Không a. Đầu có. Chỉ là công ty của bạn em muốn hợp tác với công ty của giám đốc, biết em làm ở đây nên nhờ em giúp. Chị giúp em một lần đi.

- Thật không?

Cô thật sự cũng không dám tùy ý cho số giám đốc. Phải nói giám đốc cực kỳ khó khăn.

- Thật mà.

Nhi An gật đầu chắc nịch.

- ... Nhưng sao em không tự hỏi giám đốc? Có vẻ giám đốc rất quý em.

Hỏi hán thì coi như em hại hán rồi nói trước cho hán à? Em không muốn tự mình diệt mình đâu.

- Không a. Nếu biết em giúp thì giám đốc sẽ không coi trọng năng lực của công ty bạn em sao?

Thư Hà gật đầu. Cũng phải, muốn hợp tác với giám đốc đâu phải chuyện dễ dàng.

- Nha, chị giúp em làm người tốt lần này a.

Nhi An trưng ra bộ dáng đáng yêu cầu cạnh Thư Hà.

- Ân. Lấy giấy viết đi, chị sẽ ghi cho.

- Ôi, hôm nay chị thật xinh đẹp.

- Dẻo miệng.

Nhi An cười hả hê trong lòng.

Nhận được cái mong muốn Nhi An ôm đồ chạy đi thay nhân tiện cô nhắn tin cho Tiểu Kỳ, ha ha... Tiểu Kỳ là ai chứ, là cô bạn nhiều chuyện nhất lớp 11A. Hí hí... Nhi An nhắn tin nhờ Tiểu Kỳ đưa số điện thoại này cho Bình Bình, rồi nhờ nhắn Bình Bình đưa cho A, kêu A đưa cho cô bạn B,... sẵn luôn đưa cho C... cứ thế số điện thoại riêng của Tề Hạo dần đến tay toàn bộ nhóm con gái trong trường. Phải biết lượng fan Tề Hạo đâu có nhỏ. Cô thật sự còn muốn hỏi xin địa chỉ nhà, địa chỉ email nhưng... nghĩ lại cũng nên chừa người ta con đường sống, diệt tận thì ác quá. Coi như tạm nương tay đi.

Tề Hạo, anh từ từ hưởng thụ nhá. Hố hố hố....

Biệt thự Lâm gia.

- Thừa thiếu gia, thứ ngài cần đây ạ.

Một nam thanh niên mặc vét đen cung kính đem đặt một túi tài liệu trước bàn của Lâm Phong.

- Lui ra.

- Vâng.

Cho người lui ra anh từ từ xoay ghế lại mở tập tài liệu vừa được đưa đến.

Trần Vũ Nhi An, học lớp 11A trường Thiên Khải. Ba Trần Vũ Minh Lăng, làm việc trong công ty chứng khoán Z, mẹ Trần Vũ Phương Nhã nhân viên công ty Y, có em trai Trần Vũ Tuấn Phong đang học lớp 8A trường D. Trước khi chuyển đến đây từng sống ở thành phố A. Đã học tại trường X, thành tích xuất sắc tất cả các môn trừ ngữ văn, cao thủ karate, triết quyền đạo. Là thành viên nhóm nhảy học sinh Devil, biệt hiệu: Killer. Gia đình có quan hệ thân mật với Tề gia.

Xem tập tư liệu về Nhi An Lâm Phong khẽ mỉm cười.

Xem ra cô ấy anh chú ý không phải tầm thường. Quen biết Tề Hạo? Mọi chuyện có vẻ thú vị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Nguy Hiểm

- Hạo, mất cậu sao vậy? Tối qua không ngủ được sao?

Tần Vũ ngẩn đầu nhìn hai đôi mắt thâm quầng của Tề Hạo thông thả uống một ngụm trà hỏi anh.

- Ha ha... chắc hôm qua đi với em nào nên bận suốt đêm chứ gì.

Minh Hoàng nhìn nhìn Tề Hạo cười chăm chọc.

- Các cậu không cần suy đoán lung tung. Hôm qua là do không biết ai đã cho số di động của tớ hại tớ suốt đêm cứ bị làm phiền bằng ba cuộc gọi vớ vẩn.

Tề Hạo mặt mũi day day huyết thái dương. Nhắc lại anh còn thấy đau đầu. Không biết tên khốn kiếp nào lại đi cho số điện thoại anh lung tung báo hại tối qua cứ cách năm phút lại cho người gọi điện, hơn hết lại toàn là bọn con gái phiền phức, anh lại không thể tắt điện thoại. Thật nhức đầu.

- Ai chơi ác thế?

Minh Hoàng gật đầu tuy thông cảm nhưng anh thật sự muốn cười to. Đầu phải lúc nào cũng được thấy bộ dạng này của Tề thiếu gia chứ. Nhân lúc này phải nhìn cho kỹ. À mà anh có nên chụp lưu lại làm ảnh nền không? Chắc không. Tề Hạo mà biết thì không xong, thôi nhìn cũng đã đủ rồi.

- Số riêng của cậu đầu phải ai cũng được biết. Đã điều tra ai làm chưa?

Vẫn nhàn nhạt tĩnh lặng Tần Vũ nhẹ nói.

- Đã điều tra nhưng là số của tớ chỉ có nhân viên quan trọng mới được biết. Họ sẽ không tùy tiện cho ai nếu chưa được phép. Thật rất khó. Ở trường này chỉ có hai cậu thôi.

Nhấp một ngụm cafe cho đỡ mặt mũi Tề Hạo giọng có hơi bức tức nói. Anh thật muốn biết tên to gan đó là ai để mà dạy cho hắn nên biết việc gì nên làm và không nên làm.

- Có thể là Nhi An không? Tớ thấy cô ấy có khả năng cao trong vụ này. Dù gì cô ấy phá cậu mấy lần, lần này chắc không ngoại lệ nhỉ?

Minh Hoàng cười cười nói. Anh thấy Nhi An càng ngày càng thú vị. Đầu phải ai cũng có can đảm đối nghịch với Tề Thiếu gia a.

- Tớ không biết. Cô ấy đầu có số của tớ.

Quả thật anh có nghĩ đến Nhi An. Nhưng việc muốn có số anh đầu phải dễ dàng.

- Không ai biết trước được gì đâu. Mà nếu có thì cậu sẽ xử cô ấy sao?

Càng nói Minh Hoàng càng tò mò. Không biết Hạo có nhẫn tâm không đây?

-... Dù sao tớ cũng đã cho người điều tra sẽ sớm biết thôi.

Không thèm trả lời vấn đề của Minh Hoàng Tề Hạo nhanh chóng nói lảng sang việc khác. Vậy... nếu là cô thì anh sẽ xử ngay sao?... chắc là không. Anh không muốn mối quan hệ này tệ thêm.

Ở nơi nào đó Nhi An ngồi đọc sách mà cứ hắt xì liên tục. Có ai đang nhắc mình sao? Suy xét dạo này làm không ít việc tốt chỉ có... chắc là tên khốn Tề Hạo chứ chẳng ai. Chỉ phá hắn có chút xíu (Dao Dao: vậy mà chút xíu đó há tỷ? (͡° ͜ʖ ͡°);) vậy mà rủa mình từ sáng đến giờ. Nhỏ mọn phải biết. Tội mà bị cảm là tôi xử anh nặng hơn a.

Nhi An vắn vắn miệng nghĩ thầm. Cô đã nương tay mà còn muốn gì? Chỉ là thức một đêm thôi mà? Không ngủ ngon một đêm thôi mà? À thì... không ngủ cũng hơi quan trọng nhưng là bù lại cô mất nụ hôn đầu thì ai lỗ hơn? Tất nhiên là cô. Giữ nụ hôn đầu mười bảy năm vậy mà mất một cách lãng xẹt vậy thì sao chấp nhận? Tất nhiên không chấp nhận mà phải lấy lại đền bù rồi. Hừ, coi như lần sau cô ra tay mạnh hơn.

- Tiểu An, cậu đọc mấy cuốn sách này đi. Tốt cho môn ngữ văn của cậu a.

An Vũ ôm đặt một chồng sách trước mặt Nhi An luôn miệng bảo cô phải đọc hết chúng. Nhi An trợn mắt. Nhiều... nhiều đây sách sao là nhồi vô não nôi. Nhồi phân nửa thôi cũng nứt đầu!!!!

- An Vũ, cậu đùa tớ sao? Tớ chỉ muốn ôn chút xíu môn ngữ văn thôi, cậu mang ra bấy nhiêu đây là định giết tớ sao????

Dù cô có là một sách đi nữa nhưng không phải là một sách môn ngữ văn!

- Nhiều đây ít rồi a.

An Vũ lắc đầu kiên quyết không thay đổi.

- Giảm phân nửa đi.

Nhi An cố cò kè mặc cả.

- Cậu muốn điểm kỳ này bác gái xử cậu sao?

An Vũ nhướn mày đe dọa nói. Cô biết đem bác gái ra thế nào Nhi An cũng chấp nhận. Cao chiêu.

-... thật sự giảm 1/3 đi. Ép quá tớ học cũng không vô đâu.

Nhi An mắt bắt đầu rung rung nhìn cô bạn yêu quý.

- Sao? Dưới trung bình ha? Hay giờ tớ lập tức gọi điện báo cho mẹ cậu?

An Vũ cười nửa miệng nói. Vừa nghe Nhi An liên hóa đá lập tức mở cuốn đầu tiên ra.

- Không. Chúng ta nên học luôn bây giờ.

An Vũ: Vậy mới được.

Tan trường. Nhi An phờ phạc ôm chồng sách An Vũ soạn cho vừa đi vừa âm thầm roi lệ. Tại sao? Tại sao An Vũ hiền lành trước kia của tôi lại trở nên lạnh lùng độc ác thế này? An Vũ cậu nữ lòng dùng cách này giết dần tớ? Kiểu này chưa đến kỳ thi thì mình đã gục rồi, còn đâu mà đạt điểm trên trung bình. Hu hu hu... số gì mà đen hơn mực thế này!!!! Thiên, Chính phủ, các người tạo ra môn ngữ văn để kiểm tra nghị lực của tôi sao? Đúng chứ? Đúng chứ?!

- Nhi An, lâu quá không gặp? Đẹp hơn rồi a.

Một giọng nói quen thuộc cất lên, giọng trong trẻo nhưng chứa đầy sự oán hận căm ghét.

- Tôi bây giờ không rảnh đâu với mấy người. Đi trước.

Không thèm quan tâm Nhi An né người qua một bên đi thẳng. Trong đầu cô giờ toàn là buồn rầu với đồng sách lạnh lẽo này không còn tâm sức mà quan tâm cái khác.

Thấy Nhi An không xem mình ra gì Như Ngọc đứng đứng tức giận hét.

- Con khốn. Được, mày cứ đi đi. Vậy thì con bạn An Vũ của mày ngày mai đừng hòng gặp nó.

An Vũ lại bị bọn này bắt sao?

- Mấy người đã làm gì An Vũ?

Càng nghĩ đến việc bọn người này có thể làm với An Vũ, lời nói cũng như ánh mắt Nhi An bắt gặp lạnh đi. Bọn khốn này nếu muốn thì cứ trực tiếp ra tay với cô sao cứ hết lần này đến lần khác nhắm vào An Vũ? Cậu ấy không liên quan gì đến chuyện này.

- Hừ, nếu muốn thì đi theo tao.

Như Ngọc cười lạnh. Không nói gì thêm quay gót đi trước. Nhi An im lặng nói gót đi theo cô ta. Đi qua nhiều khúc quanh cuối cùng Như Ngọc dẫn cô đến một nhà kho cũ. Cô có linh cảm không hay về việc này, bản thân cô cũng không chắc An Vũ có thật sự nằm trong tay họ hay không? Không an tâm Nhi An âm thầm nhấn tin cầu cứu cho Tề Hạo, trong tin cô nhấn nơi mình sẽ đến, dù không biết là đâu nhưng cô có thể miêu tả các vật xung quanh cho anh biết. Dù sao Tề Hạo là người cô tin cậy. Dù có phức tạp bao nhiêu cô bé anh vẫn là người tốt.

- Cô chắc chắn đang dẫn tôi đến chỗ An Vũ chứ?

Đứng trước cửa nhà kho Nhi An lạnh lẽo hỏi Như Ngọc. Cô cần sự một chắc chắn. Nhìn biểu hiện của Nhi An Như Ngọc chỉ cười giấu nói.

- Đã đi đến đây mà vẫn không tin sao? Vào đi, người đang ở bên trong.

Chậm rãi cẩn thận đi theo Như Ngọc vào trong. Càng đi vào Nhi An càng gia tăng sự đề phòng, cô không muốn chưa cứu được người bản thân lại bị bắt.

- Ha!!!!

- Chết đi!

Hai bên trái phải Nhi An bị hai tên nam nhân to con nhào đến vây thủ áp đảo. Bất ngờ, Nhi An nheo mắt bình ổn tìm cách đối phó, trong tí tắc hai tên đã bị Nhi An hạ bằng mấy chiêu tiết quyền đạo. Đợi Nhi An quay lại cô đã không thấy bóng dáng Như Ngọc đâu. Bọn khốn này...?!!!! Bình tĩnh chậm rãi đi về phía trước Nhi An càng cẩn trọng quan sát xung quanh.

- Không cần cẩn thận thế đâu. Không còn bấy nữa.

Từ trên cao vọng xuống giọng nói của một cô gái. Giọng nói này.... Nhi An ngẩn đầu nhìn lên, quả như cô đoán, Từ Yên.

- Đừng nhìn tôi vậy chứ? Tôi sợ đây này.

Từ Yên chóng tay lên lan can sắt đã rỉ cười cười nhìn Nhi An.

- Sợ? Chẳng phải tôi mới là người nên sợ sao?

Nhi An nhướn mày hỏi ngược lại Từ Yên rồi Nhi An ôm người vờ run rẩy nói.

- Ôi, Từ Yên cậu đáng sợ quá! Thật không ngờ cậu xinh thế lại đi làm những việc bất cóc, ý đồ hiểm yếu này. Thật uổng cho khuôn mặt thiên thần đó. Nó làm tôi sợ quá! Nói thật tôi thích ác quỷ hơn nhưng là... haiz... cậu còn đáng sợ hơn cả ác quỷ.

Nhìn bộ dạng đang sợ sệt kia nhưng thực chất lại đang chửi rủa mình Từ Yên một bụng đầy tức giận hận không ngay lập tức giết chết Nhi An nhưng bề ngoài cô vẫn giữ bình tĩnh nhàn nhạt nói.

- Cậu không cần tỏ ra vậy đâu. Dám đến tận đây thì đâu phải sợ gì nữa.

- Cũng phải, giả vờ thật là mệt mỏi.

Nhi An gật đầu đứng thẳng người nhìn thẳng Từ Yên.

- Vậy... An Vũ đang ở đâu?

Giọng Nhi An lạnh như muốn đóng băng mọi thứ tại nhà kho này, quanh người tỏa ra sát khí nồng đậm, cô nhìn Từ Yên, đôi mắt tĩnh lặng như nước lại khiến người khác hít thở không thông.

- Không cần tỏ thái độ An Vũ ra sao?

Từ Yên vẫn tươi cười nói, ánh mắt của cô cũng đã đầy sự độc ác.

- Không phiền. Tôi sẽ tự thân đưa cậu ấy rời khỏi đây.

Cô không tin tưởng Từ Yên. Bây giờ cô còn chưa đảm bảo Từ Yên vẫn chưa làm gì An Vũ.

- Chuyện của cô và tôi không liên quan An Vũ. Muốn gì thì cứ tìm tôi, đừng đụng đến An Vũ.

Càng nói giọng Nhi An càng ngày càng lạnh, thật cô không muốn nhiều lời với Từ Yên chút nào.

- Vội gì chứ? Vẫn còn nhiều thời gian.

Từ Yên nhìn nhìn Nhi An rồi búng tay một cái, hai người nam nhân mang An Vũ đang bị trói ra trước mặt Nhi An.

- An Vũ...!

- Ừm... ừm...

Miệng An Vũ bị nhét vải không nói được gì. An Vũ thâm hận chính mình vô dụng, cứ mãi gây phiền phức cho Nhi An. Cô bây giờ chỉ muốn nói một câu thôi, chỉ một câu: Chạy đi! Từ Yên có rất nhiều người mạnh. Chạy đến gọi người cứu tôi!!!!

- Thả cậu ấy ra.

Gần từng chữ nói với Từ Yên. Nhi An không quan tâm nhiều nữa chậm rãi đi về phía An Vũ. Cô không đợi nhiều, thà bây giờ tự thân vận động đánh người cứu An Vũ còn hơn nhiều lời với Từ Yên.

- Bắt cô ta!

Từ Yên cười gằn nói với bọn tay sai. Vừa được lệnh bọn tay sai nhanh chóng hung hăng xông lại phía Nhi An.

- Ừm... Ừm... (Tiểu An! Cẩn thận!)

Nhi An nhìn một lượt tất cả đối thủ, gia tăng phần sát khí cùng cảnh giác. Chết thật! Bọn này đông quá! Giờ thì phải gắng hết sức rồi. Ước chi bây giờ có thêm người giúp. Tề Hạo chết tiệt, tại sao bây giờ còn chưa tới chứ? Muốn đợi nhận xác tôi luôn à?

Từ Yên từ trên cao nhìn xuống cười độc ác.

Nhi An, cậu lần này không thoát được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nguy Hiểm 2

- Nhi An, lần này dù có cố gắng thế nào mi cũng không thể thoát khỏi đây đâu. Đừng cố tốn thêm sức lực mà hãy chịu trôi đi.

Muốn đấu với ta? Ngươi chưa đủ tư cách.

Từ trên cao Từ Yên cười khinh miệt mắt hiện rõ lên sự nhàn tâm nhìn Nhi An đang vất vả chống lại đám tay sai của cô. Nhi An, ta đã nói đừng bao giờ đụng đến Tề Hạo, ta đã cảnh cáo trước rồi vậy mà mi vẫn.... Tề Hạo là của ta, không ai có quyền có được cậu ấy ngoài ta!!!

Phía dưới Nhi An gần như sắp kiệt sức, dù cô có là cao thủ karate hay tiết quyền đạo đi nữa thì với nhiều người thế này phần thắng hầu như vẫn không có. Từ Yên khôn kiếp, đáng chết! Đồ nham hiểm, độc ác! Ta có thù oán gì nhau chứ? Tề Hạo liên quan gì ta a, ta chạy hẩn không kịp đây này. Hiểu hay không chứ? Ta bám hẩn bao giờ? Hẩn bám theo ta a. Đồ ngu ngốc, đồ mắt bị lệch! Tìm đánh cũng phải tìm đúng đối tượng a. Tên Tề Hạo này cũng thật khôn kiếp! Tới giờ rồi mà vẫn không xuất hiện, muốn đợi đến bao giờ? Chờ ta chết mới lộ mặt ra hử? Không phải trong tiểu thuyết thì anh hùng thường xuất hiện cứu mỹ nhân đang gặp nguy sao? Sao bây giờ ta gặp nguy mà chả ai nhảy ra cứu thế này? Nhảy ra đánh lạc hướng cho ta chạy cũng được vậy. Tiểu thuyết đúng là không tin được.

Nhi An dù mệt mỏi vẫn không thể hiện ra ngoài. Cô cẩn thận né tránh các đòn tấn công thừa cơ phản đòn, cố gắng ít tiêu hao sức lực nhất, kéo dài thời gian đợi người đến.

- Nhi An, chịu thua đi. Những người này toàn là những cao thủ, mi không có phần thắng đâu.

Càng nói Từ Yên càng tỏ ra hung hăng gấp bội. Lần này cô sẽ không để Nhi An chạy khỏi.

- A!!!

Từ phía sau Nhi An bị một tên thừa cơ đá vào vai khiến cô đau đớn mà ngã vật xuống. Nhi An trong lòng thầm kêu không xong, định bật dậy thì hai tay cô bị hai tên cường hãn giữ chặt lại không cho cử động. Chúng mang cô đến trước mặt Từ Yên.

- Nhi An, sao, bây giờ rơi vào tay tôi thấy thế nào?

Từ Yên vòng tay trước ngực duyên dáng bước lại gần đối mặt với Nhi An. Từ Yên nửa nói nửa cười nhìn nhìn Nhi An, cô ngẩn đầu nhìn lại Từ Yên, mắt cô phẳng lặng không chút gợn sóng, thái độ bình thản của cô khiến Từ Yên càng thêm tức giận, cuối cùng Nhi An cười.

- Cô sợ tôi cướp Tề Hạo khỏi cô vậy sao? Ha, cũng đâu phải, Tề Hạo chưa bao giờ là của cô nhỉ? Tất cả chỉ là do bản thân cô tưởng tượng thôi. Cái cô làm bây giờ không phải vì yêu Tề Hạo mà là đang tranh giành thứ cô không có. Đó là tính hiếu thắng của cô không phải là yêu.

Chát!!!!

Nhi An chỉ cảm nhận má phải bỏng rát, cô nhú mày cắn răng nhìn lại Từ Yên. Từ Yên mắt hạnh trưng lớn, trong mắt hiện rõ sự tức giận cùng phẫn nộ.

- Hừ! Mi thì biết gì. Ta thật sự yêu anh ấy, rất yêu anh ấy. Mi có tư cách gì, chỉ mới vừa xuất hiện tại sao anh ấy lại chú ý đến mi? Tại sao không là ta, ta đã yêu anh ấy năm năm rồi, quan tâm anh ấy năm năm, tại sao anh ấy không bao giờ quay nhìn ta lấy một lần? Còn mi, chỉ là con nhỏ ngu ngốc, quê mùa, địa vị, tiền tài tất cả đều không có, tại sao Hạo lại có thể chú ý mi chứ? Không thể, không thể, anh ấy phải là của riêng ta.

Càng nói Từ Yên càng lớn tiếng. Tất cả những điều Nhi An nói hoàn toàn sai, sai tất cả. Cô yêu Hạo, tình yêu cô dành cho Hạo là chân thành là tuyệt đối.

- Ngươi... nếu như ngươi không xuất hiện thì anh ấy sẽ yêu ta, chỉ yêu ta.

Càng nói Từ Yên càng thêm phẫn hận.

- Cô nói vậy có nghĩa lý gì? Nếu Tề Hạo yêu cô thì dù tôi có xuất hiện hay không thì anh ta vẫn sẽ yêu cô. Chẳng qua những lời đó của cô là tự biện hộ cho bản thân mình thôi. Vậy tại sao trước khi tôi đến anh ta tại sao vẫn không yêu cô?

Nhi An không sợ hỏi ngược lại Từ Yên. Tại sao cô gái này lại cố chấp như vậy? Người ta đã không yêu mình thì tại sao lại vẫn cứ mù quáng theo đuổi? Vô vọng theo đuổi một thứ không thuộc về mình, cái đó không được gì cả, đôi lại chỉ là sự ngu ngốc.

Chát!!!

Từ Yên lần nữa tát vào mặt Nhi An.

- Ngươi không biết gì cả! Không biết gì cả!

Từ Yên bây giờ không còn giữ nổi bình tĩnh nữa.

- Tất cả các người trói cô ta lại.

Từ Yên nhìn bọn thuộc hạ ra lệnh, rồi quay lại nở nụ cười với Nhi An.

- Nhi An nếu bây giờ cô biến mất thì tất cả sẽ kết thúc. Không sao đâu, An Vũ sẽ đi cùng cô.

Phải. Chỉ cần Nhi An biến mất mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, Hạo sẽ lại chỉ biết có mình cô. Mãi mãi. Nghe những lời của Từ Yên Nhi cả kinh. Từ Yên, cô ta điên rồi!

- Từ Yên, thôi đi! Cô làm những việc này không có ít lợi gì cả. Cô làm vậy chỉ làm Tề Hạo thêm ghét cô thôi. Dừng tất cả đi, bây giờ vẫn còn kịp.

Nhi An cố gắng khuyên ngăn nhưng tất cả đã vô dụng. Bọn thuộc hạ trói tay chân Nhi An lại đặt cô lại gần An Vũ. Từ Yên cười, bước lại gần nâng cằm Nhi An lên.

- Nhi An, không ngờ có ngày bị tôi hại thế này nhỉ?

-...

Nhi An không trả lời chỉ trừng mắt nhìn Từ Yên, trong đầu thầm nghĩ cách thoát khỏi đây. Chết tiệt! Thối Tề Hạo, bây giờ không đến thì đợi đến bao giờ? Muốn hót xác tôi thật hả?

Chát!!!

Từ Yên lại lần nữa tát vào mặt Nhi An, sức lực cô dùng rất lớn, má phải của Nhi An hiện giờ sưng đỏ hiện rõ năm dấu tay.

- Nhi An, coi như đây là quà tôi tặng cô. Có lỗi quá, khuôn mặt đẹp thế này mà lại....

- Thả Tiểu An ra!

Tề Hạo từ phía ngoài cửa chạy đến hét lớn ngăn lại hành động của Từ Yên, phía sau Tần Vũ và Minh Hoàng cùng một đám người cũng chạy đến, người của anh đã phong tỏa hết khu này toàn bộ người của Từ Yên đã bị anh dọn dẹp, bây giờ anh là người nắm quyền khu này.

Hạo, sao... anh lại ở đây? Anh... đến cứu con nhỏ này sao?

Từ Yên kinh ngạc to mắt nhìn Tề Hạo, miệng run run không thốt được lời nào.

- Từ Yên, thả Tiểu An và An Vũ ra. Không nên gây thêm phiền phức nữa, mọi chuyện đến đây nên kết thúc.

Tề Hạo nhìn Từ Yên lạnh lùng nói, đôi mắt họ phách lạnh sâu hút như tỏa ra lệ khí khiến người đối diện không rét mà run. Đe dọa Từ Yên anh lại chuyển tầm mắt đến trên người Nhi An, đồng tử anh một trận co rút. Nhi An, xin lỗi. Là anh không tốt không bảo vệ em tốt để em phải ra nông nỗi này. Nhìn Nhi An khắp người về thương lòng Tề Hạo đau đớn cùng hối lỗi. Ánh mắt ôn nhu dịu dàng của anh nhìn Nhi An khiến Từ Yên thập phần tức giận. Tại sao? Tại sao luôn là Nhi An? Tại sao?

- Hạo, anh đang đe dọa em sao? Anh vì đứa con gái này mà bỏ rơi tình yêu em dành cho anh. Tại sao chứ? Tại sao em yêu anh nhiều như thế này lại không bằng một con nhóc anh vừa gặp? Em không tốt chỗ nào chứ? Há?

Càng nói nước mắt Từ Yên càng rơi nhiều hơn. Lòng cô bây giờ như có hàng ngàn hàng vạn con kéo đang cắn xé, đau đớn khôn cùng. Hạo, tại sao anh không bao giờ hiểu cho em? Tại sao không một lần anh nghĩ đến em chứ?

- Dừng quá cô chấp. Tôi không yêu cô. Buông tha cô ấy cũng là buông tha chính cô.

Mặc kệ Từ Yên đang đau đớn hệt hấn ra sao Tề Hạo vẫn không chút đồng cảm lạnh lùng nói. Anh từ từ tiến về phía Nhi An muốn cười trối cho cô.

- Không! Không thể! Giữ anh ta lại.

Từ Yên đột nhiên hét lớn chỉ tay ra lệnh bọn thuộc hạ giữ Tề Hạo lại. Cô không thể cứ như vậy từ bỏ. Nếu cô đã không có được anh thì Nhi An cũng không thể. Ra lệnh xong cho đám thuộc hạ Từ Yên một mình chạy lại phía Nhi An lúi lúi kéo kéo cô đi. Nhi An tao sẽ không tha cho mày!

Nhìn hành động của Từ Yên Tề Hạo cười lạnh phát tay ra hiệu cho thuộc hạ, được lệnh tất cả xông đến bắt giữ đám thuộc hạ của Từ Yên, còn anh thì nhanh chân chạy về phía Nhi An.

- Này, buông ra! Cô làm gì vậy?

Nhi An vùng vẫy tránh sự lôi kéo của Từ Yên, một bên hét lên khuyên ngăn như bây giờ Từ Yên không còn nghe lọt lời nào nữa.

- Nếu ta không có được anh ấy thì mi cũng không được!

Từ Yên gần từ tiếng hung hăng nhìn Nhi An, khuôn mặt xinh đẹp giờ đất trở nên dữ tợn đáng sợ. Không biết từ đâu ra Từ Yên lấy ra cầm trên tay một con dao gấp, cô ta trừng mắt nhìn Nhi An. Nhi An khiếp sợ cố vùng vẫy đánh rớt con dao nhưng vô dụng, hiện tại cô bị trói không thể làm được gì cả. Không phải chứ! Cuộc đời tươi đẹp của mình hôm nay sẽ chấm dứt sao? Thấy Từ Yên dùng dao đâm mình Nhi An khổ sở nhắm tiết mắt lại. Hu hu hu... số gì thảm thế này?! Ít nhất cũng phải cho tôi sống qua... 99 tuổi rồi hãy gọi tôi về chứ! Bây giờ gọi sớm làm gì? Chúa Jesu, thánh A la, Như Lai Phật Tổ ai đó làm ơn hiển linh mà cứu tôi!!!!

- Đi chết đi!!!!

Từ Yên dùng con dao đâm mạnh về phía Nhi An. Hu hu hu... cô ta đâm ở đâu vậy? Làm ơn đừng là ngực, đau lắm! Đâm bụng... kệ đi, đó nhiều thịt nhiều mỡ cơ may không chừng sống được. Hu hu... chắc.... Ừa, sao không đau? Đâm hụt à?

Nhi An từ từ hé mắt nhìn thì trợn trừng kinh ngạc. Tề Hạo đang chắn trước người cô, tay phải nắm lấy con dao trong tay Từ Yên, mau tuôn trào chảy ra từng giọt từng giọt rơi trên nền đất. Từ Yên hoảng hốt buông vội con dao ra, lắp bắp giọng run run cầm tay Tề Hạo.

- Hạo,... tại... tại sao làm vậy?... Vì cứu con nhỏ đó... mà anh...anh không sợ bị đâm?... tay... tay anh... chảy nhiều máu quá... em em... không...

Không đợi Từ Yên kịp nói hết câu Tề Hạo đã đẩy tay cô ta ra, mặc kệ vết thương anh nhìn Từ Yên ghét bỏ nói.

- Dù cô có làm gì đi nữa tôi cũng sẽ không yêu cô. Không bao giờ yêu cô. Hãy tỉnh lại đi. Cô thay đổi quá nhiều rồi, cô không phải Từ Yên, Từ Yên mà tôi quen biết là một cô gái có tâm hồn lương thiện chứ không phải cô gái có trái tim ác quỷ như cô.

Nói xong Tề Hạo không quan tâm Từ Yên sẽ ra sao, anh quay lại lo lắng cời trói cho Nhi An, nhìn khắp cô một lượt thấy cô không sao thì anh mới bớt lo đi.

- Tay... bị thương rồi. Đau lắm phải không...?

Nhi An mắt nhìn chăm chăm vào vết thương trên tay Tề Hạo rồi ngược đôi mắt hơi ngập nước nhìn anh. Khi vừa thấy anh bị thương trong lòng cô một trận đau đốn như thắt cả ruột đột ngột kéo tới, trí óc cô không nghĩ được gì ngoài việc anh đang đau, tay anh đang rất đau, và rồi.... cô rơi nước mắt.

Nghe Nhi An lo lắng cho mình trong lòng Tề Hạo thầm hào hào vui vẻ nhưng khi thấy cô khóc anh lại đau lòng cuống không biết làm thế nào.

- Tiểu An, không sao rồi. Anh xin lỗi, do anh mà em phải chịu những việc này.

Tề Hạo ôm Nhi An vào lòng, nhẹ nhàng ôn nhu dỗ dành cô. Tiểu An, đừng khóc. Thấy em khóc tim anh thật sự rất đau.

- Hu hu... xin lỗi... do em... do em anh mới bị thương... hu hu...

Nằm trong lòng Tề Hạo Nhi An vừa khóc vừa dứt quãng nói xin lỗi anh. Do cô, cô hại anh bị thương.

- Không. Em không bị thương là anh an tâm. Vết thương nhỏ này không sao.

Dịu dàng an ủi. Tề Hạo vừa ôm vừa vỗ lưng Nhi An. Anh không bảo vệ em tốt vết thương này chính là sự trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Nữ Bộc

Sau vụ việc đó hôm đó Nhi An phải về nhà với bộ dáng vô cùng chật vật, Tề Hạo không yên tâm nên tự mình lái xe đưa cô về tận nhà, An Vũ thì được

Tần Vũ đưa trở về.

Haiz... đi về với cái thân ăn mỳ này thì thế nào cũng bị mẹ chê đầu lợt da. Ôi cuộc đời đen đỏi! Tại sao không khi nào mình gặp hên thế này, liệt kê ra lần lượt thì từ khi chuyển đến đây bản thân toàn gặp xui xẻo, họa chẳng lăm mới có chuyện ăn mừng tỷ như ngữ văn chưa dưới trung bình, cuốn truyện trinh thám tập đặc biệt mua được cuốn cuối cùng,... ngẫm đi nghĩ lại chỉ có nhiều đó, chỉ có nhiều đó!!!! Vậy mà chuyện xui thì kể hoài không dứt: gặp tên thói Tề Hạo, bị cả trường coi khinh, bị đánh hội đồng đánh ghen các loại, bị Từ Yên bêu xấu rồi bị cô ta hại cho thể thảm thế này, bây giờ còn phải nghĩ cách giải thích với mẹ. Áp lực, áp lực cực lớn....

- Tiểu An...

Tề Hạo phía trước vừa lái xe vừa hỏi Nhi An.

- Chuyện gì? Lái xe thì lo lái đi, tâm để đâu? Muốn gây án mạng hả? Chưa thấy tai nạn giao thông khủng khiếp bao giờ sao? Lái đi, lái đi.

-...

Mặc kệ Tề Hạo đang muốn nói gì Nhi An tuân một tràng dài chất vấn anh cuối cùng chỉ tóm lại không muốn nói chuyện với anh. Bởi vì sao? Bởi vì cô còn ngại chứ sao?! Lúc này không biết ma nào xui khiến mà cô lại đi khóc trước mặt anh, lại còn... còn ôm anh tình tình tứ tứ nữa. Xấu hổ chết được! Bây giờ lại đi cùng một xe về nhà, thử hỏi gan nào mà nói chuyện? Thôi đi, dù biết da mặt mình còn dày hơn tường thành nhưng bây giờ cả nhìn còn không dám chứ khỏi bàn đến nói chuyện. Bỏ đi, giờ lo nghĩ cách giải thích với mẹ còn tốt hơn.

- Nhưng... anh muốn nói, chúng ta có nên gia tăng vận tốc lên một chút không? Vận tốc bây giờ...

- Không. Vận tốc như này là ổn, tăng thêm tính gây tay nạn giao thông, hử?

Không đợi Tề Hạo nói hết Nhi An lập tức quả quyết ngăn lại.

Điên à, về càng mau để càng bị chửi hả? Bà đây không ham cái đó đâu.

Nghe Nhi An nói Tề Hạo một mực im lặng, anh biết tại sao Nhi An không muốn mau về nhà nhưng... nếu đi với vận tốc... ông cụ chạy xe đạp cũ cũng qua mặt được này thì về nhà thì đã khuya rồi!! Anh thì không sao nhưng đừng xúc phạm chiếc xe mô tô này của anh chứ! Anh không nói nhưng mà nó biết nói chuyện thì nó không nằng vào em ngay lập tức mới lạ. Mô tô gì mà chạy với vận tốc 10km/h thế này!!!!

Đến nhà Nhi An bỏ xuống nón bảo hiểm lững thững đi vào nhà, khuôn mặt đã rầu càng thêm rầu.

- Hey, anh đi theo làm gì? Về đi chứ!

Chưa nghe thấy tiếng xe của Tề Hạo Nhi An nghi ngờ quay lại nhìn thì thấy anh đang đi sát theo phía sau. Cô thầm kinh ngạc rồi lên tiếng chất vấn. Tên này bị sao vậy chứ? Muốn đưa cũng đưa rồi. Nhà thì cũng đã đến rồi. Còn muốn gì nữa? Muốn vào tận nhà hỏi thăm chào hỏi rồi mới về à?

Tề Hạo không nói gì mỉm cười bước đến nắm tay cô vào nhà.

- Anh sẽ chỉ cách em giải thích thế nào.

Vừa mở cửa đón tiếp hai người là một lực lượng vô cùng hùng hậu. Mẹ Trần mặt hầm hầm hung hăng nhìn Nhi An.

Nhi An: "Hung cái gì mà hăng, rõ là muốn ăn tươi nuốt sống thì có!"

Ba Trần nhìn nhìn con gái xong lại nhìn nhìn Tề Hạo ý vị thâm trường lắc đầu.

Nhi An: " rồi. Lại một ý nghĩ hoang tưởng được hình thành."

Còn lại cậu nhóc Tuấn Phong đang dựa lưng vào liếc nhìn hai người rồi che miệng ngáp tỏ ý: "em đến hóng chuyện thôi. Không cần quan tâm."

Nhi An: "..."

Nhìn khuôn mặt đáng sợ của mẹ Nhi An nuốt khan một cái liền nhanh chóng chạy đến ôm chân mẹ Trần nhả mặt khóc rống lên.

" Ôi mẹ ơi, tất cả là do ông trời sắp đặt. Không biết tại sao khi đến đây con luôn gặp xui xẻo, không phải xui bình thường đâu, xui đến độ mà phải khóc than nó còn hên hơn con đây. Hu hu hu.... cái xui nó tìm đến chứ đâu không phải tại con đâu. Mẹ ôi hãy hiểu cho nỗi lòng đau khổ này... hu hu hu... con xin lỗi, xin lỗi vì cái xui này... hu hu hu..."

Mọi người:...

Không đợi mọi người phản ứng Nhi An liền quay qua khóc lóc với ba Trần. Quyết tâm, muốn sống thì phải dũng cảm xông vào hang hổ.

- Ba ơi, con biết ba là người luôn thông cảm và hiểu con. Ba biết con đâu thể nào lại tự nhiên ra ngoài gây sự, con luôn ngoan ngoãn ở nhà thôi mà, không quậy phá, không gây thù chuốc oán với ai, chỉ có người ta gây thù thì con phải trả lại thôi... hu hu... con biết lần này con sai rồi, lần sau... không,

không có lần sau đâu a....

Mọi người: lần nữa im lặng.

- Khụ... vào nhà trước rồi nói.

Ba Trần che miệng ho khan dừng lại màn tra tấn lỗ tai của con gái. Con gái cưng, ba là muốn giữ hình tượng cho con a.

Khi tất cả cùng ngồi tại ghế sofa trong phòng khách, mẹ Trần lần nữa nghiêm mặt.

- Mẹ cần một lời giải thích.

- Vâng. Bác cứ để cháu giải thích.

Đội mọi người gật đầu, Tề Hạo phần nào an tâm từ từ kể lại toàn bộ sự việc, đồng thời anh cũng che dấu danh tính của Tử Yên và càng tỏ ra hối lỗi vì nguyên nhân là từ bản thân.

- Chuyện là vậy ạ. Cháu thành thật xin lỗi vì đã làm liên lụy Tiểu An vào việc này.

Tề Hạo thành tâm cúi đầu hối lỗi với ba mẹ Nhi An.

- đây cũng không phải hoàn toàn do lỗi của cháu.

Mẹ Trần thở dài nói.

Nhi An: mẹ thông cảm cho hấn?!

- Ta mà biết con nhóc vô lý đó nhà ai thì sẽ không bỏ qua.

Nhi An: như ba mới đúng * gật đầu*.

- Mà xem ra cuối cùng cũng là anh Hạo cứu chị nên mới thoát. Nhìn đi ngay cả tay bị thương nặng thế kia mà cũng không màn còn ân cần đưa chị về tận nhà.

Nhìn tay bị thương của Tề Hạo Tuấn Phong nhàn nhạt ngẩn đầu buông quơ nói.

Nhi An nghe vậy liền cúi đầu. Cái đó cô không phải không để tâm nhưng... là quan tâm hấn... thì có vẻ không thích hợp lắm.

- Bác thật lòng cảm ơn cháu đã cứu Tiểu An nhà bác.

Ba Trần cười ảm áp chân thành cảm ơn Tề Hạo. Ông thật không nhìn lầm người, Tiểu Tề là một người tốt... chẳng qua, Tiểu An nhà mình mất có vấn đề thôi. Haiz...

- Nhà ta vô cùng mang ơn cháu.

Mẹ Trần nở nụ cười dịu dàng gật đầu cảm ơn Tề Hạo.

- Không đâu a. Chuyện này do cháu mà ra cứu Tiểu An là trách nhiệm của cháu.

Không chỉ trách nhiệm anh còn muốn mãi bảo vệ cho Nhi An. Trong lòng Tề Hạo thầm bổ sung một câu.

- Tay cháu hiện tại bị thương hình như cũng không nhẹ. Ta nghe là ba mẹ cháu đi du lịch rồi đúng không?

Ba Trần nhìn vết thương còn đang rỉ máu của Tề Hạo rồi nhìn anh.

- Vâng.

- Vậy đi, để Tiểu An qua nhà chăm sóc cho cháu, xem như là cảm ơn.

Vừa nghe câu nói của ba cả Tề Hạo và Nhi An đồng loạt kinh ngạc ngẩn đầu nhìn ba Trần.

- Ba sao làm vậy được. Con mà phải qua nhà chăm sóc tên này sao?...

- Không cần đâu bác, vết thương này nhẹ thôi không cần Tiểu An phải....

- Mẹ thấy đề nghị này khá ổn. Cứ quyết định vậy đi. Tiểu An, mẹ và con lên phòng sắp xếp đồ một chút.

Mẹ Trần gật đầu lên tiếng ngắt lời không đợi hai đứa trẻ kịp phản ứng đã kéo tay Nhi An lên phòng chuẩn bị đồ đạc. Dưới phòng khách ba Trần cười hề

hề đây thâm ý với Tề Hạo.

Tuấn Phong: nhà này loạn hết rồi. Cuối cùng chỉ còn mình mình bình thường thôi. Nghĩ nữa đau đầu. Đi chơi game.

Thế là Nhi An tâm trạng rồi bởi đau khổ ra đi dưới lời chào từ biệt vui vẻ của cả nhà.

Có cảm giác bản thân đang bị đem bán và hiện tại là đang được chủ nhân đưa về nhà. ~T_T~

Phức tạp.

Biệt thự Tề gia.

- Này công... ý nhầm, Hạo, anh thực là sống trong ngôi nhà giống như nhà trắng thế này hả?

Nếu thật thì quá kinh khủng rồi.

Nhi An vừa mang hành lý theo sau Tề Hạo vừa ngược mắt quan sát toàn cảnh ngôi nhà. Ngôi nhà là biệt thự kiểu phương tây, phòng khách vô cùng rộng rãi, bộ sofa bằng da thật vô cùng đắt tiền, trên bàn kiềp là bộ trà thủy tinh tinh xảo. Một cầu thanh gỗ uốn cong, trên tường trang trí rất nhiều bức tranh cùng món đồ cổ quý giá. Phía ngoài là một khuôn viên cây xanh cùng hoa cỏ tỏa hương thơm ngát, giữa sân có một đài phun nước cao ngất với tượng hai nữ thần hy lạp cổ. Dù chưa đặt chân đến các nơi còn lại nhưng những thứ chứng kiến cũng khiến Nhi An phải há hốc mồm khiếp đảm.

Đúng là giàu quá đáng.

Tề Hạo dẫn Nhi An đến một căn phòng.

- Đây sẽ là phòng em. Phòng anh ở đối diện. Có gì cứ gọi.

- Tại sao phòng tôi phải đối diện phòng anh?

- Không phải em đến đây chăm sóc anh sao?

- Ân.

- Vậy thì đúng rồi. Phòng em đối diện nếu anh có việc gì thì cũng tiện.

- ...

- Được rồi, anh vào phòng trước.

- Khoan.

- Gì nữa?

- Nhà anh giàu vậy không có người giúp việc sao? Muốn tôi đến chăm sóc rồi tiện bề sai bảo như thái giám hả?

- Có nhưng là họ không thường ở đây. Họ mỗi ngày chỉ đến quét dọn, nấu ăn, làm vườn.... xong việc thì về.

Hả?! Vậy chẳng khác nào mình và hấn ở riêng!

Nhìn biểu hiện của cô anh biết ngay cô đang nghĩ gì liền cười gian.

- Em không muốn trả nợ hai lần hại anh sao?

Cô nhóc này khinh thường anh quá.

- Gì... gì chứ! Hại gì?

Hấn ta không phải đã...

Giả ngo, giả ngo....

Tề Hạo nhìn cô cười quyến rũ, kẻ sát tai Nhi An khẽ nói.

- Có cần anh gọi lượng fan của mình nói em đang sống ở nhà anh không?

Nhi An nín thính tưởng tượng ra viễn cảnh bản thân bị hàng vạn người đánh hội đồng, bị chết chìm trong mưa nước bọt....

Rùng mình.... lạnh sống lưng.... bại não...

- Có cần anh nhắc lại không?

- Không. Không đâu. Tề Thiếu gia anh mau đi tắm đi rồi xuống ăn cơm.

Nhi An quay ngoắt 180° như biến thành một con người khác, cung kính nói với anh.

Hừ. Anh để tôi ở đây thì coi như đi tìm chết rồi. Sống an phận không chịu muốn tìm ác quỷ đến ở cùng. Bệnh thần kinh. Lần này tôi sẽ chinh anh đến chết... há há há.....!!!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Nữ Bộc 2

Đặt hành lý cạnh giường, Nhi An nhìn khắp gian phòng thăm đánh giá, đây thật sự là một căn phòng rất đẹp và tinh tế. Căn phòng rất rộng, cửa ra vào bằng gỗ nằm bên phải, bức tường sơn màu xanh ngọc, một tủ quần áo màu xanh ngọc đặt gần chiếc giường gỗ với bộ chăn nệm màu tím bên trên, bên trái giường đi ra là một ban công với cửa kiếng và chiếc màn màu trắng, đối diện giường hơi lệch về bên phải là phòng tắm với đầy đủ tiện nghi.

Ây, giàu thế này thì... khủng khiếp quá. Chỉ nhìn sơ thôi cũng thấy toàn là hàng hiệu, ngay cả vật trang trí thôi cũng là hàng đắt tiền. Có cảm tưởng như đang ở trong khách sạn năm sao hàng đầu thế giới. Cảm giác phức tạp quá! Nếu không cẩn thận làm hư thì... thôi, cẩn thận tốt hơn. Nếu chưa giàu mà nợ ngập đầu thì chỉ có nước bỏ xứ mà đi. Ngẫm nghĩ rồi Nhi An mang đồ đi tắm.

30 phút sau.

Nhi An hít một hơi thật sâu gõ cửa phòng Tề Hạo. Dù thế nào đi nữa thì vết thương đó cũng vì cô mà có, cô cũng nên có trách nhiệm. Dù gì cũng đã đến thời thì hoàn thành bốn phận thôi.

- Ai?

Trong phòng vọng ra giọng nói trầm ấm khăn khăn của Tề Hạo.

- Ừm... là tôi, Nhi An.

- Em vào đi.

Nhi An khẽ mở cửa đi vào thì thấy Tề Hạo ngồi trên ghế đang cố băng vết thương, bên bàn để rất nhiều dụng cụ y tế. Nhi An không nói gì đi đến ngăn cản lại hành động của Tề Hạo, tự tay khử trùng, thoa thuốc rồi băng vết thương cho anh.

- Tay bị như vậy sao không nhờ tôi giúp? Băng một mình làm sao được hả?

- ... Anh không muốn làm phiền em. Việc này cũng dễ thôi, để anh tự làm.

Tề Hạo định lấy cuộn băng từ trong tay Nhi An thì bị cô nhấn mặt cản lại.

- Để cái đầu anh! Bị thương nặng thế này mà còn cố lái xe đưa tôi về. Bộ dây thần kinh đau của anh bị đứt rồi hả?!

- Không...

- Thôi đi. Tôi đến là để chăm sóc cho anh, khỏi bàn cãi nữa.

Nhi An nhìn xéo Tề Hạo một cái cảnh cáo. Cô nhìn lại vết thương đã được băng kỹ kia gạt đầu một cái rồi đứng dậy dọn dẹp lại dụng cụ.

- Tốt rồi. Mau đi ăn thôi, đói chết người.

Nhìn Nhi An thông thả bước ra cửa Tề Hạo im lặng rồi khẽ mỉm cười, ánh mắt chứa đầy sự ôn nhu nhìn cô. Hóa ra, em vẫn quan tâm anh như vậy.

*

- Này, anh chẳng bảo là mỗi bữa đều có người đến nấu ăn sao? Sao bây giờ không có ai thế?

Nhi An tìm khắp phòng bếp cũng không tìm thấy người đầu bếp nào, không, phải nói là từ khi vào đây chưa thấy một bóng người nào.

- Ân. Nhưng hôm nay anh không định về nhà nên cho họ về rồi.

-... -_-

Không phải anh cố tình chơi tôi chứ! Sao trùng hợp vậy? Khổ rồi, theo tình hình này không lẽ....

- Tiểu An, xin lỗi anh không cố ý. Hôm nay tay anh lại bị thương nên....

Nên tôi nấu chứ gì!

Nói nửa câu Tề Hạo ngược đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp nhìn Nhi An, cô bắt lực thờ dài.

- Ok, tôi nấu. Ngồi yên đó đi, đừng đi lung tung mà nhìn trộm công thức nấu ăn của tôi.

- Ân.

Nhi An nhìn Tề Hạo rồi ueue đi vào nhà bếp.

30 phút sau.

- Đây, nấu xong rồi. Mau ăn đi. Không ăn tôi ăn hết nhịn đói ráng chịu.

Nhi An vừa gấp mỳ vừa nói nói với Tề Hạo. May là trong nhà có mỳ gói không thì lại tốn sức đi mua đồ ăn rồi, vậy thì tốn thêm tiền nữa. Mà nhà giàu cũng có mỳ gói? Ừm, chắc để cho người lâu lâu ăn cho đỡ thèm, ăn đồ sang hoài cũng ngán.

-... Tiểu An, em loay hoay gần nửa tiếng trong bếp là để nấu mỳ sao?

Tề Hạo nhướn mày nhìn bát mỳ trước mặt rồi nhìn lại con người đang ăn mỳ sung sướng kia.

- Ân.

Húp hết nước mỳ Nhi An thỏa mãn nhìn lại Tề Hạo.

- Hạo, anh nghe tôi nói. Tôi bây giờ nấu mỳ ăn là đỡ lắm rồi, nếu không là hôm nay chúng ta nhịn đói đấy.

- Em không... biết nấu ăn sao?

- Chiên trứng, nấu mỳ có được xem là nấu ăn không?

-...

- Nói chứ không hù, tôi từng xung phong làm bữa cơm cho cả nhà mà hại cả nhà hôm đó toàn ăn mỳ gói đấy. Ba ba còn khổ sở dọn lại cái bếp bị phá banh nữa nên.... anh yên tâm để tôi nấu sao?

Nhi An mỉm cười. Cô nói hoàn toàn là sự thật. Ai nói là phụ nữ phải biết nấu ăn ngon? Cô là không hạp rồi, bởi vậy mai sau cần tìm người đàn ông biết nấu nướng, phải, giống bố thì càng tốt.

Tề Hạo im lặng nhìn cô. Cứ tưởng hôm nay được ăn món do Tiểu An làm ai ngờ lại.... thôi, về sau anh nấu ăn là được.

- Đây, ăn đi chứ. Không ăn thì tốn công tôi nấu đấy. Nếu không thì tôi ăn đùm cho.

Nhi An nhăn mày ra sức thúc giục Tề Hạo.

- Em thấy anh có thể cầm đũa sao?

Nghe anh nói cô mới nhớ là anh bị thương ở tay phải vậy thì không thể dùng đũa được.

- Vậy thì phiền em.

Tề Hạo cười thích ý. Kể ra bị thương thế này cũng không lỗi.

Biết ngay mà. -_-||

Nhi An buồn phiền bước đến ngồi cạnh đút từng đũa cho anh.

- Mà này, anh định xử Tử Yên ra sao?

Vừa đút Tề Hạo Nhi An thuận miệng gọi chuyện, cô không muốn không khí này càng trở nên mờ ám với ánh mắt Hạo nhìn cô đâu. Không phải hỏi vậy

cho vui, cô vẫn thật sự muốn biết Từ Yên bây giờ ra sao, cô hiểu cảm giác thích đơn phương một người, rất hiểu...

- Em lo cho cô ta?

Cô nhóc này, anh bị thương thế này mà em vẫn chưa hỏi thăm một câu lại đi quan tâm một người hại em!

- Ân. Dù sao cô ta cũng rất tội nghiệp.

Phải. Yêu quá mà không được đáp lại là vô cùng đau khổ. Khi nhìn vẻ mặt đau đớn của Từ Yên khi nghe chính miệng Tề Hạo từ chối, cô dường như cảm thấy phần nào đồng cảm, cô ta thật rất đáng thương.

- ... Em muốn anh xử lý cô ta thế nào? Dù sao người bị hại là em, anh muốn biết.

Tề Hạo ánh mắt tĩnh lặng nhìn Nhi An. Anh muốn biết cô muốn thế nào xử trí Từ Yên, nhưng anh đoán là...

-... tha cho cô ta đi.

Nhi An cúi mặt rồi ngẩn đầu nhìn thẳng Tề Hạo chậm rãi nói ra quyết định.

- Tại sao?

Đúng như anh đoán.

- Anh đừng nghĩ tôi nhân từ chẳng qua thấy bộ dáng cô ta lúc đó quá đáng thương, có lẽ bây giờ cũng không khá hơn. Cũng tại cô ta quá yêu anh thôi, khi yêu thì đâu có lỗi. Xem như là tôi xúi quẩy bị kéo vào cuộc tình bi đát này đi.

Nhi An nhún vai tỏ ý không quan tâm. Tề Hạo nhìn cô thầm cười trong lòng. Hóa ra cô gái của anh lại có tâm hồn mềm yếu khác hẳn bên ngoài.

- Rồi anh tính làm gì cô ấy hả?

Theo tính tình hần ta cùng với nét lạnh lùng ghê sợ lúc trong nhà kho kia thì... Từ Yên coi như lần này tôi nể lòng tốt giúp cô đi.

- Cứ theo ý em mà tha cho cô ta đi.

Vốn anh không muốn bỏ qua dễ dàng cho Từ Yên nhưng nếu cô đã mở lời thì anh sẽ không truy cứu. Cứ xem như nhờ cô ta mà anh được gần Nhi An thế này, bỏ qua coi như không còn liên quan gì cô ta nữa.

Được anh đồng ý Nhi An liền vui vẻ tặng anh một nụ cười, tiếp tục công việc dứt mỳ giúp anh.

Mọi chuyện coi như tạm an ổn cho đến 10 giờ tối.

- U...! Tạo ra môn ngữ văn chi không biết, hại mình nhưc cả đầu. An Vũ à, cậu giết thảm tớ rồi, làm sao mà nhét hết đồng sách này vô đầu chứ? Hừ... hừ.... hận, ta hận môn ngữ vănnnnnnnnn!

Ngồi trong phòng đọc mấy cuốn sách An Vũ đưa cho Nhi An vô đầu bức tóc, không đọc mà luôn miệng chửi rủa môn ngữ văn cuối cùng tức quá liền hét âm lên.

" Cốc... cốc..."

- Sao? Việc gì? Khát rồi? Đói rồi?

Nhi An mở cửa phòng nhìn thấy Tề Hạo thì đen mặt, vặn vẹo miệng hỏi. Cô thật sự nghi ngờ tên này cố tình giả bệnh nặng nhằm hành hạ cô.

- Không. Anh muốn nói là em có thể nhỏ tiếng một chút không? Anh cũng phải ôn bài a.

Nghe Tề Hạo nói Nhi An ngẩn ra rồi đỏ mặt.

- Xin lỗi... tôi sẽ chú ý hơn.

Mất mặt quá! >^<

- À còn một việc.

- Việc gì? Tôi nhớ là không còn làm cái gì quái đản nữa mà.

- Anh muốn em qua phòng anh....

Chưa nói hết anh đã bị tiếng hét của Nhi An cắt lời.

- Tên thôi! Anh muốn làm gì? Tôi đến là chăm sóc anh chứ không... Anh đừng làm bậy! Tránh ra! Tôi là cao thủ karate đấy! Khôn hồn thì biến!

Nhìn biểu hiện trên mặt của cô, lại thấy cô dùng tay che trước ngực rồi lùi xa anh ra, Tề Hạo liền bật cười. Cô nhóc này nghĩ đi đâu vậy hả?

Ai thấy tên biến thái nào như hần không? Làm chuyện xấu mà còn hỏi trước, không, đưa ra đề nghị với người bị hại a. Thần kinh có vấn đề, bại não, những não....!

- Ha ha ha ha... em nghĩ cái gì vậy?

-... bộ không đúng?

- Ân. Anh là muốn nhờ em qua chép bài giúp anh, tay anh bị thương không chép được.

Xấu hổ tập hai.

- ... À... ra vậy.

Thế là Nhi An qua phòng chép bài giúp Tề Hạo.

Sáng hôm sau.

- Á á á á á á á á!!!!!!!

Vừa tỉnh dậy Nhi An liền thấy khuôn mặt tuyệt đẹp của Tề Hạo nằm đối diện mình. Chuyện khủng khiếp gì đây? Sao... sao Minh lại nằm chung giường với tên khốn này?! Không lẽ....

Nhi An hoảng hồn vội nhìn xuống thì thấy quần áo bản thân vẫn còn nguyên vẹn trên người thì nhẹ lòng. Như tại sao...

- Em dậy rồi?

Tề Hạo mơ màng thức dậy nhẹ dụi mắt, khuôn mặt còn ngái ngủ hỏi cô.

- Dậy rồi? Tôi hỏi anh tại sao tôi lại nằm trên giường anh hả? Tại sao không phải giường tôi? Đừng mơ nói tôi bị mộng du, tôi không có tiền sử bị bệnh đó.

Nhi An mặt hầm hầm tức giận luôn miệng mắng Tề Hạo.

- Không nhớ?

Tề Hạo nhướn mày nhìn cô.

- Nhớ gì? Anh đúng là tên biến thái, vô liêm sỉ, tên Đãng Đồ Từ chính hiệu! Lợi dụng lúc người khác ngủ mà làm trò ác ôn!

- Em không nhớ?

- Nhớ quý gì? Nhớ anh mang tôi qua phòng anh thế nào hả?

- Hôm qua em qua phòng anh chép bài dùm, chắc do mệt quá nên em ngủ gục trên bàn, anh gọi mãi không tỉnh nên bắt đắc dĩ nên anh phải để em ngủ trên giường anh.

Tề Hạo không chấp nhất từ tốn giải thích. Hôm qua anh nhìn cô ngủ an bình như vậy trông thật đáng yêu, nhìn đôi môi đỏ tươi đang chu ra quyến rũ như vậy thật là hành hạ người khác.

-...

Hình như là có như vậy.

- Nhưng sao anh không mang tôi về phòng mà lại để tôi ngủ ở đây?

- Em quên tay anh bị thương sao? Anh mang em lên giường là hay rồi.

-...

Lần này thì khổ rồi. Vừa chiếm chỗ ngủ của người ta còn mắng người ta là biến thái. Nhi An, mi thật... hu hu... không biết hần lại định giờ trò gì đây? Không được chuồn lẹ.

- Xin lỗi, do tôi không biết gì mà đã vô cớ mắng anh. Tôi... tôi không cố ý. Tôi về phòng a, sắp đến giờ học rồi.

Nhi An nhảy xuống giường cúi người xin lỗi Tề Hạo rồi nhanh chân chạy biến đi.

Hu hu... còn đâu hình tượng thực nữ chứ?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đau Thương

- Cô ngốc! Anh không thích. Mà là yêu em từ lâu lắm rồi.

Nằm trong cái ôm của Tề Hạo, Nhi An bất ngờ tròn to mắt không tin được. Cái gì đây?! Anh nói... anh yêu cô? Là thật? Anh cũng có tình cảm giống như cô dành cho anh? Thấy cô còn ngây ngốc chưa tin Tề Hạo cười khế, anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ quuyến rũ kia. Giây phút môi chạm môi Nhi An cảm thấy như đầu cô bị sét đánh hàng trăm lần. Anh... Anh hôn... cô!!! Nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu, triền miên kéo dài cho đến khi Nhi An sắp nghẹt thở Tề Hạo mới buông cô ra. Nhìn tiểu nhân nhi xinh đẹp đang dựa vào mình thở gấp, anh hải lòng mỉm cười càng thêm ôm chặt cô.

- Tiểu An, anh yêu em

Tề Hạo lần nữa thổ lộ. Anh bây giờ chỉ có một điều duy nhất muốn nói với cô, lời nói từ tận đáy lòng: Anh yêu em.

Nghe câu nói của anh Nhi An đồng thời lấy lại tinh táo, giẫy khỏi cái ôm của anh lùi xa, nhấn máy nghi ngờ.

- Tôi không tin. Anh nói anh yêu tôi mà lại giao du với hàng loạt những cô gái khác? Lời yêu của anh là yêu một lúc nhiều người sao? Nếu vậy thì tôi không cần.

Đúng, một tên hồ ly thì có rất nhiều cách lừa gạt người khác. Hừ, đừng tưởng chỉ vì một cái ôm, một nụ hôn thì bà đây sẽ dễ dàng ngã vào lòng mi. Nực cười.

Nhìn cô vẫn chưa tin mình, Tề Hạo có phần hơi tức giận. Cô nhóc, tại sao luôn thông minh mà lúc này lại ngốc thế hả? Mình đã biểu hiện đến như vậy còn chưa tin? Thật ngốc quá!

Càng nghĩ Tề Hạo càng thêm giận, anh bước đến gõ nhẹ vào trán Nhi An, tức giận nói.

- Cô ngốc. Ghen ít thôi. Những cô gái kia em không nghĩ là bẫy của anh sao?

- Bẫy?

Tề Hạo cười lại lần nữa ôm cô vào lòng.

- Chỉ dùng cách này anh mới có thể biết em có thật sự thích anh không? Bây giờ thì... đã biết rồi.

Nhi An đỏ mặt vui đầu vào ngực anh. Là thật. Tề Hạo, anh thật sự yêu cô.

Từ ngày hôm đó Nhi An trở về nhà nhưng quan hệ của cô và Tề Hạo đã có bước chuyển biến hoàn toàn mới. Bây giờ Nhi An cô thật sự đã là bạn gái của Hạo. Tuy đôi lúc cãi nhau nhưng giữa hai người điều hiểu tình cảm dành cho nhau là chân thật.

Vào một buổi chiều, ngày bầu trời chuyển mưa, tại nhà họ Trần.

"Ting... toong..."

Chuông cửa vang lên, cả nhà Nhi An đang thông thả cùng nhau ăn trái cây xem TV, vừa nghe chuông Nhi An nhanh chân chạy ra mở cửa thì bắt ngờ.

- Tôi là đội trưởng đội điều tra số 1, chúng tôi nghi ngờ ông Trần Vũ Minh Lăng có liên quan đến vụ mưu sát và mất tích của vợ chồng chủ tịch tập đoàn Tề thị. Mời ông theo chúng tôi về sở hợp tác điều tra.

Nhiều người mặt áo vét đen đứng trước cửa nhà họ Trần, người đứng đầu nghiêm cẩn nói với Nhi An, chưa đợi cả nhà cô kịp phản ứng họ đã xông vào nhà, nói liền mạch một lần nữa với ba Trần.

- Không thể! Ba tôi làm sao có thể liên quan đến việc ám sát người khác? Không bao giờ.

Nhi An cố giữ bình tĩnh nhưng giọng điệu của cô đã chứa đầy nỗi hoang mang, lo sợ cùng tức giận. Nhi An ngẩn đầu nhìn ba Trần rồi nhìn lại những cảnh sát kia.

Cô tin ba cô không bao giờ làm loại chuyện đó. Hơn hết người bị hại lại là bác Tề, cả hai chẳng phải là bạn rất thân sao? Chắc chắn việc này có vấn đề.

- Xin lỗi, có lẽ các anh có nhầm lẫn. Chồng tôi sẽ không làm loại việc hại người đó.

Mẹ Trần thái độ bình tĩnh nhìn cảnh sát. Bà tin, chồng bà là một người lương thiện, sẽ không hại ai, đặc biệt đó là Tề gia.

- Chúng tôi sẽ điều tra rõ, xin bà cứ yên tâm. Bây giờ mời ông Trần về sở với chúng tôi.

Vị đội trưởng vẫn không bị ảnh hưởng, nghiêm túc nói rồi cho người bước đến dẫn ba Trần đi.

- Không việc gì. Anh không làm thì không sợ gì cả.

Ba Trần mỉm cười trấn an vợ con, thân nhiên đi theo cảnh sát. Ông tin, ông không làm thì không việc gì cả.

Nhìn bóng dáng ba bị dẫn đi, lòng Nhi An nổi lên một trận lo sợ. Tại sao? Vốn là không khí gia đình ấm áp bình an phút chốc lại trở nên ảm đạm lạnh lẽo. Cô không chấp nhận như vậy.

- Các con ở đây, mẹ đi gọi luật sư. Các con yên tâm, nếu ba con nói không làm thì chắc chắn như vậy, hãy tin ba sẽ bình an không việc gì.

Mẹ Trần trấn an các con. Lòng bà bây giờ cũng rối bời, mọi chuyện tại sao lại biến đổi đột ngột như vậy? Tại sao gia đình Khương gia xảy ra chuyện lại liên quan đến Minh Lăng? Bây giờ cần nhất là bình tĩnh, nếu bà rối bời thì các con sẽ làm sao? Bà cần làm gì đó giúp Minh Lăng.

Tuấn Phong dù về mặt luôn là lạnh nhạt không quan tâm nhưng hiện tại cậu cũng nhủ chặt mày suy nghĩ. Tại sao chưa có tin gì của chủ tịch tập đoàn Tề thị mất tích thì cảnh sát ngay lập tức đến bắt ba? Hơn nữa tại sao ba lại là người bị tình nghi đầu tiên? Chẳng lẽ ba là người thân với bác Tề nhất? Như vậy mọi chuyện quá trùng hợp sao?

Sau hồi im lặng suy nghĩ Tuấn Phong ngẩng đầu nhìn Nhi An thì bất gặp ánh mắt cô cũng đang nhìn mình. Cả hai lập tức hiểu ý.

- Em ở đây tìm hiểu thêm trên mạng có thông tin gì không? Có gì thì giúp mẹ. Chị tìm Tề Hạo hỏi rõ.

Nhi An nói rồi liền chạy khỏi nhà hướng thẳng đến nhà họ Tề. Tuấn Phong nhanh chân chạy lên phòng mở mạng tìm hiểu. Cả hai không thể ngồi không mà không giúp gì, ít nhất thì cũng phải hiểu tình hình hiện tại.

Nhi An đứng trước cổng nhà Tề gia, nhìn chằm chằm cánh cổng sắt to lớn được trang trí cầu kỳ kia, trong lòng dấy lên nỗi bất an, càng nhìn cánh cổng thêm lạnh lẽo. Hít một hơi cô nhấn chuông cửa, tiếng chuông vang lên âm vang cả khu đất lạnh lẽo. Từ xa một người bước đến... là Tề Hạo! Anh tự ra mở cửa?!

Tề Hạo mở cổng, ánh sáng đối diện cô, phong thái lạnh lùng, anh im lặng nhìn thẳng vào cô. Nhi An chưa nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát anh. Chuyện kia là thật? Nếu thật thì tại sao bây giờ anh vẫn bình tĩnh như vậy? Đó chẳng phải ba mẹ của anh sao? Hay... đã có thông tin gì mới?

- Em không định hỏi anh việc gì sao?

Tề Hạo lên tiếng cắt đứt sự im lặng. Anh biết cô có hàng ngàn câu hỏi muốn hỏi anh, biết cô đang bối rối thế nào nhưng... anh đâu thể làm khác, mọi chuyện xảy ra trước mắt, làm sao giải thích đây?

- Hai bác... thế nào rồi?

Câu nói đầu tiên không phải là trách mắng, không phải hỏi tại sao mọi chuyện lại như vậy, mà là hỏi thăm ba mẹ Tề. Cô thật muốn ngay lập tức hiểu rõ hết thảy nhưng mọi việc xảy ra vẫn có thể là thật, có thể hai bác đang gặp nguy hiểm, có thể Hạo đang rất đau khổ, cô không thể cứ thế gây áp lực cho anh.

- Ba mẹ... đã mất tích.

Câu nói phát ra như nghẹn ngào.

Vậy là thật. Bây giờ cô không chỉ cần giúp ba mà phải giúp đỡ Hạo. Anh bây giờ rất cần người bên cạnh giúp đỡ.

- Em... không muốn biết nguyên nhân ba em bị bắt sao?

- ...

Cô im lặng. Tại sao? Chẳng phải cô đến tìm anh hiểu rõ mọi chuyện, sao bây giờ cô không thể nói gì cả?

Không còn là cử chỉ ôn nhu, không còn là lời nói dịu dàng, anh bây giờ đối với cô ngoài lạnh nhạt ra thì không còn gì cả.

- Em biết ba mẹ anh đi du lịch, ba ngày trước định tự lái xe dọc đường biển trở về, không biết cách nào thắng xe lại hư, chiếc xe có thể lao thẳng xuống biển, đến khi trục vớt được thì không thấy ba mẹ anh trong xe. Trùng hợp hôm đó ba em lại công tác gần nơi đó.

- Chỉ như vậy mà mọi người nghi ngờ ba em là hung thủ?

- Không. Cảnh sát tìm được hộp đen của xe nhưng không lấy thêm được thông tin, đến khi họ tìm thấy cuộn băng ghi âm trong xe, em biết nó thu lại gì không?

- ...

- Là giọng của ba anh. Ông chủ nói đúng hai từ: Minh Lăng.

- ...

Nghe anh nói đến đây, cô im lặng. Tại sao cuối cùng đoạn ghi âm chỉ thu duy nhất hai từ đó? Chẳng phải nói "Do Minh Lăng" hại thì sẽ rõ ràng hơn sao? Không đủ thời gian? Tại sao hộp đen của xe lại không có gì cả? Có thể là bị tráo đi?

- ...Có thể băng ghi âm, hộp đen bị người khác tráo đi không?

Nhi An nhẹ giọng lên tiếng. Cô không tin ba cô lại hại chú Khương.

- Từ khi tìm được chiếc xe cảnh sát chưa cho ai lại gần vật chứng. Ngay cả anh cũng chỉ đến kiểm tra chứ không được chạm vào.

- ...

Nhi An lần nữa im lặng. Là thật sao? Là do ba làm sao? Không thể. Một tên giết người khi hạ thủ đều không muốn để lại dấu vết, tại sao ba lại gây án trên xe? Như thế nạn nhân có quá nhiều thời gian để lại bằng chứng. Hơn hết tại sao bác Khương lại biết ba là hung thủ? Có quá nhiều điểm đáng nghi.

- Em không tin ba lại làm loại chuyện này.

- Anh cũng không tin nhưng bằng chứng như vậy...

- Mọi thứ đều có thể làm giả, sự thật thì chỉ có một. Anh tin em, ba em sẽ không làm việc này, nhất quyết không.

- ...

Nghe cô nói anh thật sự muốn tin nhưng là không thể. Ba mẹ anh bây giờ sống chết chưa rõ, mọi việc đến quá bất ngờ khiến anh thật không kịp thích ứng.

Nhi An rời Tề gia đi bộ dầm mưa về nhà. Trong lòng cô bây giờ vô cùng mâu thuẫn. Dù có thế nào cô tin tưởng ba sẽ không làm.

Sau ngày mưa hôm đó, Nhi An chưa lần nào gặp lại Tề Hạo, ba cô được thả vì không đủ chứng cứ buộc tội, phía cảnh sát cũng không điều tra được thêm thông tin gì. Qua Tần Vũ, cô biết thêm đôi chút về tình hình của Tề thị, sau vụ mất tích của chủ tịch Tề Khương, tình hình công ty trở nên bất ổn, giá cổ phiếu xuống dốc, giải quyết tình hình, chú của Tề Hạo - Tề Khang lên làm chủ tịch thay thế ba Tề Hạo, ông nội anh, cựu chủ tịch tập đoàn Tề thị lần nữa ra mặt chỉ đạo tập đoàn. Còn Tề Hạo, anh sang Mỹ du học.

7 năm sau.

Nhi An tốt nghiệp đại học khoa kinh tế, cô vào làm trở thành nhân viên của một công ty tư nhân, mức lương khá ổn. Vụ việc năm trước qua thời gian mọi người cũng dần quên đi, nhưng cô lại không tài nào quên được. Cô không ngừng tìm kiếm thêm thông tin, cô còn đến tận nơi xảy ra tai nạn nhưng vẫn không có kết quả. Ba cô dù được thả nhưng vẫn bị giám sát. Về Hạo, từ 7 năm trước dù không gặp anh nhưng mọi chuyện về anh cô đều nắm rõ. Cô biết anh đã trở về nước từ hai năm trước, đã lên làm chủ tịch tập đoàn Tề thị. Cô thật rất muốn gặp anh nhưng lại không có cơ hội. Không biết phản tình cảm kia có còn không?

- Nhi An nghĩ gì mà ngẩn ngơ vậy?

An Vũ mang đến đặt trước mặt Nhi An một cốc cà phê. Cô luôn uống cà phê sữa, An Vũ luôn hiểu rõ điều này. Từ ngày học cấp ba đến giờ, hai cô vẫn luôn là bạn thân. An Vũ là nhà thiết kế, cô đang làm trong công ty của nhà mình. Tình huống hai cô hẹn nhau ra quán tán gẫu.

Nghe An Vũ gọi Nhi An bừng tỉnh, tươi cười nhìn cô.

- Không có gì. Chỉ là nhớ đến một số công việc.

- Đây, đây là thời gian thư giãn, người cuồng công việc như cậu thì làm ơn đừng nhắc nó a.

- Rồi, thư giãn a.

- Dạo này thế nào? Ổn chứ.

- Cậu nghĩ sao? Tớ sống rất vui vẻ mà. Có cậu đây, lúc nào cũng ngập đầu với ba cái thiết kế.

- Sở thích mà.
- Nghe nói Tuấn Phong lên đại học rồi?
- Ủ, đậu đại học rồi. Cậu biết không, thằng nhóc còn đòi tở phần mềm chơi game mới đấy. Nó thật không biết chị nó nghèo thế nào sao?
- Thôi than vãn ba vụ tiền với tở. Đậu đại học thì coi như đó là quà khích lệ học tốt đi.
- Cậu biết phần mềm đó đắt thế nào không? Gần nửa tháng lương của tở a.
- ...

Câm nín. Không những cuồng công việc còn yêu tiền hơn sinh mạng.

- Sao rồi?

Đang im lặng bỗng An Vũ hỏi Nhi An một câu không đầu không đuôi.

- Sao gì?
- Cậu có định gặp Tề Hạo không? Cậu chẳng phải rất muốn xác định phần tình cảm kia sao?

Nhi An nghe hỏi liền cười khổ.

- Muốn gặp thì thế nào? Hắn là chủ tịch tập đoàn lớn, tở chẳng qua chỉ là một viên chức nhỏ lại là con của người bị nghi ngờ là hại chết ba mẹ hắn, sao có thể muốn gặp tở a.

Phần tình cảm này có nên bỏ đi không?

- An Vũ, cậu nhìn gì mà ngăn người vậy?

Nhi An thấy An Vũ nhìn chăm chú về một hướng thì không khỏi tò mò, cô nhìn theo hướng của An Vũ thì bất ngờ.

Đó chẳng phải là Tề Hạo sao?! Sao anh lại xuất hiện ở đây?

Nhi An kinh ngạc chăm chú nhìn anh. Đã bảy năm rồi, bảy năm cô chưa gặp lại anh. Dù muốn thế nào cũng không thể gặp được vậy mà giờ lại gặp anh tại quán cà phê này.

Mắt Nhi An như ngập nước, cô thật muốn, rất muốn một lần nữa trông thấy anh.

Định đi về phía anh thì cô bỗng khựng lại. Anh đang choàng eo, thân thiết với một cô gái khác?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Còn Yêu Hay Không?

Nhìn anh trước mắt đang thân thiết với người con gái khác, lòng Nhi An từng trận từng trận nhói đau. Anh không muốn quen cô nữa? Muốn chấm dứt? Hay anh từ lâu đã quên cô rồi? Biểu hiện không muốn gặp và hình ảnh trước mắt là câu trả lời sao?

Nước mắt Nhi chực trào ra nhưng cô vẫn kiềm nén nuốt ngược vào lòng. Không thể khóc. Cô chưa thể yếu đuối chấp nhận mọi thứ khi chưa có câu nói rõ ràng. Nhưng... bây giờ làm sao? Bước đến hỏi rõ anh?

Thấy Nhi An đang vô cùng đau lòng An Vũ nhìn Tề Hạo có phần cảm hận cùng chán ghét. Sao anh có thể đối xử như vậy với Tiểu An? Trước kia kiên trì theo đuổi chỉ là giả tạo? Rồi đi không nói một lời là biểu hiện chấm dứt? Anh ta có biết đã khiến Tiểu An đau lòng thế nào không? Bây giờ trở về lại ân ái thân mật với cô gái khác. Tề Hạo, anh xem Tiểu An là gì? An Vũ bước đến vỗ vai Nhi An, cô chỉ nhìn An Vũ cười lắc đầu.

Nhìn lại Tề Hạo Nhi An hít sâu một hơi. Bỏ đi, hôm nay tâm trạng không được tốt, bản thân vẫn chưa thể đối mặt được thôi thì bỏ qua, cứ đi thôi. Nhưng nhất quyết mình phải nói chuyện rõ ràng với Tề Hạo, mình không muốn phải day dưa không rõ ràng.

Nhi An rũ mắt kéo tay An Vũ đến quầy thanh toán, lúc rời đi cô vẫn còn khẽ nhìn Tề Hạo lần nữa. Cô... thật sự có thể bỏ sao?

Rời quán cafe, Tề Hạo nắm tay cô gái ngoại quốc xinh đẹp ra chiếc xe sang trọng đã chờ sẵn, không vội vào xe, anh nghiêng đầu nhìn bóng dáng một người con gái, trong mắt lóe lên một tia sáng rồi nhanh biến mất. Đã bảy năm rồi, bảy năm chưa một lần gặp mặt, em bây giờ thế nào? Có còn... nhớ đến anh?

Đêm, Nhi An không tài nào ngủ được, cô thức trắng đêm. Tâm trí cô lần lượt hiện lên hình ảnh của anh, từng cái từng cái một. Lúc anh cười, lúc anh chọc tức cô, lúc anh dịu dàng quan tâm lo lắng cho cô, lúc anh mặc kệ nguy hiểm thay cô đỡ một nhát dao, lúc anh nhăn mày chê món mỳ cô nấu. Tất cả như một thước phim quay chậm, càng nhớ nước mắt cô rơi càng nhiều, rồi hình ảnh anh đang ân ái bên người con gái khác như một con dao, con dao do chính anh đâm vào tim cô. Cô đau, đau thất lại. Tại sao lúc trước nói yêu cũng là anh? Người làm cô hạnh phúc cũng là anh? Đi không nói một lời cũng là anh? Người làm cô đau cũng là anh? Tại sao? Khiến cô yêu anh chỉ là trò đùa sao?

Nhưng... sao cô vẫn còn yêu anh?

*

Sáng hôm sau đúng tám giờ, Nhi An rời nhà đi làm, biểu hiện của cô giống như thường ngày nên không khiến người trong gia đình nghi ngờ, chỉ riêng đôi mắt sưng đỏ hoe vì khóc kia cô phải dùng kính che đi. Đến công ty, chào đồng nghiệp xong cô lẳng lặng ngồi vào chỗ, tập trung làm việc không nói lời nào. Mọi người đã quen với tính cách này của cô, nếu cô như vậy thì chắc đã chuyện không vui rồi, tốt nhất không nên làm phiền. Đột nhiên trưởng phòng bước vào, vỗ tay tập trung mọi người có việc thông báo.

- Tất cả chú ý, hôm nay đích thân Lâm tổng đến kiểm tra công ty của chúng ta. Mọi người hãy cố gắng biểu hiện thật tốt, nếu được Lâm tổng đánh giá cao thì cuối năm sẽ có thưởng.

Vừa nghe trưởng phòng thông báo tất cả mọi người có đủ loại biểu cảm hoan hô, chờ mong, lo lắng, đặc biệt là các cô gái tỏ ra vô cùng háo hức.

Nghe này, tớ nghe là Lâm tổng đẹp trai lắm đấy.

- Phải, tớ nghe mọi người nói rất nhiều không ngờ hôm nay được tận mắt chiêm ngưỡng. Hạnh phúc quá!

- Chúng ta thật may. Tớ nghe Lâm tổng không thường xuất hiện đâu.

- Ân. Nhân vật lớn đâu phải muốn là gặp được.

Xôn xao xôn xao.

Nghe trưởng phòng thông báo Nhi An nhú nhú mày. Hửm? Sao đột nhiên Lâm tổng lại đến kiểm tra? Công ty làm ăn không gặp vấn đề, sao bỗng dưng... hay là đến giám sát nhân viên? Nghĩ nghĩ cô chỉ nhún vai không quan tâm. Kệ, nghĩ nhiều làm gì, cứ an phận làm tốt công việc là ổn.

Công ty Nhi An đang làm là một trong số các công ty con của tập đoàn Lâm thị. Đây chỉ là một công ty nhỏ, làm ăn cũng tốt, cũng thường có cấp trên đến kiểm tra tình hình nhưng đích thân Lâm tổng_ người đứng đầu tập đoàn đến thì đúng là chuyện không nhỏ. Cũng tò mò về boss lớn thật nhưng hôm nay cô không có tâm trí nhiều chuyện.

Mặc kệ mọi người mong đợi ra sao Nhi An cúi đầu chăm chú vào tập tài liệu, những con số chạy dài khiến tâm trạng cô càng tệ, nhắm mắt chán nản, Nhi An mở máy tính lên chơi game. Do mỗi chỗ đều có tám ngăn cách nên việc Nhi An chơi game cũng không ai biết, hơn hết bây giờ cũng không ai quan tâm cô.

Một giờ sau, ngoài hành lang trước các văn phòng, một hàng dài người mặc áo vest nghiêm chỉnh chậm rãi đi sau một chàng trai. Chàng trai dẫn đầu đoàn người có khuôn mặt đẹp hơn cả một minh thần tượng nhưng trên mặt vẫn lạnh băng không cảm xúc, mái tóc đen tuyền được chải gọn gàng, anh mặc áo sơ mi trắng, áo vest đen và caravat cùng màu, nhìn sơ qua người bình thường cũng nhận thấy đó là hàng hiệu đắt tiền, không chỉ thế phong thái cao ngạo lạnh lùng cũng khiến người khác dè chừng anh. Đến phòng của bộ phận tài chính- kế toán, Lâm Phong dừng lại nhìn ba giây khẽ cười bước vào. Thấy Lâm tổng đến kiểm tra bộ phận mình quản lý trưởng phòng toát mồ hôi nhưng vẫn niềm nở chào đón, một số người vẫn tại chỗ giải quyết công việc, một số đứng hai hàng cúi chào anh. Các cô gái nghe Lâm tổng đến ai nấy trước đó đều trang điểm kỹ càng muốn bản thân xinh đẹp nhất trong mắt Lâm Phong, nhìn thấy Nhi An khẽ bẽ môi. Được boss chú ý để người khác ganh tỵ rồi thành cái gai của kẻ khác? Cô không ham. Nghĩ rồi Nhi An không quan tâm tiếp tục cúi đầu chơi game. Cũng may chỗ của cô ở góc khuất khó để chú ý nên phần nào an tâm.

Nhìn một lượt cả phòng anh khẽ cười khi thấy người mà bản thân cất công tìm kiếm. Chậm rãi bước đến thấy cô không hay biết anh cười gồ nhẹ lên bản nghiêm giọng.

- Trong giờ làm việc ai cho phép cô tự ý chơi game?

Hự! Tiêu rồi!

- Xin lỗi Lâm tổng, xin ngài thứ lỗi. Lần sau tôi sẽ không dám nữa ạ.

Nhi An vội vàng đứng dậy rồi rít xin lỗi, nhanh tay tắt ngay màn hình game kia, xấu hổ cúi đầu không ngừng oán bản thân xui xẻo.

Quái! Góc khuất mà cũng nhìn thấy người ta chơi game sao? Mắt không cần tỏ như vậy chứ!!!!

- Lâm tổng, là lỗi của tôi. Tôi sẽ phạt cô ta thật nặng.

Trưởng phòng hoảng hốt vội chạy lại, ông không ngừng xin lỗi Lâm tổng, một bên liếc xéo trách mắng Nhi An.

- Không cần. Tự thân tôi sẽ phạt cô ta. Hôm nay tôi mượn cô ta một ngày.

Lâm Phong cười ánh mắt thâm sâu khó lường. Vừa nghe trưởng phòng cùng Nhi An đều kinh hoàng ngăn phát đầu dậy.

Điên thật! Không phải chỉ chuyện nhỏ này mà đuổi việc? Như thế thì oan uổng rồi. Cái công ty này một người chút xúi lơ là cũng đâu thiếu nợ được.

Nhi An thật có ngàn lời muốn nói nhưng do cấp bậc thân phận nên cứ phải giữ im lặng.

- Lâm tổng, ngài không cần lo. Tôi nhất định sẽ nghiêm trị cô ta.

Trưởng phòng rí rít nói, ông không muốn cuối năm bị trừ lương vì việc này a.

- Không cần. Cô ta sẽ không ảnh hưởng gì đến bộ phận ông quản lý.

Nói rồi Lâm Phong nắm tay Nhi An dẫn đi, bỏ lại mọi người còn ngơ ngác chưa hiểu.

Trưởng phòng: may quá! Lương không bị ảnh hưởng.

Đáng nghi, vô cùng đáng nghi. Cô bây giờ chỉ là một nhân viên quen thôi, ăn mặc không hợp mốt, tóc tai không đặc biệt, à thì có nhuộm màu tím sẫm, nhưng đâu quan trọng. Năng lực làm việc cũng bình thường đâu nổi bật... vậy Lâm tổng này là muốn tìm kiểm tra năng lực nhân viên thật? Nhấn nhả mấy Nhi An hít sâu quay sang cười cầu hòa với Lâm Phong.

- Lâm tổng, việc chơi game trong giờ làm là tôi sai. Tôi thực không cố ý, ngài không cần đích thân quản giáo tôi, tôi sẽ tự kiểm điểm a.

- Đã biết sai thì không cần nhiều lời.

Lâm Phong nhìn Nhi An nở nụ cười gian xảo khiến cô bất giác rùng mình.

- À Lâm tổng, tôi... tình nguyện bị trừ 20% lương coi như bị phạt a.

Đau quá! Ruột gan đau biết nhưn nào! 20% lương chứ đâu có ít?!

- Lương tất nhiên vẫn sẽ bị trừ nhưng bây giờ thì phải lãnh hình phạt riêng.

Lâm Phong nhàn nhả nói. Hôm nay em nghĩ trốn được sao?

- Há?!

Nhi An tròn mắt. Không phải chứ! Chỉ chơi có tý game thôi mà, đâu cần quá không khách khí như vậy? Chẳng phải người ta đã tự nhận phạt sao? Không cần ép đến cùng đi?

Thấy Nhi An kinh hoàng Lâm Phong cười càng sâu. Bấy năm lặng lẽ quan sát cô, lặng lẽ dần thích cô, anh chờ cơ hội gần gũi cô đã quá lâu.

Lâm Phong kéo tay Nhi An rời khỏi công ty, anh để cô ngồi vào chiếc đưa của mình, bản thân anh tự thân lái xe đưa cô đi.

Không phải chứ? Mình còn chưa dám mơ tưởng được ngồi xe đắt tiền, còn là của hãng nổi tiếng. Thật không tin được. Hơn thế còn còn Lâm tổng đích thân cầm lái. Chuyện điên gì đây?

- Lâm tổng... chúng ta là đang đi đâu a?

- Cứ gọi anh là Phong.

- À... như thế có vẻ không thích hợp lắm.

- Cứ nghe lời anh. Nên nhớ em là đang bị phạt.

-...

Nhi An triệt để im lặng.

Chương 53: Buông Bỏ...

Nhi An một mình đứng nơi ban công, cô dựa nửa người vào lan can, đôi mắt tĩnh lặng nhìn các vì sao trên trời.

Nghĩ mà thấy buồn cười. Nhi An cô chắc là không có duyên với tình yêu. Tình đầu chưa bắt đầu đã kết thúc, lần thứ hai yêu vừa mới bắt đầu thì đã kết thúc trong mối hiểu lầm khó hóa giải.

- Em sao lại ở đây một mình?

Lâm Phong từ phía sau ôm eo của Nhi An, anh khẽ sát nói khẽ vào tai cô. Nhi An nhả chặt mày giẫy khỏi cái ôm của anh nghiêm giọng nói.

- Lâm tổng, xin anh tự trọng a. Tôi chỉ là đến cùng anh tham dự buổi tiệc không hơn, nên nhớ tôi không phải người tình hay bạn gái anh, nếu muốn tìm người ân ái thì anh có thể đến các quán bar hay những nơi khác, tôi nghĩ chỉ cần anh nói một câu thì sẽ có không ít cô gái nguyện ý vì anh. Vậy nên anh bỏ qua tôi.

Đôi đồng tử đen hút của cô lạnh băng, cô nhìn thẳng Lâm Phong nói thẳng không chút e dè lo lắng. Tên này thật biết lúc chọc người, cô đây là mới vừa thất tình không rảnh diễn trò với hắn ta. Muốn đùa? Đây không phải lúc.

Thấy cô chẳng chút sợ hãi đối với mình như lúc đầu Lâm Phong có phần hơi vui vẻ nhưng giọng nói lạnh nhạt của cô lại khiến anh khó chịu. Chẳng phải vừa rồi cô vẫn còn bình thường sao giờ lại nhanh thay đổi? Có chuyện gì sao? Liên quan đến Tề Hạo? Anh biết hôm nay Tề Hạo cũng sẽ đến. Chẳng lẽ hai người đã gặp nhau?

Nghĩ rồi Lâm Phong vẫn tươi cười nhìn cô.

- Anh có nói gì sao? Chẳng qua thấy em đang buồn nên muốn an ủi tí thôi.

- Oh... vậy phải cảm ơn Lâm tổng rồi. Nhưng cách an ủi của Lâm tổng có vẻ không thích hợp lắm, mong Lâm tổng đừng làm như vậy nữa.

- Không cần mãi gọi anh là Lâm tổng, cứ gọi anh là Phong.

- Như thế sẽ không hợp cho lắm. Tôi thấy cứ nên xưng hô đúng cấp bậc thì hơn.

Nói rồi Nhi An quay mặt đi không chú ý Lâm Phong nữa. Nhìn cô cứ cố chấp không muốn thân cận, Lâm Phong thấy uê oái. Muốn cô yêu anh có vẻ là không dễ dàng.

- Đừng đứng đây nữa, vào trong thôi.

Nói rồi anh nắm tay cô đi vào phòng tiệc. Suốt buổi tiệc hôm đó Nhi An không cười nữa, cô chỉ là giữ sự hòa nhã chào hỏi mọi người rồi sau chỉ là khuôn mặt lạnh băng.

Buổi tiệc kết thúc Lâm Phong lái xe đưa cô về tận nhà, ba mẹ cô thấy người lạ nên hỏi cô nhưng cô chỉ cười trả lời sơ sài rồi lên phòng.

Tối đó, một lần nữa, lần nữa cô rơi nước mắt vì anh. Thật sự đã kết thúc rồi, không còn gì để mong đợi hay hy vọng. Cô có ngu ngốc không? Chờ đợi một người bảy năm đến khi gặp lại chỉ còn là dấu chấm hết. Tình yêu anh dành cho cô sao dễ dàng buông bỏ, vậy sao cô không thể buông bỏ anh? Là tiếc nuối? Hay cô yêu anh nhiều vậy sao? Ngu ngốc. Yêu nhiều thì được gì? Đồi lại bây giờ không phải cũng chỉ mỗi mình cô đau? Đúng. Cái gì cũng có kết thúc, tình yêu... cũng không ngoại lệ. Cũng đến lúc cô nên buông bỏ tình yêu này để sống cuộc đời của chính mình, một cuộc đời mà trong đó không có anh. Đã từng một lần rất lâu trước kia, cô đã nghe một câu nói mà bản thân cô rất tâm đắc: " có một loại dũng khí gọi là buông tay ", bây giờ cô cũng cần loại dũng khí này, dũng khí để quên đi anh, quên đi mọi thứ về anh, buông tay bắt đầu tất cả một lần nữa. Khóc vì anh... đây là lần cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 54

Công ty KJ, tổng hành dinh tập đoàn Tề thị. Tại phòng làm việc của Tề Hạo.

- Chủ tịch, theo thông tin mật, cổ phần của một số cổ đông trong công ty đang bị một nhân vật mua lại với giá rất cao. Có lẽ âm mưu của người này là thôn tóm tập đoàn của chúng ta.

Sở Mạnh _ thư ký riêng của Tề Hạo, nghiêm cần báo cáo rõ ràng tình hình cho Tề Hạo. Vừa cúi đầu xem tài liệu Tề Hạo vừa nghe Sở Mạnh báo cáo, vài giây mảy Tề Hạo nhú chặt song liền nhanh giỡn ra, anh gật đầu cho Sở Mạnh lui ra.

- Cậu biết phải làm gì rồi.

- Vâng, thưa chủ tịch.

Anh luôn tin tưởng Sở Mạnh cùng thông tin của cậu ta luôn chính xác. Hừ, ra tay rồi sao? Bây giờ ra tay có phải quá chậm rồi không? Đợi chờ tóm gọn công ty này như vậy, ta thật muốn xem người có thể giỡn trò gì. Muốn đầu? Chúng ta sẽ hảo hảo đùa.

Tại một căn biệt thự ở quận X, nhà riêng của Tề Khang. Tại thư phòng.

- Việc ta sai người làm tiến triển thế nào?

Tề Khang ngồi dựa người vào ghế nhàn hạ đọc báo, miệng ngậm một điếu thuốc. Khuôn mặt ông có vài phần khá giống đứa em trai mình _ Tề Khương, mái tóc đã ngả trắng bạc. Ông không hề nhìn người nam nhân áo đen đang đứng cúi đầu bên trái mình. Người áo đen khuôn mặt điển trai không tí cảm xúc, trên mặt chỉ là lạnh lùng khó có thể thấy nụ cười. Anh tuân thủ đúng bốn phận của cấp dưới rõ ràng báo cáo.

- Ông chủ, việc mua lại cổ phần của các cổ đông đang tiến triển thuận lợi, nhưng vẫn có một số vẫn còn e dè chưa muốn bán cho chúng ta.

- Cứ thuyết phục họ, về giá cả cứ để họ tự ra giá.

Tề Khang cười nhẹ nhàn nhạt nói.

- Vâng.

- Còn việc kia thế nào?

Bỏ tờ báo xuống, ông nâng cốc cafe lên nhắm một ngụm. Thông tin vừa rồi ông đã sớm đoán được, thông tin thứ hai này mới thực sự khiến ông quan tâm. Ngày tổ chức tiệc tại Bắc thị, người con gái có thể khiến cháu ông nhìn không rời mắt, có thể làm nó đau buồn kia thật khiến ông có vài phần hứng thú. Phải biết đứa cháu này là không ham mê nữ sắc, con gái với nó chỉ là công cụ để giải quyết nhu cầu, ngay cả với tiểu thư tập đoàn MxM cũng không làm nó để tâm, vậy mà cô gái này không chỉ lấy đi sự chú ý của nó còn khiến nó đau khổ, hơn nữa nghe nói cô ta lại đi chung với Lâm tổng của Lâm thị. Thế không thú vị sao?

- Thưa, cô gái ông chủ muốn biết tên Trần Vũ Nhi An, 24 tuổi, con gái của Trần Vũ Minh Lăng _ người bị tình nghi đã sát hại vợ chồng cựu chủ tịch Tề Khương. Hiện cô ta đang làm việc tại công ty X thuộc tập đoàn Lâm thị. Theo thuộc hạ biết, từ bảy năm trước cô ta đã từng là bạn gái của Tề Hạo _ chủ tịch hiện tại, bây giờ có vẻ Lâm tổng đang rất ưu ái cô ta. Thuộc hạ còn được biết khả năng của cô ta rất cao, năm 17 tuổi đã đề ra kế hoạch giúp công ty X thoát khỏi phá sản.

- Được. Người trước lui ra. Cứ điều tra thêm về cô gái này.

- Vâng.

Tề Khang cười một tiếng gật đầu cho phép thuộc hạ lui ra. Cô gái tên Nhi An này thật không tầm thường, từng là người yêu cũng là con gái của Trần Vũ Minh Lăng, người hại chết cha mẹ Tề Hạo. Cứu sống cả một công ty, khả năng này thật hiếm thấy. Tại sao Lâm tổng có thể để cô ta làm ở một công ty nhỏ đó a? Thật phí phạm. Xem ra đứa cháu mình thật có mắt chọn bạn gái.

Giờ nghỉ trưa tại công ty X.

Bực thật. Tên Lâm tổng này là sao đây? Tại sao cứ bám riết lấy mình? Muốn có scandal đến vậy? Diên cũng vừa thôi chừa cho người khác diên với. Bà đây tự biết bản thân đây đẹp, thu hút rất nhiều "côn trùng" nhưng cũng đâu cần con "côn trùng" Lâm tổng đây cứ bám riết theo. Dù có bám cũng phải tránh nơi làm việc ra, thu hút ánh nhìn thì không nói gì, thu hút ánh mắt căm hận ghen ghét chết người kia thật sự là vấn đề lớn. Không xong, phải tìm cách tống cổ tên này đi cho đời nó bình an.

- Xin lỗi, Lâm tổng, ngài đây là ý gì a? Bây giờ không phải giờ làm việc, hiện tại nhân viên là tôi muốn nghỉ ngơi, ngài có thể tìm một bàn trống khác.

Nhi An cười nụ cười lạnh tanh, hướng Lâm Phong ôn hòa đề nghị.

Hừ, người ta đã lên tiếng đuổi người rồi mà còn ở lý không đi thì tên này quá sức mặt dày.

- An An, anh đây là muốn thân cận tìm hiểu nhân viên của mình. Đây phải nói là anh hiểu và thông cảm cho cấp dưới, em nữ nào lại nói anh làm phiền?

Đáp lại sự khó chịu của Nhi An Lâm Phong nở nụ cười nhàn nhã uống tách cafe.

Mặt tên này thật sự quá dày. ㄟ_ㄟ

Một giám đốc lãnh đạo cả một công ty mà lại có thời gian ăn không ngồi rồi rảnh rỗi uống cafe với cấp dưới mà tám chuyện sao? Không đời nào. Chắc hẳn tiếp cận mình là có vấn đề, tốt nhất là gặp hẳn phải tránh xa một chút, phải, cứ xem hẳn như người mang bệnh truyền nhiễm cần tránh đi.

- Lâm tổng, ngài thật sự muốn ngồi đây?

Nhi An cười cười nhìn Lâm Phong.

- Ân.

Được, bà đây cho người ngồi đủ.

- Lâm tổng, ngài có cảm thấy ngồi mãi thế này thì có hơi chán không?

- ... Vậy giờ thế nào?

Nhi An khẽ cười gian một tiếng rồi vui vẻ đề nghị.

- Hay chúng ta chơi một trò chơi đi.

- Trò gì?

- Ngài đồng ý đi đã.

- ... Ân.

- Ok. Ngài có tin tôi có cách có thể làm ngài rời khỏi ghế không?

- Em đang đùa sao?

Nếu anh không muốn cô có thể làm gì sao?

- Ngài muốn chứng thực không?

-... Ân.

- Nhưng điều kiện tiên quyết là ngài không được phản kháng lại bất cứ gì, cũng không được tự mình rời khỏi ghế, chỉ rời khỏi ghế nếu như là do tôi làm. Nếu ngài vi phạm các điều trên coi như ngài thua và phải đãi tiệc bao cả công ty đi hát karaoke. Ngài thấy thế nào? À, ngài yên tâm, tôi sẽ không làm gì ảnh hưởng xấu đến ngài đâu.

Cô nhóc này lại muốn làm gì đây? Có thể có cách làm anh rời khỏi ghế mà không ảnh hưởng đến anh? Thật đáng để thử.

- Được, anh đồng ý.

Lâm Phong cười chấp nhận.

- Là ngài nói nhá. Mọi người cũng nghe rồi phải không?

Nhi An cười tươi rồi hướng tất cả mọi người tại phòng ăn hỏi lại.

Mọi người tò mò cũng vui vẻ đồng ý làm trọng tài cho cuộc chơi. Không chừng nếu Lâm tổng thua thì được bao đi hát cũng nên.

- Vậy... trò chơi bắt đầu.

Nhi An nhìn Lâm Phong cười thật xinh đẹp, đột nhiên cô đẩy ghế rồi đi bỏ lại Lâm Phong và mọi người chưa hiểu gì. Nhi An đi gần đến cửa thì quay đầu nói vọng lại.

- Lâm tổng, ngài đã hứa rồi. Nếu tự mình rời khỏi ghế thì ngài coi như thua cuộc phải bao cả công ty đi chơi a. Mọi người ở đây đều có thể làm chứng. Không được thất hứa đâu.

Nhi An bỏ đi để lại Lâm Phong ngồi đó dờ khóc dờ cười. Cô nhóc này quả là lắm mưu kế.

Thú vị.

Chiều, tan tầm, Nhi An rời công ty. Cô đi bộ một mình đến hiệu sách gần đó. Đã lâu rồi cô không chăm sóc tốt cho bản thân, coi như từ nay sẽ lại làm chính mình đi. Cô lựa vài cuốn sách trinh thám, vài cuốn sách về khoa học kỳ bí rồi trả tiền ra về. Sở thích của cô vẫn vậy, không khác xưa là mấy. Vẫn

mấy cuốn truyện máu me ghê sợ, có vẻ không giống con gái nhưng đó là chính cô, không ai khác. Nhi An đi về gần đến nhà thì có cảm giác như có ai đó theo dõi mình, khi cô quay lại thì không thấy một ai, nghi ngờ, cô vờ như không có gì bình bình thân thân đi tiếp, đột nhiên quay người lại thì bắt gặp một bóng đen vừa nấp vào một con bức tường. Do quá tối cô không thấy rõ khuôn mặt, qua hình dáng chi sơ sai đoán được đó là một nam nhân mặc quần áo màu đen.

Gặp quý! Không phải mình bị tên biến thái nào theo dõi chứ? OMG!!! Biết mà, quá xinh đẹp cũng có cái khó của nó mà. Không ổn, không chừng tên này thân kinh có vấn đề lại làm ra việc gì thì xui xẻo. Giờ mà đi nhanh về nhà thì tự mình cho hắn biết địa chỉ sao? Không được, phải tìm cách.

Nhi An rùng mình một cái. Cô hít một hơi từ tốn đi về phía trước, nếu không làm thì gần nhà cô có một công viên nhỏ cho các bé ở khu phố chơi, mà ở đó cây cối hơi nhiều dễ cho cô lẩn tránh. Nghĩ rồi Nhi An đi thẳng đến công viên, như cô đoán người kia cũng theo sát cô. Nhi An thăm cầu trời khẩn phật, đến công viên cô nhanh mắt đảo quanh một vòng, thấy được nơi cần tìm Nhi An nhanh chân chạy đến lẩn vào lùm cây, người áo đen kia thấy vậy liền chạy đến nhưng lại không thấy cô, hắn tìm khắp nơi, nhân cơ hội Nhi An thoát ra chạy thẳng về nhà.

Muốn bắt bà? Hừ, về nhà mà học thêm mấy năm nữa đi.

Nhà Trần gia.

- Con về rồi a.

- Này, sao hôm nay chị về trễ vậy?

Tuấn Phong ngồi chơi game trên ghế sofa nơi phòng khách nhăn mặt trách cứ cô.

- Sao? Có một số việc nên về trễ thôi. Ba mẹ đâu rồi?

Nhi An tháo giày để lên kệ, cô nhìn quanh khắp nhà nhưng không thấy ba mẹ đâu.

- Ba thì đang ở trong bếp, mẹ thì đang ở trong phòng, nghe nói là mẹ đang phụ trách một dự án quan trọng nào đó.

- Ba ở trong bếp mà sao em không vào phụ hả?

- Không cần. Ba chuẩn bị xong hết rồi, con gọi mẹ ra ăn cơm.

Tiếng ba Trần từ trong bếp vọng ra. Dù vẫn bị tình nghi hay giám sát, dù công việc gặp chút khó khăn, ba Trần vẫn tỏ ra bình thường, làm việc hay sinh hoạt ông vẫn không chút thay đổi, vẫn là nhân nhả xem mọi thứ. Nhìn vậy Nhi An một phần cảm thấy vui vừa thấy lo, ba như thế có phải hơi vô tư không?

Vì như vậy Nhi An chưa lần nào từ bỏ việc điều tra ra sự thật sau tai nạn của vợ chồng bác Tề. Cô không muốn bản thân mãi ngồi im mà đợi chờ kết quả điều tra của cảnh sát. Dù bây năm trôi qua, dù chứng cứ dần mai một, cô vẫn sẽ tiếp tục tìm kiếm. Không những vì ba cô, cô còn vì vợ chồng bác Tề, có luôn có linh cảm họ vẫn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 55

Từ ngày cả hai nói lời kết thúc cô chưa lần nào gặp lại anh, một lần cũng chưa từng. Có thể duyên đã hết, cũng có thể là cô đang trốn tránh. Cô sợ. Cô sợ nếu gặp lại anh phần tình cảm này sẽ lại lần nữa nảy nở. Cô không mạnh mẽ như vẻ ngoài, dù có kiên cường mạnh mẽ đến cỡ nào cô vẫn chỉ là một người con gái, một người con gái thất bại trong tình yêu thì sẽ đau lòng, sẽ tuyệt vọng... cũng sẽ không dám tin vào tình yêu nữa. Tình yêu... nó là quá đau khổ.

Nhi An một mình ngồi tại một chiếc băng ghế trong công viên. Hôm nay là chủ nhật, Nhi An không có hẹn với An Vũ, cô cũng không muốn đi đâu xa nên một mình đi bộ đến công viên gần nhà thư giãn. Cô biết nếu cô không sớm trở lại bình thường giống trước kia cả nhà sẽ lo lắng đến hoảng mất, cô biết nhà ai cũng lo cho cô. Chỉ như vậy thôi cũng đủ để cô thấy áp áp.

Nhi An lẳng lặng ngồi ở một góc yên tĩnh, cô tĩnh lặng đọc quyển sách trinh thám mới mua. Nội dung sách kể về một cặp đôi thám tử, nàng là nữ tử thám tử nổi tiếng nhưng lại vụng về, chàng là trợ lý thám tử có bề ngoài điển trai lại ngốc nghếch nhưng bên trong là một ông trùm kinh tế cả nước, sở hữu chỉ số thông minh hơn người. Cả hai gặp nhiều vụ án kỳ bí, có thể nói là hoang đường, gặp bao nhiêu nguy hiểm nhưng họ vẫn đồng lòng cùng nhau tìm ra sự thật cuối cùng, cùng nhau bắt được hung thủ thật sự. Từ những lần cùng nhau hành động cả hai dần nảy sinh tình cảm nhưng không ai dám thổ lộ. Kẻ ngốc nghếch người tự cao, ai có thể đến trước thổ lộ. Đến vụ án cuối cùng trước khi chàng nghi việc cô bị hung thủ bắt cóc, buộc chàng giao nộp cả tập đoàn và tự sát trước mặt hắn ta mới đồng ý thả cô. Cô ngăn cản thổ lộ tình cảm của mình... rồi lao ra giật súng trong tay chàng, tên sát nhân bắn đạn vào

người cô cùng lúc chàng cũng nổ súng giết chết hắn. Cô được đưa vào bệnh viện đến khi tỉnh lại cô không còn nhớ gì đến chàng.

Chuyện tình buồn nhỉ? Vậy... chuyện của cô cũng buồn thật. Ít nhất cả hai người họ vẫn còn được ở bên nhau nhưng còn cô... ha ha, sao có thể nữa? Muốn quá rồi.

Nhi An thần thờ ngẩn đầu nhìn bầu trời cao rộng trên kia, đã từng có lúc cô và anh cùng nhau ngắm nhìn nó nhưng giờ chỉ còn mình cô thôi.

- Xin cho hỏi, cô là Trần Vũ Nhi An?

Một người nam nhân điển trai quần áo vét chỉnh tề, thái độ nghiêm cần lạnh lùng đang đứng trước mặt cô. Nhi An nhẹ cúi đầu nhìn thẳng anh. Oh, quả là rất đẹp trai. Sao đột nhiên lại có trai đẹp muốn tìm cô thế này?

- Ân. Tôi là Nhi An, anh là ai? Tìm tôi có việc gì?

- Chào cô, tôi tên Hồ Nam. Ông chủ tôi hiện tại muốn gặp cô.

Hồ Nam mặt lạnh nhìn thẳng như ép buộc Nhi An. Cô thoáng nhăn mày. Ông chủ? Nghiêng đầu nhìn chiếc Audi đậu trước cổng công viên, Nhi An bất giác cảm thấy bất an.

Ai muốn gặp cô? Ở thành phố này, cô có rất ít người quen, ngoài Tề Hạo, Lâm Phong ra cô không còn quen người nào có quyền cao chức trọng, giàu nứt đổ vỡ vách như vậy. Người được gọi là ông chủ kia muốn gì? Tại sao lại biết cô? Sao lại muốn gặp một người không tên không tuổi như cô? Quá nhiều điều đáng ngờ tốt nhất là không gặp. Ba mẹ cô dặn, ra ngoài không nên nghe lời người lạ tránh bị dụ dỗ rồi bị bắt cóc, bán lấy nội tạng, bán làm gái..., Nhi An cô là bé ngoan vâng lời, đi về thôi.

- Xin lỗi, tôi hiện tại có việc. Tôi đi trước.

Nhi An lịch sự cười từ chối, ôm quyển sách trong tay rồi đi nhưng tay lại bị một lực đạo giữ lại. Cô quay lại thì thấy ánh mắt lạnh lẽo đang hăm dọa mình của Hồ Nam. Cô cười khẩy một tiếng dùng một chiều trong tiết quyền đạo tấn công anh, Hồ Nam nhăn mày theo phản xạ nghiêng người tránh đòn nhảy ra đứng cách cô vài bước, anh nhìn lại cô đầy cảnh giác.

- Nếu người đã không muốn gặp thì đừng ép, không thôi lại hại bản thân nhận hậu quả xấu, vậy không đáng.

Nhi An để lại một câu liền rời đi. Hồ Nam định bước đến lần nữa ngăn cản thì vai anh bị một bàn tay giữ lại, anh quay đầu cúi người chào Tề Khang, ông lắc đầu nhẹ lên giọng.

- Chào cháu, ta chính là người muốn gặp cháu.

Nhi An không quan tâm đi thẳng. Ông nói thì được gì? Cô là không muốn biết cũng không quan tâm.

Thấy Nhi An im lặng Tề Khang có hơi nhíu nhíu mày nhưng liền nhanh chóng giãn ra.

- Cháu không muốn biết ta là ai? Tại sao ta đến tìm cháu sao?

- Không muốn.

Nhi An hờ hững nói, cô vẫn đi thẳng không quay đầu.

Có quý muốn biết a.

- Ta được Tề Hạo nhờ đến chuyển lời cho cháu.

Vừa nghe câu này của Tề Khang Nhi An khựng lại, cô dừng bước. Muốn chuyển lời gì chứ? Tại sao không tự đến mà nói với cô? Khoan đã, cô đang chờ mong gì chứ? Muốn gặp mặt anh đến vậy? Không đời nào, tất cả kết thúc rồi.

Nghĩ rồi Nhi An cất bước đi tiếp nhưng lại bị chặn lại bởi hai người nam nhân. Cô nhăn mày gằn giọng.

- Tránh ra.

- ...

Họ vẫn im lặng không nói tiếng.

- Bản thân để tâm đến vậy, sao còn cố chối từ?

Tề Khang đi đến gần Nhi An giọng như đùa nói với cô.

- Các người muốn gì? Muốn bắt cóc giữa ban ngày?

Nhi An quay lại lạnh giọng trên cột. Lúc này cô mới có cơ hội nhìn thấy người muốn gặp mình. Đó là một người đàn ông cao lớn, da ngăm ngăm đen, cơ thể không dư thừa mỡ như các lão già cùng tuổi, ngũ quan có thể nói là đẹp lão, có vẻ thời trẻ cũng là thiếu niên xinh đẹp. Nhưng... khuôn mặt này hình như cô đã thấy đâu rồi. Tại sao không nhớ ra?

- Đừng vu oan người khác như vậy. Ta là muốn nói chuyện một chút với cháu. Bây giờ chúng ta tìm nơi nào thích hợp hơn để nói chuyện a.

Tề Khang không chấp nhất thái độ của Nhi An, ông cười khẽ dành ra vẻ mặt hiền hậu thân thiện nhìn cô.

- Tại sao tôi phải nghe theo ông?

Nhi An nhướn mày hỏi lại. Một người không quen không biết lại thành linh xuất hiện cho người cản đường cô, muốn nói chuyện? Thái độ đây là ép buộc thì đúng hơn.

- Cháu chẳng phải muốn biết Tề Hạo nhờ ta chuyển lời đến cháu ư?

- Muốn biết đầu đồng nghĩa phải đi theo ông? Ai biết được tôi theo rồi ông sẽ làm gì? Đề phòng vẫn hơn. Nếu hấn ta có muốn nói gì thì bảo đến mà trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ lịch sự chờ. Và nếu ông vẫn muốn truyền lời thì có thể nói ngay tại đây, miễn tốn thời gian. Nếu không muốn, vâng, cửa ở kia, đi thông thả.

Nhi An một mạch nói thẳng không quan tâm về mặt khó chịu của Hồ Nam đang đứng cạnh kia. Đúng, phòng hơn chữa, người đàn ông này càng ngày càng khiến cô bất an, hơn hết cô biết Tề Hạo sẽ không để ai đi truyền lời riêng về cuộc sống riêng, nhất là đối với "tình nhân cũ" như cô. Người đàn ông này lại quá sang trọng, giống một người đưa tin sao? Không hề. Lý do như vậy để gạt con nít nó còn lè lưỡi không tin.

- Tốt. Rất thẳng thắn.

Hồi lâu đánh giá Nhi An từ trên xuống, Tề Khang bắt ngờ cười to. Cháu ông thật có mắt chọn nhưng thật đáng tiếc, báu vật thế này mà lại từ bỏ. Một cô gái xinh đẹp, thông minh như thế này thật khiến đàn ông thèm muốn. Ông càng ngày càng thấy hứng thú.

- Nếu cháu đã nói như vậy ta cũng không ngại ở đây nói chuyện một chút. Được rồi, ta đến đó ngồi một lát.

Tề Khang cười thỏa thuận hươ tay bảo thuộc hạ lui ra, ông tự mình đi đến hàng ghế dài trong công viên ngồi xuống, Nhi An im lặng đi theo rồi ngồi xuống cách ông một khoảng an toàn. Hồ Nam và đám thuộc hạ phía sau đứng cách họ khác xa, bảo vệ không cho au đến gần, đôi mắt lạnh lẽo của Hồ Nam cứ nhìn chằm chằm vào cô khiến cô thấy hơi khó chịu. Xi, bộ trông cô giống tội phạm hay hại người lắm sao mà cứ nhìn hoài, không mỏi mắt sao?

- Ngồi cũng đã ngồi, chuyện ông muốn nói là gì? Đừng nói tôi ông thật sự đến truyền tin? Vậy thì không cần, tôi không tin. Rốt cuộc ông là ai? Tìm tôi có việc gì?

Nhi An không quan tâm lạnh lùng vào thẳng vấn đề chính. Cô không rảnh người đây bởi lão tán dóc.

Quả đúng là thông minh. Tề Khang cười trầm một tiếng.

- Nếu cháu đã nói vậy ta cũng không dài dòng tốn thời gian. Ta là Tề Khang, chú ruột của Tề Hạo. Hôm nay ta tìm cháu một phần muốn biết cháu là ai, một phần muốn nhờ vả.

Nghe lời giới thiệu của Tề Khang Nhi An nghiêng đầu có chút đánh giá ông.

Chú của Tề Hạo? Hay thật, ngay đến gia đình người ta cũng muốn biết người bạn gái bị bỏ này ra sao? Minh nổi tiếng thật rồi. Người ngồi cạnh là giám đốc Tề thị a, đầu phải ai cũng có vinh hạnh này. Hèn gì nãy giờ cứ cảm thấy lão nham hiểm, hóa ra là chú cháu, cùng một giuộc. Mà nãy giờ với thái độ của mình đây thì có lẽ đã bị đánh giá không tốt nhĩ? Có khi âm thầm cũng nên. Tiêu chí nhà giàu ai mà so được. Chắc giờ lão thầm nghĩ cháu mình chia tay quá là quyết định sáng suốt ha? Nghĩ lại đi, bà đây mới là người bỏ hấn ta, Tề Hạo mới chính là tên bị bà đá đó. Mà vừa rồi lão muốn nhờ vả, tổng giám đốc mà lại đi nhờ vả nhân viên quèn, lại là người của đối thủ, muốn tôi làm nội gián sao? Cửa không có để mở đâu.

- Oh, ra là tổng giám đốc tập đoàn Tề thị, nãy giờ tôi nếu có gì thất kính, xin ngài bỏ qua cho.

Nhi An nở nụ cười nghề nghiệp xin lỗi Tề Khang. Ông chỉ cười khẽ rồi nói.

- Không cần quá tuân thủ lễ nghi. Ta dù sao cũng là đến nhờ vả cháu. Nói khác đi thì ta muốn hợp tác với cháu.

- Hợp tác? Tổng giám đốc, ngài quá lời rồi, sao tôi có thể hợp tác làm việc cho ngài? Ngài quen tôi là nhân viên của Lâm gia sao? Tôi biết trước khi đến đây ngài chắc cũng đã tìm hiểu cận kề a.

- Thông minh. Ta thật tiếc cháu không là con dâu của ta.

- Ha, tôi thật không có phần phúc đó.

- Cháu khéo đùa. Vào vấn đề, việc ta muốn hợp tác với cháu thật rất đơn giản, ta muốn cháu về làm thư ký riêng cho ta, lương sẽ tăng gấp ba lần lương hiện tại của cháu.

Muốn mình làm việc cho ông ta?

- Chẳng hay ngài tại sao lại muốn tôi làm việc cho ngài?

- Ở công ty nhỏ bé đó tài năng của cháu sẽ không thể phát triển. Cháu không muốn tiến thân sao?

Hừ, ai mà không muốn tiến thân. Chẳng qua bà đây thật sự bản thân quá làm biếng, muốn tìm một công việc nhàn rỗi mà vẫn có tiền, hừ. Làm càng cao chẳng phải càng nhiều việc sao? Bà đây thật không muốn tự chuốt khổ vào thân.

- A, thật không dám nhận. Tôi thật sự không tài năng như ngài đã nghĩ đâu.

- Cháu không muốn trả thù việc Tề Hạo làm với mình sao?

Câu hỏi như đâm trúng vào điểm đen trong tim cô, đồng tử Nhi An tối lại. Ai mà không ghét khi hấn làm vậy nhưng... cô không trẻ con đến mức tìm cách trả thù. Thà bây giờ cô an phận mà từ từ quên đi còn hơn dù khuôn mặt giả tạo ngày ngày gặp hấn, ngày ngày phải cúi đầu khom người chào hấn. Cô không làm được.

- Xin lỗi, đề nghị của ngài đây thật sự rất hấp dẫn nhưng tôi từ chối. Tôi ghét Tề Hạo không đồng nghĩa tôi muốn trả đũa việc hấn gây ra. Tôi cũng hài lòng với công việc hiện tại nên mong ngài thứ lỗi. Tôi đi trước.

Nhi An khước từ một cách thẳng thừng, không kiên dè Tề Khang. Cô bỏ đi để lại một mình Tề Khang ngồi một mình trên băng ghế cau mày.

Cứ tưởng ông sẽ có thêm một con cò tốt đối phó Tề Hạo, không ngờ....

*

Nhi An chậm rãi đi về nhà. Việc Tề Khang nhắc lại khiến vết thương của cô lần nữa mở miệng. Đến lúc nào vết thương này mới lành? Đến lúc nào cô mới thật sự quên đi anh?

Nhi An thở dài một cái, cô khẽ ngược mắt thì đôi đồng tử co lại, cô thở hắt một hơi.

Là anh!

Tề Hạo nặc vết đen chính tề đang đứng dựa vào chiếc xe đua màu đen của mình. Anh đột nhiên quay lại thì liền trong thấy cô, ánh mắt chạm ngay cái nhìn của cô. Tề Hạo không nói gì anh chạy ngay đến ôm cô vào lòng.

Anh nhớ cô. Rất nhớ cô.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chương 56

Tề Hạo ghì chặt Nhi An vào lòng, cứ như nếu anh buông cô ra cô sẽ như vậy biến mất khỏi anh. Phải, anh đang sợ, rất sợ. Nếu có thể anh chỉ muốn khâm cô vào cơ thể anh, không bao giờ để cô rời xa anh một khắc.

Vừa nghe tin Tề Khang tìm đến cô, tìm Tề Hạo như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt đến đau đớn. Anh tức tốc rời đi dù đang giữa cuộc họp, lao đi lái xe với tốc độ nhanh nhất. Anh sợ nếu không nhanh thì sẽ xảy ra chuyện. Khi đến nơi anh thấy cô đang ngồi nói chuyện với Tề Khang, anh thật muốn xông vào đó kéo cô rời xa hấn ta nhưng rồi cô đứng phắt dậy lớn tiếng nói gì đó rồi bỏ đi. Thấy vậy anh thở hắt ra phần nào yên tâm, anh lái xe đi trước đến gần nhà đợi cô. Trông thấy cô, mọi cảm xúc nhớ nhung đồng loạt ủa ra, anh không kiềm nén vội vàng chạy đến ôm lấy cô.

Anh nhớ em

Đột nhiên bị Tề Hạo ôm chặt khiến Nhi An vô cùng bất ngờ, nỗi nhớ nhung của cô như được lấp đầy bằng cái ôm của anh. Buồn cười thật, chia tay rồi mà chỉ vì một cái ôm đường đột của anh cũng có thể làm cô thỏa mãn như vậy. Nhi An vội dùng sức đẩy mạnh Tề Hạo ra, cô lui ra xa nhìn chằm chằm anh.

Bị Nhi An đẩy ra cảm giác đau lòng cùng mất mát khiến anh nhắm mắt nhìn cô... đầy bất lực.

- Tề Hạo, xin anh tự trọng một chút. Chúng ta đây là đang ở ngoài phố, hơn nữa tôi và anh đã không còn là gì của nhau. Mong anh đừng như vậy, tôi không thích.

Nhi An lạnh giọng nói. Cô có vô tâm quá không? Nhiều lúc cô thật hận bản thân quá lý trí, tại sao cứ phải cố tỏ ra mạnh mẽ mà thật chất cô là vô cùng tiều tuỵ khi rời khỏi vòng ôm của anh. Ngủ ngốc, yêu anh như vậy mà lúc nào cũng chạy trốn.

Câu nói của cô như con dao đâm mạnh vào tim anh. Nhìn cô trước mắt nhưng không thể chạm vào. Anh thật muốn hét lớn cho cả thế giới này biết anh yêu cô, rất yêu cô nhưng nếu làm vậy sẽ gây hại đến cô. Anh không muốn cô bị tổn thương, dù chỉ một chút cũng không được. Nếu đã như vậy thì anh cố kiềm giữ tình cảm này, để bảo vệ cô, mình anh đau là đủ rồi.

Nhi An thấy anh có vẻ không muốn nói gì nên cất bước rời đi, khi đi ngang qua anh tay cô bị anh giữ lại, cô quay lại nhìn anh khó hiểu.

- Tôi đã nói...

- Tránh xa chủ của anh càng xa càng tốt.

Giọng Tề Hạo lạnh lẽo như chứa vài phần dịu dàng khó thấy được. Dù cô có nghe hay không anh vẫn muốn nói, anh không muốn cô có nguy hiểm.

- Tại sao? Hay anh sợ tôi sẽ nhờ đó mà tiếp cận trả thù anh?

Nhi An cười khẩy hỏi lại. Hay thật, vừa mới gặp đó liền đến cảnh cáo. Khinh thường cô đến độ này sao?

- Nếu vậy thì anh đừng lo, tôi sẽ không hèn hạ đến mức lợi dụng người khác để trả thù đâu. Chuyện hôm nay gặp chú anh chỉ là tình cờ, đúng hơn là chú anh tự tìm đến tôi, nhưng dù sao tôi cũng không muốn liên quan gì đến Tề thị các người. Vậy nên không cần quá mức đa nghi đến nỗi tự thân Tề chủ tịch đây đến nhắc nhở tôi.

-...

Nhi An cười lạnh nói với anh rồi giẫy tay khỏi tay anh. Cô xoay người rời đi. Hóa ra trong mắt cô lại là loại người như vậy, hèn hạ? Ha, bị người mình yêu, người mình chờ đợi là cảm giác này sao? Hụt hẫng, đau khổ, nổi đay giầy vò cả thân thể.

-... Ý anh không phải vậy.

- Vậy thì là gì đây?

- Tránh xa ông ta càng xa càng tốt, ông ta chỉ mang đến nguy hiểm cho em thôi.

- Oh, vậy tôi phải cảm ơn anh vì đã ra lời khuyên giúp tôi? Thật xin lỗi, tôi không hứng thú với chuyện của chú cháu anh, xin đừng mang tôi vào mấy chuyện rắc rối đó. Mà... anh cũng đừng gặp tôi nữa, không khéo lại khiến cô tình nhân xinh đẹp của anh hiểu nhầm thì không tốt.

Nghe lời trêu đùa của Nhi An, tim Tề Hạo càng ngày càng đau thắt. Cô ghét anh, hận anh nhiều vậy sao?

Nhi An nói xong rồi bỏ đi. Cô sợ nếu không đi nhanh những giọt nước mắt này sẽ bị anh nhìn thấy mất. Từ lúc nào cô lại yếu đuối đến vậy? Chỉ là nói vài ba câu thôi cũng có thể khiến cô đau như vậy.

Nhìn bóng Nhi An ngày càng xa rồi khuất vào con đường, Tề Hạo mệt mỏi dựa người vào xe. Khóe mắt anh ẩm ướt, có phải chia tay cô là sai lầm không? Bây giờ anh có nên giữ cô thật chặt bên người, bảo vệ cô thật kín kẽ? Nhưng... như vậy chẳng khác nào biến cô thành mục tiêu cho bọn họ săn đuổi, chẳng khác nào anh chính tay đưa cô vào nguy hiểm.

- Nếu đau lòng như vậy thì sao còn muốn chia tay?

Một giọng nam trầm phát ra từ hướng cô vừa đi khiến anh hơi giật mình, Tề Hạo đứng thẳng người nhìn lại người nam nhân đó. Mắt anh hơi sụp xuống, anh không quan tâm quay người mở cửa xe.

- Đợi đã, tôi muốn nói chuyện với anh.

Tuấn Phong nhẹ cất bước đi về phía Tề Hạo. Không còn nhà thẳng nhóc lớp tám năm nào, nay cậu đã là một chàng trai cực điển trai. Dáng người cao, thân hình chuẩn, khuôn mặt đẹp như minh tinh thần tượng. Đôi mắt linh động ánh lên sự lém lỉnh, cậu cười khé nắm lấy vai anh.

- Đi nào.

Tại một quán cafe gần nhà, trong góc tối của quán, Tuấn Phong ngồi đối diện Tề Hạo, cậu dùng tay vân vê thành tách nhân nhạ hỏi Tề Hạo.

- Anh im lặng như vậy cũng chẳng được gì. Thay vì vậy thì nói cho em hiểu đôi chút, có khi em lại giúp được anh.

Lúc trước khi biết Tề Hạo làm bà già đó đau lòng, cậu thật sự tức chết, muốn chạy đến đâm cho anh mấy quả. Nhìn bà già một tuần đó cứ như người bệnh nặng, mặt lúc nào cũng mệt mỏi vậy mà cứ cầm đầu bắt chấp mà làm việc. Nếu không bị ba ngăn cản, cậu thật sự muốn đèn phá nát công ty vớ vẩn của anh. Nhưng giờ... thấy anh vì bà già mà đau lòng, cậu lại thấy khó chịu. Chia tay rồi, bản thân còn là người kết thúc, giờ đến đây giả vờ? Nếu anh mà thật như vậy cậu ngay tại đây đâm chết anh. Coi như thay bà già trút giận.

- ...

Tề Hạo từ đầu im lặng anh cụp mắt nhìn tách cà phê đen đậm kia.

- Anh... có biết bà già đã đau lòng đến mức nào không?

-...

- Anh biết cảm giác chờ một người bảy năm rồi lại bị người mình yêu nói kết thúc là thế nào không?

- ...

- Chết tiệt! Anh im lặng thì ích gì? Có biết vì anh mà bà già đã bị bệnh nằm liệt giường không? Yêu mà đi nói chia tay? Anh là thằng đàn ông hèn nhất nhất mà tôi từng gặp!

Tức giận. Tuấn Phong hét lớn trút hết cơn giận. Tên khốn này, hắn ta định giày vò bà già sao? Hành động của Tuấn Phong khiến khách trong quán khẽ đưa mắt nhìn hai người, cậu cố hít sâu lấy lại bình tĩnh, cố nặn ra một câu nghe nhẹ nhàng nhất.

- Anh còn yêu chị ấy không?

Tề Hạo thăm mím môi. Yêu, còn là rất yêu đến nỗi không buông tay được nhưng quen với anh cô sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

Tề Hạo chợt đứng dậy, anh lạnh lùng nhìn Tuấn Phong nói.

- Hãy bảo vệ thật tốt chị của em, đừng để cô ấy đến gần người có tên là Tề Khang.

- Anh nói vậy có ý gì?

Tề Hạo không nói thêm gì nữa, anh rời khỏi quán. Tuấn Phong cũng rời quán ngay sau anh, nhìn theo bóng chiếc xe đua màu đen của anh, Tuấn Phong nhẩn chắt mảy.

Tề Hạo anh nói vậy là có ý gì? Hay... anh đang che giấu điều gì đó?

*

Tề Hạo lái xe chạy thẳng đến công ty, anh đi đến đẩy mạnh cửa phòng làm việc của chú mình.

- Tránh xa cô ấy ra, cô ấy không liên quan gì đến chuyện này.

Giọng Tề Hạo lạnh băng chất chứa hàng ngàn lời đe dọa.

Tề Khang đang làm việc, ông nhẹ ngấn đầu mỉm cười một cách thâm sâu nhìn đứa cháu thân yêu mình.

- Cháu vào phòng phải nên gõ cửa.

- Ông nếu còn muốn đụng vào cô ấy thì đừng trách tôi.

- Cháu đang nói gì? Ta không hiểu.

- Hiểu hay không chỉ có ông biết. Ông cũng đã biết kết quả khi chọc giận tôi là thế nào.

Tề Hạo để lại câu nói tàn khốc rồi rời đi. Tề Khang phía sau mày cau chặt, ông vỗ mạnh tay xuống bàn tức giận thở dốc.

Được, ta cũng muốn xem mi có thể làm được gì. Đe dọa ta? Tề Hạo, vậy thì đừng trách ta độc ác.

*

Nhi An và Lâm Phong vừa xuống máy bay, cả hai cùng bắt taxi đến khách sạn. Đứng hỏi cô tại sao lại đi cùng anh, ngay cả cô cũng không biết trời xui đất khiến thế nào lại đi cùng anh đến đây.

Mấy ngày trước.

Nhi An đang an ổn ngồi làm việc đột nhiên cô được trưởng phòng gọi vào báo có việc. Ngu ngu ngơ ngơ chưa hiểu gì thì cô trừng mắt nhìn Lâm Phong đang nhàn tản ngồi trên ghế trưởng phòng, còn trưởng phòng thì đang khom người đứng bên phải anh.

Chuyện quái gì đây? Sao tên này lại ở đây? Chẳng lẽ...

Nhi An đưa mắt nhìn vị trưởng phòng, ông khẽ nhìn Lâm Phong thấy anh gật đầu liền bước đến nói với cô.

- Nhi An, cô rất vinh hạnh, ngày mai cô sẽ cùng Lâm tổng đến thành phố G. Mau về nhà sắp xếp, chuyến công tác sẽ kéo dài năm ngày.

Đoàng?!!!!

Nghe như sét đánh ngang tai!

Nhi ngáy ngẩn. Chuyện... chuyện quái gì đang diễn ra? Sao đột nhiên lại bắt cô cùng hắn đi công tác? Đùa người sao? Nhân viên quèn của công ty con cũng có thể đi công tác chung với Boss lớn?

NO!!!!!!!

Đội Lâm Phong rời đi trường phòng ngay lập tức kéo cô lại gần nói nhỏ.

- Nhi An lần này cô cố biểu hiện cho tốt nghe nói việc làm ăn này rất quan trọng, cô mà có thể giúp Lâm tổng ký kết hợp đồng thành công thì lương sẽ tăng gấp đôi a.

Lương tăng gấp... gấp đôi?!

Vừa nghe lương tăng mắt Nhi An sáng rực lên, trong mắt hiện rõ chữ tiền vàng sáng chói lóa.

Tiền! Hí hí... có tiền!

- Sếp yên tâm, em sẽ hòa thành xuất sắc nhiệm vụ.

Trưởng phòng gật đầu vỗ vai Nhi An.

- Ta tin tưởng cô.

Hí hí... cô nhóc này đồng ý vậy cuối tháng lương của mình tăng gấp hai a. Vui quá!!!

Chuyện cứ thế diễn ra, ngày tới hôm đó Nhi An nhận được vé máy bay cùng mã số đặt phòng khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mâu Dâm Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Sẽ Không Lăn Nữa Buông Tay

Ánh sáng qua cửa kính ngoài ban công rọi vào chiếu sáng cả căn phòng, Nhi An bị luồng ánh sáng làm tỉnh giấc, cô chợt người nhấc nệm kéo chăn trùm kín mặt.

Giết thật! Chưa gì đã sáng rồi?! Ông mặt trời này, ông "thức trễ" một chút thì chết được à? Có ai trả lương cho ông dậy sớm thế đâu chứ! Nhi An buồn phiền tiếp tục nằm nướng trên giường. Đây không phải là lỗi của cô, cô thật cũng muốn thức sớm nhưng là do tên Lâm Phong kia hại. Hừ, cuồng công việc thì cuồng công việc, mắc gì phải kéo cô vào? Làm công cũng cần nghỉ ngơi mà, ác gì lại ép người quá đáng, bắt cô cùng hắn cả đêm trong phòng bàn kế hoạch về buổi ký kết đến gần nửa đêm mới thả cô về phòng. Chuyện đó chẳng phải đã có thư ký lo rồi sao? Hắn ta cần gì buộc cô giải quyết? Đúng là kiêu căng hại người mà. Càng nghĩ càng thấy việc đi công tác này không có lợi chút nào.

" Cốc... cốc..."

Á á... ai lại gọi cửa lúc sáng sớm thế này? Bực mình quá!

" Cốc... cốc..."

Tiếng gõ cửa lần nữa vang lên. Nhi An cắn môi buồn bực ngó ra xem ai ở ngoài rồi mở cửa. Lâm Phong đứng ngay cửa vừa thấy bộ dáng mới thức dậy của cô thì bật cười. Cô mặc bộ quần áo ngủ gấu trúc, chiếc áo có nón còn có tai gấu trúc, tóc tai thì bị vò rối xù đã thế còn đội chiếc nón lên trông đúng buồn cười, mắt thì nhắm tịt, miệng thì ngáp lên ngáp xuống.

- Sếp à, mới sáng sớm mà, sao lại đến đây? Chẳng phải tối mai mới ký hợp đồng sao?

Nhi An chu mỏ dụi mắt bất mãn đi vào trong.

- Sếp đợi chút a. Em sửa soạn một chút.

Nói rồi Nhi An mời Lâm Phong vào trong, mang một cốc nước mời anh, bản thân thì vào phòng tắm.

Tên thói tha, phá hoại cả giấc ngủ của bà. Có ngày bà sẽ cho mi ăn một vố.

Lâm Phong cười nhìn cô. Anh thật không nghĩ cô lại tự nhiên như vậy, khác hẳn các cô gái trước đây anh gặp. Con gái ai mà không muốn được đẹp a, nhất là khi trước mặt con trai nhưng cô lại dùng bộ dáng này gặp anh... Cô gái anh chọn quả thật rất thú vị.

Hai mươi phút sau Nhi An từ phòng tắm đi ra, cô mặc chiếc áo thun trắng đơn giản, chiếc quần sọc jean xanh dài ngang gối, tóc chải gọn thả tự nhiên. Cô tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện Lâm Phong, tự rót cho mình một cốc nước rồi hỏi anh.

- Chẳng hay bây giờ sếp có thể nói cho tôi biết mới sáng đã tìm tôi có việc gì không?

- Cũng không có gì. Anh là muốn rủ em cùng đi ăn sáng.

- Vậy... sếp cứ đợi tôi một chút. Tôi thay đồ rồi chúng ta đi.

Nhi An cười đợi anh đồng ý rồi cô trở lại phòng tắm. Hừ, có người mời ăn ngủ gì không đi, khỏe ra, tiết kiệm bao nhiêu tiền. Mà công nhận nhà giàu có khác, máy bay thì là vé hạng nhất, khách sạn cũng là năm sao. Xem thì chuyện này đi cũng có lợi, hưởng bao nhiêu ưu đãi. Coi như lần này đi nghỉ dưỡng ngắn hạn đi.

15 phút sau Nhi An cùng Lâm Phong đi thang máy xuống nhà ăn của khách sạn. Nhi An hôm nay mặc đồ đơn giản, áo sơ mi hồng nhạt crop top, quần leggi xanh đen, tóc buộc cao năng động, cô mang chéo một chiếc túi nhỏ màu nâu ngang hông. Lâm Phong bên cạnh cũng không kém anh mặc áo thun xanh, quần nâu đơn giản, anh choàng qua vai buộc một nút thắt trước ngực bằng một chiếc áo thun dài tay kẻ sọc trắng đen. Cả hai đều đi giày bệt thoải mái, ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ cả hai là một cặp tình nhân đang đi nghỉ cùng nhau. Từ xa một ánh mắt lạnh băng dõi theo bóng hai người, anh cắn chặt răng ngoảnh mặt sang bước ra cửa chính của khách sạn.

Tại sao em lại ở đây? Tại sao em lại đi chung với Lâm Phong?

Ăn sáng xong Lâm Phong đề nghị đi dạo dọc bờ biển, thấy ý tưởng này cũng không tồi Nhi An liền vui vẻ đồng ý.

Khách sạn hai người đang ở nằm cạnh một bãi biển. Bãi biển có vẻ khá đông người, cô và anh chỉ đi trên phần cát cách xa biển. Dù ở xa nhưng cô vẫn cảm nhận được hương mặn của biển, Nhi An đứng lại, mắt cô nhìn ra xa thật xa ngoài khơi. Mặt biển xanh ngắt lẫn tăn gọn sóng, lấp lánh ánh sáng mặt trời, từ hồi từng hồi sóng đánh bật vào bờ vừa dịu dàng lại vừa mạnh mẽ. Ngay cả đứng xa tại đây, cô vẫn có thể cảm thấy từng đợt gió mát lạnh thổi từ ngoài khơi vào. Nhìn biển cô như thấy lòng thoải mái hẳn ra.

- Em thích biển sao?

Lâm Phong giống cô, đưa mắt nhìn nhìn ra biển.

- Không hẳn là thích, chỉ là cảm thấy biển làm tâm hồn bình yên hơn thôi.

- Anh không ngờ em cũng là một người lãng mạn như vậy.

- Ai cũng có một phần lãng mạn, nó tùy thuộc vào cách bản thân thể hiện thôi.

- Nói rất hay.

Cả hai không nói gì nữa, im lặng ngắm nhìn biển. Nhìn biển cô lại nhớ đến khoảng thời gian trước kia, lúc nhỏ nhà cô cùng nhà của Tề Hạo cũng thường cùng nhau ra biển chơi. Lúc đó cô và anh đều bé xíu, cả hai hết thì nhau xem ai bơi xa hơn, ai xây lâu đài cát đẹp hơn còn có ai nhặt được nhiều vỏ sò hơn, cô nhớ lúc đó cô ý có đứa em trai là A Phong, chơi ăn gian bắt nó đi nhặt phụ mình, cuối cùng không ngờ anh vẫn là người thắng. Lúc đó cô vô cùng buồn bực, tại sao không có ai giúp mà anh vẫn thắng cô chứ? Lúc đó cô giận đến nỗi anh đi theo năn nỉ vẫn không thêm nói một tiếng, đến khi cô phát hiện anh không theo năn nỉ nữa mà đã biến đâu mất, cô lúc đó còn quyết không thêm đến xiá gì đến anh thì ai ngờ anh xuất hiện, khuôn mặt đáng yêu đỏ gay, anh cả người ướt nhẹp khom người thờ hồng hộc, đang không hiểu cái gì thì anh chìa tay ra trước cô, bàn tay anh đang cầm một vỏ sò màu trắng tinh khôi rất đẹp.

- Anh xin lỗi, lần sau anh sẽ không thắng em nữa, em nhận cái này đi.

Cô lúc đó rất cảm động nhưng sợ mất mặt nên cứng miệng vờ tức giận tha cho anh nhưng trong lòng là vô cùng vui vẻ nhận lấy món quà đó.

Giờ nhớ lại thấy mình trẻ con quá, rõ ràng là thích đến vậy nhưng lại cứng đầu chối bỏ. Giờ thì kỷ niệm cũng là kỷ niệm, người cũng không như xưa, tình cảm đã biến mất, bản thân cũng cần học cách quên đi.

- Em sao vậy? Thấy không khỏe sao?

Lâm Phong thấy sắc mặt Nhi An không tốt liền quan tâm hỏi.

- A... không có. Chẳng qua hơi khát thôi. Anh ở đây, tôi mua cái gì đó cho hai ta a.

Nhi An cười gượng rồi chạy đi. Cô khuôn muốn người khác thấy khuôn mặt đau thương này của mình.

Nhi An đến một quán nhỏ ven biển, cô mua hai lon nước trái cây một cho cô một cho Lâm Phong, tính tiền xong cô quay lại định rồi đi thì bị một cánh tay giữ lại. Xoay người cô liền nhất thời kinh ngạc.

Sao... sao anh lại ở đây?

Tề Hạo nắm tay kéo cô đến một góc cách xa nơi đông người mới dừng lại. Lúc này Nhi An không thể giẫy tay khỏi kiềm hãm của anh, tay anh nắm tay cô rất chặt nhưng cô ý không hề cô đau.

- Anh đang làm gì thế hả? Mau buông tay!

Nhi An tức giận quát lên.

Hắn ta tại sao lại đến tìm cô? Chẳng phải đã nói không còn gì sao? Cô cũng không qua lại với người của Tề thị, sao lại tìm cô? Lại còn trùng hợp có mặt ngay tại đây.

- Tại sao em lại cùng Lâm Phong đến đây?

Giọng Tề Hạo lạnh lạnh vang lên, nghe không ra được anh đang vui hay giận. Anh vẫn quay lưng không nhìn cô.

- Tại sao tôi phải nói với anh? Anh là gì của tôi?

-...

Tề Hạo không nói gì, anh chậm chậm quay lại nhìn thẳng cô, ánh mắt lạnh băng.

- Anh hỏi em một lần nữa. Tại sao hai người lại cùng ở đây?

- Sao tôi phải nói với anh?

Anh bây giờ trong lòng đã vô cùng tức giận. Khi nhìn thấy cô ở khách sạn cười nói vui vẻ với Lâm Phong, anh đã rất tức giận. Tim anh đau đớn từng hồi. Nhìn cô bên cạnh người đàn ông khác lòng anh như bị cái gì đó khoét rỗng, não không thể suy nghĩ được gì. Chính anh đã đẩy cô rời xa mình giờ thì kết quả anh nhận chính là hình phạt tàn khốc như vậy. Anh lúc đó thật chỉ muốn chạy đến kéo cô rồi khỏi hắn ta, không muốn Lâm Phong hay bất cứ người đàn ông nào ngoài anh ra có cơ hội chạm vào cô, ngay cả nói chuyện cũng không được. Bây giờ thì nhìn cô cùng Lâm Phong đi dạo dọc bờ biển, cô lại chủ động đi mua nước mời hắn ta, anh thật muốn hung hăng bắt cóc cô giấu đi, không để người nào tìm được.

- Anh hỏi tại sao hai người lại cùng ở đây?

Tề Hạo cố giữ bình tĩnh lại một lần nữa. Anh chưa bao giờ hỏi cùng một câu đến hai lần, lần này thật sự đã đi quá giới hạn.

- Đó là chuyện của tôi, anh đừng... um..

Nhi An chưa nói hết câu đã bị nụ hôn của Tề Hạo ngăn lại. Anh bá đạo cắn mút môi cô, ngăn chặn mọi lời cô sắp nói ra.

Nhi An trợn mắt kinh ngạc nhìn anh, cô giẫy giụa như không cách nào thoát được cái ôm siết chặt của anh. Nụ hôn của anh bá đạo mang vài phần tức giận. Anh cắn nhẹ môi cô khiến cô phải vì đau mà há miệng, nhân cơ hội chiếc lưỡi như rắn chạy vào công thành chiếm đất. Nhi An hít thở khó khăn chỉ có thể phụ thuộc vào đường khí anh truyền cho. Người cô mềm nhũn dựa sát vào anh, anh như thể càng ôm chặt lấy cô.

Đến khi cảm thấy cô sắp ngất đi Tề Hạo mới buông tha cô, như được ân xá Nhi An cố hít lấy hít để không khí cô từng mất nhìn anh muốn thoát khỏi nhưng lại không còn tí sức lực nào.

Tề Hạo ôm ghì cô vào lòng, anh gục đầu vào hõm vai cô khẽ nói.

- Anh sẽ không buông tay em nữa. Em là của anh, mãi mãi của riêng anh.

Tề Hạo bá đạo ngang ngược tuyên bố.

Anh đã quyết sẽ không để cô rời xa mình lần nào nữa. Một khắc cũng không. Anh sẽ bảo vệ cô, dù chuyện gì xảy ra cũng sẽ bảo vệ cô.

* Tung hoa ăn mừng* Oh yeah!!! Lần này ra liền hai chap. * Hạnh phúc*

Chúc mọi người đọc vui vẻ. ^^

Chương 58: Tôi Sẽ Thắng Anh

Tề Hạo ôm Nhi An, siết chặt cô vào người như thể muốn xác nhập cô vào thân thể. Đã một lần cảm nhận được cảm giác mất cô anh không muốn lại cảm nhận vị đau khổ đó một lần nữa.

Nghe câu nói của anh tim Nhi An như ngừng đập một nhịp, mắt cô tối lại. Anh nói sao? Muốn quay lại? Ha, thắng thường gạt bỏ cô rồi bây giờ muốn quay lại? Với anh không yêu thì bỏ muốn quay lại dễ dàng vậy sao?

" Chát!!!! "

Nhi An đẩy Tề Hạo ra rồi cho anh một cái tát ngay má trái. Tề Hạo sững sờ nhìn cô, má anh dần đỏ lên.

- Tề Hạo, anh xem tôi là gì? Một món đồ chơi trong tay anh? Không thích thì bỏ, giờ nhớ lại thì muốn giữ gìn lại nó sao? Ha, thật nực cười. Nhi An tôi dù không có tiền tài, địa vị cao sang bằng anh, nhưng ít nhất tôi có lòng tự trọng của riêng mình. Từ cái ngày không còn yêu nữa tôi cũng đã từ bỏ, tôi cũng đã nói chúng ta chấm dứt rồi, không còn quan hệ. Anh cần gì cất công làm ra những việc này? Nhi An mà anh từng biết đã chết rồi, Nhi An trước mặt anh là con người mới, không quan hệ gì đến ngài Chủ tịch anh, vậy nên nếu có gặp thì cứ xem tôi là người lạ, không quen biết.

Nhi An hờ hững nhìn Tề Hạo lạnh nhạt nói. Con người Nhi An yêu say đắm Tề Hạo anh đã chết từ ngày chúng ta chia tay rồi.

Tề Hạo không tin mở to mắt nhìn cô. Bây giờ vết thương bị tát kia anh không hề thấy đau nhưng sao tim lại đau như vậy? Đau như nát ra từng mảnh. Tiểu An, em không còn yêu anh sao? Chẳng lẽ mọi việc anh làm điều vô ích sao?

- Tiểu An...

- Không cần gọi thân mật như vậy, chúng ta không thân quen nhau, ngài cứ gọi tôi là cô Trần là được.

- Em....anh...

- Anh Hạo!

Từ xa vọng lại tiếng nói của một người phụ nữ. Jenny chạy đến ôm tay Tề Hạo, cười dịu dàng nhìn anh.

- Sao anh lại mình em? Anh biết em không quen nơi này mà.

Thấy Tề Hạo không nhìn mình chỉ chăm chăm nhìn phía trước Jenny hơi nhíu đôi mày đẹp nhìn theo hướng của anh thì cô thấy một cô gái xinh đẹp đang nhìn chăm chăm hai người. Thấy vậy Jenny cười gật đầu chào Nhi An.

- Xin chào, tôi là Jenny, là người yêu của Hạo. Rất vui được biết cô.

Jenny nói ngôn ngữ mới chưa quen nên nghe còn hơi lóng ngóng nhưng câu cú vẫn rành mạch rõ ràng.

Nhi An khẽ đưa mắt nhìn Jenny. A, đã có người yêu vậy mà muốn quay lại với cô? Tội cho cô gái này cứ ngu ngốc yêu tên khốn anh.

Nhi An cười gật đầu chào lại Jenny. Thấy nụ cười của cô Jenny thấy lòng hơi khó chịu, cô chú ý Nhi An nhiều hơn.

- Đừng cần nói tôi đã nói hết. Nếu anh còn tiếp tục làm những điều không nên thì... anh đừng trách tôi.

Nhi An nhìn lại Tề Hạo lạnh lẽo nói. Đây là lần cuối cô cảnh cáo anh. Nói rồi Nhi An xoay người bỏ đi. Tề Hạo nhăn mày không chấp nhận anh lao đến nắm chặt tay cô cười nói.

- Em đang đe dọa anh? Em thật khinh thường anh. Anh đã nói thì nhất định sẽ làm được, em sẽ là của anh.

- Anh không quan tâm đến cô người yêu xinh đẹp của mình đang đau lòng phía kia sao? Nắm tay cô gái khác ngay trước mặt tình nhân. Anh đúng là vô sỉ.

- Cô ta không phải người yêu của anh.

Tề Hạo lạnh giọng khẳng định lại.

Nhi An không thua cười khẩy khiêu khích.

- Này, không thấy bạn trai cô đang làm gì sao? Tôi khuyên cô một câu, nếu không giữ chặt anh ta không chừng anh ta sẽ đá cô mà quên cô gái khác đấy. Mà hôm nay tôi hào vui về nên sẽ cho hấn ta một bài học thay cô.

Nhi An cười tươi trong khi Jenny còn đang ngơ ngác không hiểu gì nhìn hai người, Nhi An xoay người tung đám về phía Tề Hạo, anh giật mình nhưng vẫn không buông tay, đứng yên lãnh trọn quả đám của cô. Nhi An ra tay không nhẹ khiến Tề Hạo nhăn mày lấy tay ôm bụng nhưng vẫn không than một tiếng.

Nhi An nhướn mày. Không né sao?

Không nói gì cô nhanh rồi đi. Nhìn theo bóng lưng cô Tề Hạo cup mắt chóng tay đứng dậy. Jenny vội chạy đến đỡ anh lo lắng nói.

- Hạo, anh không sao chứ? Cô ta là ai? Sao lại ngang ngược quá đáng như vậy?

Tề Hạo không nói gì trừng mắt nhìn Jenny khiến cô phát run, anh im lặng bỏ đi. Jenny cắn môi tức giận chạy theo anh. Cô sẽ không bỏ qua việc này, cô có cảm giác đã gặp cô gái đó ở đâu rồi, nhưng lại không nhớ ra. Cô nhất định phải điều tra rõ việc này.

*

- Nhi An, sao em đi lâu vậy?

Vừa nhìn thấy cô Lâm Phong liền chạy đến xách hộ cô túi đồ.

- Em sao vậy? Không khỏe? Sắc mặt em xấu quá. Bị bệnh sao?

Thấy mặt cô hơi xanh xao Lâm Phong đưa tay ân cần sờ trán cô kiểm tra.

- May quá. Không sao cả.

- A, anh không cần lo. Chỉ là đi hơi xa nên có chút mệt thôi. Về nghỉ một chút là khỏe ngay.

Nhi An cười gượng lắc đầu nói với Lâm Phong.

- Em thật là. Mua gần không chịu lại đi xa cho mệt thân. Thôi đi về, anh thấy em cần nghỉ ngơi.

Lâm Phong gõ nhẹ trán Nhi An trách móc rồi vẫn dịu dàng đưa cô về.

Về khách sạn Nhi An nhốt mình một ngày trong phòng. Cô đây là sao? Bận tâm về Tề Hạo? Nếu nói không là dối lòng, còn... cô thật sự để tâm. Tại sao lại trùng hợp gặp hấn tại thành phố này? Chỉ là trùng hợp sao? Lại còn cô gái kia? Nhanh như vậy đã là người yêu của nhau, buồn cười thay cho cô, còn nhớ hấn nhiều như vậy. Tên khốn đó, đã có người yêu còn muốn qua lại với cô? Thật không tưởng. Được, nếu như dự đoán của cô, hấn đến là tranh hợp đồng với Lâm thị, cô sẽ không nương tay.

Tối hôm đó.

" Cốc... cốc... cốc..."

Cửa phòng Lâm Phong vang lên tiếng gõ cửa.

- Nhi An? Em tìm anh có việc gì sao?

Lâm Phong vừa nghi hoặc vừa kinh hi nhìn Nhi An, đây là lần đầu cô chủ động tìm anh. Anh cười nhẹ mời cô vào phòng. Anh mời cô một cốc nước rồi nhẹ hỏi.

- Có việc gì sao? Thật hiếm thấy, không ngờ em lại chủ động tìm anh.

- Không có gì. Chẳng qua tôi muốn tìm anh về cuộc họp sắp đến với công ty J.

- Oh, anh nhớ em không có hứng thú với việc này. Nói anh, sao đột nhiên lại thay đổi. - Anh muốn tôi nói thật?

- Đó là đương nhiên.

- Không dấu, tôi đoán lần này chúng ta là tranh giành với Tề thị?

Lâm Phong không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Nhận được kết quả Nhi An nở nụ cười nửa miệng.

- Tôi muốn thắng họ.

Lâm Phong hơi nhướn mày nhìn cô. Một câu nói đầy tự cao và hiếu thắng và... dường như nắm chắc trong tay này anh lần đầu nghe từ miệng cô.

- Anh không cần hỏi lý do. Tôi là không thể nói. Chắc chắn lần này chúng ta sẽ có bản hợp đồng đó.

- Em dựa vào đâu mà dám khẳng định như vậy?

- Chưa hẳn là chắc chắn nhưng là nắm trong tay 70% a. Anh... có tin tôi không?

- Em nghĩ sao?

Cô biết lấy việc công ra trả thù riêng là không nên nhưng cô lần này muốn thắng Tề Hạo. Phải cho anh ta biết không có hẳn ta, cô vẫn sống được mà còn rất tốt nữa kia.

- Ha, anh còn phân vân. Nhân viên của mình đột nhiên lên tin thần như vậy anh cũng háo vui mừng. Ân, em cứ nói kế hoạch của em, nếu nó thuyết phục được anh thì ok.

Nhi An cười vui vẻ cảm kích Lâm Phong. Cô quả là có vị sếp tốt mà.

Lâm Phong bình thản ngồi nghe cô nói về bản kế hoạch. Bản kế hoạch của cô khá hoàn hảo, có khi còn táo bạo tốt hơn bản ban đầu anh đã chuẩn bị. Vốn biết trước khả năng của cô nhưng giờ vẫn khiến anh bất ngờ. Phải nói, công ty anh có cô là điều may mắn. Nhưng nghĩ những việc cô làm đây không phải vì anh hay công ty mà là vì người khác, lòng anh có chút ảo não. Anh không nói không có nghĩa anh không biết vì anh mà cô trở nên như vậy. Haiz... có lẽ hình ảnh của hẳn ta trong cô quá sâu, thời gian xóa đi sẽ rất dài nhưng anh tự tin bản thân có thể thay thế được hẳn ta, sẽ bên cạnh chăm sóc bảo vệ cô.

Tại một nơi khác. Biệt thự của Tề Khang.

- Mọi chuyện thế nào?

Tề Khang trong tay ôm ấp với một cô gái trẻ xinh đẹp, vóc người nây lả. Ông tay vuốt ve âu yếm cơ thể cô ta, cô ta hiểu ý nhu thuận quẩn lấy ông. Tề Khang vui vẻ vẫn chú tâm nghe Hồ Nam báo cáo. Hồ Nam mặt lạnh không phản ứng gì, anh đã quá quen với việc này.

- Thưa, cậu chủ của công ty J hôm nay đã đáp máy bay xuống thành phố G. Tập đoàn Tề thị và Lâm thị ngay ngày mai sẽ cùng diễn thuyết tranh giành hợp đồng. Hôm nay, nghe người báo cáo lại, Tề Hạo đã một lần gặp riêng Nhi An, không biết họ đã nói gì nhưng cuối cùng Nhi An đã tát Tề Hạo rồi lớn tiếng mắng chửi, đến khi cô Jenny đến họ mới rời đi.

- Oh, lại còn lén lút gặp riêng à. Quả thật ta thấy thằng cháu này mê một con nhóc Nhi An này a. Con cò Nhi An này ta nhất định phải có. Hồ Nam, đừng làm gì cả. Ta không ra tay cũng sẽ có người khác ra tay giúp, cứ ngồi yên mà xem kịch vui.

- Vâng.

*

Buổi diễn thuyết.

Nhi An cùng Lâm Phong đi vào phòng họp_ phòng VIP của khách sạn. Nhi An mặc áo sơ mi trắng bên trong, ngoài khoác áo vét đen, quần jean cùng màu, tóc buộc cao, cô tay ôm một hồ sơ, vai đeo một chiếc túi xách đen bản to, cô đi đôi giày cao gót đen đơn giản. Cô hôm nay không vui vẻ đùa cợt như thường ngày mà là nghiêm túc lạnh lùng tập trung vào công việc. Lâm Phong đi cạnh cô, anh mặc vét đen hai tay cho vào túi quần, áo sơ mi tím bên trong, caravat đỏ trông anh thêm phần lịch lãm, hai người như một cặp vô cùng đẹp đôi. Đi đến cửa phòng họp cả hai chạm mặt Tề Hạo và Jenny. Nhi An không nói nhìn hai người cười gật đầu chào. Tề Hạo hơi nhăn mày nhìn cô rồi lại nhìn Lâm Phong.

- Chủ tịch Tề, rất vui được gặp anh.

Lâm Phong hiền hòa cười với Tề Hạo, anh lịch sự đưa tay ra chào Tề Hạo. Tề Hạo không nói chỉ cười khẽ bắt tay với Lâm Phong. Hai người bắt tay nhưng cả hai đều dùng sức như muốn siết gãy tay đối phương, đến cả Nhi An cũng phải nhăn mày khi cảm thấy sát khí tỏa ra từ hai người. Đến khi cả hai buông tay Lâm Phong mới cười gật đầu chào Jenny.

- Chào tiểu thư, rất vui được gặp.

Jenny lịch sự cười đáp lại. Cô khẽ đưa mắt nhìn Nhi An một lần.

Là cô gái hôm qua. Cô ta là người của Lâm Phong.

- Oh, cả Lâm tổng và chủ tịch Tề thị đều đến cả rồi sao?

Giọng nói trầm trầm vang lên làm cả bốn người đều phải chú ý.

- Chào ngài, ngài Justin.

Cả bốn cùng lúc cúi chào người nam nhân đang dần bước đến, theo sau người được gọi là ngài Justin là năm sáu người áo đen, có lẽ là phụ tá của anh.

Nhi An thầm đánh giá vị Justin. Cũng là một mỹ nam, khuôn mặt cương nghị, mái tóc vàng mắt xanh dương chuẩn phương tây, bạc thân khá quyến rũ, da trắng... Ừm gu thẩm mỹ khá tốt, áo vét trắng sơ mi đen, caravat cam kẻ sọc đen. Aiz... chắc cha này khỏi em theo đuôi. Vừa giàu vừa bánh, phong cách lịch lãm chín chắn... chắc đã hại bao tâm hồn thiếu nữ rồi. Chắc... chắc...

(Dao Dao: Giờ chị còn ở đó mà đánh giá mỹ nam sao? ")

- Rất vui được gặp các vị. Quả như lời đồn cả hai đều là doanh nhân trẻ thành công.

Justin cười khen tặng.

- Ngài đã quá lời.

Lâm Phong nhẹ giọng đáp.

- Sao có thể, các ngài không cần khiêm tốn.

Justin lắc đầu nói, anh quay sang cười cười với Jenny.

- Đây có phải tiểu thư Jenny của tập đoàn MxM?

- Rất vui được gặp ngài, ngài Justin.

Jenny nở nụ cười xinh đẹp gật đầu bắt tay với Justin.

- Quả đúng là một cô gái xinh đẹp.

- Ngài nói quá rồi.

Justin bỗng nhìn về hướng Nhi An thì bất gặp ánh nhìn đang dò xét mình, cô vội thu lại sự dò xét cúi đầu chào Justin.

- Chào ngài, tôi là Nhi An. Rất hân hạnh được gặp ngài.

Vừa nhìn Nhi An mắt Justin xẹt qua một tia sáng rồi nhanh biến mất. Anh vui vẻ chào Nhi An.

- Chào em, nghe danh đã lâu bây giờ mới được gặp. Anh thật rất hân hạnh.

Hả?

Câu nói của Justin làm tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhất là Nhi An.

A, Justin biết cô? Bằng cách nào?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Ngài Justin biết mình sao? Làm sao có thể? Nếu không nhầm đây là lần đầu mình gặp ngài ấy, làm sao việc này xảy ra được?!

Nhi An tròn mắt nhìn Justin, anh không nói chỉ cười đầy thâm ý với cô.

- Nếu đã có mặt thôi thì ta cũng nên bắt đầu công việc.

Nói rồi Justin dẫn đầu đi vào phòng, tất cả cũng theo ngay sau. Vào phòng không khí căng thẳng bao trùm tất cả, mọi người đều nghiêm túc tập trung vào cuộc họp. Phía Tề thị Tề Hạo là người diễn thuyết, các nhân viên của anh cùng Jenny là người hỗ trợ. Kế hoạch do chính anh đề ra nhận được rất nhiều sự tán đồng của nhiều người bên công ty J. Nhi An và Lâm Phong nhìn chăm chú vào màn hình lớn theo dõi bản kế hoạch. Quả thật bản kế hoạch rất hoàn hảo, diễn giải hợp lý đầy sức thuyết phục, không hề là chủ tịch của Tề thị.

- Em thấy sao?

Lâm Phong nhỏ giọng nói với cô.

- Bản kế hoạch rất tốt, dường như không có tí sai sót.

Nhi An khẽ đưa ra đánh giá. Dù thế nào hôm nay cô quyết sẽ giành chiến thắng.

Phần trình bày kết thúc, Tề Hạo cúi đầu lịch sự chào tất cả rồi im lặng về chỗ, anh khẽ đưa mắt nhìn về phía Nhi An thì bất gặp ngay nụ cười của cô đang hướng về mình, một ý nghĩ liền thoáng qua tâm trí anh, không lẽ...

Đến lượt Lâm thị trình bày, khi Nhi An đứng dậy bước lên bục mọi người ai nấy đều kinh ngạc, nhân viên của công ty có phần hơi nhú mồm. Nếu đã là chủ tịch Tề thị lên trình bày vậy thì Lâm thị cũng nên là người đứng đầu ra mặt, đằng này tại sao lại là một nhân viên? Các nhân viên của Lâm thị cũng không có biểu hiện gì? Nhi An không để tâm đến những ánh nhìn đó, cô tập trung vào phần trình bày của mình, các nhân viên ngay cả Lâm Phong ở dưới tích cực hỗ trợ cho cô. Họ không phải không lo, dù gì là cũng mới sáng mới được thông báo kế hoạch thay đổi nhưng là làm tổng đã quyết định thì cũng không còn cách nào khác.

Nhi An tự tin diễn thuyết rõ ràng đầy sức thuyết phục, bản kế hoạch khác đặc biệt có phần táo bạo, hiệu quả có vẻ rất tốt. Lúc đầu nhân viên của công ty J có phần nghi ngờ năng lực của Nhi An nhưng hiện tại hoàn toàn thay đổi. Bản kế hoạch này có lẽ không thua gì bản kế hoạch của Tề thị.

Kế thúc phần diễn giải Nhi An cười, thâm sâu nhìn về phía Tề Hạo.

Jenny bên cạnh vẫn chưa hết kinh ngạc về Nhi An. Cô đã cho người điều tra, biết trước kia Hạo và Nhi An đã từng quen nhau, biết rằng Nhi An là một cô gái không tầm thường đi nhưng giờ tận mắt chứng kiến khả năng thật sự khiến cô phải có phần dè chừng, nhưng vậy đã sao? Dù sao cả hai người cũng đã chia tay, bây giờ cô ta không có quyền hay khả năng cô đến với Hạo. Hạo sẽ thuộc về Jenny này.

Sau một lúc thảo luận công ty J vẫn chưa đưa ra được kết quả, cả hai tập đoàn Tề hay Lâm thị đều rất tốt, hiện tại chỉ là hoãn lại kết quả. Họ hẹn ba ngày sẽ đưa ra kết luận cuối.

- Trông em có vẻ hào vui nhỉ?

Lâm Phong nhìn Nhi An vừa gom lại tài liệu cho vào túi vừa hí hửng liền cười kễ sát tai cô hỏi.

- Có đâu a.

Nhi An né người chu miệng nói.

- Chối nữa sao?

- Đâu có.

Cảnh thân mật liền ngay lọt vào mắt Tề Hạo, anh nhăn chặt mày, khẽ mím môi, sự âm lãnh quanh anh dần tăng lên. Tiểu An, ngay cả có anh ngay đây em vẫn có thể thân thiết với người con trai khác. Đây là muốn chọc giận anh?

- Hạo, anh sao vậy?

Jenny tiến đến nắm tay anh hỏi. Tề Hạo liếc mắt xuống bàn tay bị cô nắm kia, anh nhăn mày rút mạnh tay lại tức giận bỏ đi. Jenny đứng lặng nhìn theo anh, cô tức giận. Hạo, anh còn để tâm đến cô ta nhiều vậy sao? Nghĩ rồi cô đưa mắt nhìn Nhi An rồi bỏ đi. Như cảm thấy có ai đó đang nhìn mình Nhi An liền quay lại xem thì không thấy ai. Kỳ lạ, chẳng lẽ ảo giác?

- Nhi An, em còn đứng đó làm gì? Mau đi thôi.

Lâm Phong đứng ở cửa nhìn cô dịu giọng gọi.

- Vâng.

Nhi An vui vẻ cười bước đến rồi đi cùng anh.

Hôm sau.

Nhi An từ sáng sớm đã thức dậy, tâm tình hôm nay của cô rất tốt. Cô vệ sinh cá nhân, tắm gội mái rồi thay vào một chiếc áo thun tay lờ trơn màu trắng, mặc kèm chiếc quần yếm soóc, mang balo nhỏ sau lưng, đi giày thể thao, cô rời khách sạn tự mượn xe đạp chạy quanh thành phố. Vừa hợp hôm qua còn chờ kết quả nên mấy ngày tới sẽ được thư giãn, không việc gì làm nên cô đành đi tham quan thành phố, dù sao nghe nói thành phố G này cũng khá đẹp thôi thì nhân dịp thăm quan đi. Nhi An đạp xe dọc con đường, hai bên đường là hàng cây xanh mát trái bóng mát, khu vỉa hè bên phải hướng ra biển, màu biển xanh lấp lánh ánh mặt trời, gió thổi tung mái tóc thả của cô. Nhi An đạp xe ghé vào một quán thức ăn nhanh, cô gọi một phần hamburger, một phần khoai tây chiên và một ly coca, thanh toán xong Nhi An đạp xe đến công viên gần đó mà cô vừa tra được từ bản đồ rồi tại đó ngồi ăn sáng.

Cũng lâu rồi mình chưa cảm thấy thoải mái thế này. Tự tận hưởng cảm giác tự do thật thích, không bị ràng buộc bởi thứ gì, thích làm gì thì làm. Đây mới là tuổi trẻ a. Nhớ lại hôm qua làm tên ôn thần thối kia với mấy người Tề thị kinh ngạc thật thích quá! Tề Hạo, đừng tưởng không có anh tôi sẽ sống dở

chết dở, hừ, chống mắt lên mà xem, bà đây sẽ sống thật thật tốt, hảo hảo vui vẻ, anh cứ ở đó mà chơi bởi ôm ấp tình nhân đến bệnh chết đi. Bà đây không cần anh nữa.

Nhi An ghé vào một nhà sách dọc đường, chọn vài cuốn sách hợp ý rồi vào một quán cafe thông thả ngồi đọc. Cô lại gọi một tách cafe đen, vị đắng làm cô thêm phần tỉnh táo.

- Oh, chẳng phải là cô Trần Vũ sao? Thật trùng hợp quá!

Nghe một giọng nói lạ Nhi An ngẩng đầu nhìn thì thấy ngay Jenny. Hửm? Sao lại trùng hợp gặp cô ta ở đây?

- A, chào tiểu thư.

Nhi An gật nhẹ đầu lên tiếng chào đáp lại.

Đang là cảm giác thoải mái, gặp ngay cô tiểu thư này thật mất hứng.

- Cô có phiền khi tôi ngồi đây?

- A... không sao, cô cứ tự nhiên.

Chỗ lắm thế sao không ngồi? Ngựa ngấy sao là lựa chỗ này? Thật muốn đá phăng cô ta đi.

Dù trong lòng nghĩ thế nào nhưng ngoài mặt Nhi An vẫn tươi cười không chút ghét bỏ mà còn tỏ ra thân thiện với Jenny.

(Dao Dao: Chị diễn sâu quá! Chắc... chắc... tại hạ báỉ phục.

Nhi An: muốn ta đá bây nguoi à? Hừ?

Dao Dao: cầm nín * ta nhất định sẽ đi học võ*>o<)

- Cô là đang đi tham quan thành phố này sao?

Jenny thân thiện nở nụ cười hỏi Nhi An.

Chứ không bà rảnh đi ra uống cafe rồi về à? Hỏi thừa!

- Ân.

Nhi An cười nói.

- Thật trùng hợp quá, tôi cũng muốn tham quan nơi này một chút, nghe nói nơi này khá đẹp. Tôi có thể cùng cô đi không?

- A tiếc quá, tôi thật vừa mới đi, hiện tại sắp vừa nhận tin muốn tôi về hỗ trợ công việc. Làm sao đây? Thôi thì dịp khác a.

- Tiếc thật. Vậy dịp khác gặp lại a.

- Ân.

Nhi An thu dọn đồ rồi đi, khi đi ngang qua Jenny thì cô ta nói khề.

- Tề Hạo là của tôi, cô đừng tranh được.

Nhi An nghe liền đứng lại, cười khề, khom người nói khề vào tai Jenny.

- Đừng quá mong chờ. Tề Hạo hẳn ta không phải của riêng ai, tôi thì càng chán ghét hẳn nên sẽ không tranh với cô. Cô hãy cô giữ chắc hẳn nếu không lại xổng vào tay mấy cô gái xinh đẹp khác.

Jenny tròn mắt giận dữ nhìn Nhi An, cô nhún vai vỗ vỗ nhẹ vào vai Jenny rồi bỏ đi.

Thật nhàm chán. Nói với cô mấy việc đó thì ích gì, chỉ bằng để tâm lo giữ hẳn cho chặt thì tốt hơn.

Rời quán cafe rắc rối Nhi An đạp xe theo bản đồ đến một khu phố ăn uống. Cô gửi xe, đi bộ chen chúc trong dòng người, nếm thử bao nhiêu món ăn ngon, các đặc sản.

" Ring... ring... ring..."

Chuông điện thoại bỗng vang lên. Ai gọi vậy a? Mần hình hiển thị tên Lâm Phong. Lại muốn tìm mình làm gì đây? Phiền phức.

- Alo?

- Alo. Em đang ở đâu a? Anh đến phòng tìm không thấy, hỏi nhân viên khách sạn thì họ bảo em ra ngoài từ sớm.

- À, tôi đi dạo một chút ấy mà. Anh không cần lo.

- Em đang ở đâu? Anh sẽ đến ngay.

- Không cần phiền phức như vậy, lát nữa tôi về ngay.

Nhi An buồn bực tìm kiếm mấy món ăn khác xung quanh thì mắt cô bỗng tròn to, cô không thể tin được.

- Alo? Alo? Nhi An? Em sao vậy?

Nhi An không trả lời lập tức tắt máy chạy đuổi theo bóng người kia.

Đó... đó chẳng phải cô Lục Như _ mẹ Tề Hạo sao? Sao bác ấy lại xuất hiện tại đây?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Cô Lục Như 1

Nhi An chạy chen chúc trong đám đông đuổi theo người mà cô cho là mẹ của Tề Hạo. Cô vừa chạy vừa không rời mắt khỏi mục tiêu, cô muốn tận mắt nhận định.

Cô Lục Như vẫn còn sống?! Vậy có thể bác Khương cũng thế? Nhưng tại sao họ lại không trở về? Tại sao? Hay sợ hung thủ lại một lần nữa ra tay hoặc còn nguyên nhân khác?

- Cô ơi! Cô ơi! Cô chờ một chút.

Đến khoảng đường thưa người Nhi An chạy nhanh bắt được tay người phụ nữ trước mắt. Cô lo lắng run sợ nhìn khuôn mặt người phụ nữ quay lại. Đến khi nhìn thờ thì cô như quên thở.

Là thật. Cô Lục Như vẫn còn sống!!!!

- Cháu là ai? Sao lại giữ tôi?

Lục Như nhấn mặt nhìn Nhi An, còn cô thì không tin được lời mình vừa nghe.

Cái gì? Cô Lục Như không nhớ cô? A khoan, chắc mới gặp cô vài lần thời gian lâu không gặp nên không nhớ cũng phải.

Nhi An tự biện hộ rồi run giọng nói.

- A cháu là du khách mới đến đây, cháu muốn tìm một người. Cô... có biết người nào tên Tề Hạo không? À thêm nữa anh ấy là con của chú Tề Khương ạ.

- Tề Hạo? Xin lỗi cháu, ta không biết người này.

Lục Như cười như đã hiểu rồi lắc đầu nói.

Cái gì? Ngay cả Tề Hạo cô cũng không nhớ?

- Vậy bác có biết người nào tên Tề Khương không ạ?

- A nếu nói người tên Tề Khương thì chồng bác cũng tên Tề Khương a. Trùng hợp quá!

Lục Như cười dịu dàng nhìn Nhi An. Không hiểu sao bà lại rất có thiện cảm với cô bé xinh đẹp vừa gặp này. Cảm giác như là đã quen cô bé từ lâu lắm rồi.

Nhi An im lặng nhìn chằm chằm vào cô Lục Như. Tại sao? Ngay cả con trai mình cô ấy cũng không nhớ, không có một chút ấn tượng, hay... đã mất trí nhớ? Vì vậy mà bảy năm qua cô chú ấy không một lần liên lạc về? Nhưng người thân quan trọng như vậy mà vẫn có thể quên như vậy vì tai nạn này thật quá sức tương tượng. Hay là... do e dè hung thủ còn tái diễn chuyện xưa nên cô chú ấy an bình bất động theo dõi tìm ra hung thủ hại mình? Nhưng cũng

đầu cần giả mắt trí nhớ với người quen. Hay cô ấy nghĩ mình là con của ba, vẫn nghi ngờ ba là hung thủ mà dè chừng mình. Lời nói năm xưa còn quá nhiều khúc mắc.

- Cháu a, cháu sao vậy?

Lục Như hơi lầy lầy cánh tay Nhi An, cô giật mình khỏi dòng suy nghĩ tươi cười thân thiện nói.

- Cô cứ gọi cháu là Tiểu An đi ạ. Cô à, cô nói chồng cô cũng tên Tề Khương, cô có thể dẫn cháu đi gặp bác ấy không? Ba cháu bị bệnh nặng nhưng ông vẫn muốn gặp cậu em bị xa cách bao năm. Cô giúp cháu được không? Ba cháu thật rất muốn gặp chú ấy một lần.

Tội lỗi. Tội lỗi. Con gái xin nhận lỗi với ba. Ba tha thứ cho con, là bất đắc dĩ lắm con mới đem ba ra làm lý do. Con gái thật tâm không muốn nói xấu ba. T^T

Nhi An trưng ra bộ mặt thành tâm rất muốn thực hiện nguyện vọng của ba mình, lòng thành kính rung rung nước nơi khóe mắt.

(Dao Dao: tỷ diễn càng ngày càng sâu... quá bội phục.)

Nhìn bộ dạng muốn báo hiếu của Nhi An Lục Như cũng mềm lòng. Dù sao nhìn cô bé này cũng khá quen mắt có vẻ bà cũng đã từng gặp cô nhưng lại không nhớ, có khi chồng bà lại là người quen của cô bé cũng nên, thôi thì lần này bà giúp cô bé đi.

- Cháu thật là đứa con có hiếu, ba mẹ cháu thật có phúc. Thôi được cháu đi theo cô, cô dẫn cháu đi gặp nhà cô.

Cô Lục Như cười gật đầu chấp thuận làm Nhi An hết sức vui mừng. Cô cười đề nghị xách đồ giúp cô Lục Như rồi đi theo cô. Cô cần xác định, nếu người tên Tề Khương này thật sự là chú Tề thì đây chắc chắn là cô Lục Như. Không phải người giống người. Cô thật sự rất muốn hỏi có thật cô tên Lục Như không? Nhưng làm vậy thì quá đường đột, dễ khiến bị nghi ngờ. Dù sao cô cũng nên cẩn thận.

Đi được một đoạn đang nói chuyện vui vẻ với cô Lục Như Nhi An bỗng đứng lại vội nhìn ra sau thì thấy một bóng người vừa rẽ vào con ngõ gần đó. Nhi An nhú mày. Theo dõi sao?

- Cháu sao vậy? Có gì sao?

Cô lục Như nhìn Nhi An nhẩn mày liền cảm thấy hơi lo, cô quay lại phía sau thì lại không thấy ai.

- A, không sao. Vừa rồi là cháu thấy một con chó rất đẹp đi theo mình nên muốn quay lại nhìn kỹ một chút ai ngờ nó lại sợ chạy mất rồi.

Nhi An nhếch miệng nói rồi cười với cô Lục Như nói khề đủ cả hai nghe.

- Bác ơi, cháu đột nhiên nhớ ra còn một việc quan trọng phải làm, cháu hiện tại không đi với bác được. Bác có thể cho cháu địa chỉ của bác, cả số điện thoại được không được không ạ? Ngay ngày mai cháu sẽ liên lạc với bác.

- Ân, cũng được.

Nhi An lấy ra một quyển sổ nhỏ từ trong balo ra đưa cho cô Lục Như ghi chép, đồng thời bản thân cô cũng đưa số điện thoại của mình cho cô Lục Như. Trong khi cô Lục Như đang ghi Nhi An tỉ mỉ khẽ quan sát xung quanh, đến một góc nhỏ, mắt cô nheo lại thì thấy rõ là màn hình camera. Giỏi thật, kiêm cả nghề nhiếp ảnh luôn sao?

Đột khi cô Lục Như ghi xong, cả hai người chào từ biệt nhau rồi ai nấy ra về. Nhi An đi lại đường cũ đi ngang qua con ngõ thì cô không để ý, đi ngang qua. Người trong ngõ ngo đầu quan sát định đi theo cô Lục thì bất ngờ bị một bàn tay giữ lại, giọng nói lạnh lẽo cất lên từ phía sau.

- Còn muốn đi theo? Chụp như vậy vẫn chưa đủ?

Nhi An mặt lạnh như tờ nhếch mép nói với người nam nhân đang theo dõi kia. Bộ dạng của cô lúc này giống hệt mấy tên du côn ngang ngược thích bắt nạt kẻ yếu.

Người nam nhân hoảng sợ vội người thoát khỏi sự kiểm giữ của Nhi An toan bỏ chạy. Nhi An cười lạnh một cái chạy trước chặn đường đá vài cước vào người hắn ta khiến hắn ngã quỵ ra đất co người đau đớn rên rĩ. Cô ngồi xuống, vỗ vỗ vào mặt hắn vài cái lưu manh nói.

- Chàng trai, theo dõi chẳng chuyên nghiệp gì cả, ráng học vài năm nữa mà đi làm nhiệm vụ nếu không bị đánh bầm dập về cha mẹ nhận không ra thì khổ.

Nói rồi cô cầm chiếc máy ảnh đứng dậy, từ tốn tháo thẻ nhớ trong máy ra, cầm chiếc máy ảnh rồi mạnh tay đập xuống đất khiến nó vỡ nát. Nhìn cảnh này tên nam nhân nhất thời run sợ. Lậy chúa! Không phải hắn dụng phải người khó chơi chứ?!

Nhi An cất kỹ thẻ nhớ vào balo, xong việc cô đá mấy cái mạnh vào người tên nam nhân khiến hắn càng co rúm kêu đau. Hải lòng Nhi An cười vui vẻ hỏi hắn.

- Này, xin lỗi ta mạnh tay quá rồi. Ngươi không cần cảm ơn đâu, lát nữa ta lương thiện sẽ gọi xe cứu thương giúp ngươi. Còn bây giờ... Nói! Ai bắt ngươi làm những việc này?

Câu cuối cùng Nhi An gất lên muôn phần đe dọa khiến tên nam nhân cơ người nhẩn mày. Dù cho sợ đến đâu nhưng hắn vẫn nhất quyết không nói tiếng nào.

Hử? Giỏi nhện nhĩ? Không nói cũng được, bà đây cũng không thừa thời gian mà hỏi cung người. Thôi thì tạm tha, dù sao cũng lấy được cái quan trọng.

- Aiz... ta thiết nghĩ nếu người nói ta sẽ tha cho người ai ngờ lại... thôi được rồi.

Nhi An đứng thẳng người phui phui vài cái trên quần áo. Xong cô lấy điện thoại a nhấn số gọi đi.

- Alo.... bệnh viện tâm thần à? Ở đường B này cháu thấy một người điên đang tự đánh túi bụi vào người, bác sĩ mau cho người đến đưa người này đi đi, không thì hắn ta tự đánh đến chết mất.

Nói rồi Nhi An cúp máy tươi cười nhìn khuôn mặt vừa kinh hoàng vừa đau đớn vừa khở sở của người nam nhân.

- Tôi gọi bệnh viện rồi, anh cố nằm đây ít lâu nữa sẽ có người đến đón.

Nói rồi Nhi An không nương tay đá anh thêm mấy phát nữa mới chịu rồi đi.

Cũng may đoạn đường này khá vắng không thì mình bị ghép tội hành hung người khác rồi. Aiz... nghĩ cũng tội, ông chủ tên này cũng ác độc quá, bắt theo dõi ai lại đi chọn mình, báo hại hắn có chuyển nghĩ dưỡng tại bệnh viện tâm thần. Rõ khổ. Hử, động đến bà thì có chết cũng không yên a. Xem cũng khá thú vị, người muốn điều tra mình dạo này sao nhiều thế?

Trở về khách sạn Nhi An lập tức đến phòng tìm Lâm Phong.

- Nhi An, có việc gì sao?

Nhi An không nói gì trực tiếp đi vào phòng anh. Lâm Phong hơi nhú mày, khép cửa, lấy nước mời cô.

- Có việc gì mà trông em căng thẳng vậy?

- Tôi muốn nhờ anh một việc.

Nhi An nghiêm túc nói. Cô hiện tại cần giữ an toàn cho cô Lục Như, nếu đã có người theo dõi cô thì có thể hắn cũng biết cô vừa gặp ai, cô muốn điều tra thêm về việc này.

- Nhờ anh?

Lâm Phong nghi ngờ nhìn vào biểu tình của Nhi An mà thầm suy nghĩ. Không phải mới sáng báo là đi tham quan thành phố sao? Nghe qua điện thoại thì tâm tình khá là vui vẻ, sao hiện tại trở về lại là bộ dạng này? Có việc xảy ra dọc đường sao?

- Tôi muốn anh cho người bảo vệ người ở địa chỉ này.

Nhi An vừa nói vừa lấy ra từ giấy ghi địa chỉ nhà cô Lục Như đưa đến trước mặt Lâm Phong. Anh cầm lên xem xét rồi hỏi.

- Đây là ai? Tại sao em muốn anh bảo vệ người này?

Nhi An ba giây im lặng liền quyết định kể toàn bộ cho anh. Nếu đã nhờ giúp đỡ thì không nên giấu diếm điều gì. Lâm Phong là người hiện tại cô có thể tin tưởng, cô không chắc anh sẽ giúp hay không nhưng cô chắc anh sẽ không nói việc này với ai.

- Mọi việc là như vậy. Tôi hiện tại đã bị theo dõi, tôi không chắc chắn người kia sẽ không biết gì về cô Lục Như. Tôi thật sự cần sự giúp đỡ của anh.

Nhi An chân thành cầu sự giúp đỡ của Lâm Phong. Vừa nghe chuyện Nhi An kể lại, anh có phần không dám tin. Một người mất tích đã bảy năm nay lại đột ngột xuất hiện, có quá trùng hợp không? Lại còn mất trí nhớ. Hơn hết người cho tay chân theo dõi Nhi An nhằm mục đích gì? Nếu nhằm vào Tề Hạo thì hiện tại cô và Hạo đâu còn liên quan gì để mà lợi dụng.

- Em chắc đó là Tề phu nhân sao?

- ... không nắm chắc. Vậy nên tôi cần phải xác định lại.

- Tề Hạo biết việc này không?

- Tôi không biết. Có thể đã biết goặc là chưa. Việc tôi gặp cô Lục Như là một chuyện tình cờ.

- Em có nghĩ có người sắp xếp việc này không?

- Đã có nghĩ đến. Dù thế nào tôi vẫn chưa xác minh rõ nên chưa thể kết luận điều gì. Lâm Phong... anh có giúp tôi không?

Dù cô biết đề nghị này có hơi quá đáng nhưng làm cách nào, cô hiện tại không có gì chỉ có thể nhờ anh giúp. Nếu anh không giúp cũng là điều dễ hiểu, ai lại đi giúp đỡ cho kẻ thù của công ty mình. Nhưng nếu anh thật sự không giúp việc này sẽ càng thêm khó khăn, ngay cả an toàn của cô Lục Như cũng là vấn đề.

Nhìn thấy sự lo lắng trên khuôn mặt Nhi An, Lâm Phong thở dài. Cô nhóc này đang nghĩ gì? Sợ anh không giúp sao? Ngốc quá. Nếu là cô đề nghị thì anh nhất định sẽ không từ chối. Lâm Phong vói tay lấy điện thoại nhấn số gọi cho thuộc hạ của mình.

- Alo, các người hãy cho năm người hộ vệ bí mật bảo vệ an toàn cho người ở địa chỉ, đường X, khu chung cư Y, căn hộ số abc. Có việc gì liền báo lại cho tôi.

Lâm Phong tắt máy nhìn lại thấy Nhi An đang nhìn mình mà kinh ngạc. Anh cười khẽ nói.

- Em cần anh giúp gì nữa không?

Nhi An không nói gì chạy đến ôm chầm lấy cô anh vui vẻ nói.

- Cảm ơn anh, thật cảm ơn anh.

Cô quả là không chọn nhầm người.

Lâm Phong bị hành động đột ngột của cô làm cho bất ngờ, lúc sau anh mới cười khẽ nhẹ ôm lấy cô.

Em ngốc quá! Chỉ cần thấy nụ cười này của em anh đã thỏa nguyện a. Anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt.

*

Nhi An choàng tay Lâm Phong nhẹ nhàng bước vào phòng tiệc. Buổi tiệc này do chủ nhà hàng đặc biệt tổ chức, cốt là để tri ân các khách hàng thân quen, thứ hai là để kết giao thêm các chủ tập đoàn, công ty lớn. Vốn Nhi An chẳng muốn đến buổi tiệc này nhưng là do Lâm Phong đề nghị, dù sao người ta cũng đã giúp cô nhiều đi chung với anh cũng chẳng sao. Chiếc váy ren trắng cô đang mặc cũng là do anh mua cho, cô là không có mang theo đồ dự tiệc. Nhi An đi theo Lâm Phong lướt qua người Tề Hạo và Jenny, cô nhìn mỉm cười xinh đẹp với anh.

Lại là đi chung với Jenny. Gì mà muốn quay lại? Tội khinh.

Tề Hạo thấy tay cô đang choàng vào tay của Lâm Phong thì khó chịu. Đáng nhẽ người đi bên cạnh cô phải là anh.

Nhi An một mình đến một bàn bày sẵn thức ăn nước uống, cô tự lấy cho mình một ly nước lọc uống cho đỡ khát. Lâm Phong bên kia tiếp chuyện với vài vị khách nên để cô tự do đi cho thoải mái. Anh vốn cũng không muốn đến nhưng là do đích thân ngài Justin mời nên anh phải đi, nhưng anh lại không hiểu sao ngài Justin lại muốn anh đưa Nhi An theo? Việc ngài ấy biết Nhi An còn là một bí mật.

Nhi An đứng một góc vô tình hay cô ý nhìn về phía Tề Hạo. Anh cũng là đang tiếp chuyện với những ông chủ khác, Jenny thì bên cạnh luôn nở nụ cười không rời anh một bước. Nhìn cảnh này mà lòng cô dấy lên nỗi chua xót khó tả. Hóa ra chuyện quên một người là khó như vậy, muốn quên đi thì lại càng nhớ, muốn tránh mặt thì càng nhiều lần chạm mặt nhau. Yêu đã khó muốn quên lại càng khó. Nhi An thở dài rũ mắt xuống, cô nhiều lần tự nhủ phải quên đi anh, quên phần tình cảm này nhưng sao lại làm không được? Nhi An lần nữa đưa mắt nhìn Tề Hạo. Không biết anh đã biết tin mẹ mình vẫn còn sống chưa? Nếu biết anh sẽ làm gì? Còn nếu không cô có nên nói với anh?

- Sao lại ở đây một mình?

Justin từ từ đi lại gần Nhi An, anh mặc hôm nay mặc một bộ vest thuần đen, caravat màu tím. Anh mỉm cười hỏi cô.

- Chỉ là muốn yên tĩnh một chút. Ngài Justin, ngài đến một mình sao?

Nhi An lịch sự nhã nhặn cười nhẹ nói.

- Ân, tôi không có ai để cùng đi.

- À.

Nhi An chỉ đáp lại một tiếng, tâm trạng cô bây giờ không tốt không muốn nói chuyện với ai nhưng nghĩ đến việc ngài Justin là trước biết mình cô lại tò mò.

- Ngài Justin, tôi mạn phép hỏi ngài một việc được không?

- Cứ gọi tôi là Justin, gọi ngài tôi không mấy thích.

- Ân.

- Sao? Em muốn hỏi kết quả buổi họp kia?

- Không a. Tôi là muốn hỏi... tại sao ngài lại biết tôi?

- Muốn biết?

- Tất nhiên.

Justin cười khẽ bước đến gần kê sát vào tai Nhi An nói.

- Nếu em tặng tôi một nụ hôn tôi sẽ nói cho em.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mê Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Khóc

Justin kê sát nói khẽ vào tai Nhi An.

- Nếu em tặng tôi một nụ hôn tôi sẽ nói cho em.

Nghe câu này Nhi An híp mắt cười khẽ kê sát tai Justin nói.

- Nếu anh chịu được một đám này của tôi, tôi sẽ vui vẻ tặng anh... thêm một cú đấm.

Justin nhướn mày nhìn cô, Nhi An không sợ nghiêng đầu cười xinh đẹp với anh. Hừ, muốn đùa? Tôi sẽ hảo đùa cùng anh.

Vừa định giơ đấm bỗng tay bị ai đó kéo ra ôm chặt vào lòng. Mặt cô áp sát vào ngực người đó, cô có thể nghe thấy mùi bạc hà thơm mát trên người anh. Tề Hạo nhìn Justin tràn đầy tức giận, khuôn mặt anh không biểu hiện gì nhưng ánh mắt hung hăng như muốn giết người kia đã nói hết toàn bộ.

- Đây, buông ra.

Nhi An từ trong ngực anh vùng vẫy muốn tránh thoát nhưng cánh tay anh càng siết chặt hơn không cho cô lấy một cơ hội.

Mọi việc diễn ra thu hút không ít ánh nhìn, mọi người xung quanh đã bắt đầu xì xào bàn tán.

- Oh, là chủ tịch Tề sao?

Justin nhìn nhìn Nhi An rồi nhìn lại Tề Hạo, anh có phần hơi khó chịu khi có người khác xen vào việc của mình.

- Tôi thấy cô ấy đang rất khó chịu, anh cũng nên nói lòng tay một chút.

Justin nhếch môi tốt bụng đưa ra lời khuyên. Tề Hạo không nói gì nhưng vẫn nói lòng tay, anh một mực vẫn lạnh lẽo nhìn Justin. Dù công ty có cần bản hợp đồng này nhưng nếu hắn ta dám động vào người con gái của anh, anh tuyệt sẽ không bỏ qua dù có là ai đi nữa.

- Tôi nói lần nữa, bỏ ra!

Thấy hai người đàn ông không chú ý gì đến mình mà chỉ hằn học nhìn nhau, sự khó chịu của Nhi An càng tăng cao. Hừ, biết đến đây thế nào cũng có chuyện, ai ngờ lại là dính líu đến hai đại boss này. Tranh giành gái thì cũng phải nể mặt xem cô ta chọn ai a, người chứ đâu phải hàng mà giành giật.

Nhi An tức giận nheo thật mạnh vào eo của Tề Hạo khiến anh phải nhăn mặt vì đau, thừa cơ cô thoát khỏi kiểm hãm của anh, cô lùi bước tránh xa cả hai người Hạo và Justin. Nhi An hít thở mạnh cố kiềm nén ngọn lửa tức giận trong lòng nhưng vẫn dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cả hai như cảnh cáo. Từ xa Lâm Phong tiến lại đứng cạnh Nhi An khẽ hỏi thăm cô, cô cười trừ lắc đầu nhưng vẫn không quên liếc hai tên khốn kia.

Nhìn. Nhìn nào... hít thở... hít thở....

Nếu ở đây mà là ngoài phố, bà sẽ rất "nuông tay" mà cho chúng bây một trận.

Thấy cô càng không quan tâm đến mình Tề Hạo trong lòng càng tức giận. Tiểu An em thật tốt! Dám trước mặt anh mà tán tỉnh người đàn ông khác? Hừ, anh nhất định phải dạy dỗ lại em.

Thấy không khí có phần hơi căng thẳng Lâm Phong hòa nhã cười giãi hòa.

- Thì ra là Chủ tịch Tề và ngài Justin. Nhi An, em vinh hạnh quá, được tiếp chuyện với cả hai vị này.

- Đúng, rất vinh hạnh. Đến nỗi sắp "mừng" đến chết đây.

- Làm gì mà quá như vậy.

- Có sao. Nhưng thật như vậy. Mừng đến độ tay chân thật "không yên" đây.

Thấy hai người kẻ xướng người họa cả Tề Hạo và Justin càng tăng phần khó chịu. Bản thân lại ngang nhiên trở thành trò đùa.

Nhi An thích ý khi Lâm Phong phối hợp tốt, con giận cũng nguôi đi phần nào. Hừ, hết giận nhưng món nợ này ghu sỏ, bà sẽ tính sau.

Lâm Phong như vô tình quét mắt nhìn sắc mặt khó coi của cả hai, trong lòng thêm phần hả hê. Hừ, tán tỉnh Nhi An, phải hỏi anh có cho phép chưa đã.

- Gì đây? Chúng ta mới đến trễ một tý mà đã có chuyện vui thế này rồi.

Một cặp nam nữ chậm chậm đi lại phía mấy người Nhi An, trên miệng không che được nụ cười.

- Anh Hunter, chị Tiểu Nhu!!!!

Nhi An vừa nhìn thấy hai người liền hét lên vui mừng chạy đến ôm chầm lấy Hunter.

Ôi trời! Không ngờ ở đây cô có thể gặp lại người thân. Thật hạnh phúc quá!

- An An, lâu quá không gặp.

Hunter vui vẻ ôm chào lại Nhi An.

- Đây, còn tôi ở đây nhá! Chưa chết đâu đấy!

Tiểu Nhu bên cạnh hí hóp mắt nhìn Nhi An, tay khoanh trước ngực.

Nghe giọng nói đầy đe dọa kia Nhi An và Hunter cùng run lên vội đẩy nhau ra cười hề hề giải thích.

- Có gì đâu a. Là người lâu ngày gặp mà, em cũng nhớ con bé mà đúng không?

Hunter cười nắm tay Tiểu Nhu dịu dàng giải thích. Nhi An bên cạnh trề môi.

- Ôi, chị giữ kỷ quá! Có cho kim cương anh ấy cũng không dám phản bội a.

- Tất nhiên, của mình đương nhiên phải giữ kỷ. Nhóc con, mới gặp lại muốn gây sự với chị hả?

- Đâu có, em nhớ chị muốn chết.

Nhi An cười hề hề lắc đầu ôm chầm Tiểu Nhu, Tiểu Nhu vờ bểu môi song vẫn vui vẻ ôm lại Nhi An. Cô nhóc này, lâu rồi không gặp thật nhớ nó quá đi.

- Lâu rồi không gặp, em càng ngày càng xinh nha.

- Tất nhiên.

- Mới khen chút xíu mà đã vui như vậy rồi.

- Hi hi. Mà anh chị thế nào rồi? Đừng nói chị vẫn còn quen anh ấy?

- Đây, quen với anh không tốt sao?

Hunter bên cạnh chen vào trách Nhi An. Hừ, lâu như vậy vẫn không bỏ tính thích chọc phá người khác. Ai mà dám yêu được con nhóc này chứ?

- Anh dờ hoi, quậy phá, ai mà quen cho nổi. Đúng không chị?

Nhi An nhướn mày nhìn Hunter khiêu khích rồi quay lại hỏi Tiểu Nhu.

Con nhóc này?! ㄟ_ㄟ

Trán Hunter đã nổi đầy gân xanh.

- Em nói gì vậy? Anh ấy nhiều ưu điểm a. Mà thực ra bọn chị đã... đính hôn rồi.

Tiểu Nhu lắc đầu nói rồi ôn nhu nắm tay Hunter.

- Hả?!

Nhi An tròn mắt.

- Em không cần ngạc nhiên vậy đâu.

Hunter trề môi. Làm như chuyện hai người bọn họ lạ lắm vậy.

- Không. Em đâu có ngạc nhiên. Chỉ là hai người tổ chức tiệc mà không thông báo với em sao? Thật không thể tha thứ. Dù gì cũng là bạn thân a mấy năm trời vậy mà, chắc... chắc...

Nhi An thờ dãi nói.

- Thôi đi, lần sau đám cưới anh mời em không phải hơn sao?

Hunter choàng vai Nhi An nói.

- Thật?

- Thật.

- Không cần đi tiễn?

- ...

Này, em là được voi đòi tiên hử? Thật tức chết người! Có cần yêu tiền đến thế không? Ai đã nói là bạn thân mấy năm trời mà giờ đi hỏi vậy hả? Bộ chỉ mình em yêu tiền chắc? Anh cũng yêu chết đây. Không phải em đi của anh lần này lần sau đến lượt em anh phải đi nhiều hơn sao?

(Dao Dao: anh còn tính hơn cả chị. -_-||)

- Khụ Khụ...

- Tiểu Nhu, em sao vậy?

Nghe tiếng Tiểu Nhu ho khan Hunter ngược mặt quan tâm ai ngờ nhận được ám hiệu của cô đang chỉ về hướng phía sau mình, anh quay lại thì liền cảm nín, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống sống lưng.

Không phải chứ?!

Ba người Tề Hạo, Lâm Phong và Justin mất lạnh trùng trùng nhìn Hunter. Anh vội vàng buông Nhi An ra chạy đến đứng cạnh Tiểu Nhu.

Ôi trời phật, không phải con đụng trúng ổ mìn chứ?! Biết mà, biết con nhóc này luôn gây họa mà.

Hunter nuốt khan, anh thật sự khóc không ra nước mắt.

- Này, cậu đến trễ quá.

Justin thu lại ánh nhìn từ từ đi lại cười nói với Hunter.

- À do một số việc nên đến trễ.

- Hai người quen nhau?

Nhi An bên cạnh đột nhiên chen vào. Chẳng lẽ lý do mà Justin biết mình là do anh Hunter nói?

- Phải. Hồi anh qua Mỹ du học Justin và anh là bạn thân.

Chuẩn luôn. Hèn gì mà hần ta nhìn mình khác lạ như vậy.

- Này, trước lúc tớ đến cậu có bắt nạt An An không đấy?

Hunter cười đùa hỏi Justin.

Anh thừa biết dù là ra trò nào An An vẫn có thể đối phó hoàn hảo.

- Nào có.

Justin lắc đầu nói.

- Có đấy. Chẳng phải mới vừa rồi sao? Ngài thật thích nói dối đấy.

Nhi An nhướn mày nói.

Justin nhướn mày cười nửa miệng nhìn Nhi An.

- Thôi a. Nhi An, còn hai vị kia là ai?

Tiểu Nhu chen vào tìm chủ đề khác nói nếu không thật sự sẽ có lửa chiến tranh a.

- A.

Nhi An bước đến giới thiệu hai người.

- Đây là giám đốc của Lâm thị là sếp của em. Giám đốc, đây là chị Tiểu Nhu và anh Hunter, là bạn thân của tôi.

- Chào anh.

Hai người Hunter và Lâm Phong bắt tay chào nhau, Lâm Phong nhìn Tiểu Nhu cười gật đầu.

- Chào Tiểu thư.

- Còn người này...

Nhi An nhìn về phía Tề Hạo khẽ mỉm cười nói.

- Em không...

- Tôi là bạn trai của Nhi An. Chào hai vị.

Giọng Tề Hạo lạnh lạnh cất lên. Em muốn nói không quen anh sao? Đâu dễ như vậy.

Nhi An tròn mắt cứng họng nhìn trần trời Tề Hạo. Những người còn lại cũng kinh ngạc nhìn anh.

Tên khốn này! Điên sao? Những chuyện như vậy có thể nói bừa sao?

- Mọi người đừng tin anh ta. Em là không quen...

- Xin lỗi, tôi và Tiểu An có việc, đi trước.

Nhi An chưa kịp giải thích hết câu đã bị Tề Hạo cắt ngang, bá đạo nắm tay kéo ra ngoài.

Mọi người còn lại càng thêm kinh ngạc nhìn theo. Ở một góc Jenny nắm chặt vào chiếc váy đẹp làm nó nhăn nhúm. Cô cắn chặt môi.

Nhi An, coi như lần này cô giỏi. Nhưng đừng mong có lần sau. Cái gì đã qua thì không thể lấy lại. Tề Hạo cuối cùng vẫn sẽ là của Jenny này, không ai có quyền chạm đến anh ngoài tôi.

*

- Này, anh là tên khốn kiếp. Đồ điên. Buông tay, mau buông tay. Đau quá! Mau buông a!!!

Tay Nhi An bị Tề Hạo chặt, anh bỏ ngoài tai những lời mắng chửi của cô, một mạch kéo cô ra xe, ngang ngược đẩy cô vào xe của mình. Nhi An tức hậm vội trèo qua ghế còn lại định mở cửa chạy đi thì bị anh ngăn lại đẩy lại chỗ cũ, bản thân anh ngồi ghế lái lái phóng xe chạy nhanh đi. Nhi An bên cạnh hần học nhìn anh, trong lòng thầm nguyện rửa anh ngàn vạn lần. Nhưng dù giận đến mức nào Nhi An vẫn phải nhin, bọc bọc cài dây an toàn.

Hừ, coi như anh may mắn phút này, may là tôi xem trọng tính mạng mình không thì anh đi mà gặp tử thần cùng nhau.

Tề Hạo lái xe đến một bãi biển. Dừng xe lại anh vẫn không nói lời nào.

- Tôi nơi rồi đúng không?

Giọng Nhi An lạnh lẽo vang lên.

-...

Anh vẫn im lặng. Cô không có ý định chờ anh mở miệng nói liền nói.

- Nếu đã đến nơi thì phiền chủ tịch Tề mở cửa xe, nếu không ngại chúng ta sẽ ra ngoài nói chuyện.

-...

Tề Hạo im lặng nhưng vẫn làm theo lời cô. Hai người song song cùng nhau chậm rãi bước ra biển.

Bầu trời với trăng và đầy sao lấp lánh soi mình trên mặt biển đen. Mặt biển gợn sóng từng đợt từng đợt đập vào bờ cát. Gió biển lạnh lẽo thổi vào bờ. Nhi An và Tề Hạo đứng đối diện nhau, cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau như đang dò xét. Gió biển thổi tung bay chiếc váy ren tuyệt đẹp, mái tóc của cô như hòa vào gió bay nhẹ theo. Khuôn mặt tuyệt mỹ của anh được ánh trăng chiếu rọi càng thêm mờ ảo, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh thu hút như ánh sao. Nếu không có chuyện gì ai cũng sẽ nghĩ đây là cảnh vô cùng lãng mạn.

"Chát!"

- Đi chết đi! Tên là tên khốn, tên vô sỉ nhất mà tôi từng gặp.

Nhi An mạnh tay tát vào mặt Tề Hạo, miệng không ngừng tuôn ra lời chửi mắng. Anh không nói gì chỉ từ từ quay lại nhìn cô.

- Sao không nói. Anh câm à? Nếu câm thì cứ đứng im đó! Tên đê tiện, ai đã nói chúng ta kết thúc? Ai đã nói không yêu tôi? Tại sao? Tại sao lại nói những lời kia? Ai là bạn gái anh? Hà? Tôi không phải! Không phải! Anh nghe kỹ, chúng ta kết thúc, hoàn kết thúc. Hết rồi. Làm ơn, đừng bám theo tôi, buông tha tôi. Để tôi quên anh!

Nhi An càng kích động, nước mắt cô rơi từ lúc nào, càng rơi càng nhiều.

Tại sao muốn quên anh, muốn hận anh lại khó như vậy? Tại sao a?

Tề Hạo đau đớn, anh cắn môi ôm chặt cô vào lòng.

- Tha lỗi cho anh. Anh sai rồi. Anh không nên từ bỏ em. Không nên rời xa em. Anh có lỗi, tất cả là do anh. Em đừng khóc, đừng khóc.

Tề Hạo ôm chặt Nhi An, khóe mắt anh đã động nước. Anh chưa bao giờ hận bản thân như vậy. Đã nói bảo vệ cô vậy mà chính anh là người làm cô rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Bắt Đầu Điều Tra 1

Tề Hạo ôm ghì Nhi An vào lòng, nước mắt cô tuôn như mưa ướt đẫm cả khuôn ngực anh.

- Tiểu An, em đừng khóc. Em khóc làm lòng anh rất đau, rất đau.

Nhi An mặc kệ, cô càng khóc nhiều hơn. Thầm quyết không rơi nước mắt vì anh nhưng sau cô không thể ngăn nó lại? Lòng lại đau như vậy? Đau như lần anh nói từ bỏ cô.

Cả hai người ôm chặt nhau trên bãi biển, gió biển làm lạnh đi làn da ấm áp, lạnh đi những giọt nước mắt nóng kia của cô.

Mãi lâu Nhi An mới nín khóc, cô thút thít dựa vào người anh. Tề Hạo dịu dàng ôm chặt cô, anh khẽ ngửi mùi thơm từ mái tóc cô. Đã lâu quá rồi anh mới có thể ôm cô như thế này. Thì thầm vào tai cô, thật khẽ.

- Hãy đợi anh một thời gian nữa, ngắn thôi. Anh sẽ nói với em tất cả mọi việc.

Nghe câu này Nhi An như lấy lại thần trí, cô đẩy anh ra nhìn chăm chăm anh. Đương Tề Hạo vẫn chưa hiểu gì thì cô nói.

- Đợi? Anh còn muốn tôi đợi sao? Làm tôi ra như vậy vẫn chưa đủ? Anh còn muốn gì nữa? Hà?

- Tiểu An, mọi chuyện thật sự không phải như em nghĩ.

Thấy Nhi An như vậy Tề Hạo liền gấp gáp giải thích. Anh không muốn cô hiểu lầm anh thêm nữa.

- Được, do tôi hiểu lầm. Vậy anh nói đi tôi hiểu lầm chuyện gì?

-...

- Sao không nói được?

Thấy anh có phần hơi đắn đo cô khẽ nhếch môi cười tự giễu.

Nhi An, mày còn mong đợi điều gì? Đợi hán ta bỏ thí tình cảm sao? Mày thiếu thốn tình cảm nhiều vậy sao?

- Được, anh sẽ nói với em toàn bộ.

Sau một lâu suy nghĩ, vốn anh muốn mọi việc êm xuôi mới nói rõ với cô nhưng hiện tại anh không chịu được cô lạnh nhạt với anh, cô qua lại quan tâm những tên đàn ông khác. Tính chịu đựng của anh không cho phép.

- Việc anh chia tay với em chỉ là một vở kịch. Anh không muốn em dính đến việc này, anh không muốn thấy em gặp nguy hiểm.

- Vở kịch? Nguy hiểm? Ý anh là anh đang cố bảo vệ tôi?

- Ân.

Nhi An cười nửa miệng khinh thường nói.

- Được, vậy nói đi. Chuyện anh nhắc đến là gì? Tôi thì sao phải liên quan đến nó?

-... Có một người muốn hãm hại gia đình anh, muốn cướp đoạt Tề thị. Nếu em cứ ở cạnh anh sẽ rất nguy hiểm.

- Gia đình anh? Chẳng lẽ...

- Ân. Rất có thể là người đứng sau cái chết của ba mẹ anh bảy năm trước.

Cô hít sâu một hơi cố tiêu hóa vấn đề anh vừa nói. Chẳng lẽ đây mới là sự thật sao? Vì muốn cô được bình an nên anh từ bỏ liên chia tay cô.

Nhi An nhìn thẳng vào mắt Tề Hạo dò xét. Tề Hạo không chút mảy may trầm tĩnh quan sát cô.

- Điều anh nói hoàn toàn là sự thật?

- Hoàn toàn là thật.

- Vậy sao hôm nay anh lại quyết định nói với tôi việc này? Chẳng phải như vậy kế hoạch sẽ bị thay đổi sao?

- Anh không sợ. Dù có thế nào anh cũng không thể buông tay em. Anh đã mất ba mẹ anh không thể nào mất luôn cả em. Hơn hết anh muốn bên cạnh bảo vệ em chứ không thể chịu đựng mà ở một bên yên lặng âm thầm giúp đỡ. Mà có vẻ như dù anh có từ bỏ em đi nữa nhưng hán ta vẫn không buông tha em. Anh không muốn em gặp nguy hiểm vì anh.

-...

Nhi An nghe anh nói trong lòng cô vô cùng mâu thuẫn. Cô không dám chắc điều anh nói hoàn toàn là sự thật. Có thể là thật cũng có thể anh tự tạo nói dối cốt chỉ để lừa cô.

- Tiểu An... em tin anh không?

-...

Cô có thể tin anh sao?

Nhi An im lặng không nói, cô cần thời gian để suy nghĩ.

- Xin lỗi. Tôi rất mệt, tôi muốn đi về.

Nghe cô nói vậy anh cũng không miễn cưỡng. Anh biết với tính cách của cô vẫn còn chưa tin việc này, anh biết cô cần thêm thời gian để suy nghĩ. Cả hai trở lại xe, cô không nói gì mặc anh chở về khách sạn. Vừa về đến nơi cô một mạch đi lên phòng của mình, khóa chặt cửa lại.

Mười giờ đêm.

Nhi An thay ra bộ váy mặc vào một bộ quần áo thể thao đơn giản. Cô mang một chai nước ra ban công, ngồi bệch xuống đất suy nghĩ về những việc Tề Hạo vừa nói.

Liệu những gì anh nói là thật? Mình có tin sao? Một người mình chờ đợi bảy năm gặp lại liền nói chia tay đi qua lại với cô gái khác, giờ quay lại nói đó chỉ là vở kịch do chính anh dàn dựng để bảo vệ an toàn cho mình. Tin được sao? Vậy nỗi đau mà tôi phải chịu chẳng lẽ cứ như thế quên đi... làm sao dễ dàng như vậy? Có khi nào đó là thêm một trò anh muốn lừa dối tôi, lừa dối đứa con gái của kẻ đã hại chết ba mẹ mình? Đau đầu quá! Giờ mình phải làm gì đây? Có ai làm ơn hãy nói cho tôi biết.

Nhi An gục đầu vào hai gối, bao nhiêu mâu thuẫn cứ dồn dập ập vào đầu cô.

Tại một nơi khác. Phòng của Tề Hạo.

Tề Hạo mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen, tay anh cầm một điếu thuốc, lưng tựa người vào thành cửa. Phòng của anh tối đen chỉ duy chiếc đèn ngủ gần giường và màn hình laptop trên giường còn ánh sáng.

Không biết bây giờ Tiểu An thế nào? Nếu em không tin anh thì thế nào? Không ép buộc được, là do anh trước kia không nói gì mà chia tay em, giờ lại nói như vậy... không tin cũng phải. Có thể anh ích kỷ nhưng bảo anh cứ đứng yên đó nhìn những tên đàn ông khác lại gần thân cận với em, lại còn thái độ ghét bỏ lạnh nhạt không quen biết kia. Anh thật sự không chịu nổi, không có lý do chấp nhận được. Dù có muốn kiềm nén nhưng vẫn không thể. Anh biết anh đã làm em đau khổ thế nào, có lỗi với em nhiều như thế nào, anh không biện hộ được gì bởi đó là do anh tự quyết định. Làm tổn thương em là anh sai, nhưng đồng thời việc đó cũng làm anh đau biết nhường nào. Anh không cầu em tha thứ nhưng anh sẽ làm tất cả để chuộc lỗi với em. Dù thế nào bây giờ anh sẽ giữ em trong địa phận của mình mà bảo vệ, có vẻ như hấn ta sẽ không buông tha mà sẽ gây hại đến em.

" Cốc... cốc...cốc..."

Nghe tiếng gõ cửa Tề Hạo thoát khỏi dòng suy nghĩ, anh đến gần cửa nhìn qua lỗ kiếng nhỏ xem là ai. Vừa thấy người tìm mình anh có hơi nhú mào. Chậm rãi mở cửa anh đứng đối diện với Jenny nhưng không có mời cô vào phòng.

- Tôi vậy đến tìm tôi làm gì?

Tề Hạo không nhìn Jenny lấy một cái chỉ dựa vào cửa nhìn nhát hỏi cô.

- Anh không mời em vào sao?

Jenny khẽ nói, cô nhìn thấy thái độ của anh đối với mình trong lòng có hơi chua xót. Thái độ của anh với cô chưa bao giờ thay đổi. Chẳng lẽ cô làm nhiều việc vì anh như vậy vẫn chưa đủ?

- Không. Muốn gì thì cứ trực tiếp nói đi.

Tề Hạo vẫn không nhìn Jenny lấy một lần. Bây giờ anh không có tâm trạng trò chuyện với ai.

- ...Anh vẫn còn yêu cô gái kia sao?

Khó khăn lắm Jenny mới mở miệng hỏi anh. Dù muốn hay không thì cô đã biết trước câu trả lời.

- Cô đến đây chỉ hỏi tôi việc này?

-... phải.

- Nếu vậy thì về đi. Tôi không có thời gian nói chuyện phiếm với cô.

Tề Hạo lạnh lùng đóng cửa lại thì bị bàn tay Jenny ngăn lại.

- Sao không trả lời em?

- Cô không có quyền hỏi chuyện riêng của tôi. Mà tôi nghĩ với người thông minh như cô thì chắc cũng đã biết câu trả lời.

- Tại sao? Cô ta có làm được gì cho anh? Việc cô ta làm chỉ là chán ghét và cản trở anh!

- Cô ấy là gia đình của tôi.

Chỉ một câu nói đã làm Jenny sững sờ không nói được gì nữa. Hóa ra cô ấy mới là người anh xem trọng, cô đối với anh chỉ là một người dung, một người tình cờ gặp ngoài đường không có gì đáng trân trọng.

- Nếu đã rõ thì mong cô đừng đến làm phiền tôi.

Cánh cửa sắp đóng lại thì tiếng của Jenny vọng vào.

- Em sẽ không từ bỏ, em nhất định sẽ khiến anh yêu em.

Tề Hạo mặc cô mạnh tay đóng cửa lại.

Không bao giờ có chuyện đó. Người có thể khiến anh yêu chỉ có duy nhất một người, không ai có thể thay thế.

Mới sáng sớm Nhi An đã thức dậy chuẩn bị. Nhi An gọi vào số của cô Lục Như thông báo cho cô biết hôm nay cô sẽ đến nhà. Nhi An thay vào một bộ quần áo đơn giản để đi chuyển, trước khi đi cô nhắn tin cho Lâm Phong thông báo ít điều rồi mướn một chiếc xe đạp thể thao chạy đến địa chỉ của cô Lục Như đã đưa.

Nhà cô Lục Như chỉ là một căn nhà gỗ nhỏ ven biển. Xung quanh để không ít đồ dùng đánh cá, phía xa cô còn thấy cả một con thuyền nhỏ. Cô đoán có lẽ cô Lục Như đang sống ở nhà của một ngư dân, cũng có thể là đồ của chú Khương. Nhi An đứng ngoài cổng nhưng thật ra chỉ là một hàng rào sắt không cao mấy, vì không có chuông cửa nên cô trực tiếp gọi cô Lục Như. Từ trong nhà bước ra một cô bé khoảng chừng sáu bảy tuổi, cô bé buộc thành hai bím nhỏ, da có hơi ngăm đen, đôi mắt to linh động và chiếc miệng nhỏ xinh, cô bé mặc một bộ quần áo đã hơi cũ chạy lon ton ra đứng trong hàng rào quan sát Nhi An hồi lâu mới hỏi.

- Chị là ai? Đến đây có việc gì?

Giọng cô bé trong veo rất dễ nghe, nhìn cô bé Nhi An có vài phần thiện cảm. Cô cười với cô bé.

- Chào em. Em cho chị hỏi ở đây có phải nhà của cô Lục Như?

- Phải a. Chị tìm mẹ em có việc gì?

Cô bé gật đầu hỏi lại Nhi An.

Cái gì? Mẹ? Sao có thể?

- À chắc có hiểu lầm. Sao cô....

- Viên Viên, có chuyện gì thế con?

Từ trong nhà vọng ra giọng nói của cô Lục Như, cô mở cửa ra nhìn thấy Nhi An liền cười tươi.

- Là cháu à Tiểu An. Viên Viên, mau mời chị ấy vào nhà.

Cô bé khó hiểu nhìn cô Lục Như nhưng vẫn ngoan ngoãn mở cửa cho Nhi An. Nhi An để xe trong sân, cô đi theo Viên Viên vào trong nhà. Bên trong bày trí rất đơn giản, không có quá nhiều đồ nhưng các món đồ đều đã rất cũ. Theo chỉ dẫn Nhi An ngồi tại một chiếc ghế gỗ đã cũ, cô Lục Như ngồi đối diện cô, Viên Viên ngoan ngoãn mang nước ra mời Nhi An rồi ra đứng sau cô Lục Như, cô bé cứ nhìn chăm chăm Nhi An khiến.

- Làm phiền cô quá, mới sớm đã đến đây. Đây là một ít lòng thành của cháu, cô nhận cho cháu vui.

Nhi An cười tươi mang giỏ trái cây bản thân vừa mua trên đường cho cô Lục Như. Cô Lục Như bất ngờ lắc đầu từ chối.

- Sao cháu khách khí vậy? Cháu đến cô rất vui, quà cáp làm gì a.

- Cô nhận đi ạ, dù sao cô cũng giúp cháu coi như đây là quà cháu cảm ơn cô. Cô không nhận cháu sẽ rất buồn.

Từ chối không được Lục Như đành nhận giỏ trái cây của Nhi An, cô đưa cho Viên Viên mang ra sau bếp khế căn dặn cô bé lấy trái cây ra mời khách. Cô bé vâng lời chạy đi lúc sau liền mang trái cây lên.

- Cô hiện tại đang sống ở đây ă?

- Ân. Có hơi cũ nhưng rất tốt.

- Vậy cô bé này là?

- À, đây là Viên Viên, cô bé cô đã nói với cháu là anh trai cô bé là người cứu hai vợ chồng cô.

- Vậy ạ. Viên Viên, chào em. Chị tên Nhi An.

Viên Viên mím môi không nói chỉ nhìn cô. Đợi khi cô Lục Như bảo cô bé mới nói.

-... Chào chị.

- Em dễ thương quá!

Nhi An cười với cô bé.

- Cô ơi, cháu có mang ít cá về a.

Một chàng trai từ ngoài cửa đi vào mang trên tay vài con cá nhìn còn rất tươi, có lẽ là mới bắt đi đến gần chỗ hai người Nhi An. Vừa thấy cậu Viên Viên đã chạy đến ôm chân cậu, cậu vui vẻ nói với cô bé vài câu khi cậu ngẩng đầu lên thì có hơi kinh ngạc khi thấy Nhi An, cô đứng dậy cười chào cậu.

- Chào anh, em tên Nhi An.

Cậu không nói gì chỉ nhìn cô chăm chú. Cô Lục Như thì đứng dậy đến bên cậu trai nói.

- A Cường, đây là Nhi An, cô bé mà cô đã nói hôm qua. Nhi An đây là A Cường, anh trai Viên Viên, hai đứa làm quen a.

- Chào cô.

A Cường gật đầu chào Nhi An, cô thì cười đáp lại. Cô thăm quan sát anh. Anh là một người con trai cao to, da ngăm đen, mái tóc đen tuyền, khuôn mặt góc cạnh cương trực. Chắc đây là người đã cứu vợ chồng cô Lục Như.

Chào hỏi vài câu Nhi An cùng cô Lục Như rời nhà đến chỗ chú Khương. Cô có phần hơi khó hiểu, tại sao cô Lục Như ở đây mà chú Khương lại ở nơi khác? Nhưng đến khi cô biết thì vừa bất ngờ vừa đau lòng.

Cả hai người đến một bệnh viện trong thành phố, cô Lục Như đưa Nhi An đến một căn phòng. Tại đây chú Khương đang nằm trên giường hôn mê bất tỉnh. Nghe cô Lục Như nói cô vừa tỉnh lại thì đã hoàn toàn quên mất trước kia, chỉ nhớ bản thân là ai và nhớ chú Khương còn những việc khá thì không nhớ được. Bấy năm cô sống cùng với A Cường và Viên Viên, ba người xem nhau như người thân. Ba mẹ của hai anh em đã mất nên họ xem cô như mẹ mình mà chăm sóc. Còn chú Khương từ lần được cứu vẫn hôn mê như vậy chưa tỉnh. Bác sĩ nói có lẽ do chấn động quá mạnh dẫn tới tình trạng này, có thể sau một thời gian sẽ tỉnh lại hoặc cũng sẽ không tỉnh mà sống đời sống thực vật.

Nhìn chú Khương nằm trên giường Nhi An càng thấy đau lòng. Tại sao việc bất hạnh này lại xảy ra? Tại sao có người lại muốn hãm hại chú Khương? Bây giờ làm sao? Chú Khương hôn mê, cô Lục Như thì mất trí, vậy làm cách nào điều tra đây?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Bắt Đầu Điều Tra 2

Nhi An chào tạm biệt cô Lục Như rồi lững thững ra về, trong lòng không ngừng thổ dài. Vừa đạp xe trên đường Nhi An không ngừng suy nghĩ.

Làm sao đây? Cô Lục Như thì không nhớ gì, chú Khương thì hôn mê chưa biết ngày tỉnh lại. Mạnh mới dù mình bấy năm qua điều tra nhưng vẫn không tra được. Nhân chứng vật chứng không có, làm sao mà tra được hung thủ? Vậy thì nỗi oan của ba phải làm sao hóa giải? Không, chắc chắn mình đã bỏ qua điều gì đó, mạnh mới không thể cứ như vậy biến mất.

Nhi An vội dừng xe lại. Có thể lúc cứu hai cô chú anh em Viên Viên phát hiện điều gì đó thì sao? Đến khi định vòng lại thì Nhi An dừng lại. Không tốt, bây giờ khả năng mình bị theo dõi rất cao, rất có thể đó là hung thủ. Nếu mình cứ đến đó thường thì anh em Viên Viên và cô chú rất có thể gặp nguy hiểm. Kẻ theo dõi vẫn chưa biết là ai dù đề phòng thế nào cũng vô dụng. Được, về khách sạn trước để bàn với Lâm Phong, mình phải tăng nhanh tốc độ, hai ngày nữa là phải rời khỏi đây. Và còn chuyện quan trọng nữa, có nên nói việc này cho Tề Hạo?

Nhi An chạy nhanh về khách sạn cô ngay lập tức tìm Lâm Phong. Cô gõ cửa đợi mãi mà vẫn không thấy ai trả lời, gọi điện cũng không ai nghe máy. Làm sao đây? Ngay lúc nguy cấp thế này mà không có hân ta ở đây? Tức chết mình mà.

- Em làm gì cuống lên như vậy?

Vừa nghe giọng nói Nhi An bất giác run lên, cô thật sự không muốn gặp anh lúc này. Sao vậy chứ? Anh lý ra ở tầng khác sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

- Sao không nhìn anh? Đang sợ?

Tề Hạo đứng ngay sau Nhi An, anh nhìn chăm chú quan sát từng hành động nhỏ của cô. Từ này giờ anh quan sát cô cứ đứng mãi trước phòng Lâm Phong, có vẻ như có chuyện rất gấp cần gấp. Cứ hết gõ cửa lại đi tới đi lui gọi điện. Sao đối với anh cô chưa bao giờ như vậy?

Nhi An mím môi. Thôi tránh cũng không được, nhân cơ hội này đối mặt rồi nói anh việc của cô chú. Có khi như vậy cũng tốt, như vậy hiểu lầm cũng một phần được hóa giải hơn nữa thêm một người bảo vệ cô chú cũng an toàn hơn.

Suy nghĩ kỹ lưỡng Nhi An quay lại nhìn thẳng Tề Hạo.

- A, chào. Tình cờ quá nhỉ? Không ngờ lại gặp chủ tịch ở đây.

- Không cần quá xa cách như vậy. Anh cũng không ăn thịt em.

- Làm sao được. Đã quen rồi.

Đã quen? Hừ, em đã quen nhưng anh thì không quen cũng không thích chút nào.

- Sao em lại đứng trước phòng Lâm Phong? Có việc sao?

- À, có một tý việc cần thương lượng.

- Không cần đợi đâu. Lúc này anh thấy Lâm Phong đi từ thang máy ra, có lẽ là việc gấp.

- Ân.

Nhi An gạt đầu như đã hiểu. Vậy là hiện tại cô chỉ có thể làm một mình. Như vậy có hơi nguy hiểm đi. Mà khoan, chẳng phải hôm qua Tề Hạo nói là đang điều tra vụ này, đang sắp có kết quả. Hay nhân việc này mình tìm thêm chút ít manh mối từ hần ta nhân tiện nói ra việc kia. Dù sao đó cũng là ba mẹ người ta, không nên che giấu nhờ đâu...

- Tề Hạo, tôi có chút việc muốn nói với anh.

- Việc? Việc gì?

Tề Hạo có hơi nhướn mày nhìn cô. Bây giờ cô hẳn là nên tránh mặt anh nay lại chủ động tìm anh có việc. Anh có nên vui mừng không?

- Việc quan trọng. Vào phòng tôi rồi nói.

- Ân.

Nhi An mở cửa đi vào phòng Tề Hạo đi theo ngay sau. Anh ngồi tại ghế sofa nhâm nhi ly nước cô mời. Nhi An đi vào cất ít đồ lên ra ngồi đối diện anh.

- Ân, việc em muốn nói với anh là gì?

Tề Hạo cười dịu dàng nói với cô. Nhìn thái độ của anh Nhi An hơi nhăn mày nhưng cô vẫn không nói gì, nghiêm túc nói.

- Vụ án của cô chú bảy năm trước, tôi nghĩ anh cũng điều tra được rất nhiều.

- Em nói với anh nhưng việc này làm gì?

Tề Hạo nhíu nhíu mày nhìn cô. Cô là muốn biết thông tin từ anh?

- Tôi muốn biết một chút anh đã điều tra được những gì?

- Tại sao em lại muốn biết?

- Đơn giản vì nó liên quan đến tôi. Ba tôi vẫn còn bị tình nghi, tôi nhất định sẽ tìm ra sự thật.

- Yên tâm, ba em không làm việc này.

- Chỉ mình anh nói không có nghĩa gì, mọi người tin mới trọng yếu.

- Vậy em muốn biết gì?

- Tôi muốn biết thêm một chút về chiếc xe bị tai nạn.

-...

- Yên tâm, có qua có lại. Tôi sẽ cung cấp cho anh một tin còn quan trọng hơn.

- Tin gì?

- Anh cứ nói điều tôi muốn biết đã.

- Hừ, em giả hoặc như vậy sao anh có thể tin đây?

Hừ, đáng chết! Muốn dụ bà à? Không sao bà không trách trẻ nhỏ. Muốn biết bà cũng sẽ cho người biết đủ.

- Ok, tôi nói trước. B mẹ anh còn sống, chỗ ở tôi cũng biết rõ. Nhưng anh cần nói trước với tôi đã.

Vừa nghe tin Nhi An cung cấp Tề Hạo ngay lập tức chấn động. Em nói gì? Cha mẹ vẫn còn sống?!

Tề Hạo ngay lập tức chạy đến nắm lấy hai vai Nhi An hét to.

- Tiểu An, em vừa nói gì? Ba mẹ anh còn sống?

Nhi An mím môi nhắm chặt mắt. Biết mà, nói ra thế nào cũng sẽ như vậy.

- Ân. Giờ thì anh buông tôi ra.

- Là thật sao?

Tề Hạo run run hỏi lại.

- Ân.

- Em xác định?

- Khốn kiếp, anh còn muốn hỏi tới bao giờ? Tôi nói rồi, là thật. Lâm Phong đã điều tra rồi.

Nhi An tức giận xô mạnh Tề Hạo ra hét to. Điện à, có cần hỏi nhiều vậy không? Đáng ra theo phim thì bây giờ anh nên hỏi cô họ đang ở đâu a.

- Tiểu An, họ đang ở đâu?

Nhi An: -_-||. Không cần linh nhanh vậy chứ.

Tề Hạo lần nữa nắm chặt vai cô.

Nhi An nghiêng răng gằn từng chữ.

- Tôi. Nói. Anh. Buông. Ra!

Thấy được Nhi An tức giận Tề Hạo nhanh chóng kiểm soát lại tâm tình. Anh hít sâu lấy lại bình tĩnh chậm rãi hỏi cô.

- Em có thể đưa anh địa chỉ của họ?

- Ân. Nếu anh trước trả lời điều tôi cần biết.

Tề Hạo có hơi lưỡng lự nhưng vẫn chấp nhận. Theo thông tin mật anh điều tra được chiếc xe được trục vớt thật là chiếc xe ba mẹ anh đã lái nhưng kỳ lạ là cuộn băng ghi âm của xe lại không khớp, nó còn khá mới. Có nghĩa có ai đó đã cố tình thu vào cuộn băng giọng nói của ba anh nhằm đổ tội cho ba cô. Nhưng nhằm mục đích gì? Chẳng lẽ do ba hôm đó có gọi cho chú Khương? Nhưng việc đó đâu thể biết trước.

- Anh có tìm người đã đến gần chiếc xe trước ba mẹ anh không?

- Có nhưng là ông ta đã chết do một tai nạn giao thông.

Tai nạn? Trùng hợp vậy sao? Hay là có người diệt khẩu?

- Camera ở đoạn đường đó có quay lại gì không?

- Cuộn băng không cho thấy gì khả nghi. Quay lại chỉ là tính hiệu qua đường chưa bật nhưng đột nhiên ông ta lao ra đường vậy là bị xe đâm.

Tại sao lại lao ra khi trên đường còn quá nhiều xe? Ý gì đây? Hay... là phát hiện có kẻ truy đuổi nên bỏ chạy?

- Còn người anh nhắc...

- Đủ rồi. Điều em cần biết anh đã nói hết. Bây giờ đến lượt em đưa anh đến chỗ ba mẹ.

- Ân.

Chưa kịp chuẩn bị Nhi An đã bị Tề Hạo kéo đi, anh lái xe theo hướng dẫn của cô. Cả hai hướng thẳng đến bệnh viện nơi mà bác Khương đã trị bệnh. Nếu cô nhớ không lầm thì ban sáng cô Lục Như nói sẽ ở đây chăm sóc chồng mình đến trưa, bây giờ mới là mười giờ hơn, chắc cô vẫn còn ở đó. Trên đường Nhi An nói toàn bộ cho Tề Hạo nghe, việc cô Lục Như mất trí và tình trạng bác Khương hiện tại. Cô nhìn anh hơi kích động nhưng vẫn duy trì được bình tĩnh cũng phần nào yên tâm. Hôm qua Lâm Phong đã cho cô biết dòng hải lưu của biển từ thành phố T đến đây là có thể nên việc tìm kiếm hai bác ở vùng biển kia không thấy là đương nhiên, bởi hai người đã theo hải lưu mà đến đây. Cô vẫn chưa chắc chắn nhưng chỉ cần Tề Hạo xét nghiệm ADN là sẽ viết rõ.

Vừa tới bệnh viện, Nhi An liền dẫn anh đến phòng của bác Khương. Nhìn thấy ba mình nằm bất động trên giường Tề Hạo run cả người, chân run rẩy bước từng bước lại gần ba. Bảy năm, thời gian không quá dài nhưng vẫn không quên được nỗi đau mất người thân kia. Giờ tận mắt thấy ba còn sống nhưng lại nằm yên không cử động nỗi đau của anh càng tăng gấp bội. Tề Hạo nhẹ đưa tay chạm vào mặt ba mình. Là thật. Rất ấm, ba vẫn thở, ba vẫn còn sống.

- Ô Tiểu An, là cháu sao?

Cô Lục Như từ ngoài cửa đi vào tay cầm bình nước nóng, thấy Nhi An cô có hơi kinh ngạc liền hỏi.

- A, cháu là có một người bạn muốn gặp bác nên đưa anh ấy đến đây.

Nhi An nhanh nhẩu chạy đến giúp cô xách bình nước đặt trên bàn.

Bạn?

Cô Lục Như lúc này mới để ý trong phòng vẫn còn một người, là một chàng trai vô cùng tuấn tú, nhưng sau cô thấy cậu ấy thật quen mắt. Một cổ thương yêu nhanh chóng tràn vào tâm trí cô.

Tề Hạo nhìn thấy cô Lục Như thì sững sờ bất động.

Là mẹ. Mẹ thật sự còn sống. Bà chưa bỏ đi anh.

Tề Hạo xúc động chạy đến ôm lấy mẹ mình khiến cô Lục Như phần hoảng sợ vội muốn đẩy ra nhưng khi cảm thấy nước mắt anh ướt đầm vai áo mình cô lại đau lòng không nổi, dùng tay xoa lưng an ủi anh.

- Mẹ... cuối cùng con cũng tìm thấy mẹ. Con thật nhớ, thật nhớ mẹ.

Đã bao lâu anh ao ước vòng tay ấm áp này, thêm cái xoa lưng nhẹ nhàng đầy cung chiều này. Cứ nghĩ bản thân không còn tìm lại được mà nay lại có lại. Đây chẳng khác nào chúa lại ban cho anh sự sống mới.

Nhìn hai người ôm nhau thâm tình như vậy Nhi An nuốt nửa roi nước mắt. Cô kiềm nén lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cuộc Chiến Bắt Đầu

Tề Hạo mãi ôm mẹ mình khóc thật lâu, anh chưa bao giờ hạnh phúc như vậy. Tiểu An, cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh gặp lại họ. Cô Lục Như không nói gì chỉ vỗ lưng anh, không hiểu sao thấy anh khóc nước mắt của bà cũng chọt muốn rơi theo, một cảm giác không nói nên lời cứ như người con trai này là người bà trông đợi nhớ nhưng bấy lâu nhưng sao... bà không tài nào nhớ được?

Ôm được một lúc Tề Hạo mới buông cô Lục Như ra, mắt anh chứa đầy hạnh phúc nói.

- Mẹ, cuối cùng con cũng tìm gặp được mẹ.

Mẹ? Cô Lục Như có vài phần kinh ngạc nhìn cậu. Sao cậu trai này lại gọi bà là mẹ? Hay bà thật là mẹ của cậu? Bà không chắc cũng không rõ bởi bà hoàn toàn không nhớ cái gì.

- Cậu... gọi tôi là mẹ?

Vừa nghe Tề Hạo liền ngơ ngẩn nhìn người trước mặt.

Mẹ anh... vậy không nhớ anh? Dù Tiểu An đã nói bà đã mất trí nhớ nhưng ngay cả gặp lại con trai vẫn không có lấy một biểu hiện gì. Anh sẽ không tha cho hắn, dám làm ra việc kia hại ba mẹ anh ra như vậy, anh sẽ cho hắn ném đầu khổ gấp mười lần. Tề Hạo phút chốc nhăn mày nhưng nhanh chóng giãn ra. Không sao, anh sẽ tìm mọi cách giúp bà nhớ lại.

- Ân, con là Tề Hạo, là con trai của mẹ.

Tề Hạo cười dịu dàng nhìn mẹ mình. Anh không quan tâm mẹ nhớ những gì. Chỉ mẹ biết còn có người con trai như anh thì dù có quên đi cũng sẽ nhớ lại hoặc cả gia đình anh lại tạo ra một ký ức mới tốt đẹp hơn.

- Nhưng... cô không hề nhớ gì? Cô... vẫn không nhớ cháu là ai?

Cô Lục Như tỏ ra hơi buồn. Bà không nhớ gì cả. Ngay cả có con trai hay không cũng không biết, cậu trai trước mặt cũng không thể xác định được có phải là con mình không?

- Không sao. Không cần vội, chỉ cần mẹ biết con là con mẹ, con biết con là con của mẹ vậy là được. Còn việc những ký ức trước kia, từ từ mẹ sẽ nhớ lại.

Tề Hạo đặt tay lên vai cô Lục Như khẳng định nói.

-...

Cô Lục Như cảm động nhìn anh. Nếu người con trai này thật sự là con cô thì cô thật là một người mẹ may mắn.

Bên ngoài phòng Nhi An đi tham quan một ít xung quanh. Theo cô quan sát thì bệnh viện này không lớn lắm, chỉ là bệnh viện tầm trung, trang thiết bị cũng không mấy hiện đại, bác sĩ y tá cũng không nhiều lắm nhưng thái độ chăm sóc bệnh nhân thì rất ổn. Nhưng bây giờ Tề Hạo đã gặp được cô chú, rất có thể anh sẽ đưa họ rời đi, tuy đó là chuyện đương nhiên nhưng vậy còn anh em Viên Viên thì sao? Họ sống chung với cô Lục Như đã lâu lại xem cô như mẹ mình, hẳn là đưa cô đi cũng không ổn. Dù sao họ cũng là ân nhân của cô chú, không thể cứ thế rời đi. Hay là nói Tề Hạo đưa anh em họ cùng đi? Cuộc sống của anh em họ cũng không tốt lắm, được anh giúp đỡ cũng tốt nhưng họ đồng ý không? Đột nhiên muốn họ rời quê hương, điều đó không ổn lắm.

Nhi An thở dài chưa biết phải làm sao thì chợt thấy phía xa có một nam nhân mờ ám, đeo kính đen nên cô không nhìn rõ mặt, lại gần thì cô nghe anh ta hỏi số phòng của chú Khương. Nhi An cả kinh vội chạy về phòng nắm tay Tề Hạo ra ngoài nói nhỏ cho anh.

- Làm sao? Kẻ thù tìm đến tận cửa rồi. Anh định làm gì?

- Đến thì tiêu diệt. Anh cũng đã nhịn hán lâu rồi.

Tề Hạo nở nụ cười âm hiểm khiến Nhi An khẽ rùng mình.

- Nói thì đơn giản. Hẳn trong tôi ta ngoài sáng, ta vẫn chưa biết tiếp theo hán ta sẽ làm gì thì sao đối phó? Chờ nước đến chân rồi nhảy à?

Nhi An cười mỉa nhìn anh. Xem ra anh rất tự tin nhưng còn cô thì không. Cô không muốn liều cái mạng này vô cớ.

- Mà có vẻ anh đã biết hán ta là ai rồi. Có thể vờ nói cho tôi không? Chẳng phải anh nói tôi đang gặp nguy hiểm sao? Nói trước để tôi biết mà đề phòng kẻ ác.

- Em đang muốn lừa anh sao? Ha, vẫn chưa nói với em được nhưng anh sẽ bảo vệ an toàn cho em.

- Không cần, tôi có thể tự bảo vệ mình không cần anh nhiều chuyện. Không tám nhảm nữa, anh tốt hơn là nên đưa cô chú đến một nơi an toàn, tôi không nghĩ hán ta lại dễ dàng buông tha đâu. Vậy đi, tôi đi trước.

- Em đi đâu?

- Đi chuẩn bị "chiến đấu". À, nói với mẹ anh là tôi đi trước, tôi sẽ đến thăm cô sau.

Nói rồi Nhi An nhanh chóng rời đi. Tề Hạo nhìn theo bóng lưng cô. Tiểu An, em vẫn vậy, không bao giờ để ai lo lắng cho mình. Em có biết càng như vậy em càng nguy hiểm hay không? Em thật ngốc.

- Alo, Sở Mạnh. Thực hiện kế hoạch đi. Đồng thời cử thêm người đến đây. Cuộc chiến bắt đầu rồi.

Tề Hạo gọi cho Sở Mạnh căn dặn anh vài điều rồi trở lại phòng của ba.

Vừa đi trên hành lang bệnh viện cô vừa gọi điện cho Lâm Phong.

- Alo. Lâm Phong, anh đang ở đâu?

- Anh đang ở khách sạn. Em đang ở đâu? Anh đến đón ngay.

- Em đang ở bệnh viện K, anh không cần đến đón em. Anh hãy cho người đến nhà cô Lục Như bảo vệ hai anh em A Cường, rất có thể hai người đang gặp nguy hiểm.

- Sao vậy? Em đang làm gì?

- Không có gì? Em gặp anh sau.

Nhi An cúp máy. Cô đi nhanh đến cửa bệnh viện thì bất gặp người nam nhân đáng nghi kia đang ngồi tại hàng băng ghế, hán ta nhìn xung quanh quan sát như tìm kiếm ai đó. Nhi An cười lạnh. Muốn lấy thông tin? Hỏi xem có ai cho phép chưa đã.

Nhi An đi nhanh về phía người hán ta rồi ngay lập tức té ngã trước mặt hán.

- Ai da!

Thấy cô té đau, hán ta lại không thể làm ngơ liền cúi xuống đỡ lấy cô, thừa cơ Nhi An nhanh tay lén bỏ chiếc điện thoại vào túi hán mà không bị ai phát hiện.

- A, cảm ơn anh.

-...

Cô cười với hắn nói cảm ơn liền muốn bỏ đi. Hắn ta không nói gì ngồi lại chỗ cũ, Nhi An đi một đoạn liền hét lên. Mọi người trong sảnh ai cũng chú ý đến Nhi An.

- Điện thoại của tôi?! Đâu mất rồi?!

Trong bệnh viện cũng mất đồ sao?

Cô loay hoay tìm khắp người lại không có liền chạy lại phía hắn ta.

- Anh kia, anh lấy điện thoại của tôi phải không? Mau trả cho tôi!

Nhi An tức giận nhìn hắn ta hét lớn.

- Tôi không có!

Hắn ta đứng phắt dậy nói.

- Không phải anh thì là ai? Lúc này tôi còn sử dụng gọi điện, vừa mới rồi anh đỡ tôi thì liền mất. Anh giải thích sao đây?

- Tôi thật không lấy!

Mọi người xung quanh nhìn trân trân hai người bắt đầu bàn tán.

- Mau, mau trả cho tôi.

- Tôi nói là tôi không lấy!

- Vậy anh có bằng chứng không? Anh chứng minh đi, mau lấy hết đồ trong túi anh ra!

- Tôi...

- Sao? Không dám à? Hừ, anh chính là kẻ trộm! Mau trả điện thoại đây!

- Tôi bảo là không lấy!

- Được. Vậy mau lấy hết đồ trong người ra chứng minh đi. Không lấy thì đâu cần sợ.

Trước sự uy hiếp của Nhi An và ánh mắt xâm soi của mọi người hắn ta bắt đầu lo lắng. Nhi An cười lạnh nói với cô ý tá đứng gần đó.

- Cô ý tá, nhờ cô gọi cảnh sát giúp tôi. Tôi nhất định phải bắt tên trộm này.

- A... ă, được.

Tôi ý tá bất ngờ vội làm theo lời Nhi An.

- Không. Không cần.

Hắn a hốt hoảng vội nói ngăn lại.

- Mau trả điện thoại đây. Mau, lấy ra chứng minh mình không làm đi.

Tên đáng nghi miễn cưỡng móc trong người ra nào là túi tiền, chìa khóa, điện thoại của hắn, bao thuốc, bật lửa, máy ảnh và... điện thoại của cô. Vừa thấy điện thoại của cô hắn ta vô cùng bất ngờ, trợn mắt trân trân nhìn chiếc điện thoại.

Sao... sao lại...

- Điện thoại của tôi. Tôi xem anh còn dám chối không. Mọi người, giúp tôi bắt tên này lại đưa lên đồn cảnh sát.

Nhi An chạy đến giật lấy điện thoại từ tay hắn ta rồi hô lớn. Mọi người thấy vậy liền có mấy người đàn ông bước nhanh đến tóm hắn ta lại, cùng lúc cảnh sát vừa bước vào công tay hắn ta đi.

Cô ý tá vừa gọi điện giúp Nhi An đến nói với cô vài câu may mắn cũng rồi đi. Hết chuyện, mọi người cũng thưa dần. Nhi An đứng đó cười lạnh.

Muốn theo dõi đầu phải việc dễ, lần trước là bệnh viện tâm thần, lần này là đồn cảnh sát. Ta xem mi trốn thế nào?

Nhi An tâm trạng có phần vui vẻ rời đi bệnh viện.

*

- Cái gì? Cổ phần đều là giả?!

Tề Khang từ chiếc ghế đứng bật dậy, tay đập mạnh xuống bàn hét lớn.

-...

Hồ Nam cúi đầu im lặng.

- Mẹ kiếp! Các người làm sao vậy hả?

-... Vừa mới sáng luật sư đến để chuyển tất cả cổ phần qua tên giám đốc nhưng khi nhìn vào hợp đồng luật sư lại nói đây là giấy tờ giả, số cổ phần đều là giả. Khả năng cao là do Tề Hạo sắp đặt. Theo điều tra, số cổ phần đó Tề Hạo đã cho người giành mua trước ta một bước.

- Chết tiệt!

Phải biết ông đã tốn rất nhiều tiền mua số cổ phần đó giờ lại... Tề Hạo, tao sẽ không tha cho mày! Dám chơi tao, mày sẽ chết thảm.

- Việc ta cho người theo dõi con bé kia thế nào?

-...

- Sao không nói?

- Người được cử đi lần đầu hay lần sau đều bị cô ta phát hiện và diệt bỏ nên...

- Lũ ngu xuẩn!

Tề Khanh ném ly nước vào người Hồ Nam. Nước văng khắp nơi dính cả vào người anh, ly thủy tinh rơi xuống nát thành những mảnh nhỏ. Tề Khang dùng đũa thúc giận, ông xô ngã cả chiếc bàn trước mặt.

- Nhưng chúng ta biết được một thông tin.

- Nói!

- Theo điều tra, Nhi An có đi gặp một người phụ nữ và người đó rất giống phu nhân Lục Như quá cố.

- Không thể!

Tề Khang hét lên không tin được. Làm sao có thể. Từ vực đó rơi xuống không thể sống được. Làm sao có thể...

- Chuyện đó điều tra kỹ không?

- Vâng. Chắc chắn như vậy.

Không thể... nếu như vậy...

- Cho người theo dõi người phụ nữ đó, xem còn người nào khác sống chúng không?

- Vâng.

- Lui ra.

Tề Khang thở khó khăn, Hồ Nam cúi người lui ra thì nghe thêm một lệnh của Tề Khang.

- Cho người liên lạc với Jenny. Nói ta có việc muốn hợp tác với cô ta.

- Vâng.

Đội Hồ Nam rời khỏi. Tề Khang mệt mỏi ngã vật xuống ghế.

Bảy năm trước. Ông thuê người phá thẳng xe của em trai ông khiến nó mất thăng mà lao xuống vực. Hợp ghi âm là ông cố tình mua chuộc một viên cảnh sát mà trao đổi. Mọi bằng chứng ông đã xóa sạch không để lại dấu vết, ngay cả người ông thuê hay viên cảnh sát đều cho người diệt khẩu. Ông không

cho bất cứ cái gì nguy hại đến mình mà nay tin tức em dâu ông còn sống lại là mối đe dọa với ông. Nếu ngay cả em trai ông cũng sống thì sự việc năm xưa sẽ... ông nhất định không cho việc đó xảy ra. Tuyệt đối. Còn Nhi An, nếu không sử dụng được thì nên dẹp bỏ. Không ai có quyền uy hiếp Tề Khang này.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Cuộc Chiến

" Cốc... cốc... cốc..."

- Ông chủ, cô Jenny đến.

- Cho vào.

Cánh cửa nhẹ mở Jenny chậm chậm tiến vào phòng, mắt cô nhìn thẳng đến người ngồi sau chiếc ghế trước mặt. Tề Khang nhẹ xoay ghế lại mỉm cười nhìn Jenny.

- Cháu đến rồi. Mời ngồi.

Jenny nhăn mặt nhìn ông sau đó lạnh lùng nói.

- Ông tìm tôi có việc gì?

- Thăng thần quá nhỉ?

Tề Khang nở nụ cười càng sâu.

- Nhưng ta lại thích người thăng thần như vậy.

- Không cần nhiều lời. Mau nói rõ đi, tôi không có thời gian.

Jenny tỏ ra khó chịu nhìn ông. Hôm qua khi nhận được lời mời của Tề Khang cô đã bất ngờ và càng thêm nghi. Vốn cô biết quan hệ giữa Tề Khang và Tề Hạo không mấy tốt đẹp, cô rất muốn biết vì sao nhưng có lẽ cũng do cuộc sống giàu có mà quan hệ trong gia đình không mấy khấn khít, cô nghĩ vậy vì gia đình cô cũng là như vậy. Nhưng là hiện tại Tề Khang lại tìm gặp cô, chẳng lẽ ông không biết cô là người của Tề Hạo sao? Chẳng lẽ ông muốn biết thông tin từ cô?

Thấy Jenny tỏ ra khó chịu Tề Khang cũng không nhiều lời nữa, ông nghiêm túc vào thẳng vấn đề.

- Tốt. Ta cũng không nhiều thời gian dài dòng với cháu. Theo ta biết cháu là rất thích thằng cháu Tề Hạo của ta?

-...

- Không nói thì ta cũng biết.

- Ông nói việc này làm gì?

Jenny lạnh lẽo nói. Ông lại chạm vào nỗi đau của cô. Những tia tức giận cùng đau lòng xuất hiện giây lát trên khuôn mặt xinh đẹp của Jenny rồi nhanh biến mất không tung tích. Tề Khang bắt gặp liền cười khê nói.

- Ta có một đề nghị giành cho cháu. Nếu cháu giúp ta ta đảm bảo Tề Hạo sẽ là của cháu.

-...

Jenny im lặng cup mắt xuống suy nghĩ. Tại sao lại đưa ra đề nghị này với cô? Chẳng lẽ ông ta muốn cô bán đứng Tề Hạo? Nếu là vậy thì không thể nào.

- Không cần lo nghĩ nhiều, ta không bắt cháu hại nó. Ta chỉ muốn cháu lấy cho ta một tập tài liệu. Đổi lại nó sẽ là của cháu và thêm một lợi ích nữa là ta sẽ giao Nhi An cho cháu. Cháu muốn làm gì cô ta thì tùy cháu. Ta biết cháu đang rất hận cô ta.

Tập tài liệu ông đề cập là sổ liệu ông mua bán trái phép vũ khí và cất xén ngân sách của tập đoàn. Đây là tin tức gián điệp nói lại cho ông. Khi nghe ông đã vô cùng kinh hãi, làm sao Tề Hạo lại có trong tay những thứ đó? Hừ, nếu đã vậy ông cũng không thể cứ chần chừ mà ngồi yên.

Tề Khang nói hoàn toàn đúng vào tình trạng của cô hiện tại. Phải, Jenny cô muốn có Tề Hạo, muốn anh là của riêng mình. Cô muốn Nhi An biến mất, muốn chính tay làm cô ta biến mất khỏi thế gian này, chỉ có như vậy Tề Hạo mới chú ý và biết cô yêu anh nhiều thế nào.

Tề Khang thấy Jenny trầm tư suy nghĩ thì ông đã biết mình chọn đúng người. Một người khi bị sự ganh ghét ghen tị chiếm cứ đầu óc thì những việc làm.. không nói trước được gì.

- Tại sao ông muốn tôi làm việc đó?

- Đơn giản vì hai ta đều được lợi từ việc đó. Chẳng lẽ cháu không muốn Tề Hạo là của riêng cháu sao?

-...

Sao cô lại không muốn điều đó chứ?

Thấy cô im lặng Tề Khang lại nói.

- Không cần trả lời vội. Cháu cứ từ từ suy nghĩ, ta cho cháu thời gian ba ngày trả lời ta.

Jenny vừa ra về Hồ Nam từ trong một góc tối đi ra.

- Ông chủ, ông có chắc là cô ta sẽ đồng ý không?

Hồ Nam hoài nghi hỏi. Anh trong góc đã nghe toàn bộ cuộc trò chuyện. Sao ông chủ lại tin chắc cô gái này? Không phải cô ta là người của Tề Hạo sao?

- Chắc chắn sẽ đồng ý. Người cứ đợi đi.

Tề Khang cười to một tiếng. Hồ Nam bên cạnh chỉ cười đầu im lặng.

*

Nhi An ngồi thờ trong phòng suy nghĩ về vụ tai nạn.

Theo những thông tin Tề Hạo cung cấp ban sáng, rất có thể người ám hại cô chú là một người quen, có thể là bạn, đồng nghiệp trong công ty hay... anh em trong gia đình. Nói về bạn thì theo ba nói chú Khương không có quá nhiều bạn, chú là người ít giao tiếp với người khác, những người bạn của chú theo ba mẹ nói chỉ có ba mẹ và một người bạn khác nhưng hiện tại người đó đang sống ở nước ngoài nên không liên quan, vậy việc hiểu lầm hay mâu thuẫn dẫn đến ám hại chắc sẽ không xảy ra. Về đồng nghiệp, chú Khương là chủ tịch nên là người nắm giữ mọi quyết định, nếu có người bất mãn với những quyết định đó mà dẫn đến ám hại họ sẽ không được lợi lộc gì mà còn có nguy cơ thua thiệt lỗ vốn, vậy nếu là vấn đề cá nhân thì thế nào? Tức thật, biết vậy mình hỏi rõ Tề Hạo là được, mệt quá! Tình nghi thứ ba, anh em trong gia đình. Ừm, nguyên nhân này có thể xảy ra. Tranh chấp quyền lợi, tranh giành tài sản, mâu thuẫn cá nhân... tất cả đều có thể. Nếu nhớ không lầm thì chú Khương có một người anh thì phải, và mình hình như đã gặp rồi. Hẳn là ông chú đẹp lão mà gian gian Tề Hạo gọi là chú. Nhìn sơ thì có vẻ hai chú cháu không mấy hợp nhau... nhưng đâu phải chỉ mình ông ta, có thể là anh em họ rồi sao? Mọi nguyên nhân đều có thể. Suy nghĩ nhiều có vẻ cũng chẳng thu được bao nhiêu, hơn hết bản thân mình cảm thấy ông chú Tề Khang đó có gì đó... rất giả tạo, ông ta không mấy chân thật. Đề phòng vẫn hơn, dù sao mình cũng đang bị theo dõi, không chừng hẳn ta lại cho người hại mình. Mà nghĩ cũng đáng nghi, tại sao lại cho người theo dõi mình? Mình có giá trị lợi dụng sao?

Không tìm thêm được gì Nhi An thở dài một hơi, uống công cô cho Tề Hạo biết một tin quan trọng mà giờ cô lại rơi trong mớ suy luận này. Nhi An bản thân một lúc rồi mở điện thoại gọi cho An Vũ.

- Alo, Tiểu An. Lâu quá mới thấy cậu gọi cho tớ. Sao, có việc gì à? Nghe nói cậu đang đi công tác với sếp.

- Ừm, đang rảnh nên gọi cho cậu.

- Công tác mà rảnh vậy sao? Tớ là đang nghi ngờ cậu lên đi hẹn hò nha.

- Thôi bớt giỡn đi bà cô, tớ thật đi công tác, giờ thì đang chờ một ít quyết định thôi rồi về.

- Vậy sao. Mà cậu gọi tớ làm gì? Đừng nói rú tớ tám nhảm suốt đêm nhá? Tôi là không rảnh đâu.

- Hừ, tớ cũng phải lo cho giấc ngủ của tớ mà, tớ đâu bỏ hoang phí được. Tớ gọi là có chuyện muốn nhờ cậu.

- Nhờ tớ? Việc gì?

- Từ bây giờ cho đến khi tớ không ở nhà cậu hãy thường xuyên đến nhà tớ, nếu thấy có gì đáng nghi hay có ai lạ mặt cứ lăng văng xung quanh, cậu khoan hãy nói bố mẹ tớ mà hãy nói với A Phong, nó sẽ tự biết phải làm gì. Việc còn lại cứ để tớ.

- Tiểu An, đã có chuyện gì sao?

- Cậu không cần lo. Tớ hiện tại vẫn an toàn, chỉ cần cậu giúp quan tâm gia đình tớ hơn một chút là ok. Bye, tớ gọi lại sau.

- A, khoan....

Nói rồi Nhi An cúp máy. Cô mệt mỏi thở dài. Nếu đã không tránh được thì chỉ còn cách cố xây dựng tuyến phòng thủ kiên cố nhất có thể, mong sao mọi việc không đi quá giới hạn. Cô đã vô cùng mệt mỏi.

"Ting... ting.."

Chuông điện thoại báo có tin nhắn vang lên, Nhi An mở máy thì thấy ngay tin nhắn của anh.

" Anh đợi em tại hồ bơi của khách sạn.

Tề Hạo."

Là anh. Sao lại nhắn cho cô loại tin này? Tìm cô có việc gì sao? Hay là... liên quan đến vụ án?

Không suy nghĩ nhiều Nhi An liền khoác đại một chiếc áo khoác rồi đi đến chỗ hẹn.

Đến nơi, cô thấy Tề Hạo đứng phía kia của hồ bơi, anh đứng thẳng người mắt chăm chăm nhìn mặt hồ. Hồ bơi vắng tanh chỉ có hai người Nhi An nhẹ nhàng bước lại đứng gần anh.

- Anh tìm tôi có việc gì?

- Anh muốn đưa mẹ và ba về thành phố A.

Tề Hạo không nhìn cô nhàn nhạt nói.

- Anh nói với tôi những việc này làm gì? Đó là ba mẹ anh, anh cần gì phải báo cáo cho tôi.

- Anh muốn em cùng anh trở về.

- ...

Nghe câu nói của anh tim cô rung lên. Cô còn có thể theo anh sao? Chẳng phải đã nói không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh mà khi anh nói ra những lời thâm tình này cô lại muốn chạy đến bên anh. Càng đến gần cô càng thấy anh càng xa cứ như có một tấm kính cứ ngăn cách cô và anh. Hay cô đã quên hai người đã không còn là gì của nhau nữa?

- Tại sao?

Nhi An chậm rãi nói. Cô cần nguyên nhân để thuyết phục mình.

- Anh muốn bắt đầu lại.

Tề Hạo nói rồi quay nhìn đối diện cô.

- Tiểu An, anh không mong em tha thứ những việc anh đã làm. Mặc cho em nghĩ thế nào anh sẽ lại một lần nữa khiến em yêu anh.

Tại một góc xa, Jenny đứng nép vào cửa nghe toàn bộ cuộc nói chuyện. Nước mắt cô chảy dài, từng giọt cứ lăn dài trên má. Người ta nói không sai, yêu đơn phương một người cứ như đang ôm một cây xương rồng vậy, càng ôm chặt thì càng đau. Dù biết yêu anh đau khổ thế nào nhưng sau cô vẫn không ngăn được, một mực không thể buông tay anh. Cô chưa từng đau khổ như vậy vì một người đàn ông, tự tôn cô không cho phép. Nếu đã như vậy, chỉ còn cách chia cắt hai người họ, có như vậy anh chỉ biết có một mình cô thôi.

Jenny gạt nước mắt bỏ đi, trong lòng thầm ra quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 66

Nhìn thấy thái độ thâm tình của Tề Hạo, Nhi An cắn môi nhìn lại anh. Cô đang rung động sao? Vì những lời nói quá ngọt ngào chân thành này? Khiến cô yêu anh lần nữa? Cô... dám sao? Cô sợ. Yêu anh một lần đã đem cho cô quá nhiều đau khổ. Yêu rồi cam tâm chờ đợi, cuối cùng nhận lại là sự hiểu lầm

và nỗi đau chia tay. Hối sau cô dám tin anh? Ngay cả yêu cô cũng không quá trông đợi. Nếu lại lần nữa chấp nhận anh nhờ đâu mọi chuyện lần nữa tiếp diễn thì cô làm sao bây giờ? Thực tế không hề giống phim truyền hình thường xem, thực tế là một kịch bản dài do mình tự đạo diễn, tự là nhân vật chính. Hằng ngày là một câu chuyện mới, cô không có can đảm đối mặt với nỗi đau đó lần nữa. Có thể cô ích kỷ, có thể cô nhút nhát nhưng với cô quyết định này quá lớn cô không dám đánh cược.

- ... Xin lỗi. Em không có can đảm để tin một ai nữa, tình yêu... với em giờ là quá xa vời.

Câu nói của cô như những cây châm nhỏ lần lượt chĩa vào tim anh, từng giọt máu rỉ rả đau. Anh đã làm cô mất niềm tin đến như vậy thì còn tư cách bảo cô yêu anh sao? Tề Hạo cười cay đắng nói.

- Anh đợi được. Anh sẽ đợi đến ngày em yêu anh. Dù cho có bao lâu anh vẫn sẽ đợi.

Cô đã đợi anh bảy năm lần này đến lượt anh dừng lại chờ đợi cô.

*

Hôm nay là ngày công bố kết quả và ký hợp đồng. Từ sáng sớm, Nhi An đã xin phép Lâm Phong vắng mặt buổi họp. Một mình cô đến một tiệm cà phê gần khách sạn nơi mà cô hẹn gặp anh Hunter cùng chị Tiểu Nhu. Cô có thể liên lạc với họ bởi trước đó cô đã gặp Justin và xin địa chỉ liên lạc của họ. Hừ, nhắc lại còn tức, tên người Tây hần thật chẳng ra gì, ai lại đi chọn người điên khùng như hần làm giám đốc chứ? Mắt bị mù rồi. Khó khăn lắm cô mới từ tay hần mà lấy được địa chỉ, cũng chẳng dễ dàng gì, phải tốn một túi tiền to a. Đàn ông con trai gì mà đi mua sắm, đồ trai lại, đồ bán nam bán nữ!

Nhi An ngồi trong quán buồn bực rửa mớ Justin. Dù là đối tác hay bạn của Hunter, cô cũng mắng tát. Nếu không phải hần ta là đối tác quan trọng cô đã cho hần một trận rồi cướp địa chỉ và số điện thoại Hunter rồi chứ không cần làm ôsin đi shopping với hần.

- An An, sao em có vẻ tức giận a. Giận bọn chị đến trễ sao?

Tiểu Nhu khoác tay Hunter đi vào, cả hai tự nhiên ngồi vào hai chiếc ghế đối diện cô.

- Mới Trễ có hai phút, em đâu cần tính toán vậy a.

Hunter trề môi nói.

- Em có ít chuyện buồn bực thôi.

Nhi An lắc đầu nói. Dù sao cũng đã gặp rồi, không tính toán với hần nữa, giờ cô có việc quan trọng.

Cả hai người Hunter và Tiểu Nhu gọi thức uống xong, Nhi An mới chậm rãi vào vấn đề.

- Em không muốn dài dòng. Hôm nay em gặp anh chị là có việc cần giúp. Hunter, em muốn anh đến nơi này chỉ cho họ cách mở các ổ khóa.

- Hà? Em đang nói gì?

Cả hai người vô cùng kinh ngạc nhìn Nhi An. Không phải An An lại muốn tiếp tay cho kẻ trộm chứ?!

- Hai người bớt suy nghĩ bậy đi. Em là đang giúp họ thêm một kỹ năng phòng thân. Chẳng phải đó là món nghề của anh sao?

- À thì...

Hunter quay mặt sang chỗ khác gãi gãi mũi. Thì là nghề nhưng là từ cấp ba rồi, từ đó đến giờ anh đâu sử dụng nữa. Với lại nghề gì, đó chẳng qua là tài năng thôi.

- Em có thể cho anh chị biết nguyên do em phải làm vậy không?

-... Chuyện này...

Nhi An hơi do dự. Cô làm sao mà nói việc này được, cô không muốn quá nhiều người biết hay dính vào việc này. Bây giờ nguy hiểm có thể tìm đến bất cứ lúc nào, đề phòng kỹ ra sao vẫn không thể áp chế hoàn toàn, bây giờ chỉ còn cách giảm thiệt hại đến mức thấp nhất.

- Tha lỗi cho em. Em là không thể nói.

Nhi An chậm rãi nói. Cô càng không muốn những người cô yêu quý bị cuốn vào chuyện nguy hiểm. Nếu có thể chỉ mình cô đối mặt là được.

- Em...

- Xin anh chị giúp em

Nhi An thành khẩn cúi đầu cầu sự giúp đỡ của Hunter và Tiểu Nhu. Hai người nhìn cô rồi nhìn nhau. Thoáng im lặng Hunter nói.

- Ân, anh sẽ giúp em. Nếu em không muốn nói nguyên nhân anh chị cũng không ép.

Nhi An vui mừng rồi rít cảm ơn. Cô thật may mắn có người bạn tốt như họ, may mắn có thể gặp họ trong thời khắc nguy hiểm này.

- Em cảm ơn, cảm ơn anh chị. Rất cảm ơn anh chị.

- Không cần khách sáo như vậy. Dù em không nói tụi chị vẫn biết em là đang trong tình trạng khó khăn nên mới cần anh chị giúp. Thật là, tụi chị sao nỡ bỏ em a.

Tiểu Nhu cười bước đến ngồi cạnh cô, tay xoa xoa mái tóc tím của cô đến xù lên.

- A... tóc em. Chị làm hư hết rồi.

- Nhóc con, chị mới xoa xúu thôi mà la lên rồi. Hừ, là tụi chị vừa giúp em đấy.

Tiểu Nhu vờ tức giận cốc nhẹ vào trán Nhi An.

- Thôi thôi, coi như em trả bữa cà phê này để đền công dạy của anh chị đi.

Nhi An sửa sửa lại tóc trẻ môi nói.

- Đây, tiền công của anh mà ít vậy sao?

Hunter nhướn mày kiểm soát vấn đề. Con nhóc này vẫn kiết như ngày nào.

- Thộ đi anh, đâu phải lúc nào cũng thấy con nhóc này trả tiền. Lần này lại bao chúng ta, chúng ta cứ tận hưởng đi.

Tiểu Nhu lắc lắc đầu cười gian nói với Hunter.

- Em nói phải.

Hunter hiểu ý gật gật đầu. Vớ quả là thông minh.

Nhi An giật giật khóe miệng. Cô có cảm giác không tốt... chẳng lẽ hai người này...

Một giờ sau. Nhi An ngồi sau xe Hunter, Tiểu Nhu ngồi bên ghế phụ cạnh anh. Cả hai cứ len lén cười cười rồi như vô tình nhìn nhìn khuôn mặt đen hơn đất nôi của Nhi An. Nhìn hai khuôn mặt gian trá vô cùng thỏa mãn kia Nhi An tức sôi máu mà không có chỗ phát tiết.

Lỗi rồi. Quá lỗi rồi! Lỗi chết người. Lỗi mặt xác. Hôm nay đúng là ra đường mà không xem ngày mà. Xui tận mạng, xui còn đen hơn cho mực. Trước đó thì bị Justin tận một trận shopping gần cạn túi giờ thêm hai người ăn như hạm đội này. Đúng là lỗi chết rồi! A a... tiền của tôi có tội gì chứ? Hu hu, biết trước vậy hẹn hai người họ đến nơi nào rẻ một chút là ổn rồi, đâu phải ngồi khóc không ra nước mắt như bây giờ. Hu hu, Nhi An, mi đúng là kiểm cửi ba năm thiếu một giờ mà...

Nhìn sắc mặt vô cùng xấu của Nhi An cuối cùng khó khăn lắm mới nhìn được cười Tiểu Nhu cười hiền cầu hòa nói.

- Thôi khuôn mặt đó đi chứ. Chẳng phải em nói bao anh chị sal? Vậy sao bọn chị dám từ chối a.

Khiêm tốn cũng được mà hay hai người gọi món rẻ thôi, cần gì phải mấy món đắt nhất? Hừ, chơi người ta rõ như vậy mà còn có thái độ này. Lý gì đây chứ?

Thấy Nhi An im lặng Hunter cũng tựa tiểu phi tiểu nói.

- Dù gì cũng là bọn anh giúp em, trả công như vậy là rẻ rồi.

Rẻ? Rẻ cái đầu anh? Một bữa ăn sáng thôi tốn tận mấy ngàn J. Hỏi sao không dứt ruột?! Anh không nghe nó đang kêu gào thảm đây sao?

Thấy cô vẫn im lặng hai người cũng không nói gì nữa. Im lặng nhìn nhau rồi lại cố nhìn cười. Nghĩ lại lúc Nhi An muốn khóc thảm mà trả số tiền đó... a, phải nói là sáng khoái. Đâu phải lúc nào cũng có dịp chọc tức nó, trước đây toàn là nó chọc phá mình giờ có cơ hội ai ngu gì bỏ qua.

Nhìn thấy thái độ của cả hai Nhi An máu thật sự dồn đến não, nếu không... không phải đang nhờ thì...

Nhịn. Nhịn. Hít sâu. Hít sâu nào.

Đến nhà cô Lục Như Nhi An nhanh nhẩu giới thiệu hai người Hunter và Tiểu Nhu với cô. Để ba người trò chuyện trong phòng khách bản thân thì đi vào nhà tìm anh em A Cường. Ra khỏi nhà cô tìm gặp anh em họ đang ngồi trên chiếc thuyền nhỏ nằm cạnh bờ, cô đi lại cười nói.

- Hi, chào anh. Viên Viên, em còn nhớ chị không?

A Cường nhìn cô không nói gì chỉ riêng Viên Viên là chạy đến bên cô, Nhi An ngồi xổm xuống ôm lấy cô bé. Mấy lần gặp cô thường mang quà cho Viên Viên và hay chọc cười cô bé nên hai người nhanh chóng thân với nhau. Cô lấy trong túi ra một cây kẹo mút đưa cho bé bảo bé đi chơi ít lâu cô có việc cần nói với anh trai bé. Viên Viên hiểu chuyện gật đầu rồi vừa ngậm kẹo vừa chạy ra phía xa xa chơi.

- Cô tìm tôi có việc gì?

A Cường nhìn cô nhẩn mặt nói. Anh không mấy giỏi giao tiếp nên ít khi mở miệng nói, đặc biệt là với người lạ. Nhi An cũng đã nghe cô Lục Như nói về anh. Cô bảo A Cường nhìn bề ngoài thì thôi nhưng anh rất tốt, nói ít làm nhiều, hay giúp đỡ mọi người nên khá được yêu quý. Tính tình anh trầm lặng không thích tiếp xúc với người lạ. Cô còn nói những ngày đầu cô sống ở đây cô chưa từng nghe A Cường nói gì, anh chỉ là quan tâm chăm sóc cô nhưng lại không mấy hỏi thăm. Mỗi một tuần sống quen rồi anh mới xem cô như người thân mà trò chuyện. Nhi An cô nghĩ không phải do anh ngại giao tiếp mà là do anh không biết cách thể hiện thôi nên anh mới dùng hành động thay cho những lời nói vụng về.

- Anh cũng đã biết cô Lục Như đã tìm được người thân rồi chứ?

-...

A Cường im lặng không nói. Anh sao không biết a, từ hai hôm trước cô Tề đã nói với anh, ngày hôm qua anh còn tận mắt nhìn thấy người con trai đó. Đó là một người nam nhân lịch lãm và giàu có. Anh biết cô Tề sẽ có ngày phải rời khỏi nên nghèo nàn này, anh không ngăn cản cũng không cách nào ngăn được, anh chỉ lo là về Viên Viên. Con bé có thể chấp nhận không? Dù sao nó cũng đã luôn xem cô Tề là mẹ suốt bảy năm.

- Chắc anh cũng biết cô Lục Như sẽ phải rời khỏi đây. Tôi chỉ muốn nói... anh có thể đi cùng chúng tôi, đưa cả Viên Viên theo cùng.

- ... Tại sao?

A Cường lạnh lạnh hỏi.

- Bởi vì đơn giản cả anh và Viên Viên đều quý cô Lục Như, tôi nghĩ cô cũng không muốn xa hai người. Cô đã nói với tôi cô muốn đem lại cho cả anh và Viên Viên một cuộc sống tốt hơn.

-...

- Anh có thể suy nghĩ kỹ. Và còn...

- Còn việc gì?

- Tôi muốn anh trước học cách mở khóa và công tay.

- Tại sao?

- Tôi sẽ nói rõ cho anh. Vợ chồng cô Lục Như bị hãm hại mà phải trôi dạt đến đây, đến hiện tại có lẽ hung thủ đã biết họ còn sống nên chắc sẽ ra sức thực hiện lại việc năm xưa. Anh lại là người quen của cô ấy tôi sợ hai anh em anh xảy ra chuyện. Tôi không có cách đoán trước nên đành giúp anh thêm một số kỹ năng phòng thân. Tôi chỉ có thể nói đến đây. Tôi biết việc này khá bất ngờ nên...anh sẽ có phần do dự không tin nhưng những điều tôi nói hoàn toàn là thật. Tôi chắc anh sẽ không muốn Viên Viên bị tổn thương nên tôi mong anh suy nghĩ kỹ. Tôi rất tiếc vì đã để anh em anh bị cuốn vào chuyện này nhưng anh yên tâm, tôi sẽ không để việc gì xảy ra với anh em anh.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mù Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Uy Hiếp

Nhi An vừa trở về Khách sạn thì nhận được tin nhắn của A Phong. Chị em cô dạo này hay bí mật nhắn tin bởi cô đã kể cậu nghe việc bị theo dõi, cô không nói việc mình đã gặp cô chú Khương, cô không muốn A Phong phải lo nghĩ quá nhiều, nó vẫn còn đi học, tham gia vào vụ việc này đã là quá nguy hiểm. Tin nhắn gửi đến đúng như cô đoán, nhà cô bị theo dõi.

Hay thật, quân ở khắp nơi nhỉ? May mà mình đã chuẩn bị trước không thì... tình hình càng ngày càng nguy hiểm rồi. Nếu không biết được kẻ đứng sau là ai chỉ lo lại trở tay không kịp. Nhưng vụ việc này thì liên quan gì đến mình và gia đình? Ân oán không phải chỉ với Tề gia thôi sao? Tại nạn bảy năm trước đổ tội cho ba còn có thể lý giải nhưng sự việc này thì...? Ừm, nếu gắn móc xích lại các việc... đầu tiên sau khi mình chia tay Tề Hạo liền ngay có người theo dõi, tiếp đến là Tề Khang muốn mình làm việc cho ông ta, Tề Hạo ngăn không cho mình tiếp xúc Tề Khang, đến đây công tác thì vẫn có người theo dõi nghĩa là hẳn biết nhất định mình sẽ đến đây, cuối cùng là cô chú Khương bị phát hiện vẫn còn sống và ngay lập tức có kẻ đến điều tra. Ừm, chỗ nào

nhỉ? Có chỗ nào đó mình chưa để ý hay... A khoan, sao Tề Khang biết mình hận Tề Hạo mà lại đi giúp mình? Đó chẳng khác nào hại cháu ông ta, chẳng lẽ không sợ mình hại tập đoàn? Tề Hạo lại khẳng khái không cho tiếp xúc Tề Khang nguyên nhân chỉ vì... ông ta nguy hiểm? Nhi An tròn mắt kinh hoàng. Không thể nào, chẳng lẽ là ông ta? Nhưng... chỉ vì tài sản mà có thể hại cả anh em ruột của mình sao? Nếu như vậy thì...

Nhi An vội ngay điện thoại gọi cho cô Lục Như nhưng không có ai bắt máy. Nhi An lo lắng rồi bời đi qua đi lại trong phòng.

Làm sao? Làm sao đây? Không ai bắt máy cả? Hay... đã có chuyện xảy ra? Không phải chứ?! Đã có người của Tề Hạo lẫn Lâm Phong bảo vệ mà vẫn xảy ra chuyện sao? Quá không vậy đi!

Nhi An gọi liên tục như đầu dây vẫn ngân dài không ai nhắc máy. Cô cuồn quýt chạy đến phòng của Tề Hạo thì không ai mở cửa. Ngay cả Lâm Phong cũng không liên lạc được.

Chết tiệt! Ngay lúc quan trọng tại sao lại không có ai? Đùa người sao? Làm như trong phim à? Muốn nhân vật thông minh xinh đẹp như mình đẩy một mình xông pha đi đối đầu với kẻ địch sao? Không phải chứ!

Nhi An xoa rối tóc nhưc đầu nghĩ, miệng thì gật gật không ngừng. Nếu đoán không nhầm thì Tề Khang theo dõi mình là vì muốn uy hiếp Tề Hạo. Một là vì hẳn ta đã biết trước kế hoạch của Tề Hạo hoặc là muốn dùng mình làm hại hay trao đổi thứ gì a. Thật không ngờ mình như vậy mà thật có giá trị liên thành.

Suy nghĩ kỹ càng Nhi An vội lấy áo khoác chạy nhanh xuống quầy tiếp tân.

- Xin lỗi, cho tôi hỏi người ở phòng A và phòng K đi đâu rồi a?

Nhi An căng thẳng hỏi nhân viên tiếp tân. Cô cần biết cách để liên lạc để có thêm hỗ trợ a.

- Chào quý khách. Hai vị khách vừa nhắc đến buổi trưa đã trả phòng rồi đi rồi.

Nhân viên tiếp tân nở nụ cười lịch sự trả lời câu hỏi của Nhi An.

- Cảm ơn.

Nhi An gạt đầu vội vã chạy ra ngoài bắt taxi. Vừa lo lắng Nhi An vừa nhắn tin cho A Phong.

" A Phong, em đến công ty hoặc nhà của Tề Gia, gặp Tề Hạo nói anh ấy biết đã có chuyện xảy ra với cô chú. Nhanh lên, đồng thời đưa va mệ tạm lánh khỏi nhà đi

Nhi An."

Vừa nhận tin xong cô lại tiếp tục gọi cho Lâm Phong nhưng anh vẫn không trả lời.

- Đáng chết!

Chửi khế một câu Nhi An vội nhắn tin cho anh nói cô sẽ đi rồi tắt máy. Cô ghé vào một cửa hàng mua vài thứ cần thiết, đặc biệt cô mua một máy ghi âm giấu kín trong người. Dù sao chưa biết có bị gì không nhưng dù sao cũng cần một tỷ bằng chứng. Cô không thể cứ ngu ngốc đi nộp mạng a. Chết như vậy oan uổng lắm.

Gần đến nhà của cô Lục Như Nhi An xuống taxi cẩn thận lại gần ngôi nhà. Cô có giới võ đến mấy nhưng nếu bị tập kích bất ngờ thì cũng vô phương.

Căn nhà tối đen không một tiếng động. Nhi An có thể nghe rõ tiếng giày của mình. Yên lặng quá. Cẩn thận mở cửa bên trong tối đen như mực, bật đèn điện thoại cô chậm rãi đi, cố lắng nghe quan sát kỹ xung quanh. Bật đèn lên, trong nhà trống không có lấy một ai. Chẳng lẽ tất cả đã bị bắt đi hết? Cô đi một vòng căn nhà nhưng vẫn không thấy ai liền cảm thấy lạ. Ngay cả anh em Viên Viên cũng bị đưa đi, họ thì liên quan gì? Chẳng lẽ là không muốn cho ai thấy mặt. Tức chết, mình thật quá bất cẩn, đáng ra phải đưa họ rời khỏi đây từ sớm nếu vậy đâu xảy ra việc gì.

" Bụp "

Đang suy nghĩ thì trước mắt Nhi An đen lại, cô chỉ cảm thấy phía sau có gì đó đập vào rồi không biết gì nữa. Cô đã bất tỉnh.

*

Tại Lâm thị.

Buổi sáng vừa kết thúc cuộc họp anh được thư ký báo tin công ty đột nhiên bị cháy. Vừa nghe tin anh tức tốc trở về đồng thời gọi cho cô nhưng không có tín hiệu. Đành như vậy anh trở về thành phố A một mình. Khi anh đến nơi lửa phần lớn đã được dập tắt, may là không ai bị thương. Lửa bắt nguồn từ lầu cao nhất, nơi đây để tài liệu cũ ít ai lui đến nên khi phát hiện cháy lửa đã cháy rất to. Nguyên nhân điều tra chưa rõ nhưng phía cảnh tìm ra ít đầu mối cho thấy đây là có người cố ý gây ra.

Chín giờ tối. Lâm Phong mệt mỏi từ đồn cảnh sát đi ra, anh mở máy thì thấy ngay tin nhắn của cô. Vừa thấy nội dung anh đã vô cùng hốt hoảng, lái xe trực tiếp đến sân bay bay đến thành phố G.

Nhi An, em làm ơn đừng có việc gì? Cầu em đừng manh động mà làm điều dại dột. Chờ anh.

Trụ sở chính của tập đoàn Tề Thị.

Jenny từ thang máy đi ra hướng thẳng phòng làm việc của chủ tịch mà đi đến. Vừa thấy cô tất cả nhân viên đều cúi chào bởi họ nghĩ cô tương lai sẽ là phu nhân của chủ tịch. Nhìn mọi người cung kính với mình Jenny trong lòng nở nụ cười chua xót. Phải, khi vừa đến đây cô đã luôn nghĩ người đứng bên cạnh Tề Hạo trở thành phu nhân của anh nhất định sẽ là cô nhưng bây giờ thấy hành động này của nhân viên chẳng khác nào cô thấy mọi người đang cười giễu cợt mình. Giễu cợt cô quá tự cao, quá tin tưởng để bây giờ phải thất vọng nhiều như thế này.

Jenny tự nhiên vào phòng làm việc của Tề Hạo mà không bị ai nghi ngờ. Cô mở máy tính tìm kiếm file tài liệu bản thân cần. Cô thật cũng không muốn làm như vậy nhưng là do anh ép cô. Cô đã làm tất cả vì anh, bỏ cả gia đình, bỏ cả danh phận là tiểu thư của tập đoàn lớn chỉ vì có thể theo anh đến đây, có thể ở bên cạnh giúp đỡ anh. Nhưng cuối cùng cô nhận chỉ là sự lạnh nhạt, anh đối với cô chưa bao giờ thay đổi. Cô là... không thể thay thế Nhi An.

Nếu đã không có được cô sẽ hủy hoại nó. Hủy hoại công ty này, cô muốn anh cũng phải gánh chịu nỗi đau giống như cô. Cô muốn thấy anh nhìn công ty sụp đổ, nhìn người mình yêu từ từ biến mất mà không thể làm gì được.

- Xem bấy nhiêu đó đã đủ rồi, không cần làm thêm gì nữa, tất cả cũng vô ích thôi.

Giọng Tề Hạo lạnh lạnh từ phía ngoài truyền vào. Jenny giật bắn người khăn cấp ngắn đầu thì kinh hoàng thấy anh từ ngoài cửa đang thong thả đi vào. Cô cứng cả người nhưng ngoài mặt vẫn lạnh nhạt không xem anh ra gì.

Tề Hạo đứng trước bàn đối diện Jenny, anh chỉ nhìn cô lạnh nhạt nói.

- Ông ta cho cô những gì mà khiến cô phải làm những việc này?

- Anh có tư cách nói điều đó với tôi sao?

Jenny không kiềm nén tức giận nói.

- Tôi bỏ cả gia đình theo anh đến đây vậy mà anh không xem đó ra gì cả. Tình cảm tôi giành cho anh anh ngang nhiên giẫm nó dưới chân không thương tiếc. Anh xem tôi là gì? Chỉ là nhân viên giúp đỡ công ty anh sao?

Nhìn Jenny kích động Tề Hạo im lặng nghe tất cả những câu chửi rủa của cô.

- Người con gái nghèo nàn đó thì giúp được gì cho anh? Cô ta ghét anh hận anh, phá hoại công việc của anh. Tôi thì không ngừng giúp anh vậy nói đi, tại sao hả? Tại sao chưa một lần anh đề mắt đến tôi, chưa lần nào anh nhìn tôi lấy một lần tại sao? Anh thật khốn nạn, đồ đê tiện... a a a....

Jenny nín lấy áo Tề Hạo, cô đánh anh anh vẫn đứng im. Cô không nói mặc cho cô đánh mình. Jenny ngược khuôn mặt đầy nước mắt nhìn anh.

- Nói cho em, nếu... anh gặp em trước có phải anh cũng sẽ yêu em không?

- Sẽ không. Dù trước hay sau, người tôi yêu vẫn là Nhi An, sẽ không bao giờ thay đổi.

Câu nói của anh đã hoàn toàn chặt đứt mọi hy vọng của Jenny. Cô vô lực buông anh ra thất thần ngã quỵ xuống. Đôi mắt cô trống rỗng vô hồn, nước mắt từng giọt rơi càng nhiều hơn. Tề Hạo nhìn cô như vậy vẫn không chút dằn dỗi nói.

- Cô đừng làm những việc vô ích này nữa, dù có làm gì tôi cũng sẽ không yêu cô. Cô nên từ bỏ đi. Một cô gái tốt như cô không cần phải làm những

việc này vì lão ta.

Nói rồi Tề Hạo mang laptop ra khỏi phòng. Vừa đi xuống tầng trệt anh thấy ngay A Phong đang cố chạy thoát khỏi bảo vệ mà vào đây.. Anh nhú mào đi đến ra hiệu cho người lui rồi hỏi cậu.

- Em đang làm gì ở đây?

Vừa thấy anh Tuấn Phong vội vã chạy đến. Từ khi nhận tin nhắn của bà già cậu đã cảm thấy có cái gì đó sắp xảy ra, là điều không may mắn. Ngay lập tức cậu chạy đến đây tìm anh nhưng bảo vệ lại không cho cậu vào, vì gấp rút nên cậu đành ra tay đánh s người rồi xông vào.

- Mau lên trở về thành phố G, chị tôi có thể đang gặp nguy hiểm, chị bảo... cô chú xảy ra chuyện rồi.

Tuấn Phong lo lắng nắm tay anh kéo ra xe vừa hét hải nói. Vừa nghe cậu anh hoảng hốt cùng cậu đến xe định lái đi thì máy liên báo có tin nhắn. Từ một số lạ.

" Trước tám giờ ngày mai, đem tất cả tài liệu bằng chứng người thu thập được đến cảng V, thành phố G. Đi một mình nếu không ta không đảm bảo con nhóc sẽ an toàn a. Đừng giờ trò ta có người theo dõi người. Đứng giờ nếu chậm một phút thôi cả ba mẹ người và con bé cùng sẽ đi đời "

Kèm theo tin nhắn là bức ảnh chụp cô tay chân bị trói lại, miệng bị băng keo dán kín, cô đang thiếp đi không biết gì cả.

Nhìn thấy nỗi sợ trong lòng anh càng tăng cao, anh gia tăng vận tốc chạy thẳng đến sân bay. Đáng chết! Anh là không nên để cô ở đó một mình mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Giam Giữ

Tại một nhà kho cũ nằm gần cảng.

- Ừm..

Nhi An mặt mày rên lên một tiếng, cô từ từ mở mắt nhìn xung quanh đến khi tinh thần mình dần trở lại thì nhất thời hết hoảng.

Quái gì! Đây là đâu? Đừng nói đây là nơi giam giữ tù nhân trong truyền thuyết? Không phải xui vậy chứ?!

Nhi An cử động tay chân thì phát hiện tay đã bị còng lại, chân thì bị trói chặt chỉ có thể ngồi yên một chỗ. Chấn nản thờ dài một tiếng cô nhìn kỹ căn phòng bản thân bị giam. Nó rất cũ, cửa sắt lỏng lẻo, sàn đầy bụi, đặc biệt trong phòng không có ai canh gác. Cô đoán có thể họ đang canh ở ngoài. Có xoay người ra sau Nhi An tròn mắt thấy Viên Viên và A Cường cũng đang bị trói nằm bất tỉnh trên sàn, cô Lục Như thì bị trói vào một cây cột lớn ngay cạnh. Nhốt tất cả cùng một phòng sao? Tên này đang cho bản thân có thể một tay che trời hay cho là sẽ không có ai có cơ hội thoát khỏi đây? Suy nghĩ lại thì thật hối hận, Nhi An mi ngu quá! Sao không gọi ai giúp rồi hãy đến hàng cốp? Chưa gì đã liều mạng để giờ ngồi ngu người đây không biết làm gì? Có khi mấy tên kia đến cứu không kịp rồi đi đời nhà ma không chừng. Ấy, thật là khôn bao năm đại một giờ, câu nói của tổ tiên bao giờ cũng đúng mà giờ mới thấm. Có trễ quá chẳng?

- Ừm...

Có người tỉnh?

Nhi An nhìn lại thì thấy A Cường và cô Lục Như cùng lúc tỉnh lại, hai người ngơ ngác nhìn xung quanh.

Có phải ai vừa tỉnh dậy mặt cũng ngu vậy không? Nhi An nhìn nhìn trong lòng thầm nghĩ. Ày, nếu vậy có phải lúc mình tỉnh dậy mặt cũng ngu thế à. Mà xét lại, vậy mấy diễn viên trên TV diễn giả quá rồi, ai tỉnh dậy mặt cũng đẹp ngời ngời. Xạo quá!

(Dao Dao: tý thật vô tư. Muội bá phúc.)

- Đây là đâu?

Cô Lục Như giọng khàn khàn nói. A Cường vẫn trầm mặt nhưng trên khuôn mặt lãnh đạm kia vẫn hiện lên không ít sự lo lắng cùng hoảng sợ.

- Ưm... ưm ưm...

Nhi An khó chịu với miếng băng keo ngay miệng mình. Chết tiệt! Ở đây kêu cứu với ai mà còn bịt miệng? Chơi trội hả?

- Nhi An, cháu... ?!

Lục Như nhìn nhìn Nhi An. Tại sao bọn họ lại ở đây? Bà giờ không nhớ gì cả. Bà chỉ nhớ là ban chiều lúc nhóm Tiểu An vừa rời đi không bao lâu thì đột nhiên có một đám người ngang nhiên xông vào nhà, họ nhào đến bắt bà và Viên Viên, A Cường một hồi chống trả nhưng lại không chống lại họ được, họ quá đông. Sau đó họ bịt một chiếc khăn lên mũi ba người... rồi sau bà không nhớ gì cả. Đến bây giờ tỉnh lại thì đã bị trói ở đây.

Nhi An khó khăn vươn người lại ra hiệu với A Cường giúp cô mở miếng keo. Loay hoay hồi lâu miếng băng keo mới được mở ra. Nhi An thở phào một hơi. Thật thoải mái. Nhẹ cả người.

Nhi An nhìn quanh tất cả phát hiện Viên Viên cũng có dấu hiệu tỉnh lại. Cô bé mở đôi mắt to ướt át nhìn tất cả rồi hoảng sợ khi phát hiện bản thân cùng tất cả mọi người đều bị trói.

Tội Viên Viên, mới mấy tuổi đầu đã gặp chuyện này. Thương cô bé, Nhi An vươn người lại ngồi gần em an ủi.

- Viên Viên ngoan, không sao cả. Mọi việc sẽ ổn thôi. Có chị và anh em ở đây, mọi người sẽ không để ai tổn thương em.

- Đúng a. Tiểu Viên Viên, anh sẽ bảo vệ tốt em.

A Cường cười an ủi đưa em gái. Nhi An nhìn anh, đây là lần đầu cô thấy anh cười, anh cười lên đẹp trai hơn nhiều đấy chứ!

- Này, anh nên cười nhiều một chút, anh cười rất đẹp. Cứ giữ bộ mặt hăm tãi đó thì tổ không kiếm được vợ a.

Nhi An nhìn anh cười trêu chọc. A Cường nhìn cô đỏ mặt tức giận quay mặt đi không thèm nhìn. Thấy anh như vậy cô còn cười lớn hơn. Gì chứ! Tiết kiệm lời cũng vừa thôi, nói như vậy cũng không nói lại sao. Giờ phải nói anh hiền hay kiệm lời đây.

Nhi An xem như là người bình tĩnh vô tư nhất trong bốn người. Cô nhìn nhìn xung quanh ra sức nghĩ cách trốn thoát hay đơn giản hơn là bảo vệ an toàn cho cả bốn người.

- Tiểu An, chúng ta đây là ở đâu?

Cô Lục Như nhìn Nhi An lo lắng hỏi.

- Đây có lẽ là một căn nhà ở gần biển, cháu nghe tiếng sóng biển cùng tiếng tàu nên đoán vậy. Có thể nó bị bỏ hoang đã lâu.

- Sao chúng ta lại ở đây?

A Cường lên tiếng tiếp lời.

- Bị bắt cóc để uy hiếp chẳng? Có thể a.

Nhi An nhàn nhạt dựa người vào tường nói.

- Mọi người không cần lo, trước mắt chúng ta vẫn an toàn. Bọn người bắt cóc sẽ không làm gì đâu, chúng ta vẫn còn rất nhiều giá trị lợi dụng. Chúng không ngu mà đi tổn hại ta.

Thấy sự lo lắng hiện rõ trên mặt ba người Nhi An lên tiếng trấn an. Cô nói hoàn toàn là sự thật, dù không dám chắc nhưng dù sao trấn an tinh thần cũng ổn. Nhưng... nói thì hay vậy thôi, cô cũng sợ mà. Một người chỉ có một cái mạng ai mà không quý. Ày, giờ thoát ra đây cũng là một vấn đề. Giờ chỉ biết ngồi đây chờ thời thôi, cầu cho những tên kia nhanh có cách cứu mình a.

Vừa nghĩ thầm Nhi An vừa sờ sờ nơi bí mật cất máy ghi âm. Chiếc máy được cô nhét vào chiếc tất dưới chân, ống quần rộng nên không ai phát hiện.

May quá! Vẫn còn, may mà chưa bị tịch thu.

- Nhi An, tại sao bọn người đó bắt cóc chúng ta? Chúng ta đâu có đất tội với họ.

A Cường trầm mặt hồi lâu lên tiếng.

- Oa, bất ngờ thật. Hiếm khi thấy anh chủ động bắt chuyện với tôi a.

Nhi An thích thú lần nữa trêu đùa A Cường.

- Cháu nghiêm túc đi Nhi An.

Cô Lục Như nghiêm mặt nói. Sao cô cứ thấy tình hình càng nguy hiểm thì Tiểu An càng đùa dai a.

- Cháu chỉ muốn tình hình giảm bớt căng thẳng thôi.

Nhi An nhún vai nói tiếp.

- Trở lại vấn đề thì... có thể nguyên nhân chúng ta bị bắt là để uy hiếp Tề Hạo. Dựa theo tình hình tôi đoán rất có khả năng anh ta đang nắm giữ vật quan trọng nào đó mà hắn ta muốn lấy lại. Chúng ta quen biết Tề Hạo nên khả năng bắt cóc uy hiếp sẽ rất cao. Mọi người có thể oán hận chửi rủa Tề Hạo, tôi không ngăn cản đâu. Còn một nguyên nhân nữa theo tôi thì không mấy đúng, đó là tên ác ôn thất đức này bắt cô Lục Như vì sợ chuyện năm xưa bị bại lộ, bắt anh em anh vì tiện thể không để ai kịp thời báo cho cảnh sát, bắt tôi.... um, chưa biết. Chắc tôi tình cờ đến cũng nên.

- Vậy... mọi người bị hại là có liên quan đến cô.

Cô Lục Như nghe Nhi An phân tích càng thêm sâu não. Nhìn thấy vậy Nhi An vội trấn an, bây giờ không phải lúc trách tội hay nhận lỗi, quan trọng là làm sao an toàn thoát khỏi đây.

- Cô không cần lo. Cô cũng chỉ là nạn nhân thôi, mọi chuyện trước vẫn chưa rõ, tất cả vẫn là suy luận của cháu thôi. Chúng ta giờ chỉ cần đợi xem tình hình. Bây giờ lo sợ hay tự trách là không được gì.

- Nhi An nói đúng. Chúng ta vẫn là nên nghĩ cách thoát khỏi đây rồi tính sau.

A Cường gật đầu nói.

- Nhưng... em sợ lắm.

Viên Viên thở thê nói, đôi mắt đen uồn uồn của cô bé khiến mọi người thêm thương cảm.

- Tiểu Viên Viên ngoan, có mọi người ở đây, con không cần sợ.

Lục Như cười hiền hậu nói với cô bé. A Cường và Tiểu An nói phải, bà lo lắng mãi cũng chẳng ít gì, lại càng làm Viên Viên thêm sợ.

- Em yên tâm. Có anh đây.

A Cường nhích người lại gần em an ủi nói.

- Em yên tâm. Sớm hay muộn mấy soái ca cũng đến thôi.

Nhi An thờ ơ nói.

Phải. Sớm nhưng chưa biết là bao giờ.

- Có ai ngoài đó không? Có ai không? Có chết cũng lên tiếng a!

Nhi An hướng ra cửa gân cổ hô to. Mọi người ai nấy đều kinh ngạc nhìn cô.

Sao lại gọi họ vào? Cô là định làm gì?

Nhi An không nói chỉ tiếp tục gọi.

- Bị điếc à? Hay câm rồi? Mau vào đi! Không thì trong này chết hết cũng kéo mấy người theo a.

- Mẹ nó! Muốn gì hả?! Muốn chết à?

Một người nam nhân dáng người cao lớn, da đen, tóc nhuộm đỏ, tai bấm khuyên, ăn mặc như dân chơi ngoài phố. Nhi An nhún mày khó chịu khi thấy hắn ta. Ôi, hại cả mắt nhìn, mất cả mỹ quan xung quanh. Chắc... chắc...

- Bọn mi muốn ăn đòn hả?

Hắn ta bước đến trừng mắt dữ tợn nhìn tất cả. Hắn ta tay cầm một cây gậy hung hăng chỉ vào mặt từng người. Hành động này càng làm Nhi An nổi quạu, trừng mắt hét.

- Mẹ nó! Bà đây kêu thì không được à? Đói sắp chết mà không được kêu hả? Được, bà đây chết cũng phải kéo mi chết theo. Đợi đi, con tin mà chết xem mi ăn nói thế nào! Mẹ nó, cút! Để bà đây rảnh rồi chết!

Hừ. Vừa vào là thấy chướng khí rồi không ngờ còn dám lớn tiếng với bà. Bà mà không cho mi một bài học thì không hả được con tức này.

Thấy Nhi An dám lớn tiếng tên côn đồ nhất thời kinh ngạc chưa biết làm gì nhìn cô, cả ba người cô Lục Như cũng hết hồn trân trân nhìn cô. Cô mặc tất hung hăng nói.

- Bà bảo không nghe? Cút!

Giọng điệu cô càng ngày càng khó chịu. Mới ban đầu hắn ta còn bắt ngờ nhưng sau liền phản ứng lại.

- Mẹ... mi dám chửi ông! Ông đánh mi!

Hắn ta hùng hổ xông lại phía cô, tay giơ cao định tát thì bị ánh mắt lạnh lẽo của Nhi An làm run sợ vài phần mà khựng lại.

- Sao? Ông chủ các người không dặn làm con tin bị thương thì mạng cũng mất an toàn à? Nào, thử đem mạng ra cược xem.

Lời nói của cô mang vài phần đùa giỡn trào phúng, vài phần thách thức khiến tên côn đồ cũng phải do dự. Nếu ông chủ không dặn hắn ta canh giữ tốt con tin không để nó bị tổn thương thì con nhỏ này chắc chắn đã chết.

- Sao? Nếu đã không làm được thì hãy ngoan ngoãn nghe ông chủ mi nói. Mau, bà đây đói bụng, mau mà đem thức ăn nước uống phục vụ.

Càng nói Nhi An càng khiêu khích sự kiên nhẫn của hắn ta khiến hắn vừa giận lại không thể làm gì.

Bà không những muốn người tức chết mà còn muốn người người tức bản thân còn phải đi phục vụ người đó. Hừ, con tin cũng có quyền lợi của con tin, không tận dụng thì bỏ phí ra à?

- Mà làm gì mà lâu vậy hả?

Một tên ăn mặc màu mè khác ngang tàng bước vào hội đồng bọn. Thấy đồng bọn đứng yên tại đó liền đến hỏi thì thấy đồng bọn của mình mặc đó bưng vô cùng tức giận.

- Mà sao a?

-...

Thấy hắn ta không trả lời Nhi An cười một cái nói hộ.

- Hắn ta đang tức giận cần có cái gì đó đánh cho xả stress. Người nếu rảnh thì làm bao cát chịu trận đi.

- Mi nói gì? Muốn...

- Muốn cho ta ăn đòn chứ gì?

Chưa gì Nhi An đã xen vào cắt lời cười khinh bỉ nói.

- Có cần ta nói lại những gì ta đã nói với bạn mi không?

- Giỏi rất có khí phách.

Một giọng nói trầm ổn từ ngoài cửa vọng vào. Từ xa Nhi An đã thấy Tê Khang cùng Hạo Nam đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Giam Giữ 2

Tề Khang đi trước theo sau là Hồ Nam từ từ đi vào, ông đứng thẳng cười âm hiểm nhìn Nhi An, cô không nói gì mắt lạnh lẽo đón nhận ánh nhìn của ông, áp dụng chiến thuật địch không động ta cũng không động mãi nhìn Tề Khang như vậy.

- Sao? Cháu ở đây tốt chứ?

Mãi lâu Tề Khang mới cười nhẹ nói với cô, một khắc ông khẽ đưa mắt lướt qua nhìn hết người trong phòng.

- Oh? Tay chân bị trói, bị quất nạt, đói không có thức ăn mà dùng hơn nửa lại ở trong căn phòng cũ thế kỷ này, thử hỏi... nếu là ngài đây thì thoải mái không?

Nhi An cười khinh miệt nói. Cô không phải hạng người bị liệt cơ mồm mà không nói tiếng nào. Điều cần nói, lúc nào cần nói cô cũng sẽ không kiêng lời. Đặc biệt cô càng hứng thú với bà vụ châm chọc những hạng người cáo già ác độc này.

- Ngài thấy tôi nói đúng không? Nói thật, nếu ngài thả tôi đây đi lại thoải mái một chút, ăn ngon một chút... vậy thì, có lẽ tôi sẽ thông thả lịch sự nói chuyện với ngài.

- Hồn láo!

Tên côn đồ đầu đồ hét lên định toan đánh Nhi An thì bị một tay gior lên của Tề Khang ngăn lại. Ông không tức giận mà còn nhẹ nói.

- Thế sao? Ta thật không biết.

Nói rồi ông quay lại trừng mắt hắt ngã Hồ Nam.

- Người làm việc như thế này sao hả? Mau. Còn không cho người mang thứ ăn lên!

Nhìn cảnh này Nhi An nhăn chặt mày suy nghĩ. Chẳng phải tên này là tay chân đắc lực của lão sao? Hà có gì phải đối xử thô bạo hà khắc như vậy? Gặp những lần trước, chưa một lần nào cô thấy lão ta hung hăng như vậy, đặc biệt là với thuộc hạ, nay lại còn là Hồ Nam..

Thấy vậy cô thêm nhiều lần chú ý đến Hồ Nam. Anh không nói hay phản kháng dù chỉ một chút, chỉ là im lặng như cam chịu cúi người đứng dậy nói với hai tên côn đồ khẽ rồi phục mệnh đứng ngay vào vị trí sau Tề Khang. Nhìn anh có sao cô cứ thấy có cái gì đó như cảm hận từ người anh toát ra, nhìn mắt hay khuôn mặt anh cô lại không thấy biểu hiện nào thể hiện điều đó, tất cả chỉ là sự tĩnh lặng như vô hạn.

Thức ăn được mang vào đặt trước mặt Nhi An, thấy chúng mày cô càng cau chặt hơn. Hay nhi? Quả thật là thức ăn nhưng sao lại chỉ có một phần? Chẳng lẽ ai yêu cầu mới có sao? Dành mặt à? Nghĩ rồi Nhi An cười khẽ nhìn thẳng Tề Khang châm chọc.

- Đây là ý gì đây giám đốc Tề?

- Chẳng phải cháu đói sao? Đây là những thứ cháu yêu cầu.

Tề Khang cười ngồi vào chiếc ghế tựa bọn thuộc hạ mang đến, ông ngồi đối diện cả bốn người, như một vị vua cao quý, tay cho vào túi quần, chân bắt chéo, lưng nhẹ tựa vào ghế.

- Tôi vậy phải khen ngài biết đối đãi với con tin sao? Nếu đã mang đồ ăn, vậy tại sao không nhân tiện mang lên bốn phần? Mang một phần như thế này tôi có thể nghĩ... ngài là đang cố ý độc chết một mình tôi không?

Nhi An không sợ, tựa người vào tường, dễ chịu cười nói.

- Sao có thể. Ta chỉ làm đúng yêu cầu của cháu, cháu nói đói ta đáp ứng mang thức ăn đến. Còn những người khác... chúng im lặng, coi như bị câm thôi.

- Ngài thật biết cách nói a, ngay cả hiểu ý trong lời nói của người cũng thật khác người.

- Quá khen rồi.

Tề Khang cười nói nhưng khi nghe câu kể của Nhi An nụ cười của ông cứng lại, ông khẽ nghiêng răng.

- Khen? Tôi chê rõ thế mà. À, tôi quên ngài là hay suy nghĩ không giống người thường.

- Cháu nên hiểu... sự nhẫn nhịn của ta cũng có giới hạn.

Mắt Tề Khang lạnh đi ánh lên sự ngoan độc.

- Cháu tất nhiên biết. Tuy nhiên, cháu xin mạn phép hỏi một điều. Ngài đây là "mời" chúng tôi đến đây làm gì? Ngài cũng nên biết, không một ai trong chúng tôi có thời gian hay hứng thú muốn gặp ngài.

Không còn là vừa cười vừa nói chuyện. Giọng Nhi An lạnh run thể hiện rõ sự kiên nhẫn của cô đã không còn, dài dòng hay châm chọc nhau chỉ thêm mất thời gian. Hiện tại cũng nên nói vào chuyện chính.

- Cháu chẳng phải đã biết?
- Phải. Biết nhưng là chỉ một phần.
- Một phần? Cháu khiêm tốn?
- Tôi không phải thần thánh. Tôi không tài nào nhìn thấu tất cả. Nói đi, nếu ông cần con tin, chỉ cần mình tôi là được, thả ba người họ đi.
- Con tin như cháu có tư cách nào nói điều đó với ta?
- Nói tư cách thì có rất nhiều. Chẳng như... tôi biết ngài giám đốc đây là hung thủ đứng sau ra lệnh cho vụ tai... không, vụ giết người bảy năm trước.

Nhi An cười nửa miệng nhìn ông. Nghe câu nói của cô Tề Khang đứng bật dậy mắt tròn lên dữ tợn trừng cô, ông hít thở nặng nề, tay nắm thành quyền. Dáng vẻ quý tộc mới đây biến mất thay vào là một tên trùm đầy hung ác. Nhìn Tề Khang như vậy cả cô Lục Như đều run sợ, A Cường có phần e dè ông, còn Viên Viên khóc nức nức sát vào Nhi An. Tề Khang giọng có phần run run hỏi cô.

- Sao nguoi....
- Đừng hung hăng như vậy, ở đây có con nít, ngài làm cô bé sợ a.

Chọc tức được Tề Khang giận run Nhi An không quan tâm quay sang dịu dàng an ủi Viên Viên.

- Tiểu Viên Viên ngoan, không sợ. Có chị ở đây. Ngoan nào, đừng khóc.

Hồi lâu lấy lại bình tĩnh Tề Khang hít sâu lấy lại phong phạm quý tộc, ông nhàn tản ngồi lại vào ghế giọng lạnh băng nói.

- Hừ, có thì thế nào?
- Sao? Ngài không sợ?
- Sợ? Ta phải như vậy?
- Vậy ngài nói đi. Dù sao tôi cũng không có khả năng an toàn rời khỏi đây. Ngài cũng nên cho những con người sắp chết như chúng tôi đây đáp án. Vụ năm xưa là do ngài gây ra và giá họa cho cha tôi?
- Phải. Ta là hung thủ, là kẻ đã giá họa cho cha nguoi. Thì đã sao? Tất cả đã không còn gì nữa.
- Tại sao phải giá họa cho cha tôi? Ông ấy không liên quan gì đến Tề gia!

Nói đến đây Nhi An tức giận hét lớn. Chính hắn ta, chính hắn đã hại ba cô mất cả danh dự, người người khinh miệt, công việc hay nhân cách đều bị người khác coi rẻ xa lánh. Đáng chết! Hiện tại cô thật muốn đến đánh chết tên khốn này!!!!

- Sao lại không liên quan? Nếu không có ba cô giúp thì làm sao Tề Khương có thể ngồi lên ghế chủ tịch? Chính hai đứa khốn đó đã hại cả con đường tương lai của ta!

Tề Khang hung hăng phản bác lại câu nói của cô. Ông gần như thống hận hét lên.

- Ông sai rồi. Là do năng lực của chú Khương cao hơn ông. Hiện tại ông là tổng giám đốc, chức vị chỉ đứng hàng thứ hai sau chủ tịch, có gì phải làm những việc này?

Ngu ngốc! Con người luôn là như vậy. Ích kỷ, bản thân luôn muốn là bá chủ, chủ nhân của kẻ khác, chức vị hay tiền tài phải cao nhất. Tham lam... chưa bao giờ là kết thúc.

- Nguoi thì biết gì?! Ta đã bán mạng làm việc, bỏ cả người mình yêu vậy mà... cái nhận được là đứng thứ hai, trong khi Tề Khương chẳng làm gì mà có tất cả. Dù ta có làm tất cả thì cái nhận được cũng không ai liếc mắt đến. Đó là bất công!

Tề Khang hét lớn như đang thống hận tất cả. Tiếng hét như tiếng rên đau đớn tột cùng.

- Ông sai rồi! Tất cả chỉ do mình ông nghĩ tiêu cực. Chú Khương làm chủ tịch là do năng lực của chú ấy cao hơn ông. Ông không làm tốt thì sao ông có thể giữ chức tổng giám đốc? Sao ông có thể nắm giữ quyền lực thứ hai? Những lời nói kia chỉ là sự biện hộ của chính lòng ích kỷ của riêng ông! Những việc ông hiện tại nhận tất cả cũng do ông gây ra mà lãnh hậu quả thôi!

Nhi An tức giận hét lớn phản bác lại toàn bộ lời của Tề Khang. Tất cả điều xảy ra với mọi người hay với chính hắn cũng đều là do hắn ta gây họa mà chuốt lấy.

- Không phải nguoi nên nguoi nghĩ vậy. Tất cả đều cho như vậy vì không phải các nguoi rơi vào tình trạng này.

Tề Khang lấy lại bình tĩnh cười mỉa nói.

- Thật. Ta cũng không muốn các nguoi hiểu làm gì. Bởi... không lâu nữa các nguoi sẽ biến mất.

Tề Khang cười như vô tội nói. Phải, chỉ cần tất cả biến mất ông sẽ có mọi thứ.

- ...

Nhi An kinh ngạc nhìn ông nhưng rồi cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Làm sao? Chẳng lẽ hán ta định giết tất cả trước khi có người đến? Như vậy không ổn. Mau, Nhi An tìm cách đi.

- Sao? Nghe đến chết thì sợ đến nỗi không nói được gì? Nhi An, ta không nghĩ cô lại sợ chết a.

Thấy cô không nói ông càng thêm chăm chọc.

- Sao không a. Ai mà không sợ chết. Con người chỉ có một cái mạng nhỏ thôi, mất thì đâu thể lấy lại.

- Không cần lo. Chỉ một nhát đâm hay một viên đạn này....

"Đoàng!!!!!! "

Tề Khang lập tức bất ngờ đổi hướng bắn ngay vào đùi phải của Hồ Nam khiến anh ngã khụy xuống trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người. Nhi An trợn mắt nhìn cảnh tượng vừa diễn ra rồi nhìn Tề Khang đang rất hả hê tiếp tục bắn vào đùi trái của Hồ Nam. Anh đau đến đổ mồ hôi lạnh ngã nằm trên sàn, tay giữ chặt vết thương tiếng rên đau phát ra từ kẽ răng.

Tiểu Viên Viên kinh hoàng khóc thét lên ép mạnh người vào Nhi An, cô Lục Như và A Cường quay đầu đi nơi khác không muốn nhìn cảnh tượng thảm khốc này.

Tề Khang hả hê nói.

- Sao? Kinh ngạc lắm phải không?

- A?!!!!!!

Ông tiếp tục bắn vào chân Hồ Nam thêm phát nữa.

- Thôi đi. Ở đây có con nít, dừng ngay!!!!

Nhi An hét to nhưng Tề Khang tuy dừng súng nhưng ông ta lại dùng cây đánh Hồ Nam, miệng không ngừng nói.

- Nguoi nên biết phản bội ta phải có kết cục như thế nào? Dám phản bội ta, ta sẽ cho nguoi ném trái thế nào là địa ngục.

Hồ Nam vì quá đau đớn anh chỉ có thể cam chịu, chỉ có thể cắn răng ép bản thân không kêu ra tiếng.

- Thôi đi!

Nhi An đẩy Viên Viên về phía A Cường bản thân cô trườn lại chỗ Hồ Nam, không may chân cô bị cú đá của Tề Khang làm cho bị thương. Cô rên một tiếng đau đớn.

Chết tiệt! Thương người làm chi để bản thân bị thương.

Nhìn thấy cô Tề Khang tạm dừng lại.

- Nhi An, muốn bản thân chịu chung số phận với hán ta sao?

- ... Ư...

Cô chưa trả lời. Vết thương ở chân khiến cô đau đến chảy cả mồ hôi lạnh. Đáng chết! Vết thương... đau quá!

- Ngu ngốc! Sau phải cứu tôi?

Hồ Nam yếu ớt lên tiếng, anh cố hé mắt ra nhìn cô.

- Để người khác chết trước mặt mà không làm gì, tôi làm không được.

Nhi An liếc mắt nhìn anh nói. Cô khẽ quan sát hết thương thế của anh thì nhăn mày, vết thương này mà không cứu kịp có khi hấn ta đi gặp Diêm Vương thật.

Xong cô liền cắn răng, giọng lạnh lẽo nói Tề Khang.

- Ngay cả thuộc hạ ông cũng tàn nhẫn như vậy thử hỏi ai có thể quan tâm ông. Chính ông đã tự tách mình ra khỏi mọi người.

- Ha, nguyên nhân ta làm vậy cô cũng nên hỏi tên khốn kia.

Tề Khang cười ác nói. Nhi An nhăn mặt nhìn Hồ Nam.

- Ông đã phát hiện từ lúc nào?

Hồ Nam cắn ăng nói.

- Từ khi kế hoạch của ta bị phá hủy. Bản kế hoạch đó chỉ có ta biết rõ, mặt khẩu máy tính ngoài ta chỉ có người và việc của Jenny...

- Ông đã cố tình thử tôi.

- Ân. Người cũng nên biết sẽ chết khi làm như vậy. Tại sao?

- Tại sao? Ông cũng nên biết rồi a.

Hồ Nam cười một tiếng. Nực cười cho anh, làm việc cho kẻ thù từng đây năm mà không hề hay biết gì.

- Người là...

Tề Khang nghi hoặc hỏi. Ông cũng đã phần nào đoán được.

- Phải. Tôi là con của người nhân viên ông giết vì không hoàn thành nhiệm vụ của ông.

Hóa ra...

- Ông chủ. Họ đã đến.

Một tên áo đen đứng ngoài cửa thông báo cho Tề Khang.

- Ân.

Ông không nói gì nữa liền ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Kết Cục

- Đây, anh không sao chứ? Chắc chưa chết đâu hả?

Nhi An cố ngồi thẳng người dậy nhướn mày nhìn Hồ Nam hỏi. Đừng nghĩ cô là người tốt như vậy mà hy sinh mạng mình cứu hấn ta, chẳng qua cô không tài nào muốn Tiểu Viên Viên thấy mấy cảnh bạo lực chết chóc này, cô bé còn quá nhỏ, rơi vào hoàn cảnh này đã là quá sức chịu đựng.

- Cả hai không sao chứ?

Cô Lục Như cùng A Cường đồng thanh hỏi. Vừa rồi khi bà thấy cảnh tượng kinh khủng đó bà thật sự run sợ chỉ muốn ngất đi nhưng không tài nào được.

- Cháu không sao.

Nhi An ngoáy đầu nhìn cô Lục Như cười trả lời.

- Tôi... ổn.

Hồ Nam run rẩy nói. Anh ổn mới thật sự lạ, chịu ba phát đạn vào người lại thêm những đòn đánh tàn nhẫn kia, anh bây giờ còn tỉnh táo đã là vô cùng

may mắn. Tề Khang, tôi sẽ khiến ông phải chết không có chỗ chôn!

- Ông mới lạ a. Giờ nói chuyện được là may rồi, coi như hấn ta vừa từ cõi chết đi ra. Cảm ơn đi, tôi vừa vớt mạng anh trở về đây.

Nhi An hếch cằm nhìn nhìn Hồ Nam đang đau đớn nói. Nhìn cảnh này thật ngứa mắt, đau thế mà không than hay kêu đau, lại còn nói giọng không sao? Muốn ra oai trước đàn bà con gái à? Hừ, miễn. Bà đây vừa nhặt mạng mi về đây!

- Tiểu An, cháu thôi a. Cậu ta giờ đang đau đấy.

Cô Lục Như nghe Nhi An nói liền lên tiếng trách mắng. Con nhóc này, bộ nó có thù hằn với cậu trai này sao? Người ta dù gì cũng đang bị thương, nó không nhẹ nhàng chút à.

Nghe vậy Nhi An trề môi quay mặt chỗ khác. Hồ Nam bên này cố nhịn đau gượng người ngồi dậy.

- Không sao. Tôi ổn.

Nói xong với cô Lục Như anh quay sang nói cảm ơn cô.

- Cảm ơn đã giúp.

- Vậy còn tạm được.

Nhi An nhìn anh gật đầu. Cơ bản cũng phải vậy a. Nhi An nhìn Hồ Nam lạnh giọng nói.

- Nói đi. Anh đã làm gì mà hấn ta lại làm vậy?

- ...

Anh cúi đầu im lặng không nói.

- Ok. Không nói cũng được, dù sao tôi cũng phần nào đoán được. Chắc cũng là vì trả thù nhĩ? Mà theo đoạn đối thoại vừa rồi, có vẻ người anh giúp là Tề Hạo.

- ...

Hồ Nam không nói chỉ hơi tròn mắt nhìn cô kinh ngạc chốc lát rồi nhanh cụp mắt xuống. Giờ anh đã hiểu, tại sao cả Tề Hạo lẫn Lâm Phong lại yêu cô gái này như vậy. Ngay cả lão khốn đó cũng muốn cô ta giúp. Cô ta... thật quá thông minh.

- Không cần đánh giá tôi quá cao, chỉ là tôi tự biết bản thân hơn người được rồi.

Mọi người: -_-||

(Dao Dao: tỷ tự luyến quá! -_-)

" Cạch "

Chiếc còng tay Nhi An bật mở trước sự kinh ngạc của mọi người. Cô cười nểm vờn vai thoải mái rồi cởi dây trói ở chân.

Oa... nhẹ cả người.

- Không cần kinh ngạc nhìn cháu, chẳng qua đây là chiêu do Hunter dạy thôi. Chẳng phải sáng hôm qua cháu có nhờ anh ấy chỉ mọi người sao?

Cô nói một mạch rõ nguyên nhân rồi lại giúp A Cường và Viên Viên cởi trói, giúp được cả hai bản thân cô lại cởi trói cho cô Lục Như, A Cường thì giúp dìu Hồ Nam ngồi dựa vào tường.

May mắn, may mắn... nếu không nhờ Hunter kịp thì giờ đã chôn thay nơi khi họ không nổi gà không cách nào gáy này rồi.

- Tiểu An, giờ phải làm sao thoát khỏi đây?

Cô Lục Như được Viên Viên đỡ lo lắng nhìn cô hỏi. Thoát được xiềng xích chỉ là tạm thời, tính mạng tất cả vẫn còn bị đe dọa.

Nhi An trầm tư một hồi lâu suy nghĩ rồi nói.

- Tình hình chúng ta vẫn chưa nắm rõ, hiện tại cháu nghĩ chúng ta nên tìm một chỗ trốn trước trong căn phòng này, bây giờ chúng ta là con tin nên chắc chắn bọn chúng sẽ lại vào đây, chúng ta trước hết nên làm chúng rối loạn trước đã.

Nghe theo ý kiến của cô mọi người nhanh tìm chỗ kín đáo để trốn, riêng cô lại tự trói bản thân lại, chiếc máy ghi âm cô giao lại cho A Cường căn dặn anh thật kỹ phải giao tận tay Tề Hạo. Ngồi lại vị trí cũ, nếu cô suy luận không nhầm thì bọn chúng sẽ lại đến để đưa con tin đi. Cô muốn xem tiếp theo

việc gì sẽ xảy ra.

*

Tại một gian phòng khác rộng hơn. Tề Khang ngồi bắt chéo chân trên ghế thông thả châm điếu thuốc hút, ông nhìn Tề Hạo âm hiểm hận hận rồi khẽ mỉm cười.

- Cháu của ta, lâu quá không gặp.

- Thứ ông cần tôi đã mang đến, thả họ ra.

Tề Hạo căm hận nhìn ông, giọng lạnh đến âm độ nói. Dám tổn hại đến người anh yêu thương, anh sẽ không nhẹ tay nữa.

- Vậy là tên phản bội kia đã kịp thông báo cho người. Cũng rất nhanh.

Tề Khang nâng điếu thuốc nhìn nhìn nó cười giễu.

-...

Tề Hạo nhăn mặt. Chẳng lẽ... Hồ Nam đã xảy ra chuyện? Vậy mấy người Nhi An hiện tại...

Bỗng Tề Khang cười cười nói.

- Không cần lo. Bọn họ vẫn còn rất khỏe, chẳng qua là không được bao lâu nữa.

- Ông dám!!!!

Tề Hạo hét lên. Đáng chết! Hắn ta còn muốn làm gì?

- Lo gì a. Bọn họ hiện tại vẫn còn tốt. Tề Hạo, ta thật sự phải khen người. Chọn yêu một cô gái như con bé đó quả không sai lầm, con bé thật sự rất thông minh.

Đang nói thì một tên thuộc hạ bước đến nói nhỏ gì đó vào tai ông khiến mặt ông đánh lại, cho người lui đi Tề Khang nhìn về mặt Tề Hạo thoáng biến đổi rồi nhanh trở lại bình thường thì cười khẽ.

- Cô ấy đâu? Tiểu An không liên quan gì đến việc này.

- Nếu đã muốn gặp như vậy... ta sẽ cho đôi trẻ gặp nhau.

Sau cái phát tay của ông hai tên áo đen áp giải Nhi An đến giữ cô đứng bên trái ghế ngồi của ông. Vừa nhìn thấy cô tim anh như được thả lỏng.

Em vẫn an toàn.

Định bước lên thì bước chân của anh bị chặn lại bởi phát súng của thuộc hạ Tề Khang.

"Đoàng!!"

- Sao lại gấp gấp như vậy? Từ từ nào.

Tề Khang chắc chắc hai tiếng nói.

- Thả cô ấy ra!

- Tên khốn này! Sao ngu ngốc đến nỗi đến đây một mình thế hả? Không biết dẫn ai theo à? Nhiều tay chân thế để trung làm kiêu hả?

Tiếng hét đầy tức giận của Nhi An khiến mọi người trong phòng bất ngờ giật mình kinh hoàng nhìn cô.

Đâu ra loại con tin này thế, hử?

(Dao Dao: -_-||. Tôi không quen người này.)

Nhi An một bên thở hì hục. Đáng chết! Là do bà chưa ăn gì nên tha cho mi, không thì... Mà ngu cũng chưa cho kẻ khác ngu a, ai lại ôm ngu hết vô người chứ? Đi một mình để nạp mạng à? Hừ, cứ tưởng có người đến cứu ai ngờ... tức chết người!

Nghe Nhi An mắng mình Tề Hạo đứng đó giật giật khóe miệng, dờ khóc dờ cười. Tiểu An, trong tình trạng này mà em vẫn...

Hết lời nói một hồi Tề Hạo ho khan một tiếng lấy lại phong độ cùng bình tĩnh nhìn Tề Khang nói.

- Thứ ông cần đang ở trong tay tôi, thả cô ấy ra. Thứ này sẽ là của ông.

- Cháu ngoan, sao ta biết đó là thật hay giả.

- Tin hay không thì tùy, tôi đây không lừa ông. Nhưng tôi cảnh cáo, nếu ông dám làm người thân của tôi bị thương dù chỉ một chút... tôi sẽ bắt ông trả giá gấp trăm lần, cũng như vụ tai nạn bảy năm trước tôi sẽ không bao giờ buông tha ông.

Càng nói giọng Tề Hạo càng lạnh đi khiến cả Nhi An cũng phải rùng mình, cô thoáng nhìn nét mặt của Tề Khang thì thấy mặt ông ta hơn phân nửa đã đen như đất nồi.

Cô đã đoán đúng, Tề Hạo trước đã biết Tề Khang là hung thủ của vụ việc bảy năm trước nhưng sao trong bảy năm qua, anh lại không có hành động gì mà còn chung sống hòa bình tạo điều kiện cho ông ta? Chẳng lẽ là... để thu thập bằng chứng?

- Ân. Bây giờ trao đổi công bằng, ông thả tất cả mọi người ra, cả Tề thị lẫn bằng chứng này sẽ là của ông.

Tề Hạo đưa tập hồ sơ dày lên ngang mặt nói với Tề Khang. Anh biết làm như vậy quá nguy hiểm nhưng đâu còn cách nào khác. Thả anh giao cho hắn thứ hắn muốn chứ anh không tài nào đứng yên nhìn người mà bản thân yêu quý biến mất trước mắt mà không làm gì.

- Cháu của ta, những con tin kia ta đã thả đi chỉ giữ riêng lại Nhi An thôi. Cháu cứ yên tâm.

Tề Khang cười cười nói.

- Xạo. Là tôi giúp họ trốn đi à. Định giành làm người tốt à?

Nhi An bên này trề môi khinh bỉ Tề Khang khiến ông lần nữa tối mặt. Tên thuộc hạ thấy vậy định tát cô thì bị ông ngăn lại.

- Trao đổi đi.

Tề Khang nheo mắt lạnh lẽo nói. Ông thật không cách nào tin ba con người bị trói, một tên bị thương nặng mà vẫn có thể thoát khỏi đây trong thời gian ngắn. Chẳng lẽ bên ngoài có mai phục?

Hai tên áo đen dẫn cô đến đứng đối diện cách anh khoảng mười mét. Đợi Tề Khang ra hiệu chúng buông tay để cô đi một tên đi ngay cạnh cô, cùng lúc Tề Hạo cũng mang tập hồ sơ tiến lại. Đến điểm giao nộp anh tay đưa tập hồ sơ tay định nắm lấy Nhi An thì bất ngờ còng tay của cô bung ra, Nhi An xoay người đá mạnh vào tên áo đen, nhanh chân lẹ tay cướp súng từ người hắn, cô nắm tay anh hét một tiếng "Chạy!" rồi chạy về hướng một cây cột to tạm ẩn nấp.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến bọn người Tề Khang chưa kịp phản ứng, đến khi lấy lại bình tĩnh ông ta tức hận hết.

- Bắt chúng! Bắt được giết hết cho ta!

Bọn thuộc hạ lập tức thi hành lệnh, chúng tụ lại cẩn thận tiếp cận chỗ của hai người bọn cô.

Bên này Nhi An khó khăn thở hắt ra. Chết tiệt! Chân mình đau quá! Vết thương hình như sưng tấy lên rồi...

Thấy Nhi An đau đến nhăn mặt Tề Hạo nhăn mày nhìn thấy chân phải cô run run, anh bất ngờ nhẹ động vào thấy thì cô đau hét lên.

- Diên à?! Không thấy tôi đang đau sao?

- Bọn chúng đánh em?

Tề Hạo không quan tâm tiếp tục xem xét vết thương, càng nhìn anh càng cau chặt mày. Đáng chết! Vết thương ngày càng nặng.

- Bây giờ quan tâm việc này làm gì, sống ra khỏi đây mới là vấn đề. Chúng... đến rồi.

Nhi An khó khăn lo đầu ra quan sát nói.

- Đừng lo.

Tề Hạo cười lấy từ hai bên hông ra hai khẩu súng.

- Đầu phải anh đến đây để nạp mìn.

- Hay nhớ? Đến một mình mà bảo không? Anh là thánh chắc!

Nhi An khinh bỉ nhìn anh. Hắn ta đang tự luyện đả hổ? Tưởng có ba khẩu này mà rồi được đây à? Bọn chúng một trăm tên là ít à.

- Anh nhất định sẽ đưa em rời khỏi đây.

- Thoát được hãy nói, ông tướng. Chúng đến!

Nói xong cô xoay người lên đạn nhắm chuẩn bắt đầu bắn. Nói thật cô là dựa vào kinh nghiệm chơi bắn súng ở khu trò chơi mà bắn thôi, chiến trường cũng chỉ qua game, hiện tại thực chiến... có hơi không mấy tự tin.

Tề Hạo cười rồi tham chiến cùng cô. Anh và cô nhắm khá chuẩn khiến số lượng của chúng giảm nhanh. Bọn chúng hoảng loạn nhanh tìm chỗ ẩn nấp.

Cô và anh thay phiên nhau bắn nhưng được hồi lâu lại này sinh vấn đề đó là, số lượng đạn không đủ.

- Này, anh có mang đạn dự phòng không?

- Có.

- Mang ra.

- Hết rồi.

-...

Cha nội. Cha nói sớm một chút thì chết à?

- Có quân tiếp viện không?

- Có.

- Sao chưa đến?

- Anh sao biết được?

-...

Cô thề từ giờ đến thoát khỏi đây không hỏi anh lần nào nữa. Tề Hạo nhìn cô khẽ cười nói.

- Mọi người thế nào?

- Họ vẫn còn ở trong căn phòng giam đó, chẳng qua... chưa biết bọn chúng khi nào phát hiện. Vậy nên... chúng ta nhanh lên.

- Ân.

Cả hai đành xoay qua thì anh bất ngờ phát hiện có một tên đã lọt vào được đây và đang chĩa súng vào cô.

- Coi chừng.

Tề Hạo hét lên che người cho cô, nhắm súng vào hắn ta cùng lúc tên đó cũng nổ súng. Hắn ta trúng đạn ngã xuống, tay trái anh thì dính đạn ra rất nhiều máu. Cô hét hoảng lo lắng sốt ruột hỏi anh.

- Không sao chứ?

Nhìn cô đang lo lắng cho mình anh chỉ cười bảo không sao. Dù bị thương nhưng anh thấy cô vì mình mà lo lắng, vậy đã đủ để anh biết cô vẫn còn yêu anh.

- Tề Hạo, đi ra đi. Nếu không hai người này sẽ chết!

Nghe giọng của Tề Khang hai người ló đầu ra thì đồng tử co lại. Là cô Lục Như và A Cường. Nhi An xanh mặt nhìn hai người bị trói chặt bắt quỳ ở ngay trước Tề Khang, tay ông cầm hai khẩu súng chĩa vào đầu hai người.

Tại sao....?

Cô và anh nhìn nhau rồi cùng đi nhau đi ra. Tề Hạo nhìn ông ta nói.

- Tôi ở đây. Thả họ ra.

- Ha ha ha....

Tề Khang cười to nhìn anh.

- Tề Hạo a Tề Hạo, người nghĩ lấy người ra thì ta sẽ thả hai đứa này? Lắm to. Hôm nay không đưa nào có thể thoát khỏi đây!

Nói rồi ông nhắm súng vào người cô bóp cò, Tề Hạo xoay người ôm lấy cô đỡ viên đạn. Viên đạn bắn vào ngực trái của anh, máu tuôn ra dữ dội. Nhi An đứng lặng nhìn anh từ từ trượt khỏi người cô.

Một lần nữa anh cứu cô, giống như... bảy năm trước... anh thay cô đỡ nhát dao... Trái tim cô đau nghẹn như viên đạn xuyên tim, máu tuôn tràn ra.

Nhi An hét lên nhắm súng ngay vào Tề Khang mà nổ súng. Viên đạn xuyên qua hông trái của ông ta khiến ông ta ôm người ngã xuống. Nhi An bỏ súng ôm lấy người Tề Hạo đang đầm đìa máu khóc nức từng hồi. Cô Lục Như hét lên thảm thiết vùng vẫy muốn chạy lại phía anh. Ngay từ phát súng kia, trí nhớ của bà đã hoàn toàn trở lại. Con trai bà, con trai bà xa cách bảy năm...

Bọn thuộc hạ thấy ông chủ bị bắn liền giờ súng về phía cô nhưng lại bất ngờ bị bắn. Người của Tề Hạo do Sở Mạnh dẫn đầu tràn vào từ bốn phía bao vây tất cả, theo vào còn có cả cảnh sát.

Mọi người được giải cứu, Tề Khang bị cảnh sát còng tay đưa đi. Tề Hạo được đưa vào xe cứu thương, Nhi An lên xe theo anh đến bệnh viện.

Ngoài phòng cấp cứu Nhi An bắt an đi qua đi lại. Bây giờ cô biết cô vẫn còn yêu anh rất nhiều, yêu đến nỗi không thể buông tay. Mất anh... cô không chịu nổi.

Mười tiếng Tề Hạo không phòng cấp cứu là mười tiếng Nhi An thấp thỏm ngồi chờ đợi. Cô không đi đâu cả, ngay cả cô Lục Như đến khuyên mà vẫn không lay chuyển được, cuối cùng bác sĩ đành đến đây băng bó vết thương cho cô.

Mười tiếng qua đi, Tề Hạo được đưa ra ngoài vào phòng hồi sức. Anh đã qua giai đoạn nguy hiểm, rất may viên đạn bắn trật tim, nó chỉ cách tim ba centimet. Bây giờ phải chờ anh tỉnh lại.

Ba ngày trôi qua anh vẫn hôn mê bất tỉnh, chưa có dấu hiệu nào tỉnh lại. Ngày nào cô cũng đến thăm anh, nói chuyện với anh và ngày nào cô nhìn anh cô cũng rơi nước mắt.

Anh ngốc quá! Sao giúp cô đỡ viên đạn làm gì? Tại cô ngốc thôi. Nếu không có anh người nằm đây đã là cô. Bảy năm trước anh giúp cô đỡ dao, bảy năm sao anh thay cô trúng đạn. Anh lúc nào cũng thay cô chịu mọi tổn thương.

Ngày thứ tư...

Khi cô đang nói chuyện với anh, nước mắt cô bất giác rơi xuống, cô cuối đầu cắn môi không khóc thì....

- Ngốc quá! Sao lại khóc?

Giọng nói ảm áp của anh khẽ khàng vang lên. Vọng vào in sâu vào tim cô....

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đại Kết Cục

Ngay khi vừa nghe tin Tề Hạo tỉnh lại, tất cả người thân quen đều đến thăm anh. Gia đình Nhi An cùng nhau đến thăm anh ngay sau ngày anh tỉnh lại, sau đó là hai người bạn thân vừa trở về nước Minh Hoàng cùng Tần Vũ. Khi vừa nghe việc anh bị thương nhập viện cả hai liền tức tốc đến thăm, An Vũ cũng đến thăm anh. Cô Lục Như đã lấy lại hoàn toàn ký ức, tình trạng của bác Khương đã dần chuyển biến tốt, bác sĩ nói có lẽ bệnh nhân sẽ tỉnh lại trong khoảng thời gian ngắn.

Hàng loạt tin vui cứ dần kéo đến. Ba Trần không còn nằm trong viện tình nghi giám sát, đã được trả lại sự trong sạch. Tề Khang bị tù chung thân về việc chủ mưu ám hại người khác, tham nhũng công quỹ và tàng trữ súng trái phép. Tình trạng chấn thương của Hồ Nam đã dần chuyển tốt, đang trong trạng thái hồi phục.

Một tháng sau. Tề Hạo đã xuất viện được một tuần.

Từ ngày Nhi An cùng gia đình đến thăm bệnh anh, và sau thêm hai lần thăm bệnh anh rồi đi nhanh chóng, cô vẫn chưa lần nào đến thăm anh riêng một mình thêm lần nào nữa. Dù trước đó cô luôn bên cạnh chăm sóc anh nhưng sau khi anh tỉnh lại cô lại không dám gặp mặt. Bởi... cô sợ phải đối mặt... trả lời câu hỏi của anh. Cô... có nên một lần nữa bên cạnh yêu anh?

Nhi An trở lại làm việc đã được ba ngày, đồng nghiệp ai ai cũng tán thưởng, tôn trọng cô hơn rất nhiều, ngay cả trưởng phòng cũng không dám xem thường cô bởi vì họ đã nghe bản kế hoạch do chính cô đề ra được cả Tổng giám đốc lẫn công ty đối tác đánh giá rất cao, còn giành hợp đồng lớn về cho công ty. Sự đối đãi của mọi người với cô ngày càng tốt nhưng nó vẫn không làm tâm trạng cô tốt hơn.

Buổi chiều sát giờ tan làm, Nhi An hẹn An Vũ đi ăn tối tại một nhà hàng gia đình hai cô vẫn thường đến. Gần đến giờ hẹn Nhi An nhanh chóng thu dọn đồ đạc, công việc khiến cô khá mệt mỏi, chắc do tâm trạng không tốt. Vừa bước ra khỏi cửa công ty cô ngay lập tức thấy một chiếc xe đua cao cấp màu

đen dựng trước cửa, cô hơi nhú mảy.

Ai lại đi đậu xe ngay cửa công ty của người khác? Bất lịch sự. Bộ hết chỗ đậu à? Vua chắc? Chấn mắt cả lối đi!

Các nhân viên khác đi ra cũng có người khó chịu nhăn mày bàn tán. Nhi An định rẽ né xe đi sang hướng khác thì cửa xe bật mở, Tề Hạo bước ra khỏi xe phong độ nọ nụ cười gọi tên cô.

- Tiểu An, lâu quá không gặp.

Cô kinh ngạc nhìn anh không nói được gì, các đồng nghiệp nữ khi vừa thấy anh liền thích thú, to nhỏ bàn tán hơn, có người còn lên nhìn chụp ảnh anh. Tề Hạo không mấy chú ý bước đến đứng trước cô cười mê hoặc.

Chết rồi! Tìm đến tận cửa bất ngờ như vậy né làm sao a? Thôi rồi, mình vẫn chưa có câu trả lời, làm sao ứng phó đây?

Nhi An đang bối rối chưa biết làm gì thì Tề Hạo đột nhiên nắm tay cô kéo vào xe đưa đi trước sự hâm mộ của các bạn đồng nghiệp. Anh lái xe đưa cô một bãi biển vắng, nước biển đen sóng vỗ rì rào phản chiếu cả trăng và sao, gió biển lành lạnh mát rượi, ánh trăng dịu nhẹ tỏa sáng khắp phía. Anh nắm tay cô đến bờ biển, nụ cười trên môi chưa hề tắt. Đến nơi thích hợp Tề Hạo xoay người lại đối diện cô, anh búng tay một cái xung quanh hai người các ánh đèn neon nhiều màu tỏa sáng theo hình trái tim. Nhi An bất ngờ vừa kinh ngạc nhìn quanh sau cô hơi đỏ mặt nhìn anh.

Ý tứ gì đây? Chẳng lẽ giống như mấy bộ phim Hàn quốc sến súa kia?

Khi anh vừa đưa cô đến biển cô bỗng nhớ về kỷ niệm trước kia ở thành phố G. Cũng là tại bãi biển, anh giải thích toàn bộ nguyên nhân cho cô, anh nói... anh vẫn yêu cô. Nhưng khi đó cô đã khóc... còn bây giờ...

- Tiểu An, em hiểu hôm nay anh đưa em đến đây làm gì phải không?

Cô im lặng cúi đầu không nói.

- Anh biết anh không thể bắt em chấp nhận anh ngay lập tức sau những việc anh đã làm. Anh không vội, anh sẽ đợi, đợi ngày em sẽ lại yêu anh, chấp nhận bên anh. Bây giờ, anh chỉ muốn em biết là anh vẫn còn yêu em rất nhiều.

Tề Hạo dịu dàng thâm tình nói với cô. Anh biết, sau những việc tàn nhẫn anh gây ra cho cô anh không có quyền hay tư cách ép buộc cô, cái anh có thể làm chỉ là đợi. Nhưng là anh cam tâm, dù là bao lâu vẫn có thể đợi.

Sau hồi lâu im lặng Nhi An ngẩn đầu nói. Những lời kia của anh thật làm cô cảm động, rất cảm động và bản thân cô biết rõ mình còn yêu anh nhiều như thế nào nhưng việc quay trở lại... cô vẫn chưa thể quyết định.

- Nghe anh nói vẫn còn yêu em, em thật sự rất vui bởi em... vẫn yêu anh rất nhiều. Lúc trước em cứ nghĩ bản thân có thể hoàn toàn quên anh, từ bỏ tình yêu này nhưng có lẽ quá khó nên cho đến giờ em vẫn chưa làm được. Yêu đã khó, muốn quên đi còn khó hơn. Bây giờ nếu anh nói muốn quay lại... với em đó vẫn là chưa thể.

- Anh biết, anh có thể đợi. Mọi chuyện trước kia cứ để thời gian cuốn đi, chúng ta chỉ cần làm lại từ đầu trong tương lai.

Tề Hạo không tức giận hay khó chịu, anh ôn nhu nói.

Cô và anh nhìn nhau nở nụ cười. Phải, quá khứ là quá khứ, bây giờ là do hiện tại và tương lai quyết định.

Từ hôm đó thi thoảng cô và anh gặp nhau, cùng nhau đi uống cafe hay đi đâu đó gần thành phố dã ngoại. Dù đối với nhau như bạn bè nhưng cả hai vẫn biết đó là cách hiện tại tốt nhất để bồi dưỡng tình cảm. Hai gia đình Tề Trần lần nữa nói lại mối quan hệ khắt khít ngày xưa. Ba Tề đã tỉnh lại và tình trạng sức khỏe dần tốt lên.

Vào một ngày chủ nhật trời trong xanh...

Cả Nhi An và Tề Hạo đang cùng nhau ngồi tại một góc công viên đọc sách, mỗi người có một ly cafe nóng bên cạnh.

- Anh nói này Tiểu An, em có thật là nữ không? Đáng ra phải nữ thì phải đọc các tiểu thuyết ngôn tình hay mấy truyện nhẹ nhàng, ai lại đi đọc mấy truyện giết người chết chóc ma ám thế kia.

Tề Hạo nhìn cuốn truyện trinh thám mà bạn anh nói là rất ghê rợn đang trong tay cô thì nhướn mày nói. Sở thích của cô đúng là từ nhỏ đến lớn không thay đổi.

- Ý gì chứ? Sở thích của em vốn là vậy. Nó còn tốt hơn là cuốn sách về kinh tế kia của anh. Thật nhàm chán khô khan.

Nhi An trề môi bất mãn nói. Ở đâu ra loại người phê phán sở thích của người khác thế này a? Hừ, trinh thám là hay nhất.

Đang nói chuyện vui vẻ thì một bóng người che khuất một phần ánh sáng đứng trước mặt cả hai.

- Đã lâu không gặp.

Jenny nở nụ cười xinh đẹp với cả hai. Khi vừa thấy Jenny cả cô và anh có phần hơi bất ngờ. Từ ngày việc kia xảy ra Jenny đã nộp đơn xin tạm nghỉ một thời gian, giờ lại xuất hiện ở nơi đây thật... có phần tình cờ.

- Lâu quá không gặp. Cô dạo này vẫn khỏe chứ?

Tề Hạo thân thiện nở nụ cười. Nhi An bên cạnh cũng lịch sự cúi đầu chào. Cô đã nghe Tề Hạo kể lại sự việc của Jenny, cô cảm thấy tội cho cô ấy hơn là đáng trách bởi yêu thì đâu có lỗi, chỉ là do cô ấy bị lợi dụng nên mới làm ra những việc như thế.

- Nhìn hai người có lẽ đang rất hạnh phúc. Tôi xin chúc mừng cả hai.

Jenny cười nói.

- Cảm ơn cô.

Tề Hạo nhẹ nói.

- Đơn nghỉ việc em đã gửi cho anh. Bây giờ em đến đây chỉ là để chào tạm biệt cả hai người. Em sẽ trở lại Anh.

Từ hôm cô làm việc lấy tài liệu không thành và bị anh từ chối thẳng thừng. Cô đặc suy nghĩ kỹ càng và nhận ra rằng, cô không việc gì phải từ bỏ tương lai chỉ vì một người đàn ông không yêu mình. Cái đó không phải là yêu là là cố chấp ngu ngốc. Cái nhận lại cuối cùng cũng chỉ bản thân đau khổ.

- Chúc cả hai hạnh phúc.

Jenny nói lời cuối cùng nở nụ cười xinh đẹp rồi rời đi.

- Chờ đã.

Nhi An từ xa chạy đến đuổi theo Jenny. Jenny khó hiểu nhìn cô.

- Còn việc gì sao?

- Không có gì. Tôi chỉ là muốn làm bạn với cô. Có được không?

Trước sự kinh ngạc của Jenny Nhi An chỉ cười giải thích.

- Nếu trước kia không có hiểu lầm thì tôi đã thật sự muốn làm bạn với cô. Tôi biết lúc đó cô rất ghét tôi, tôi cũng không thích cô. Đơn giản vì cá tính dám nghĩ dám làm thẳng thắn của cô thôi. Nâng lên thì vẫn có thể hạ xuống.

- Cô giờ không ghét tôi?

Jenny khẽ hỏi lại.

- Trước kia có nhưng giờ đã không còn.

- Vậy... tôi càng vui khi có người bạn như cô.

Jenny cười tươi nói. Cuối cùng, cô cũng có một người bạn thật sự.

Sau khi Jenny đi, Nhi An vẫn đứng đó nhìn theo bóng dáng cô.

- Kết quả thế nào?

Tề Hạo từ phía sau đi đến.

- Không có gì. Chẳng qua em nhận ra một điều trên thế giới này không có đường cùng, nó chỉ có rất ranh giới. Chỉ cần vượt qua ranh giới đó, tương lai sẽ nằm trong tay ta.

Nhi An khẽ lắc đầu nhẹ nói.

- Sao đột nhiên lại sâu sắc như vậy?

- Tâm trạng thôi. Nào, đọc sách tiếp đi, đang đến đoạn gây căng mà. Em muốn xem phán đoán của mình có đúng không.

Cô chủ động nắm tay anh quay lại chỗ. Anh chỉ khẽ cười để tay mình nằm yên trong tay cô.

Không chỉ có tương lai, mà cả hạnh phúc cũng sẽ do ta nắm giữ.

~~HOÀN~~

Chân thành cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã ủng hộ bộ truyện của ta.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mà Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Lâm Phong Ngoại Truyện

Mọi chuyện đã qua đi gần hai tháng sau khi Tề Hạo xuất hiện, mọi thứ cũng trở lại điểm bắt đầu của nó, Lâm Phong anh cũng đã trở lại vị trí làm tổng giám đốc Lâm thị của mình. Đứng quay mặt ra nhìn đường phố nhộn nhịp phía ngoài. Lâm Phong nhẹ nhấp một ngụm cafe. Mọi chuyện với anh không quá cũ cũng không quá mới chỉ là có điều anh vẫn còn tý nuối tiếc... với Nhi An. Anh biết bây giờ cô và Tề Hạo đang tìm hiểu nhau, dù họ chưa quay lại nhưng anh cũng đã chẳng thể xen ngang nữa bởi ngay từ đầu anh đã biết người cô yêu chưa từng là anh. Dù thế nhưng anh vẫn cố gắng, với anh nếu chưa thật sự cố gắng thì kết quả nhận lại vẫn chưa là sự thật.

Bảy năm trước, không hiểu do tình cờ hay thiên ý sắp đặt, cô đã cứu thoát em trai anh khỏi tay một bọn bắt cóc. Anh biết cô từ đó. Ấn tượng cô để lại trong anh sâu đến nỗi đến tận bây giờ anh vẫn nhớ như in nụ cười ngây thơ, chân thật phảng phất nét dịu dàng của cô trong ánh mặt trời. Có lẽ từ khoảng khắc như vô tình đó đã khiến anh chú ý và quan tâm nhiều hơn về cô. Rồi theo thời gian có lẽ việc quan tâm đến đến cô đã trở thành thói quen không thể thiếu trong cuộc sống của anh... rồi từ thích anh đã dần yêu cô. Bảy năm sau khi từ nước ngoài về, anh ngay lập tức đến tìm cô. Khi biết chuyện nhà cô và Tề gia, anh trong lòng dấy lên niềm vui vì anh đã có thể đặt chân bước vào cuộc sống của cô. Nói anh vô tâm cũng chẳng sao khi mà vui trước nỗi buồn của người khác, anh là không quan tâm bởi nhờ việc đó anh mới có thể ở bên cạnh cô chứ không còn là phải lặng lẽ quan tâm.

Cho đến tận bây giờ dù cô vẫn không hề yêu anh nhưng tình của anh dành cho cô vẫn như vậy.

Tình yêu... là không dễ biến mất.

"Cốc... cốc... cốc..."

Tiếng gõ cửa khiến dòng tâm trạng của anh bị gián đoạn. Lâm Phong hít sâu ngồi lại vào bàn làm việc, khuôn mặt lạnh nhạt như thường ngày.

- Vào đi.

Trưởng phòng nhân sự bước vào dẫn theo sau là một cô gái nhỏ có phần hơi khúm núm đi đến đứng trước mặt anh.

- Thưa giám đốc, đây là thư ký mới được tuyển của ngài.

Trưởng phòng cúi đầu lễ phép nói, xong ra hiệu cho cô gái nhỏ bước đến. Cô khẽ bước đến cúi người hơi nhỏ giọng chào anh.

- ...Chào giám đốc.

Anh không một lần ngẩng đầu, chỉ nói.

- Ân. Cứ giao đúng công việc cho cô ấy. Nếu đã hết việc, mau lui ra.

- Dạ.

Cả hai nhanh chóng rời khỏi phòng. Lâm Phong thờ dài day day trán. Anh bây giờ vô cùng mệt mỏi, nếu là trước kia anh đã nhanh đi tìm cô...

Có lẽ bây giờ thói quen cũng nên thay đổi.

Tầm trưa, vào giờ nghỉ, Lâm Phong vẫn ở trong phòng làm việc. Bây giờ anh chỉ muốn an tĩnh làm việc, dù cố sức làm việc để quên một người là biện pháp mà trước kia anh chán ghét mà giờ anh lại đi thực hiện nó, có buồn cười không? Anh vẫn sẽ làm để quên đi mà bắt đầu lại. Nếu anh đã thua Tề Hạo trong mặt tình cảm thì với công việc anh phải là người chiến thắng.

Lâm Phong gọi cho cô thư ký mới mang đến một tách cafe. Năm phút sau, cô nhẹ mở cửa cúi đầu mang tách cafe để trên bàn cho anh, Lâm Phong không nói hay phản ứng gì chỉ đưa cô tập hồ sơ cần dặn vài điều, ngay cả ngẩng đầu nhìn cô anh cũng không làm, cô thì ngoan ngoãn gật đầu liên tục trước mấy lời cần dặn của anh, đến lúc như sự nhớ ra điều gì anh khẽ hỏi cô.

- Ân, cô tên gì?

- A...

Trước câu hỏi bất ngờ của anh khó cô tròn mắt kinh ngạc rồi lúng túng đáp.

- A... là Lan Vy.

- Ân. Cô có thể đi ra rồi.

- Dạ.

Khoảng lâu sau khi Lan Vy ra khỏi phòng Lâm Phong mới bỏ viết xuống nâng tách cafe lên nhấp một ngụm thì hơi nhũn mảy.

Ngọt quá!

Định đặt tách cafe lại vị trí cũ thì anh bỗng khựng lại. Ngọt? Lại phải thay đổi. Chắc anh đã quen với vị đắng cafe mà Nhi An hay uống nên giờ mới cảm thấy cô thư ký này pha lại ngọt.

Lâm Phong thờ dài, tiếp tục uống thêm mấy ngụm cafe.

Giờ tan sở. Mọi người đã về hết.

Bây giờ tối.

Phòng làm việc của Lâm Phong vẫn còn sáng đèn. Anh ở lại để xử lý số công việc chất cao như núi khi mà công ty vừa ký hợp đồng mới. Làm một hồi anh nhìn lên đồng hồ thì mới hay đã bảy giờ, có lẽ công ty giờ chỉ còn mỗi anh.

" Cốc... cốc... cốc..."

Tiếng gõ cửa vang lên giữ không gian yên tĩnh. Lâm Phong hiểu kỳ nhưn mảy. Giờ này còn ai ở lại sao?

- Ai?

-... Giám đốc, là tôi... Lan Vy. Tôi... mang đến đồ ăn đến a.

Một giọng nữ từ phía ngoài vang lên nhẹ nhàng chứa chút rụt rè.

- Vào đi.

Được sự cho phép của anh cô nhẹ mở cửa bước vào. Vẫn bộ.đáng cúi đầu trước anh cô mang một phần đồ ăn để bên bàn sofa cho anh. Lâm Phong buông bút đến bên ngồi trên sofa nhìn cô rồi hỏi.

- Sao giờ này cô vẫn chưa về?

- A... là do tôi vẫn chưa hoàn thành xong công việc nên...

- Đã ăn gì chưa? Cùng ngồi xuống đây ăn a.

Lâm Phong chậm chậm nói.

- A không cần. Tôi đã ăn rồi a.

- ... Có vẻ như cô rất sợ tôi?

- Dạ không...

- Thế sao gặp tôi cô cứ cúi đầu như thế?

- Là do....

- Ngẩng đầu lên.

Lời nói nhẹ nhàng nhưng giọng điệu nghe ra lại là một mệnh lệnh khó cãi.

Lan Vy do dự rồi vẫn tuân lệnh ngẩng đầu nhìn thẳng anh. Hiện tại anh mới có thể nhìn rõ dung mạo cô thư ký mới vừa tuyển. Khuôn mặt tròn, đôi mắt to long lanh đen láy, lông mi dài cong như cánh bướm, môi mọng trái tim, đôi má ửng hồng rất đáng yêu. Đáng người nhỏ xinh, mái tóc ngắn ngang vai đen tuyền.

Trông cũng khá xinh.

Lâm Phong thầm đánh giá, khi thấy cô có vẻ sợ anh không nói gì nữa liền để cô ra ngoài.

Mười giờ đêm. Lâm Phong dọn dẹp mớ tài liệu ra về. Vừa ra khỏi phòng anh bất ngờ khi thấy Lan Vy đang ngủ gục trên bàn, bên cạnh là tập tài liệu anh đưa cô giải quyết đã xong từ lâu, được đặt gọn gàng. Hiểu ra anh khẽ cười một tiếng. Cô gái nhỏ vì ngày đầu đi làm mà phải vì anh vất vả, đúng là ngốc!

Anh đến nhẹ lay người gọi cô dậy, khi thấy cô giật mình đến nỗi đứng bật dậy rồi hỏi hà xin lỗi. Thấy thế anh chỉ cười.

- Sao phải xin lỗi? Là do tôi vô cớ bắt cô mới ngày đầu đã làm việc tăng ca. Tối rồi, nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.

- A... không cần đâu ạ. Tôi... tôi có thể tự về, không phiền giám đốc...

Lan Vy lắc đầu từ chối nhưng lại bị anh ngăn lại.

- Cứ quyết như vậy. Đợi tôi ở công, tôi xuống lấy xe.

Nói rồi anh liền lấy chiếc túi xách của Lan Vy mang đi khiến cô ngỡ ngàng chưa hiểu gì mà nhìn theo anh. Đợi khi hoàn hồn lại cô đã thấy Lâm Phong đi khá xa, tức tốc chạy theo sau anh, đôi má đỏ ửng.

Lan Vy đứng ôm chiếc túi xách bản to của mình đợi anh, cô cúi mặt chôn nửa khuôn mặt sau chiếc túi. Anh lái xe đến, tự đến mở cửa mời cô. Trên xe cả hai đều im lặng chỉ trừ lúc anh hỏi địa chỉ nhà cô.

Ngoài đường từng hàng xe lướt qua nhau nhanh hổi hắt, bóng đêm tối đen nổi lên là các ánh đèn nhiều màu. Trời chuyển khuya dòng xe trên đường vẫn tấp nập, ánh đèn xe chiếu hết con đường đen, chiếc xe đưa của Lâm Phong lướt nhanh qua, anh chạy với tốc độ cao khiến Lan Vy ngồi một bên cứ thấp thỏm lo sợ. Đến khu chung cư nơi cô ở, anh dừng trước công, cô cúi nhẹ đầu khẽ nói cảm ơn anh. Ngồi trên xe nhìn qua kính chiếu hậu, anh thấy cô chưa vào đến cửa đã được bác bảo vệ hỏi han nhiệt tình. Nhìn cảnh tượng này anh chỉ cười rồi lái xe lao vút vào màn đêm.

Sáng hôm sau. Lâm Phong đi làm rất sớm, khi anh đến chỉ có vài nhân viên cùng hai bác bảo vệ. Vừa bước ra khỏi thang máy trước mắt anh là cảnh Lan Vy đang vừa uống cafe vừa tập trung làm việc. Không hiểu sao anh lại rất có thiện cảm với cô, càng kỳ lạ là lúc này anh lại thấy cô khá đáng yêu.

Anh nhún vai bình thản bước qua cô, khi anh đến gần dường như cô có thể biết mà đứng dậy cúi chào anh.

- Giám đốc buổi sáng hảo.

- Ân, cô cũng vậy.

Anh gật đầu cười với cô rồi mở cửa vào phòng làm việc.

Mỗi ngày cứ trôi qua như vậy, cứ hễ anh vào làm việc được một tiếng là như thói quen Lan Vy sẽ mang một tách cafe vào cho anh. Lâm Phong cũng đã dần quen với vị cafe cô pha, anh không còn cảm thấy nó ngọt như lúc đầu nữa. Chỉ duy một điều dù anh và cô đã coi mở với nhau hơn nhưng cô đối với anh vẫn là rụt rè, chỉ khi anh hỏi hay là trong công việc cần góp ý kiến cô mới mở lời, với anh cô là rất ít nói hay... cô không dám nói chuyện với anh. Anh đáng sợ vậy sao?

Vào một ngày trời nắng gắt...

Khi anh vào làm việc thì kỳ lạ lại không thấy cô. Hỏi trưởng phòng nhân sự thì được biết cô xin nghỉ bệnh hôm nay.

Ngồi làm việc lại thấy trống vắng, vị cafe cũng không giống như cũ khiến anh cảm thấy khó chịu. Anh chưa bao giờ như vậy, tâm trạng bất ổn không thể tập trung được, suy nghĩ cứ là... về cô? Anh sao vậy? Sao đột nhiên lại...? Chẳng lẽ... Không. Không thể. Anh với cô ngay cả nói chuyện cũng rất ít làm sao anh có thể thích cô!

Nói là vậy nhưng đến trưa anh vẫn rời công ty lái xe đến nhà cô. Căn chung cư cô ở khá cũ, vừa vào cửa anh đến ngay quầy tiếp tân hỏi căn hộ của cô.

- Chúng tôi giúp được gì cho cậu?

- Xin chào, làm phiền anh cho tôi hỏi cô Tôn Ngọc Lan Vy ở căn hộ số mấy? Tôi là bạn của cô ấy, nghe cô ấy bệnh nên tôi đến thăm sóc.

Một ông chú thân người khá mập, khuôn mặt chữ điền phúc hậu cười thân thiện trả lời anh.

- Ra vậy. Cô Tôn ở căn hộ 302, tầng 7. Phiền anh gửi lời hỏi thăm của tôi đến cô ấy. Ở khu chung cư này, ai cũng ye u quý cô ấy a.

- Ân. Tôi sẽ giúp ông gửi cho cô ấy. Giờ xin phép, tôi đi trước.

Nói rồi anh bấm thang máy lên tầng căn hộ của cô. Xem ra cô cũng không phải là người ít lời, chỉ khi với anh mới như vậy.

Đến căn hộ của cô, anh bấm chuông và đợi. Đến khi hồi lâu tưởng cô không ở đây thì cánh cửa bật mở. Cô ho khụ khụ, mặt đỏ ửng, đôi mắt gấu trúc của cô trừng mở lớn nhìn anh kinh ngạc, anh cười đưa mớ thức ăn ra trước mặt cô.

- Nghe nhân viên bệnh nên tôi đến thăm.

Không đợi cô kịp phản ứng anh đã thông thả bước vào. Căn hộ của cô rất gọn gàng, bày trí theo phong cách đơn giản theo lối khá xưa. Căn hộ không

quá rộng, chỉ gồm một phòng khách, một phòng bếp, một phòng ngủ và một phòng tắm, nhưng cách bày trí của cô làm người khác cảm thấy thoải mái không thấy ngột ngạt.

Lâm Phong mang thức ăn để vào bếp, Lan Vy đi theo sau anh, trên người cô mặc một bộ đồ ngủ gấu trúc xinh xắn, cô ho khan khan giọng hỏi anh.

- Giám đốc, bây giờ đang giờ làm việc sao ngài lại...

- Không sao. Không ai dám nói gì a. Hôn hết, tôi là đến thăm bạn, có sao đâu.

Vừa trả lời anh vừa mang cháo đồ ra tô cho cô.

- Đã uống thuốc gì chưa?

- Dạ... chưa.

- Tôi biết mà. Lại đây.

Anh vẩy tay bảo cô lại gần, cô luống cuống nhưng cũng bước lại thì anh bất ngờ đưa tay sờ lên trán cô.

- A...

Cô kinh ngạc thốt lên định nhảy ra xa thì tay anh nắm tay cô giữ lại.

- Cô nóng quá! Ngồi yên đây ăn cháo, tôi đi mua ít thuốc hạ sốt cho cô.

Khi ra đến cửa anh còn nghiêm khắc căn dặn cô phải ăn hết cháo trước khi anh quay lại. Cô chỉ đồ mặt gật đầu.

Nhìn bộ dáng này của cô anh càng thấy hào vui vẻ.

Ba mươi phút sau.

Lâm Phong trở về trong tay là túi thuốc và một túi trái cây. Khi anh vào phòng thì thấy cô đã ngủ trên sofa, trên bàn là tô cháo đã hết sạch. Cô thật đã nghe lời anh. Anh cười dịu dàng mang trái cây cất vào tủ lạnh, thuốc mang ra chuẩn bị rồi mang đến bàn cho cô, anh nhẹ gọi cô tỉnh lại.

Mơ màng tỉnh lại cô nghe theo lời uống thuốc của anh đưa rồi ngủ thiếp đi. Anh bế cô lên mang cô vào phòng đặt cô đang ngủ lên giường. Bàn thân ra ngoài nấu ít món ăn cho cô. Xong xuôi tất cả anh chỉ để lại mẫu giấy .nhỏ căn dặn cô vài lời rồi trở về công ty.

Không biết từ bao giờ anh đã vô thức quan tâm cô nhiều hơn, mong muốn uống tách cà phê cô pha, muốn thấy dáng vẻ rụt rè nhút nhát của cô, muốn nghe giọng nói dịu dàng của cô. Có lẽ anh đã thật sự đặt tâm của mình lên người Lan Vy rồi.

Hôm sau Lan Vy đi làm trở lại. Vào làm việc đã thấy hình bóng cô, Lâm Phong cảm thấy thật sự hào vui trong lòng. Anh bước đến gần cô, như thói quen cô đứng dậy định chào anh thì bị câu nói của anh ngăn lại.

- Hôm qua tôi chăm sóc cô, cô định trả ơn tôi thế nào đây?

- Ô... tôi...

- Quyết định vậy a. Hôm nay tôi muốn đi biển, đi một mình không vui, cô đi với tôi a.

Anh nói rồi nắm tay cô dẫn đi. Anh lái xe đưa cô đến bãi biển gần thành phố, bộ váy hồng anh tự lựa chọn đưa cho cô. Bàn thân thay ra một bộ đồ thoải mái hơn.

Đến khi cô bước ra Lâm Phong tròn mắt nhìn cô. Cô giờ trong mắt anh xinh đẹp như thiên sứ, váy hồng cùng mái tóc đen ngắn nhẹ bay, đôi má ửng hồng thẹn thùng nhìn anh.

Anh bước đến nắm tay cô đi dạo trên biển. Cảm giác yên bình này đã lâu anh không có.

Đi đến một khúc vắng người anh nắm chặt tay cô khẽ nói.

- Nếu là trước đây một năm anh là một người vừa thất tình mà lao đầu làm việc, nhưng anh bây giờ không còn vậy nữa bởi đã có người cần anh quan tâm

-...

- Anh thích em.

Nghe câu thổ lộ của anh cô mặt cô đỏ đến tận tai. Cô e thẹn cúi đầu.

- Nếu không có em xuất hiện lúc đó, anh nghĩ bản thân không thể nhanh như vậy vượt qua.

Lâm Phong nói rồi cười. Phải, nếu không có cô anh đã không nhanh như vậy sống lại như bình thường.

- ... thật ra em đã thích anh từ... rất lâu. Có lẽ anh không biết... nhưng em là cô bé mập ngày xưa gửi thư... tỏ tình với anh.

Cô mím môi nói.

Nghe cô nói anh mới sực nhớ ra. Thời đại học, có một cô bé mập ú tóc ngắn mỗi sáng hay mang cho anh một hộp sữa, lúc đó anh không mắ quan tâm. Cho đến khi cô bé đó rụt rè đưa cho anh một bức thư rồi chạy vụt đi. Anh chỉ nhớ lúc đó mặt cô bé đỏ đến nỗi so với quả cà chua còn có khi hơn. Điều anh kinh ngạc là cô bé mập ngày xưa lại trở thành một cô bé đáng yêu như thế này.

Lan Vy đỏ mặt nhìn anh nói.

- Ngày xưa tỏ tình không thành... bây giờ em... nói lại. Em thích anh, anh... làm bạn trai em nha.

Nhìn bộ dáng tỏ tình của cô anh phì cười một tiếng.

- Anh đồng ý.

Vậy ra mối tình của anh đã bắt đầu từ rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Chết! Một Sách Mê Dám Pk Lão Đại Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.